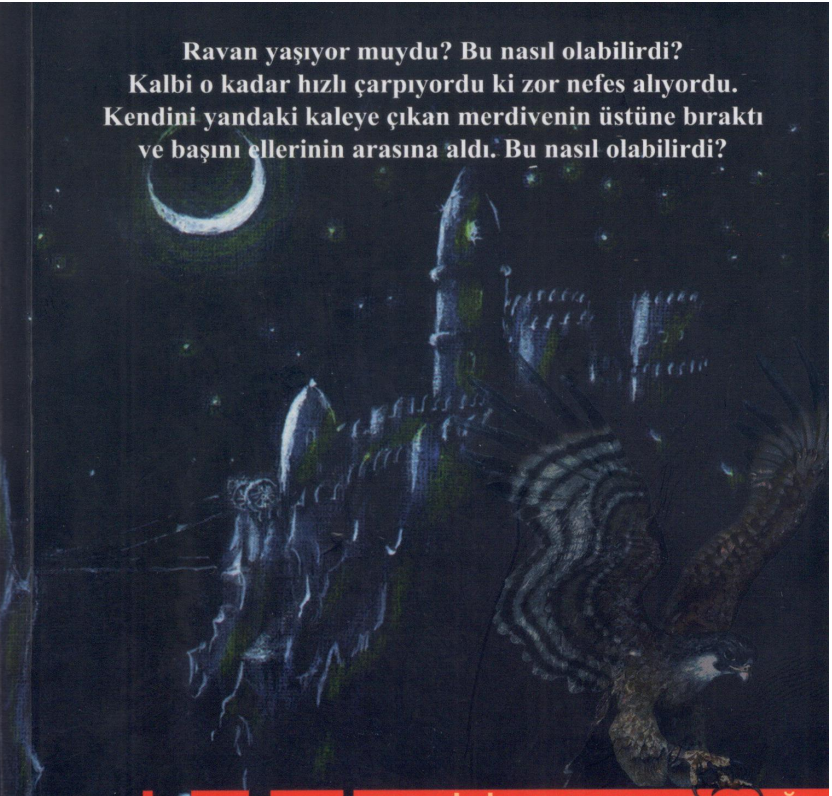
Ravan yaşıyor muydu? Bu nasıl olabilirdi?
Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki zor nefes alıyordu.
Kendini yandaki kaleye çıkan merdivenin üstüne bıraktı
ve başını ellerinin arasına aldı. Bu nasıl olabilirdi?

FEDAİNİN SON YOLCULUĞU

BİR ŞAHİN UÇUYOR

JAMES BOSCHERT

beşinci kitap

YTY
YURT
KİTAP-YAYIN

1. KİTAP: ALAMUT
2. KİTAP: ALAMUT FEDAİSİ
3. KİTAP: FEDAİ
4. KİTAP: YUNAN ATEŞİ

Fedainin Son Yolculuğu
BİR ŞAHİN UÇUYOR
© James Boschert, 2015

Orijinal Adı
A Falcon Flies

© Yurt Kitap-Yayın, 2015

Bu kitabın Telif Hakları Anatolialit
Telif Ajanı Aracılığıyla Alınmıştır

Yurt Kitap-Yayın 276
ISBN 978-605-5290-24-5
Haziran 2015, Ankara

Çeviri
Nur Yener

Kapak Tasarım
Ali İmren

(Kapak fon resmi Serdar Toka)

Sözkesen Matbaacılık, Ankara
Sertifika No: 13268

Yurt Kitap-Yayın
Konur Sokak 26/6
Bakanlıklar/ANKARA
Tel: 0.312. 417 35 49
Fax: 0.312. 425 36 40
Sertifika No: 16451
e-mail: yurtkitap@yurtkitap.com
www.yurtkitap.com

FEDAİNİN SON YOLCULUĞU

BİR ŞAHİN UÇUYOR

JAMES BOSCHERT

BEŞİNCİ KİTAP

Çeviri: Nur Yener

YURT
KİTAP-YAYIN

Teşekkür
Bu kitabın editörlüğünü yapan Chris Paige'e gösterdiği gayret için teşekkür ederim.

Bu kitap Danielle'ye adanmıştır.

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ KİTAP

Keşifler ve Tehlikeler 11
Gelecek Planları 33
Fedailer ve Tapınak Şövalyeleri 50
Bilgi 64
Usama ve Haberler 76
Kudüs 91
Gazze'ye Yürüyen Bir Ordu 113
Kralı Savunurken 127
Ascalon'dan Gazze'ye 138
Bir Kralı Kurtarmak 148
Montgisard Savaşı 161
Zafer 179
Fedailer 193

İKİNCİ KİTAP

Bir Yolculuk Başlıyor 209
Buweib al Ghrazwan Nehir Yatağı 226
Haydutlar 238
Çöl 251
Bağdat 280
Maskesiz 297

Hapis 316
Sorgulama 329
Kaçış 342
Sığınak 352
Bir Tekne 363
Nehir Yolculuğu 378
İsfahan 388
Zindan 400
Şiraz 408
Kanal 421
Takip 438
Av 449
Pusu 460
Buşehr 470
Bir Şahin Uçuyor Özgürce 487

Çeviriler

Atabey: Selçuklularda komutan veya vali
Barbari: Uzun, yassı, oluklu ekmek
Batinis: Fedailer
Bazaari: Pazar esnafı
Chash: İtaatkâr "Evet"
Doogh: Yoğurttan yapılan bir içecek
Ferengi: Yabancı
Gorban: Efendi
Gorban e Shoma: "Sana kurban olayım"
Kharagi: Yabancı
Khoda Hafez: "Tanrı Korusun"
Lasiq: Acemi
Maast: Yoğurt
Nan: Yassı ekmek
Nizirite: Niziri İsmaili halkından olan
Oustez: Mısır dilinde "Efendim"
Refik: Yaşlı fedai
Samiran Rud: Samiran Nehri vadisi
Sarvan: Kaptan
Shah Rud: Krallar vadisi
Syce: Seyis
Tar: On iki telli en eski gitar
Taroff: Minnet borcu
Timsar: General rütbesi
Zorhane: Spor salonu

Kaynak

Rubayat of Omar Khayyam; Persian Miniatures –Liber Press

Dungeon Fire and Sword; The Knights Templars –John Robinson

The Castles of Assassins –Peter Willey

The Assassins –Bernard Lewis

The Legendary Cuisine of Persia –Margaret Shaida

The Valleys of the Assassins –Freya Stark

A Fool of God (Poems of Baba Tahir) –E.Heron Allen

The Dream of the Poem –Peter Cole

A Short History of the Ismailis –Farhad Daftary

The Templars –Barbara Frale

Saracen Faris –David Nicolle, Ph.D., Christa Hook

The Illustrated RUMI –Phillip Dunn, Manuella Dunn Mascetti, R.A. Nicholson

Birinci Kitap

Acre, M.S. 1177

Şahin yükseliyor masmavi gökyüzünde kanatlarını hızla çırparak,
Aşağıdaki muhteşem manzara hücum ediyor
birden keskin gözlerine;
Gururlu Carmel türlü çiçekle bezeli çimen yeşili başını havaya dikti,
Odunsu tüyleri gururla eğiliyor Acre'nin karlı kalelerinin üstünde:
Arkada –Nablus'un tepelerini görüyor, kıvrımlı bir yolun seçildiği,
Tanrı'nın sevgili şehri, meşhur Kudüs'e giden.

Hadler'in derlemesi Şiirler

Bölüm 1

Keşifler ve Tehlikeler

Hafif çiseleyen yağmurun altında çamurlu sokakta ilerleyen rahip gibi giyinmiş ve kapüşonunu başına çekmiş bir siluet merdivenin üstünde uykulu muhafızların birbirleriyle konuşarak dolaştığı büyük bir taş evin kapısına doğru yöneldi. Onun yaklaştığını gören muhafızlar hemen alarm durumuna geçtiler. Vakit gece yarısını henüz geçmişti ve iki sokak ötedeki Aziz Jean şapelinde gece yarısı ayinine katılan rahiplerin söylediği ilahiler duyulabiliyordu.

"Kimdir bu gelen?" diye sordu muhafızlardan biri, mızrağını gelip sessizce önlerinde duran siluete doğru çevirerek.

"Ben Peder Jonathan, Piskopos'u görmeye geldim," dedi kukuletalı siluet, tiz bir sesle.

"Hımm, lütfen bekleyin, Peder," dedi diğer muhafız daha saygılı bir tavırla ve ağır ahşap kapıya vurdu.

İçeriden uykulu bir ses yanıt verdi, bunun üstüne muhafız demir menteşelerini gıcırdatarak kapıyı açtı. İçerideki biriyle konuştuktan sonra rahibe girmesi için işaret etti.

Peder Jonathan muhafızları görmezden gelerek ve sürtünerek yanlarından geçip kapının arkasından kapanmasını bekledi.

Bir hizmetkâr Peder Jonathan'a kendini izlemesi için elini sallayarak önüne geçip sessiz koridorlarda ilerledi. Elinde hava akımı olan yerlerde titreşen bir saz mumu vardı. Işığın yaydığı gölgeler hizmetkârla rahip geçerken soğuk taş duvarların üstünde dans eden canlı hayaletler gibi dörtnala üstlerine geliyor, iki adamın grotesk taklitlerini oluşturduktan sonra arkalarında kalan karanlığın içinde eriyip kayboluyordu.

Sonunda duvarlar boyunca sıra sıra dizili şamdanlarda yanan meşalelerin aydınlattığı küçük bir koridora geldiler. Bütün bu süre zarfında tek kelime etmemiş olan hizmetkâr kapıyı çalıp açtıktan sonra içeride birine alçak sesle rahibin geldiğini bildirdi.

Bir adım geri çekilerek Peder Jonathan'ın geçmesi için yol açtıktan sonra kapıyı deri menteşelerini gıcırdatarak kapatıp sürgüyü çekti. Rahip mumlarla ışık ışıl aydınlatılmış odada birkaç adım ilerledi; belli ki piskopos masraftan kaçınarak kendini pahalı balmumundan mahrum bırakmamıştı. Jonathan üstü kâğıt rulolar ve mürekkep hokkalarıyla dolu büyük bir masanın arkasında oturan adamın önünde dalkavukça bir tavırla eğildi. Adam yünlü giysilere bürünmüş ve kürk astarlı bir pelerin giymişti. Köşedeki bir şöminede hâlâ parlayan korlar taş odayı pek az ısıtıyordu.

"Siz kimsiniz?" diye sordu piskopos.

"Ben, eee...Ben Rahip Jonathan; beni siz çağırttınız, Piskopos Hazretleri," diye kekeledi Jonathan. Gözlerini yere dikerek kukuletalı cübbesinin yeniyle bumunu sildi.

"Ah, öyle ya." Piskopos elindeki tüy kalemi bırakarak Jonathan'a gelip karşısına oturması için işaret etti. Jonathan aceleyle oturdu ve ilk kez başını kaldırıp piskoposa baktı.

Gözlerinin altında koyu gölgeler olan piskopos yorgun görünüyordu. İnce bir adamdı, mizahtan anlamadığını belli eden gergin bir ağzı ve gaga bir burnu vardı. Derine gömülü, koyu

renk gözleri Jonathan'a şüpheyle bakıyordu; pek temiz olmayan cübbesini ve yıpranmış yenlerini görünce suratı iyice asıldı.

"Anladığıma göre Sör Talon isminde bir şövalye tanıyormuşsunuz. Bu doğru mu?"

"Ee, evet, Lordum. Geçen yıl o ve Sör Guy de Veres'le beraber gemiyle Konstantinopolis'e gitmiştim."

"Raporunu gördüm; aslında burada." Piskopos elini önünde duran kâğıt yığınına doğru salladı. Rapordan olup bitenlerin pek çoğundan hoşnut olmadığınız anlaşılıyor. Sör Guy'ın kendisi hakkında pek bir şey söylememiş olsanız da görünüşe bakılırsa Sör Talon'un davranışlarını hatalı ve Bizans vatandaşlarıyla ilişkilerini de aşırı bulmuşsunuz."

"Ben...Ben Sör Talon'u pek dindar bir olarak görmedim, Lordum; üstelik Yunanlılara duyduğu bağlılık da...çok rahatsız ediciydi. Onlar sapkınlık konusunda aşırıya kaçıyor ama Sör Talon ibadetten ve Tanrı'ya hizmet etmekten ziyade onlardan hoşlanıyor gibiydi. Hemen hiç günah çıkartmadı."

"Onun şimdi Acre'de olduğunu ve bir şekilde çok kısa bir sürede büyük bir servet yaptığını biliyorsunuzdur; buna belki Konstantinopolis'te eline geçirdiği gemiler de dâhil."

"Biliyorum, Sör. Üç gemisi var ve dediklerine göre de hazinesi çok büyükmüş. Şehirde büyük bir eve sahip ve gördüğüm kadarıyla, hâlâ kendileri için çalıştığını söyledikleri Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'na da sözde bir bağlılığı var. Aslına bakarsanız, onun bir Tapınak Şövalyesi olup olmadığını bilmiyorum!"

"Doğrusunu söylemek gerekirse değil ve onun bu kadar çabuk zengin olması bana garip geliyor," dedi piskopos düşünceli bir tavırla. "Bütün bunların dürüst yollardan elde edildiğinden şüpheliyim. Ama daha önemli bir şey var ve senden gelmeni istememin nedeni de bu."

Gözkapağı düşük, koyu renk gözleriyle Jonathan'ınkilere delercesine bakarak öne eğildi. "Anlaşılan o ki Sör Talon göründüğünden farklı bir nedenle burada bulunuyor."

Jonathan oturduğu yerde doğruldu; şimdi bütün dikkatini piskoposa vermişti. "Ne demek istiyorsunuz, Lordum?"

"Albi piskoposundan Sör Talon'un Languedoc'ta büyücülük nedeniyle arandığını bildiren bir yazı geldi," dedi piskopos. Karşısındaki adamın ince yüzünden geçen duyguları izledi ve iyi bir seçim yapmış olduğunu anladı.

"Seni bu...bu şövalye hakkında bulabildiğin her şeyi öğrenmekle görevlendiriyorum, Rahip Jonathan. Pek çok söylenti var. Onun ayinlere düzenli olarak katılıp katılmadığını, vaktini en çok kimlerle geçirdiğini ve geceleri ne yaptığını bilmek istiyorum. Her şey sadece ve sadece bana rapor edilecek. Anlıyor musun?"

Jonathan yutkundu. "Evet, lordum. Anlıyorum. Ama...eğer bu tür araştırmalar yapacaksam gözcülük ve benzeri işler için yardıma ihtiyacım olacak, ayrıca sorgulanabilirim de. Soranlara ne söyleyeceğim?"

"Meraklı meslektaşlarına sana özel bir görev verdiğimi ve eğer soruları varsa bana gelmeleri gerektiğini söyleyebilirsin. Sanırım bu onların ilgisini azaltacaktır. Baş hizmetkârla konuş ve ondan sana bu evde kalacağın bir yer ayarlamasını iste, işe buradan gidersin."

Uzun arkalıklı sandalyesinde geriye yaslandı. "Sana bu görevin ciddiyetini anlatmama gerek yok, Peder. Tanrı'ya karşı günah işleyen bu yoldan çıkmış adam Tapınak Şövalyelerinin korumasında değil, zira henüz bu Tarikatın tam kardeşi olmamış. Bu araştırma meselesi etrafa yayılmamalı, yoksa Tarikat onu korumanın bir yolunu bulabilir. Adamın dostları var ve Sör Guy Büyük Başkan ve hatta kral üstünde büyük bir etkiye sahip."

Jonathhan gözlerini kırpıştırdı ve başını sallayarak akan burnunu sildi. "Ağzımı sıkı tutacağım, Lordum."

"Kutsal Kilise bundan yarar sağlayabilirse senin de bundan faydalanabileceğini unutma," dedi piskopos ve rahibin yüzünden hızla gelip geçen memnuniyeti ve hırsı gözlerini kısarak

izledi. Belli belirsiz başını eğip, "Gidebilirsin," dedi, elini kapıya doğru sallayarak.

Jonathan ayağa kalktı ve artık onunla ilgilenmeyen piskoposun önünde eğildi. Sonra aceleyle kapıyı açıp uzun karanlık koridorlardan geçerek geceye çıktı.

* * *

Talon yumuşak yatağın üstünde yuvarlanarak sulanmış uykulu gözlerle pencerenin yanında duran kadına baktı. Açık kepenklerin arasından içeri süzülen günün ilk ışıkları perdeleri tutuşturuyor ve kadının çıplak vücudunun hatlarını keskin bir şekilde ortaya çıkartıyordu. Yakındaki Aziz George kilisesinden gelen metalik çan sesleri başını ağrıtmaya başlıamıştı. Parlak ışık yüzünden gözlerini kısmıştı ama yine de kadının biçimli sırtından aşağıya dökülen kızıl kahverengi saçlarının oluşturduğu haleye beğeniyle bakıyordu.

Kadın sanki onun bakışlarını hissetmiş gibi dolgun göğüslerini, düz karnını ve uzun uyluklarının birleşim yerindeki açık renk tüyleri gözler önüne sererek döndü. Ona yaklaşırken bir sandalyenin üstündeki bir örtüye uzandı. Örtüyü omuzlarının üstüne attı ama önünü kapatmadı.

Kadın onun bakışlarından hoşlandığını belli eden bir gülümsemeyle ona doğru yürüdü ve sakallı çenesini okşamak için bir elini uzattı. "Dün gece tam formundaydın, yakışıklı şövalyem, hem de yanında getirdiği o şarap testisine rağmen." Onu yeniden tahrik etmek istermişçesine dudaklarını yaladı ama sonra kaşlarını çattı ve gülümseyerek, "Şimdi gitmelisin," dedi. "Günah çıkarttığım papaz birazdan burada olur."

"Günah çıkarttığın papaz mı?" diye sordu Talon aptal aptal.

"Evet. Peder Martin...onu tanıyor musun?"

Talon'un gözleri kocaman açıldı ve sendeleyerek yataktan çıktı. Peder Martin'i tanıyor ve seviyordu ama birbirlerinden ne kadar hoşlansalar da, burası bir kilise adamıyla karşılaşılacak bir yer değildi. "Özür dilerim, Susannah, çoktan gitmeliydim!" dedi

Talon, bol pantolonunu giymeye çalışırken; baldırlarına kadar çıkan çizmelerini ayaklarına geçirirken yatağa düşmesine ramak kalmıştı. Gözleriyle geniş odada sandalyelerin üstüne atılmış ve yere dağılmış olan giysilerini aradı. Susannah kılıcını ve kemerini alarak ona uzattı.

"Önemli değil, Talon, güzel bir akşamdı; keyfin yerindeydi ve kılıcın da her zamanki kadar keskindi." Üst gömleğini giymesine yardım ederken ona haylaz bir tavırla gülümsedi. "Arka taraftan çık; böylesi daha iyi olur. Hizmetkârlar konuşmaz... Eğer onlar için neyin hayırlı olduğunu biliyorlarsa. Günah çıkarmamdan korkma, üstünkörü bir şey olacak ve galiba Peder Martin bu işin nasıl üstesinden geleceğini bilmiyor."

Talon gülümsedi ve bir an önceki geceki birleşmeyi yeniden yaşayarak onu dudaklarından öptü, sonra üst kattaki odadan çıkarak dikkatle koridordan geçip evin arka balkonuna çıktı. Aşağıdaki mutfaktan gelen çanak çömlek seslerini ve işlerini yapan hizmetkârların yüksek sesle konuşmalarını duyabiliyordu.

Sabah ayini vaktinde dul Leydi Geoffrey'nin evinden çıkarken görülmemek daha iyi, diye düşündü. Kılıcını, kemerini ve pelerinini bir kolunda taşıyarak sessizce basamaklardan indi. Merdivenin en altında bir hizmetçi tam yukarı çıkmak üzereydi; yüzünde imalı bir gülümsemeyle ve hafifçe dizlerini bükerek geçmesi için yol verdi, sonra Talon yanından geçip bahçe kapısından çıkarak evi ve geceyi geride bıraktı.

Son birkaç aydır Susannah'dan hoşlanmaya başlamıştı ve ona karşı duygularının başka bir safhaya ulaşıp ulaşmayacağını merak ediyordu. Kadın zekiydi ve bir unvanı vardı; servetlerini birleştirirlerse, kim bilir?

Kendini toplamak için başını iki yana sallayarak Acre şehrindeki Tapınak Şövalyelerinin kalesinden kısa bir yürüme mesafesi uzakta olan Bertram's sokağındaki evine doğru yola koyuldu.

* * *

İki gün sonra, şafak Acre şehrinin doğu ufkunu aydınlatırken şehir uyandı. Tapınak Şövalyeleri ve kilise papazları gibi dini tarikata mensup olanlar şehre yayılmış olan çeşitli kilise ve şapellerde şükran ayinleri yapmaya hazırlanıyordu. Çanlar ahenksiz bir kakofoni yaratarak çalmaya başladı. Surların üstündeki muhafızlar esniyor ve ahırlardaki veya tavan aralarındaki ilkel yataklarından sürünerek çıkan çömezler gözlerini ovalayarak uyanmaya çalışıyordu.

Bir sokak ağzında pelerinli bir adam kamburunu çıkarmış, yolun aşağısında karşıdaki bir kapıya dikmişti gözlerini. Sokakta hareketlenme başlayınca, önceki gece keşfettiği taş duvarın içindeki bir yarığa doğru çekildi.

Talon yatak odasının penceresinden bu hareketi yakaladı ve fark edilmemek için hızla karanlık odanın içine doğru geri çekildi. Aceleyle merdivenden inip usulca arka bahçeden sokağa süzüldü. Bugün gölgesini takip edecekti.

Talon önceki gece birinin onu izlediğini fark etmişti. Bu rahatsız ediciydi, çünkü burada Acre'de hesaplaşmak isteyen Fedailer olabilirdi. Talon'un neden takip edildiğini ve adamın nereden geldiğini bilmesi lazımdı; adamla yüzleşmeden ve belki de onu yaralamaktan veya öldürmeden önce onun nereye gittiğini görecekti. Talon şehrin batı yakasına yönelen takipçisini seçmekte pek zorlanmadı.

Adamın iyi bilinen bir binanın kapısında durup usulca çaldıktan sonra içeri alındığını görünce şaşırdı. Adam kapının hemen içindeki birine bir şeyler fısıldadı ve sonra sokağı kontrol etmek için şöyle bir arkasına baktı ama Talon hemen gözden kaybolmuştu. Talon olduğu yerde kalarak birkaç dakika piskoposun sarayını izledikten sonra düşünceli bir halde evine doğru yola koyuldu.

Neden piskopos onu izlettiriyordu? Yeni yapılmış, büyük evinde kendi halinde yaşıyordu. Mahremiyetine ve Acre'de ilk kaldığı zamana kıyasla rahatına karışmayan bir kâhya ile birkaç hizmetkâr ihtiyaçlarıyla ilgileniyordu. Kaptanları ve mürette-

batıyla ara sıra bir hanı basmak ve Susannah'yı nadiren ziyaret etmek dışında, bu şehirdeki hareketsizlikten canı sıkılan şövalyelerin çoğunun aksine sefahat veya zamparalık yapmakla suçlanamazdı.

Olabildiğince çabuk neler olduğunu öğrenmeye karar verdi ama gece çökene dek beklemesi gerekiyordu, o zaman adam tekrar ortaya çıkabilirdi. Sokaklar yeni bir gün için tezgâhlarını hazırlayan satıcılar, dükkân sahipleri ve işçilerle dolmaya başlamıştı. Güneyde kalan pazar yeri çoktan açılmıştı ve yayaların çoğu o yöne doğru gidiyordu. Hizmetkârlar, hizmetçi kızlar ve aşçılar evlerinin ihtiyacını almaya giderken, bazıları da ya mallarını satmak ya da bir iş bulmak umuduyla gidiyordu pazara.

Talon sokakta pislik yığınları boyunca köşelerde çömelip kirli ellerini uzatarak sadaka dilenen dilencilerin yanından geçti. Küçük oğlan çocukları işlerine koştururken birbirlerine bağırarak onu itip geçiyor, gruplar halinde yürüyen çıraklar onu kıyafetinden dolayı ihtiyatla süzüyordu. Talon uzaktan bir Sarazen'i andırmasına neden olan dökümlü cübbe giyiyordu; bu, Frenk halkının normalde giydiği dar, kısıtlayıcı yün giysilere kıyasla bol pamuklu giysilerin çok daha serin tuttuğunu takdir eden Kutsal Topraklardaki Frenkler arasında artık hiç de sıra dışı görülmeyen bir giyim tarzıydı.

Çıraklardan bazıları kaşlarının altından ona bir göz atarak alçak sesle bir şeyler söylediler. Ne var ki hiç biri yanına yanaşıp konuşmaya kalkışmadı; hali tavrı çoğunun dikkatini çekmişti ve eğer yanından sarkan uzun eğri kılıcı yeterince uyarıcı olmamışsa da, bazıları Talon'un açık renk sakalının zar zor gizlediği ve yüzüne hafif tehditkâr bir ifade veren, çenesi boyunca uzanan yara izini fark etmişti. Özellikle şimdi, kafasındaki düşünceler yüzünden kaşları çatılmışken hiç de hafife alınacak biri gibi görünmüyordu.

Günün bu saatinde sokakta pek az şövalye vardı; geceyi şehirdeki meyhanelerde kafa çekerek geçirdikleri için geç uyanırlardı. Ortalıkta dolaşan şövalyeler sadece şapellerde Tanrı'ya

ibadet etmek için şafak sökmeden evvel kalkmış olan Tarikat şövalyeleriydi.

Talon çırakları görmezden geldi ve aceleyle evine giderek ağır ahşap kapıyı çaldı. Samuel'in gelip kapıyı açmasını beklerken etrafına göz attı. Bu sokak muhtemelen diğerlerinden biraz daha temizdi ama yine de köşelere yığılmış çöpler vardı ve sabahın bu erken saatinde bile köpekler açıkta çürüyen artık ve sakatat öbeklerini kolaçan ediyorlardı. Sokağın ucunda bir köşede çömelmiş olan bir dilenci onu tanıyarak elini kaldırdı, Talon da ona doğru başını salladı.

Talon'un dilencilere karşı bir sempatisi vardı; çoğu insan onları görmezdi ama onlar çok şey görür ve duyardı. Talon ona arada bir iki sikke ve mutfaktan yiyecek bir şeyler veriyor ve karşılığında da etraftan duyup gördükleri konusunda bilgilendiriliyordu. O gün daha sonra onunla kendisini gözleyen adam hakkında konuşacaktı.

Burnuna taze pişmiş yemek kokusu geldi ve ağzı sulanınca ne kadar acıkmış olduğunu fark etti. Ayak sesleri duyunca döndü; kapının ortasındaki küçük ızgara pencere çat diye açıldı ve Samuel dikkatli gözlerle ona baktı.

"Kapıyı aç, Samuel."

"Günaydın, Sör Talon," dedi Samuel kulak tırmalayan sesiyle, kalın kapıyı efendisi için açmak için acele ederken. Talon içeri girdi.

"Tanrı'ya şükür, yine güzel bir gün, Sör Talon," dedi Samuel, kapıyı gürültüyle kapatırken. Talon sadece başını salladı; bugün de sıcak bir gün olacaktı. Samuel aksayarak peşinden gelirken Talon şimdi ev diye adlandırdığı bu sağlam yapının avlusuna açılan kısa geçide doğru ilerledi. Ahırlarda yapılan işlere ve mutfak kapılarındaki telaşa şöyle bir göz attı. Bütün ev uyanmıştı ve onu fark edenler hızla başlarını eğerek ve yüzlerinde bir gülümsemeyle reverans yaparak onu selamladı.

"Yaver Max yemek odasında sizi bekliyor, Sör Talon," dedi

aceleyle, Talon'un peşinden gelen Samuel hırıltıyla soluyarak; Samuel yıllarca Tarikat'ın hizmetinde kalmış olan ve şimdi yaşlılığını Talon için kapı muhafızlığı ve gözcülük yaparak geçiren eski bir Tapınak Şövalyesi yaveriydi.

"Teşekkür ederim, Samuel," dedi Talon.

"Tanrı sizi kutsasın, Sör," dedi yaşlı adam, Talon'un yemek salonuna doğru gidişini izlerken.

Tapınak Şövalyeleri yaveri Max Bauersdorf kahvaltı için yiyeceklerle donatılmış olan odanın ortasındaki büyük masada oturuyordu. Masada Frenklerin her zamanki ağır yiyecekleri yoktu; onun yerine fırında pişmiş güvercin ve önceki gün yakalanmış balıktan yapılan kızartmadan ibaret hafif bir yemek vardı. Etin yanında bir somun taze ekmekle evin bahçesinden toplanmış sebzeler vardı. Hatta evi satın aldığı zaman gözüne pek hoş görünmüş olan genç asmalardan koparılmış bir kâse üzüm bile vardı. Bunlar ona Konstantinopolis'te Alexios'un ailesiyle kaldığı zamanı hatırlatıyordu. Bahçeyle aşçının kocası ilgileniyordu ve üzümleri göçmen kuşlardan korumak için bir hafta önce en olgunlaştıkları zaman salkımları toplamış ve gövdeyi tazeliğini koruması için balmumuyla sıvamıştı.

Talon'un aşçısı Sateen her sabah şafakta kalkar ve en iyi sebzeleri, meyveleri ve taze eti bulmak için pazara giderdi. Talon onun zor bulunur biri olduğunu düşünüyordu. Kadının ailesi Taberiye yakınındaki bir bölgeden gelmişti ve pekâlâ asırlardır o ülkede yaşadıklarını iddia edebilirlerdi. Aşçının keskin dili diğer hizmetkârları hizaya sokuyor ve dükkân sahipleri malları için adil fiyat isteyecek kadar saygı duyuyordu ona.

"Merhaba, Max, Tanrı seninle olsun," dedi Talon, bir sandalyeye oturarak büyük bir sürahiyi alıp bir çanağın içine temiz su dökerken. Max sessizce onu izliyordu; saçları kırlaşmış, yara izli yüzünde hafif bir onaylamama ifadesi vardı.

"Tanrı seninle olsun, Talon. Şükran ayinini kaçırdığı için bugün nerede olduğunu sormayacağım sana ama yokluğun endişe yarattı."

Max ancak bu kadar sitem edebiliyordu. Talon üstü kapalı paylamayı fark ettiğini göstermek için başını salladı. O ve Max uzun yıllardır yoldaşlık yapmıştı ve birbirlerini iyi tanıyorlardı. Max Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nda yaverken Tarikat Şövalyesi Sör Guy de Veres'le yapılan bir anlaşma mukabilinde Talon için çalışıyordu. Max Talon'un ara sıra geceleri çapkınlık yapmasını beğenmeyebilirdi ama ona sitem etmezdi, çünkü Talon'un ağzı sıkıydı ve şehirde çok sık dışarı çıkmıyordu. Bu sefer yanılmıştı ve Talon ona ne keşfettiğini anlatmaya niyetliydi.

Dostlukları, Talon'un Albi şehri yakınında Languedoc'taki evine gitmek üzere zincirlerle bağlanmış halde bu şehirden ayrılmış olduğu zamana kadar uzanıyordu. O zamandan beri pek çok macera yaşamışlardı ve hayatları, Sör Guy de Veres onları Konstantinopolis'e götürdüğü zaman değişene dek fakirliğin kıyısında geçmişti. Orada pek çok macera yaşadıktan sonra bir değil, tam üç gemi ve büyük bir servetle geri dönmüşlerdi.

"Dün gecenin büyük kısmını bu evi gözetleyerek geçiren bir adamı takip ediyordum."

Max'in kalkan kaşları şaşırdığını gösteriyordu. "Kim olduğunu öğrendin mi?"

"Hayır. Ama buradan ayrılır ayrılmaz doğruca piskoposun evine gitti; onu oraya kadar izledim. O evde kim benimle ilgileniyor olabilir ki?"

Max omzunu silkti. "Bilmiyorum fakat Tapınak kalesindekiler arasında bir soruşturabilirim. Kahvaltını yap. Oraya gitmemiz gerekebilir, çünkü Sör Guy'ın bugün gelebileceğini duydum."

Talon'un gözleri parladı. "Acre'ye mi geliyor? Nerelerde olduğunu merak ediyordum. En son görüşmemizin üstünden aylar geçti."

"Son zamanlarda Gazze'de olduğunu duymuştum. Ama onun El Fayoum'dan haber aldığından şüpheliyim," dedi Max. O tipik bir Tarikat yaveriydi ve Tapınak Şövalyeleri Tarikatı içinde her yerde olup bitenden haberi var gibi görünüyordu.

"Orada ne yapıyordu?" diye sordu Talon, ağzını ekmek ve etle doldurarak.

Max bir elini kırpılmış kır saçlarının üstünden geçirdikten sonra sakallı yanağını kaşıyarak Talon'u süzdü. Yıpranmış yüzünden sevgi ve ilgi okunuyordu.

"Bir şeyler döndüğüne dair söylentiler dolaşıyor ve Bedeviler çok sinirli. Bu insanlar yırtıcı kuşlara benziyor. Bir şeyler olacağını hemen seziyorlar. Sör Guy'ı bilirsin; o her şeyi dikkatle dinler. Oraya onunla birlikte gitmeni istememesine şaştım."

"Bir ay kadar evvel benden güneye gitmemi istedi ama o sıra Guy ve gemisiyle meşguldüm. Konstantinopolis'ten yeni dönmüşlerdi ve imparatordan gelen ve Kudüs'e gönderilmesi gereken önemli mektuplar vardı, hatırlıyor musun?"

Max başını salladı. "Hatırlıyorum. Nigel hâlâ oralarda bir yerde, Henry de öyle. Guy kıymetli gemisine bakmaya gitti, daha sonra yanımıza gelecek."

Talon gülümsedi. Kaptanlarının üçü de gemilerinin ve mürettebatlarının üstüne titriyordu, muhtemelen hepsinden çok da Guy.

Düşünceli bir şekilde bir parça ekmekle keçi peynirini çiğnemeye devam etti. "Cenevizlilerin ne kadar zor insanlar olduklarını düşünecek olursan fena iş çıkarmadık. Alexios ve Kalothesos ailesiyle ilişkilerimiz bizi zengin yaptı, şimdi de General Mavrazomes onun için de ticaret yapmamızı istiyor. Alexios'un babası, şu huysuz ihtiyar bile bizden memnun."

Max kıkırdadı. "Senden hoşlandığını gayet iyi biliyorsun, Talon. Cenevizlilerin bizi sevmediği de çok açık. Fakat Konstantinopolis'teki dostlarımız oraya gemi gönderdiğimiz her seferinde bize göz kulak oluyorlar. Guy Theodora'nın seni sorduğundan bahsetti." Talon'un yanaklarının kızardığını görünce sırıtarak devam etti.

"Ne zaman gemilerimizden biri yola çıksa Tanrı'ya adamlarımızı koruması için dua ediyorum, zira herkesin hak ettiğinden

daha çok düşmanımız var bizim. Bu limandaki kaptanlardan bazıları bizi o kadar kıskanıyorlar ki ilk fırsatta gemimizi yakıp suya gömerler valla. Senin şu gözcünün arkasında da bu kıskançlık olabilir, Talon," dedi Max düşünceli bir tavırla.

"Mısırlıları da saymazsak, tabii eğer bizi nerede bulacaklarını bilselerdi," diye yanıtladı Talon, buruk bir gülümsemeyle. "Ama anlamıyorum, bu işin Piskoposla ne ilgisi var, Max?" Talon başını iki yana sallayarak.

"Languedoc'a geri dönüp bir yığın arazi satın alacak ve bir kale sahibi olacak kadar zenginsin, Talon. Veya günahların için kiliseye borcunu ödeyebilir ve büyük mülklere sahip olan asil bir kızla evlenebilirsin. Neden sürekli bir kargaşa içinde olan bu topraklarda kalıyorsun?"

"Gerçekten nedenini söyleyemem, Max. Belki Tanrı'nın takdiri bu ama nedenini bilmiyorum işte. Peki, sen neden kalıyorsun? Uzun zaman evvel gidebilirdin. Sen de zenginsin artık ve eskiden bahsettiğin şu karlı yaşlı dağlara geri dönebilirsin."

"Ben de burada kalmamın nedenini senden fazla bilmiyorum ama senin kendi konumunu biraz düşünmeni isterdim. Eğer dullarla falan yatmakla suçlanırsan servetin seni korumaz, Talon. Buranın piskoposu dini bütün bir adam."

"O kendi metresi olan ikiyüzlü, sahte bir sofu," dedi Talon, biraz kızgın bir sesle. "Ama bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum, Max, ihtiyatlı olacağım."

"Sadece çok dikkatli ol, Talon. Seni izleyen adam piskoposun evinden gelmiş. Kıskançlık ve gıpta herkesi mahvedebilir. Zenginliğin ve denizde hükmettiğin adamlar yüzünden sana gıpta ediyorlar. Yakında karada da insanlara hükmedeceksin. Çok geçmeden bunun için de sana ihtiyaç duyacaklar."

Kahvaltılarını bitirdiler ve Max gemilerinin birinin kaptanı olan Guy'la konuşmaya giderken Talon silahlarıyla egzersiz yaparak yediklerini yakmaya karar verdi.

* * *

Talon'un evini gözleyen adam, içinde bir köşede bir raf dolusu dürülmüş kâğıtla bir sandalye ve bir masadan başka eşya olmayan boş bir odaya alındı. Sandalyede güneş yüzü görmediği ve fakir bir diyetle beslendiği için soluk benizli bir rahip oturuyordu. Okuduğu büyük bir parşömeni ziyaretçi içeri girdiği zaman elinden bıraktı. Peder Jonathan gizliliğin korunması ve bizzat piskoposun kendisine hızlı rapor verebilmesi için piskopos'un konutuna taşınmıştı.

"Daha önce geleceğini düşünmüştüm," dedi Peder Jonathan, ince, tiz bir sesle. Pek aksi görünüyordu.

"Ben ve arkadaşım bütün gece izledik ama evden kimse çıkmadı, Peder. Bu sefer verecek bir haberim yok."

Jonathan kemikli parmaklarını sabırsız bir şekilde salladı. "Onu izlemeye devam etmeni istiyorum. Adam Yahudilerle ahbaplık ediyor. Bunun nedenini öğrenmek istiyorum. Ayrıca bir kadını ziyaret ettiği de biliniyor. İzlemeye devam et."

* * *

Günün ilerleyen saatlerinde başka bir rahip kapıya vurup Jonathan'ın ismini söyledikten sonra içeri girdi. Üstünde birkaç kâğıt olan masa dışında boş olan odaya baktı. Peder Martin Jonathan'ın nerede olabileceğini merak ederek belki geri döner diye birkaç dakika beklemeye karar verdi. Jonathan'ı aramak için piskoposun evine uğramıştı, çünkü başrahip Jonathan'ın neden ayinlerde olmadığını bilmek istiyordu. Tembelce odada dolanırken gözüne yarısı öteki kâğıtların altına gizlenmiş bir kâğıt takıldı. Oradaki bir isim ilgisini çekti. Asabi bir tavırla açık kapıya bir göz attı, sonra daha iyi görebilmek için kâğıdı kaldırdı. Latince yazılmıştı, onun için okumakta hiç zorlanmadı ve gördükleri hayretle ağzının açılmasına neden oldu. Düşünceli bir şekilde kâğıdı yerine koydu.

O sırada girişte hafif bir ses duyuldu ve Jonathan odaya girdi. Martin'e başını sallayarak, "Seni buraya hangi rüzgar attı, Pe-

der?" diye sordu. Bakışları masanın üstündeki kâğıtlara kaydı, sonra şüpheyle dolarak çabucak Martin'e yöneldi.

"Seni bulmam için başrahip gönderdi beni. Neler yaptığını bilmek istiyor. Günlerdir ne manastır yazıhanesinde ne de şapelde göründün."

"Piskopos bana bazı işler verdi," dedi Jonathan. Ses tonu pek sıcak değildi ama Martin Jonathan'ın samimiyetten hoşlanmadığını bildiği için üstünde durmadı.

"Peder Jonathan, piskopos için bir tür araştırma yapıyorsun. Bu doğru mu?"

Peder Jonathan keskin mavi gözleriyle ona baktı. "Piskoposa bu şehirde yaşayan birinin büyücülük yapmakla suçlandığına dair bir haber gelmiş. Kâğıtlar bir hafta evvel geldi."

Martin inanamıyormuş gibi, "Bana bunun kim olduğunu söyleyebilir misin?" diye sordu.

Jonathan sinsi bir tavırla gözlerini Martin'den kaçırdı. "Sadece onun tanıdığımız biri olduğunu ve bir mahkeme toplanmadan evvel daha çok şey öğrenmekle görevlendirildiğimi söyleyelim."

"Bu kişi Sör Talon mu?" deyiverdi Martin, kendini tutamadan.

Jonathan her iki elini de dümdüz masanın üstüne koydu ve karşısında duran genç adama ateş saçan gözlerle baktı. "Bu kâğıtları karıştırmışsın!" diye suçladı Martin'i.

"Ben...ben seni görmeye geldim ama...ama sen burada olmayınca elimde olmadan gözüm..." diye kekeledi Martin. Jonathan'ın sert bakışları karşısında büzülüp kalmıştı.

"Dikkatli ol, Martin," dedi Jonathan dişlerini sıkarak. "Müdahale edersen şiddetli bir ceza alabilirsin."

"Ama neden, Peder? Sör Talon hiçbir zaman karanlık sanatlarla ilgilendiğine dair en ufak bir belirti vermedi ki," diye üsteledi Martin. Jonathan'ın bakışlarındaki yoğunluk ve hareketlerinin ima edilen sonuçları karşısında beti benzi solmuştu.

"Bunu piskopos emretti ve ben bu emre harfi harfine uyacağım. Bulduğumuz her şey kaydedilecek ve bundan ne çıkacağını göreceğiz. Büyücülük çok ciddi bir suçtur."

"Ben Tal...Sör Talon'un böyle bir şey yapmadığına kalıbımı basarım ve senin onun hakkında böyle kötü şeyler düşünmen de beni hayal kırıklığına uğrattı, Peder."

Jonathan'ın bakışları soğuk ve tatsızdı. "Göreceğiz, Peder Martin. Eğer bu suçlamanın doğru olduğu ortaya çıkarsa Tapınak Şövalyeleri bile bir soruşturma yapılmasını engelleyemez. Bu arada, manastır yazıhanesine gitsen iyi olmaz mı? Geç kalacaksın ve Peder Peters'ın bundan hiç hoşlanmadığını biliyorsun." Önündeki kâğıdı kaldırdı ve Martin'i görmezden gelerek okumaya koyuldu.

Martin bir şey demek için ağzını açtı ama sonra vazgeçti. Döndü ve odadan dışarı çıkarak dikkatle kapıyı arkasından kapattı. Manastır yazıhanesinde geçirdiği süre boyunca çok düşünceliydi, bütün bir sabah tek bir satır yaldızlı harf hakketmekten başka bir şey yapmadı. Sonunda başının ağrıdığını bahane ederek izin istedi. Titiz bir usta olan Peder Peter onu ertesi gün işine daha çok özen göstermesini söyleyip payladıktan sonra gönülsüz de olsa bir yürüyüşe çıkmasına izin verdi.

* * *

Gömleğini çıkartıp atan ve üstünde sadece bol pantolonu ve çizmeleri olan Talon yarım saat yayıyla alıştırma yaptıktan ve bir saat kadar da avluda kılıcıyla bir sırığı doğradıktan sonra ter içinde kalmıştı. Biraz soluklanmak ve eski bir yara yüzünden hâlâ ağrıyan kolunun üst kısmını ovuşturmak için durunca Samuel'in peşinde Peder Martin'le birlikte yaklaşmakta olduğunu gördü.

Talon Martin'i dostça bir gülümsemeyle selamladıktan sonra oradaki bir sıraya oturmaya davet etti. Samuel'i soğuk su ile meyve getirmesi için yolladı.

"Seni evime getiren nedir, Peder Martin? Bugünlerde seni pek göremiyorum," dedi.

Peder Martin yorgun bir tavırla gülümsedi. "Tanrı seni kutsasın, Talon. Umarım iyisindir?"

"Gayet iyiyim, Peder. Sana nasıl yardım edebilirim?" Talon Martin'in her zamanki neşeli halinin olmadığına ve kaygılı göründüğüne dikkat etti.

"Ben buraya...sana bir şey söylemeye geldim, Talon." Durakladı ve mürekkep lekeli parmaklarıyla tespihiyle oynadı, bir süre genç yüzündeki kaşlarını çatarak gözlerini yere dikti, sonra tekrar adeta suçlu bir tavırla başını kaldırıp Talon'a baktı.

"Sen...sen sanırım tehlikedesin, Talon ve..." Durdu ve tespihini eğip bükerek tekrar yere baktı.

"Ne söylemeye çalışıyorsun, Peder?" diye adamı konuşmaya teşvik etti Talon. Martin'in huzursuzluğu belli oluyordu.

"Sen hiç...sen hiç Languedoc'ta büyücülük yapmakla suçlandın mı?" diye pat diye soruverdi Martin.

Talon duyduklarını hazmetmeye çalışırken uzun bir süre gözlerini ona dikti, sonra ellerini dizlerinin üstüne koyarak gökyüzüne baktı. Tam midesinin ortasında nahoş bir duygu vardı ve aniden tenindeki ter o sıcak havada bile soğumuş ve yapış yapış olmuştu.

"Kim söylüyor bunu?" diye sordu alçak bir sesle.

"Piskopos o bölgeden gelen haber üstüne Peder Jonathan'dan seni soruşturmasını istemiş. Bu ciddi bir suçlama, Talon!" dedi Martin. Sesi heyecanlıydı ve mahcup görünüyordu.

Talon Martin'e güvenip güvenemeyeceğini düşünerek duraksadı. Nihayet konuştu. "Dört yıldan uzun bir zaman önce kendine rahip diyen ama babamın hakkı olan mirası çalmaya çalışan bir adam böyle bir suçlama yaptı. Bu baştan sonra yalan, tamamen sahte ve kötü niyetli bir suçlama ama bir kilise mensubu tarafından yapıldı ve tabii bana bunun tersini kanıtlama fırsatı verilmedi."

"Sana inanıyorum, Talon; seni iki yıldan uzun zamandır tanıyorum ve bu tür bir şeyden şüphelenmek için hiçbir nede-

nim olmadı." İstavroz çıkardı. "Ama bu ağır bir suçlama ve eğer meseleye piskopos da karışmışsa gerçekten durum çok ciddi demektir. Peder Jonathan'ın birçok iyi niteliği olduğuna eminim fakat aynı zamanda karakterinde belli bir...kindarlık da var."

Talon buruk bir şekilde gülümsedi. "Biliyorum, Martin, bu çok ciddi bir suçlama ve tamamen düzmece. Tanrı'nın önünde sana bunu söyleyebilirim, aynı o sırada orada bulunan Max'in de söyleyebileceği gibi. Ama bu suçlamanın peşini bırakmamalarının başka nedenleri olabilir. Acaba..."

Sokaktan gelen bir gürültü sözünü kesti. Birkaç saattir sessiz olan çanlar tekrar çalmaya başladı fakat bu sefer bunda ya yaklaşan gemiler görüldüğünü ya da kapıda bir düşman ordusu olduğunu söyleyen bir aciliyet duygusu vardı. Çok geçmeden evin kapısına güm güm vurulduğu duyuldu ve Samuel topallayarak kapıyı açmaya gitti. Hizmetçi oğlanlardan biri koşarak avluya girdi.

"Sör Talon! Sör Talon!" diye bağırdı oğlan.

"Ne var, Daniel?" diye sordu Talon, bir bezle alnındaki soğuk teri silerek.

"Gemiler göründü ve herkes onların korsanlar olabileceğini söylüyor!" dedi Daniel, heyecanını zar zor bastırarak.

Talon gözlerini ona dikti. "Sakinleş, çocuk! Başka bir şey biliyor musun?"

"Hayır, Sör. Ama herkes bağırıyor, Tanrı bizi korusun!" dedi Daniel, istavroz çıkararak.

Talon Peder Martin'e dönerek, "Buraya iyi niyetle geldin, Martin. Bunun için teşekkür ederim, çünkü bir risk aldın. Bütün bu gürültü patırtının nedenini bulmalıyız, belki ondan sonra bu konuda yine konuşabiliriz."

Peder Martin başıyla onayladı. "Sana katılıyorum, Talon. Ben hiçbir şey söylemeyeceğim ama dikkatli ol. Tanrı seni korusun." Ayağa kalktı ve aceleyle açık kapıdan şimdi kalabalıklaşmış olan sokağa çıktı.

Talon uzun bir süre onun arkasından baktı, sonra başını iki yana sallayarak çabucak gömleğiyle cübbesini giydi. "Max veya Guy geri geldi mi?" diye sordu Daniel'e.

"Hayır, Sör," diye yanıtladı oğlan.

Talon omzunu silkti. Belki çoktan limana doğru yola koyulmuşlardı. Kılıcını aldı ve Daniel'e eğer Max uğrarsa ona kendisinin Güney Kulesi kapısına gideceğini söylemesini bildirdi. Çıkarken bir kazığın üstündeki pelerinini çekip almayı unutmadı.

Limana açılan kapılar hızlı yürüyüşle sadece birkaç dakika uzaktaydı. Talon esas ahşap ana kapının önüne indirilebilen ağır kale kapısıyla büyük kemere bakmak için başını kaldırdı. Onu iyi tanıyan muhafızlar tarafından iç avluya alındı ve oradan çabucak bir dizi taş merdivenden çıkarak limanın güneybatı kısmına bakan mazgallı siperlere doğru yöneldi. Buradan hem liman hem de gemilerin görüldüğü yer olduğunu tahmin ettiği denizin batı kısmı rahatça görülüyordu.

Erkeklerden ve hatta kadınlardan oluşan büyük ve gittikçe artan bir kalabalığın heyecanla konuşarak ve denizi işaret ederek dolaştığını gördü. Kalabalığın arasında dökümlü cübbeleri içinde Sıhhiye Şövalyeleriyle Tapınak Şövalyelerinden oluşan bir grup da vardı. Onların yaverlerinden, aylaklardan ve muhafızlardan oluşan bir kalabalık da mazgallı siperlerin kenarında toplanmıştı.

Talon insanları omuzlayarak mazgallı siperlere doğru ilerlerken onu tanıyanlar başlarını eğerek geçmesi için yol açtılar. Talon denizde herkesin eliyle gösterdiği yere doğru baktı. Ta uzakta üç yelken seçti. Tam batıdan esen sert bir rüzgâr yüzünden çalkantı çıkan denizde dalgaların tepesinde beyaz köpükler belirdi. Gemilerden biri diğer ikisinin bayağı önündeydi ve o mesafeden bile diğerlerinden kaçıyormuş gibi görünüyordu.

Bunda tanıdık bir şey vardı. O mesafeden geminin detaylarını görmek zordu ama üç geminin de tekneleri inip kalkarak, pruvaları çalkantılı denize batarken havaya köpükler saçarak pupa yelken geldiği belliydi. Talon daha iyi görmek için göz-

lerini ovaladı ve soluna, otuz metre kadar aşağıdaki limana bir göz attı.

Kale Acre limanına ve şehrin güneyine doğru geniş bir hilal şeklinde kıvrılan Acco körfezine hâkimdi. Körfezin hemen dış tarafında, geceleri müstahkem şehre doğru gelen gemi kaptanlarına fener görevi gören, Sineklerin Kalesi denilen sivri tepeli bir kaya vardı. Talon aşağıda arı gibi çalışan işçilere göz attı, besbelli mazgalların üstündeki heyecandan habersizdiler. Liman havuzundaki gemilerin kenarından havaya atılan sakatatları ve kırıntıları kapmak için birbiriyle yarışan martılar çığlık atarak dönüyorlardı. Gökyüzü masmaviydi fakat sert rüzgâr şöyle bir girdap gibi dönerek pelerinini çekiştirirken sadece keskin tuzlu su tadını getirmekle kalmadı, gelgitlerin asla tamamen temizleyemediği, gemi mürettebatının güverteden aşağı attığı pisliğin kokusunu da taşıdı.

Gemilerin bazıları yüklerinin boşalmasını beklemek üzere havuzda demir atmışken, bazıları da mallarını taş rıhtıma boşaltıyordu. Ta uzaklardaki Frenk ülkelerinden, Konstantinopolis'ten ve hatta Hıristiyan dünyasının yeni büyük ticaret merkezleri olan Ceneviz ve Venedik'ten gelen çok önemli yükleri boşaltmak için işe koşulan köleler denetmenlerin kırbacı altında gemiden gemiye götürülüyordu.

Talon kısa zaman önce gelmiş ve adamlarını ve atlarını boşaltmakta olan Tapınak Şövalyeleri Tarikatına ait iki büyük gemiyi izliyordu. Gemilerdekiler, Provence yakınındaki Rhone nehrinin güney ağzındaki Aigues Mortes limanından buraya yaptıkları zorlu yolculuktan zayıf ve bitkin düşmüş görünüyorlardı. Yolculuktan sağ çıkan adamlar ve şövalyeler rıhtımda sendeleyerek içinde eşyalarıyla teçhizatları bulunan çıkınları taşıyordu. Yakındaki Tapınak Şövalyesi kalesinden gelen yaverler hepsini bir araya topluyordu. Sağ salim gelen atlar indirildikten sonra adamlar yeni yoldaşlarının arkasından kuzeyde şehre hakim olan Tapınak Şövalyelerinin iç kalesine doğru ağır aksak ilerlemeye başladılar. Onlara Kutsal Topraklardaki askeri sistemin

esasları öğretilecek ve çok geçmeden Tarikat'ın sahip olduğu pek çok kaleden birinde görev yapmak üzere gönderileceklerdi. Gelenlerden bazıları yürüyemeyecek kadar hastaydı ve diğerleri tarafından sedyeyle taşınıyorlardı.

Talon savaşçılardan, teçhizatlardan ve atlardan ibaret yüklerini boşaltmak için hemen her hafta batıdaki ülkelerden gelen gemileri izlemişti. Yolculuğa bağlı olarak kimilerinin gayet sağlıklı, kimilerinin de acınacak halde geldiğini iyi biliyordu. Sonbaharın sonlarıyla kışın başlarında Akdeniz'de görülen fırtınalar tüccar gemileriyle askeri gemilere hiç ayrım yapmaksızın zarar veriyordu. Deniz fırtınalardan korsanlara ve kendini daha az savunabilen gemilerden kolay kazanç elde etme peşinden olan yağmacı tüccarlara kadar türlü tehlikelerle doluydu. Tapınak Şövalyelerinin filoları bu tür zararlara karşı daha bağışıklı olsalar da yolculuğun uzunluğu acısını çıkartıyordu. Ve her zaman kolay kazanç peşinde Mısırlı korsanlara ya da yağmacı Venedik veya Ceneviz kadırgalarına göğüs germeyi göze alan gözü pek veya aptal kaptanlar da vardı.

Talon dikkatini tekrar denizin açıklarındaki gemilere yöneltti. Şimdi son sürat onlara doğru gelen geminin bir kadırga olduğunu açıkça görebiliyordu, merakı iyice kabardı. Tam o sırada Max bağırdı ve omuzlarıyla kalabalığı yararak yanına geldi; Talon dönerek onu selamladı. Max'in yanında limanda demirlemiş Talon'a ait geminin kaptanı Guy vardı.

"Seni gördüğüme sevindim, Max, merhaba, Guy," dedi Talon.

"Selam, Talon. Tanrı seni korusun." Guy siperlerdeki insanların çoğundan bir baş daha uzundu, onun için denizde olanları açıkça görebiliyordu.

"Neler oluyor, Talon?" diye sordu Max.

"Henry şatafatlı bir giriş yapmak üzere gibi görünüyor. Baksana bu bizim flamamız değil mi?"

Guy'la Max gözlerini batıya çevirdiler.

"Aman Tanrım, galiba haklısın, Sör Talon. Ama rüzgâr dosdoğru yüzümüze esiyor; söylemesi zor," dedi Guy, alçak bir sesle. "Ama evet...bu bizim flamamız, buna yemin edebilirim."

Talon'un arması olan sancaktan bahsediyordu. Bir tarafında masmavi bir fonun üstüne bir gemi olan bir kalkan; köşegenin diğer tarafında da kırmızı bir fonun ortasında bir aslan pençesi vardı.

"Yardıma ihtiyacı var gibi mi? Gemiyle gidip onu karşılamayalım mı?" diye sordu Max, kaygılı bir sesle.

"Bu durumda onun için dua etmek dışında yapabileceğimiz pek bir şey yok," dedi Guy. "Fakat Henry Orta Deniz'deki en iyi denizcilerdendir ve o ikisiyle baş edebildiğine eminim."

"Yine de limana girdiğini ve yanımızda güvende olduğunu görünce sevineceğim," dedi Talon.

"Ben de bunun için dua ediyorum, Talon," dedi Max.

Keşke, keşke bir denizci olsaydım,
Keşke birisi bana bir tekne verseydi,
Her akşam sarardım yelkenlerimi
Gözlerinin mavi limanında.

Bölüm 2

Gelecek Planları

Artık herkes baştaki geminin arkadaki iki kadırga tarafından takip edildiğini anlamıştı. Arkadan gelenlerin flaması üstünde altın rengi belirsiz işaretler olan yeşil renkteydi. Herkes bunun anlamını biliyordu. Bunlar Arap korsan gemileriydi ve öndeki gemiyi ele geçirme peşindeydiler.

Sert rüzgâra rağmen gemilerin hepsi kürek kullanıyordu; palalar uyum içinde hızla inip kalkarken güneş ışığında parlıyordu. Talon'un içine kurt düştü; Henry kurtulacaksa kıl payı kurtulacaktı. Durdukları yerin kuzeyindeki kuleye bir göz attı. Orada konuşlanmış olan mancınıkların etrafındaki hareketliliği fark etti. İnsanlar durduğu yerden on beş metre kadar uzakta, onunla aynı seviyede devasa bir böcek gibi tünemiş olan kocaman mancınığa doğru koşuyordu. Düşman menzile girdiği zaman bütün bu silahlar harekete geçecekti. Talon bu makinelerden atılacak bir güllenin düşman gemilerinden birini vurma şansının çok uzak olduğunu biliyordu ama yine de caydırıcı olabilirdi.

Üç gemi birbirine yaklaşıyordu. Henry'nin gemisi bir güverte kürekçisi ve yelkeni olan büyük bir kadırgaydı, bu da peşindekilerden daha hızlı ilerlemesini sağlıyordu. Fakat yine de Talon'u endişelendirecek kadar yakındılar. Talon Henry'nin usta olduğunu biliyordu ama mazgalların üstündeki atmosfer gergindi. Eğer bir sorun çıkarsa, rüzgârın karşısında bir yelken kaybedilir veya

bir gergi halatı koparsa ona yardım etmek için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Talon şimdi gemisinin güvertesindeki insanları ve Henry'nin gemisinin bütün potansiyelinden yararlanmak için yelken bezinin her bir santimini ve denizciliğinin bütün gücünü kullanırken yaşanan telaşı görebiliyordu.

Karanlık sularda kayan uzun gövdesi ve mükemmel bir uyumla ışıldayarak inip kalkan kürekleriyle gemi güzel bir manzara oluşturuyordu. Pruvası dalgaların derinlerine batıyor ve suları ta arka güverteye kadar sıçratıyordu; Talon şimdi orada mürettebatı idare eden Henry olduğunu tahmin ettiği bir siluet görüyordu.

"Bu Henry'nin hoşuna gidiyordur," dedi Max, Talon'a bir göz atarak. Guy kıkırdarken Talon başını salladı; Henry'nin bu kovalamacanın heyecanıyla güldüğünü adeta görebiliyordu. Şimdi gemisi dosdoğru Acre limanının girişindeki ikiz kulelere doğru yol alıyordu fakat Sarazen gemilerinin ince, tehditkâr siluetleri de çok geride değildi. Her iki gemiyi de ne yaptığını bilen adamlar idare ediyordu. Şehrin sağlam tahkimatlarına yaklaşmak iki kaptanı da yıldırmıyor gibi görünüyordu ve gemilerini peşinden oldukları kadırgayı yakalamak için gözü kara bir çaba, cesaret ve kararlılıkla sürüyorlardı. Talon onların bu yürekliliğine hayran oldu ve nereden geldiklerini merak etti.

Bir çığlık sesinin peşinden sağ tarafından gelen büyük bir gürültü ve sonra da havada yükselen bir at başı büyüklüğünde bir kaya onu düşüncelerinden uyandırdı. Kaya büyük bir kavis çizdi ve içine düştüğü denizde suları çok yükseğe sıçratarak gözden kayboldu. Talon kayanın iki geminin yakınına düşmemesine hiç şaşırmadı. Yine de surun üstünde seyredenler büyük bir tezahürat yaparken bir yandan da bir dahaki atışın hedefi bulması için tavsiyeler veriyordu.

Bir çarkçı el kol hareketleriyle büyük mancınığın ne tarafa döndürülmesi gerektiğini işaret ederken mürettebat manivelaları kullanarak makineyi kaldırıp çekiyordu. Birileri de kocaman bir kayayı yuvarlayarak getirip büyük bir çabayla platformun üstüne koydu.

Şimdi kulelerdeki küçük mancınıklar harekete geçip havaya daha küçük kayalar fırlatırken yüksek bir gümbürtü ve çarpma sesleri duyuluyordu. Daha iyi nişanlanan bu kayalar düşman gemilerinin önünde suya çarptığı için daha çok tezahürat aldı. Bu arada limanın denize bakan surlarına yerleştirilmiş aletlerden daha çok kaya Talon'un gemisinin üstünden arkadaki Sarazen gemilerine fırlatılmaya başladığı için öndeki gemi neredeyse liman kulelerinin korumasına ulaşmıştı.

Büyük mancınık izleyenlerin kulaklarını sağır eden gürültülü bir çarpma sesiyle denize bir kaya daha fırlattı. Bu sefer kaya yine havaya devasa bir su sütunu yükselterek iki düşman gemisinin arasında denize düştü. Heyecanlı çığlıklar havayı doldurdu.

"Eğer isabet etseydi gemilerden birini anında batırırdı!" dedi Guy neşeyle, izleyiciler gürültüyle tezahürat yaparken.

"Bakın! Galiba başaramayacaklarına karar verdiler. Uzaklaşıyorlar," dedi Max, eliyle işaret ederek.

"Şimdi yavaşlamışlarken onları mancınıkla vurmanın tam zamanı," dedi Guy arkadaşlarına.

Diğerleri de bu fırsatın farkındaydı. Düşman gemileri yavaşlayarak dönüyordu. Yine de hızlı manevra yapıyorlardı ve mazgallı siperlerin üstündekiler hüsranla büyük mancınığın mürettebatının bu değişen durumdan yararlanmakta yavaş kaldığını gördüler. Mürettebat beşiğe bir kaya daha koymak için deli gibi kolu aşağı indirmeye çalışırken, "Çabuk! Bizim insafımıza kaldılar! Tanrı aşkına, neden acele etmiyorsunuz!" çığlıkları duyuluyordu.

İzleyicilerin çığlıkları ve alayları mürettebatın dikkatini dağıtmış olmalıydı ki kaya kötü yerleştirildi ve atmak için manivela kolu çekildiği zaman dönerek uçup hızla uzaklaşmaya başlayan iki geminin biraz önüne düştü. Mancınık mürettebatının başarısız çabaları yuhalamalar ve ıslıklarla karşılandı. Paylanan ve gücenen mürettebat makineyi güvene aldıktan sonra siperlerin üstündeki seyircileri düşman gemilerinin uzaklaşmasını izleme-

ye bıraktı. Kulelerdeki küçük mancınıklar onların ardından kaya fırlatmaya devam etti ama gemiler çoktan menzilden çıkmıştı ve nihayet onlar da durdular.

"Hadi," dedi Talon, oradan ayrılmak için dönerken. "Heyecan bitti, Henry'yi karşılamalıyız."

Aceleyle kalabalığın arasından geçip Henry'nin gelişini izleyebilecekleri Tapınak Şövalyeleri Rıhtımına inen taş merdivenlere koştular.

Henry yaptığı bu hızlı girişe rağmen gemi yükünü boşaltmadan önce limanın ortasında kalabalık rıhtımda sırasını beklemek zorundaydı. Talon geminin ne taşıdığını iyi biliyordu: demir, deri ve kumaş ve belki biraz da tuz. Bunlar Tapınak Şövalyelerinin, Sıhhiye Şövalyelerinin ve diğer tarikatların sürekli talep ettikleri malzemelerdi. Talon Henry'nin herkesin ihtiyaç duyduğu hayati bir malzeme olan tuzu bulmakta ne kadar başarılı olduğunu merak ediyordu. Gemi şimdi etrafını saran diğer ağır yük gemilerinin arasında oldukça farklı görünüyordu. Bu gösterişli bir savaş kadırgasıydı ve onu izleyenlerden çok takdir alıyordu. Limanda hareketsiz dururken bile tehditkâr görünüyordu.

Limanda bütün kıyı bölgelerinden değerli tuz getirmiş olan pek sevilmeyen Venedik ve Ceneviz ticaret gemileri de dâhil olmak üzere daha yavaş başka gemiler de vardı. Bu tüccarlar aynı zamanda Hıristiyan ordularının Kudüs Krallığı ve Trablus devletinde varlıklarını korumak için acilen ihtiyaç duydukları buğday ve daha başka pek çok erzak da taşıyordu. Birinci Haçlı Seferinin üstünden on yıllar geçmişti ama birbiri ardına gelen krallar iktidarlarını sağlamlaştırmaya çalışırken aralıklı savaşların ardı arkası kesilmiyordu; bu arada Kutsal Askeri Tarikatlar ülkede etkisini genişletmişti, aynı zamanda da Türklerin krallığın ücra bölgelerini istila etmesini önlemek için büyük kaleler dikiyorlardı.

Üç adam aceleyle yukarıdan rıhtımın kenarında toplanmış kalabalığa bakan küçük kapıya gittiler ve Henry'nin ustalıkla gemisini diğerlerinin arasından geçirip tahsis edilen alana götürmesini izlediler. Yanında üç direkli birkaç Tapınak Şövalyeleri

gemisi yükseliyordu ama hiçbiri onun o ince uzun, tehditkâr görünüşüyle boy ölçüşemezdi. Kadırganın güneşin altında inip kalkan kürekleri uzun, gösterişli tekneyi Talon'a ait olan diğer kadırganın yanına doğru çekerken duyulmayan bir emirle sudan köpükler yükselterek tersine dönmeye başladılar; deniz kısa bir süre köpürdü ve sonra gemi durdu. Yelkeni çoktan sarılmıştı. Başta ve kıçta çapa taşları suya atıldı ve kadırga aniden hareketsizleşti. Talon bu manevraları eleştirel bir gözle izlerken Henry'nin iyi bir giriş yapmasına memnun oldu. Şimdi Henry ve adamları onu karşılamaya hazırlanırken güvertede bir hareketlenme olduğunu fark etti.

"Yemin ederim, bu memleketin sıcağı yüzünden zayıflıyorum," diye bağırdı Guy, kadırgadan onları almaya gelecek sandalı beklemek için ilerlerlerken.

"Son baktığımda o kadar da sıska olmadığına yemin edebilirim, Guy," dedi Max, sırıtarak.

"Hadi oradan, Max. Şuna baksana; o bu sıcaktan hiç rahatsız olmuyor mu?" dedi Guy, Talon'u göstererek.

Max güldü. "Talon'un bu ülkenin sıcağı konusunda kaygılanırken gördüğümü sanmıyorum, Guy. Ama sen kuzeylisin ve soğuğu tercih ediyorsun."

Max koyu renk Tapınak Şövalyesi yaveri üniforması giymişti, Guy'ın üstünde de yün ve pamuklu karışımı bir giysi vardı. Yeleği ve çorapları bu yaz sıcağında çoktan terden nemlenmişti. Talon arkadaşlarının neden bunca zaman sonra kendisininki gibi bol, hafif giysileri benimsemediğini merak ediyordu fakat Guy Sarazen gibi görünmek konusunda çok katıydı, onun için de böyle sıcakta ıstırap çekiyordu.

"Orası öyle, Max. Konstantinopolis iklimi tam bana göre!" Guy ter içinde kalan kızarmış yüzünü silip ıslak sarı saçlarını bir bezle geriye iterken ikisine bakıp gülümsedi.

"Oraya neden geri dönmek istediğini hepimiz biliyoruz, Guy ve bunun iklimle bir ilgisi yok," diye cevabı yapıştırdı Max.

"Hadi oradan, sizi moruklar. Yazın ortası çoktan geride kaldı ve hâlâ sıcaklar hakkında şikâyetler duyuyorum! Henry'yi karşıladıktan sonra bu akşam benim evimde bir ziyafet çekeceğiz," dedi Talon, gelen sandala atlarken.

Denizde giderken üç adam neredeyse üç yıl evvel onları Mısır'dan Acre'ye getirmiş olan gemiye bakıyordu. Bu gemi şimdi Talon'a aitti ve Henry de geminin kaptanıydı. Talon'a ait olan diğer iki gemiden biri Guy'ın idaresi altında limandayken, öteki de diğer kaptanları Nigel'ın idaresindeydi. Ama o ticaret için Konstantinopolis'teydi ve daha haftalarca geri dönmeyecekti. Guy'ın gemisi, Talon'un Bizans İmparatorluğu'nun bir parçası olan Kıbrıs'ın kuzey sahilinde bulunan Paphos limanına götürülmesini ayarladığı yeni bir yük bekliyordu.

Henry'nin gemisi Bizans donanmasının hızı ve manevra kabiliyetiyle ünlü gemilerine benziyordu. Ancak Guy'ın gemisi bir kadırga olmasına rağmen Ceneviz yapımıydı ve Talon ne zaman onu görse nasıl ele geçirdiğini hatırlayarak bir tatmin duygusunun keyfini çıkartıyordu.

Bu kadırga yıllar önce Talon'la Max Kudüs Krallığı'na ulaşmaya çalışırken arkadaşları Montague'nun öldürüldüğü İskenderiye limanında onlara ihanet edilmesine yardım eden adamı öldürmüştü. Talon şimdi bu gemiye sahip olmasının ve adamlarının ticaret yapmak için onunla denize açılmasının adil olduğunu düşünüyordu.

Yeni gelen geminin güvertesine çıkarlarken Henry geminin yanından bir sevinç çığlığı atarak onları selamladı.

"Sör Talon, Max, Guy! Merhaba! Tanrı'ya şükür, zarar görmeden geldik ve boşaltacak bir dolu yükümüz var!"

"Hoş geldin, Henry! Sağ salim geldiğin için Tanrı'ya şükürler olsun. Bayağı gösterişli bir giriş yaptın. Daha sakin gelmeni tercih ederdim," dedi Talon gülümseyerek geminin güvertesine çıkarken. Duygulu bir şekilde kucaklaştılar. Henry sakallı yüzünde kocaman bir gülümsemeyle nasırlı eliyle onun omzuna vurdu.

"Tanrım, burada olduğum için çok memnunum, Talon," diye kükredi, bir kahkaha atarak. "Bu piçler buradan üç günlük yolda pusu kurmuşlardı. Ellerinden kurtulacağıma güveniyordum ama gece bizi yakaladılar. Anlatacak çok şey var ama yükümüzün iyi durumda olduğunu ve bu yolculuktan kâr edeceğimizi bilmek seni mutlu edecektir."

Talon da gülümsedi. "Seni ve adamlarını görmek beni çok rahatlattı, Henry, ama bunu duymak da ilave bir ödül. Sağ salim ve de kazançla geri döndüğünüz için Tanrı'ya şükürler olsun."

Geminin kenarından yukarı tırmanan Guy da bağırarak Henry'yi selamlayıp kucakladı, sonra güvertedeki adamlara el salladı. Pek çoğu yaptıkları işe ara verip sevinçle bağırarak onları karşıladı. İçlerinden bazıları bu gemiyle onlarla birlikte Mısır'dan kaçmıştı; kadırga kölesi olarak bağlandıkları zincirlerini açtıkları için Talon'la Max'e hayatlarını borçluydular.

Talon içlerinden pek çoğunun ele geçirilen bu gemilerde kalıp onlar için çalışmaya gönüllü olmasını hâlâ biraz tuhaf buluyordu. Ne var ki aradan geçen bunca yılda hepsini zengin yapmıştı.

"Gemiye hoş geldiniz, dostlarım," dedi Henry, sırasıyla Guy'la Max'e sarılırken. "Gideli ne kadar oldu?"

"Galiba neredeyse üç ay."

"Tanrı'ya şükür. Haziran'da Aigues Mortes'e vardık, mektuplarını teslim ettik, sonra da başta Tapınak Şövalyeleri filosunun koruması altında geri döndük."

"Görünüşe göre filoyu geride bırakmışsın," dedi Talon.

"Eh, o eski hantal teknelerin nasıl gittiğini bilirsin! İki fırtına atlattık, bunlardan biri Sicilya burnundan dolaşırken patladı ve filoyu da orada kaybettik ama Sicilya hâlâ bir korsan yuvası olduğu ve şu Sicilyalı Normandiyalılara güvenilmeyeceği için karaya fazla yaklaşmamaya dikkat ettim. Bu cani tayfamla bile riske girmek istemem," dedi sırıtarak.

Talon etrafına bakındı. Geminin zorlu denizlerde yıprandığı-

na dair işaretler vardı ama hiç kırılmış seren veya parçalanmış iskota görünmüyordu. Talon başını sallayarak, "Ya yük?" diye sordu.

"Biraz su aldı ama hemen sarıp sarmaladım. Çok kayıp olduğunu sanmıyorum, özellikle derileri ve demiri çoğunlukla zırhla sarılmış halde satın aldığımız için. Tuz külçeleri beni biraz endişelendirdi ama onları da en kötüsünden korumayı başardık. Senin talimatına uyarak sığır eti getirmedim."

"Güzel. Etin uzun bir yolculukta nasıl bozulduğunu gördük. Eğer adalardan satın alınıp tuzlanırsa bozulmuyor ama aksi halde masraf etmeye değmez," dedi Talon.

"Çok kötü görünmüyor, Tanrı'ya şükür," dedi Guy, geminin direğini inceleyip sarılmış yelkenlere bakarak.

"Denize düşen bir adamımızı kaybettik ama onun için yapabileceğimiz bir şey yoktu. Tanrı ruhunu korusun," dedi Henry istavroz çıkararak.

"Onca yol ve onca zorluk karşısında ufak bir bedel bu," dedi Max. "Yine de iyi bir adamı kaybetmek her zaman üzücüdür. Kimdi?"

"Edmondson, hatırladın mı onu? En iyi dümencilerimden biriydi! Kapkara gecelerden biriydi, acayip bir dalga gelip güverteden onu süpürdü. Her şey çok hızlı oldu ve bir daha oraya geri dönemedik," dedi Henry. "Tanrı ruhuna merhamet etsin."

"Eğer ailesi varsa onlara yardım göndermeye çalışırız," dedi Talon.

"Ben ilgilenirim," dedi Max.

Ve sonra ekledi, "Sör Guy de Veres'in bu gece buraya geleceğini duydum, Sör Talon. Bize gelir gelmez onu karşılama emri verildi."

"Pekâlâ. Henry, Tanrı'ya şükür buradasın. Yükün boşaltılmasına nezaret etmen için seni Guy'la bırakacağım, sonra eve geleceksin, orada bol bol konuşup değişiklik olsun diye güzel yiyeceklerle bir ziyafet çekeriz. Gemiyi boşalttıktan ve herke-

se parasını ödedikten sonra sen ve mürettebatın hak ettiğiniz gibi dinlenirsiniz. Sanırım onlar sabaha kadar şehrin altını üstüne getirmeye çalışacaktır. Söyle onlara yağmacılık yaptıkları veya mala zarar verdikleri kulağıma gelirse külahları değişiriz."

Henry başını sallayarak gülümsedi. "İleteceğim, Sör Talon."

Yükü inceleyerek ve Henry'le birlikte taşınan malların listesinin tekrar üstünden geçerek güvertede iki saat geçirdiler. Sonra Talon'la Max sandalla Tapınak Şövalyelerinin rıhtımına geri dönerek Henry ile Guy'ı gemiyi boşaltmaları ve gemiyi bir süre kapatmak için gereken bin türlü işi ayarlamaları için bıraktılar.

Talon denizde geçirdikleri zaman karşılığında altın ve gümüş sikkelerle ödeme yapınca adamlar neşeyle bağırdılar. Çoğu karaya çıkacak ve günlerce aralıksız içecek fakat Talon'un adil bir adam ve kaptanlarının da en iyilerinden olduğunu bildikleri için çağrıldıkları zaman gemiye geri geleceklerdi.

Talon'a Sör Guy geldiği ve onunla görüşmek istediği için Tapınak Şövalyeleri kalesinde hazır bulunması haberi gelmişti.

Max'le birlikte evden ayrıldılar. İkisi de zincir zırh giymiş ve Tapınak Şövalyelerinin nişanını takmıştı. Talon bu sefer yardımcı şövalyeydi ama Max yıllardır Tapınak Şövalyesi yaveriydi ve sol göğsünün üstüne kırmızı bir haç dikilmiş olan Talon'un beyaz cübbesiyle tezat oluşturan koyu renk cübbesini gururla taşıyordu.

Talon ayrıca, ne zaman bir toplantı olsa onun diğer şövalyelerin arasında göze çarpmasını sağlayan, Sarazenlerinkine benzeyen üstünde yuvarlak, ucu sivri bir miğfer olan küçük bir sarık takmıştı. Gerçi yıllardır hizmet etmiş olan gittikçe daha fazla sayıda şövalye onu örnek aldığı için her zaman yan gözle bakanlar veya küçümseyenler olsa da genellikle ses çıkarılmıyordu.

Muhafızlar tarafından ana girişin içine açılmış küçük bir kapıdan içeri alındılar ve garnizon kumandanının yaşadığı yere giden bir yokuşu tırmanmaya başladılar.

Kapıda onları gülümseyerek selamlayan Sör Guy'ın Yaverl Claude karşıladı. El sıkışıp kucaklaştılar.

"Seni görmeyeli aylar oldu," dedi Max.

"Sör Guy dolaşmayı seviyor," dedi Claude, müstehzi bir gülümsemeyle, sonra onları içeri davet ettikten sonra kapıyı kapatıp peşlerinden gitti.

Garnizon komutanının odasına alındıkları zaman Sör Guy de Veres iki adamı da keyifli bir gülümsemeyle karşıladı. Akşamları hava serinlemeye başlamıştı, onun için konuklar için konulmuş sandalyelerin yakınındaki büyük taş şöminede küçük bir ateş yanıyordu. Acre'deki Tapınak Şövalyelerinin Başkanı Sör Stephen masasından kalkarak ikisini de ismiyle selamladı. Hepsi birbirini tanıyordu.

Talon'la Sör Guy kucaklaştılar ve sonra hep birlikte yiyeceklerle donatılmış kalın ahşap masaya oturdular. Sürahilerde sadece su olsa da yiyip içmeye davet edildiler. Tapınak Şövalyeleri şarap içmiyordu. Talon onları tanıdığı bunca zaman içinde içlerinden birini bile su dışında bir şey içerken görmemişti. Sör Guy Talon'a alçak sesle ve alaycı bir gülümsemeyle eğer ona bir Arap şarap ikram etmiş olsaydı konukseverliğini aşağılamamak adına reddedemeyeceğini söyledi.

Sohbetin tek konusu Henry'nin o sabahki paçayı kurtarışıydı. Sör Guy hikâye anlatılırken eğlenerek dinledi ve şanssız mancınık mürettebatı hakkında yapılan komik yorumlara güldü. Sör Stephen bir süre onları azimle savundu ama sonunda o bile üzülerek bundan daha iyisini yapabileceklerini kabul etti. Nihayet konuşma Sör Guy'ın ziyaretinin amacına geldi.

"Gazze şövalyeleriyle birlikte Kudüs Krallığı'nın güneyindeydim, Talon," dedi, ağzını keten bir bezle sildikten sonra biraz su içerek. Yorgun görünüyordu ve Talon onunla ilk tanıştığından bu yana geçen yıllar içinde yaşlanmıştı. Şakaklarındaki kırlar kısa kesilmiş saçlarının geri kalanına yayılmıştı ve bakımlı sakalı da bembeyazdı. Birkaç dişini de kaybetmişti. Ne var ki yıpranmış yüzündeki kırışıklıklara rağmen mavi gözleri genç ve her zamanki kadar keskindi.

Talon Sör Guy de Veres'in Şövalyelerin Tarikatında özel bir

yeri olduğunu biliyordu. Arapçası akıcıydı, istediği gibi krallıkta dolaşma, ülkenin nabzını tutma yetkisi vardı ve geçmişte bunun çok yararlı olduğu görülmüştü. Tarikattaki herkes ve hatta tahta yakın olan yüksek mevkilerdeki pek çok kişi tarafından sayılıyordu. Talon bu ülke ve komşuları hakkındaki bilgisi kendisinden bile daha derin olan bu adama hayranlık duyuyordu.

"Mısır Sultanlığında durum nedir, Sör?" diye sordu Talon kibarca, bıçağını temizleyip kenara koyarken. Armut pek lezzetli görünüyordu, onun için uzanıp bir ısırık aldı.

Sör Guy Sör Stephen'a bir göz attıktan sonra arkasına yaslandı ve dirseklerini sandalyenin kollarına dayayarak parmaklarını bitiştirdikten sonra Talon'la Max'e baktı, bu artık Talon'un çok aşina olduğu bir hareketti. Konuşmanın yönünün değişeceğine işaret ediyordu.

"Mısır Sultanlığı sessiz...fazla sessiz. Sultan Salahaddin kralımız Baldwin'in hastalığından, cüzamdan haberdar, bundan emin olabiliriz. Ama o ülkede neler olup bittiğini bilmiyoruz. Senin gemilerin şimdi İskenderiye de dâhil her yöne gidiyor. Senin kulağına bir şey geldi mi?" diye sordu, Talon'a bakarak.

Talon sandalyesinde kıpırdadı. "Gemilerim epey bir zamandır o bölgeye gitmedi, Sör Guy. Bildiğiniz gibi, o zaman aceleyle oradan ayrılmıştık ve ondan sonra da kaptanlarım orayla sadece ara sıra tuz, incir ve hurma ticareti yaptılar. Bu her zaman tehlikeli bir girişim oldu, zira hem Venedikliler hem de Cenevizliler eğer orada olduklarını öğrenirlerse adamlarımı gözlerini kırpmadan ihbar ederler. Bizim tuz ve altın ticareti yapmamızı kıskanıyorlar."

Max araya girdi. "Talon'un gemileri, Konstantinopolis'le ticaret yapma hakkını aldığımızdan bu yana, son birkaç aydır Akdeniz'in kuzeyine gidiyor. O zaman bile Cenevizlilerin onlara rakip olan herkese dayatmaya çalıştığı sert sınırlamalar yüzünden zorlanıyoruz."

"Hmm, eğer yanılmıyorsam, yine de bu işi iyi kıvırdın, öyle değil mi, Talon?" dedi Sör Stephen tatsız bir sesle.

Talon karşısındaki adamın gözlerinin içine baktı. "Biliyorsunuz ki yine bu sayede birkaç defa Konstantinopolis'e ve hatta bir defa Roma'ya gizli mektuplar götürerek ve siz ve Sör Guy için de hızlı bir nakliye vasıtası sağlayarak Tapınak Şövalyeleri Tarikatına hizmet ettim. Bu konuda bir şikâyet var mı, Sör Stephen?" diye sordu, sesinin sert çıkmamasına özen göstererek. Bu sözlerle onu gözlemesi için gönderilen casusu bildiğini ima ediyordu.

Sör Guy ona gülümseyerek yatıştırıcı bir tavırla elini havaya kaldırdı. "Hayır, Talon, aslında yok. Ama sıkıldığın ve görünüşe göre bugünlerde yapacak pek fazla bir işin olmadığı söyleniyor."

Talon kaşlarını çatarak masaya bakan Max'e bir göz attı. Besbelli birisi, ki bu asla Max olamazdı, bir kadınla zaman geçirdiğinden bahsetmişti. Ya da şu meyhanelerden birinde görülmüş olabilirdi. Talon bir kez daha haberlerin bu kadar hızlı yayılmasına ve Sör Guy'ın haber alma sisteminin bu kadar başarılı olmasına hayran oldu.

Sör Guy kıkırdayarak öne eğildi. "Talon, sen en çok güvendiğim insanlardan birisin ve dostluğumuz benim için çok değerli. Gerçekten de sen ve Max birden çok defa paha biçilmez olduğunuzu ispatladınız; işte bunun için önemli bir meseleyi görüşmenin ve belki de sizi bir süre için Acre'den göndermenin zamanı olduğunu düşünüyorum."

Talon'la Max bakıştılar. Talon ayağa kalktı. "Benden istediğiniz nedir, Sör Guy?"

"Tapınak Şövalyelerinin Gazze'den Suriye'ye kadar bütün ülkeye yayılmış kaleleri var, biliyorsun," dedi Sör Guy. "Geçenlerde Gazze'deyken kulağıma ta kuzeyde bazı tuhaf olaylar vuku bulduğuna dair söylentiler geldi."

"Ne tür olaylar, Sör?" diye sordu Max, yaralı yüzünde ilgili bir ifadeyle.

"Şu 'Fedai türünde' olaylar," dedi Sör Guy yavaşça. İki adama sertçe bakıyordu.

Talon nabzının hızlandığını hissetti. Raşidüddin'in Fedaileriyle karşılaştığı son defasında bu şiddetli bir karşılaşma olmuştu ve her iki şekilde de sonuçlanabilirdi fakat Talon karşısındakileri ciddi bir şekilde yaralamıştı ve onu affedecek gibi değillerdi.

Sör Guy sözüne devam etti. "Ben Claude'yle birlikte Darbsak isminde bir kaleye gidiyorum. İki gün içinde yola çıkıyoruz ve senin de benimle birlikte gelmeni istiyorum, Talon. Eğer neler olduğunu tahmin edecek biri varsa, o da sensin. Ben bunda Sinan Raşidüddin'in, hatta belki de İran'dan gelen Fedailerin parmağı olduğundan şüpheleniyorum ama emin olamam."

"Ben de sizinle gelmeliyim, Sör Guy," dedi Max.

Max'in ses tonunu duyan Talon yarı gülümseyerek ona baktı ama Sör Guy şaşırmış görünüyordu.

"Biri Sör Talon'a göz kulak olmalı ve ben onun yaveriyim," dedi Max savunmacı bir tavırla.

"Onun kendine herkesten daha iyi bakabildiğini düşünüyordum," dedi Sör Guy gülümseyerek. Sör Stephen bile buna gülmeden edemedi.

Talon elini dostunun omzuna koydu ve gözlerinde sevgi dolu bir ifadeyle sıktı. "Max, senin de benimle gelmeni ne kadar istesem de biliyorsun ki senin burada kalıp limandaki iki gemiye ve mürettebatına göz kulak olmana ihtiyacım olacak. Ne Henry ne de Guy hesap tutmakta iyi değiller. Bir sonraki yolculukları için yapılması gereken birçok hazırlık var ve ben burada değilken bununla ilgilenirsen kendimi daha güvende hissedeceğim."

Max gönülsüzce başını salladı. "Haklısın, tabii, Talon ama... eh, eğer oralarda uzun süre kalmayacağını düşünüyorsan tamam."

"En fazla üç hafta, Max," dedi Sör Guy. "O halde anlaştık mı, beyler? Talon, iki gün içinde yola çıkıyoruz."

* * *

O akşam daha sonra, Henry ve mürettebatı için yapılan karşılama ziyafeti sona erdikten ve ardından küfelik olan Henry yatırıldıktan sonra Talon Max ve Guy'la bu durumu konuşmak için oturdu.

"Neden Sör Guy senin kuzeye gitmeni istiyor, Talon?" diye sordu Guy.

"Tapınak Şövalyelerinin, bana göre daha ziyade bir sihirbaza benzese de, Hoca olarak da bilinen Sinan Raşidüddin isminde bir adamın idaresindeki Fedailerle ilişkisi nedeniyle. Bu çok hassas bir konu, Guy. Fedailer Tapınak Şövalyelerine bir vergi veriyor ve Tapınak Şövalyeleri de onları Türklerden koruyor. Ama... Sinan zor bir adamdır ve Sör Guy bu durumu bir başkasının daha değerlendirmesini istiyor."

"Talon o insanları Sör Guy'dan bile daha iyi tanır," dedi Max.

Guy ikisine de tuhaf bir bakış attı. "Nasıl?"

"Uzun süre uzakta kalmayacağım, Guy," dedi Talon, soruyu geçiştirerek. "Max'in de yardımıyla gemini tuz almak için Kıbrıs'ta Paphos'a yelken açmaya hazırlamalısın, oradan şeker kamışı da alınabileceğini duydum. Bak bakalım, gemiye biraz şeker özü yükleyebilecek misin. Bu Askeri Tarikatlar adamlarına ekmek ve sığır etinden başka bir şey vermiyor, onun için insanlar tuza doymak bilmiyor."

"Ne zaman yola çıkayım?" diye sordu Guy.

"Bence sen ve Henry gemilerinizle aynı zamanda yola çıkmalısınız. Bugünkü olaydan sonra daha güvende olursunuz ve eğer birlikte olursanız pek az korsan size saldırmaya kalkışabilir," dedi Talon.

Guy onaylayarak başını salladı. "Akla uygun."

"Eğer üç hafta içinde geri dönmezsem, o zaman yola çıkma zamanınızı Max belirleyecek. İyi bir mürettebatla denize açılın ve olabildiğince çabuk geri dönün. Burada erzaklar azaldığı için tuz fiyatı yükseliyor. Ama şekerin de değerli olabileceğini düşünüyorum. Venedikliler bile o pazarı kapatamadı. Ve Kıbrıs

Bizans İmparatoruna ait olduğu için bizim orada ticaret yapma iznimiz var, onlarınsa yok."

"Mürettebat sorun olmaz, Talon. Konstantinopolis'ten döndüğümüzden beri adamlar senin gemilerinde yer bulmak için birbiriyle yarışıyor."

Talon başını sallayarak, "Paphos'tayken bir şey daha yapmanı istiyorum, Guy," dedi.

"Ne olursa, Talon."

"Bazı kâğıtlar hazırlayacağım, onları biraz altınla beraber yanına alacaksın. Adada arazi satın almak için ödenek aldım. Bana satın alınabilecek arazileri bulmanı istiyorum. Orada tuz bataklıkları var onlardan alabilirsin. Ayrıca dağlarda denize iyi bir geçiş sağlayan araziler de almak isterim. Şekerkamışının nerede yetiştirildiğini öğren ve o arazilerden de biraz alıp alamayacağımıza bak."

Guy onunla Max'e yüzünde meraklı bir ifadeyle baktı. "Orada mı yaşamayı planlıyorsun, Talon?"

"Orası bir gün hepimiz için güvenli bir sığınak olabilir, Guy. Bu şehrin dışındaki arazilerin hepsi büyük soylular tarafından alınmış ama o ada hâlâ Bizans'a ait olduğu için orada arazi bulunabilir. Alexios arazi alabilmem için gerekli mektuplar konusunda bana yardım edebileceğini söyledi. Benim şöyle bir etrafı araştıracak birine ihtiyacım var."

Guy başını salladı. "Her zaman ileriyi düşünüyorsun, ha, Talon. Elbette Henry ile birlikte senin için bunu yaparız."

"O halde yolunuz açık olsun ve Tanrı sizi ve mürettebatınızı korusun; deniz hâlâ tehlikeli."

"O Sarazen gemileri muhtemelen daha pek çok geminin yolunu kesmiştir ve şu Venediklilere ve dönek Cenevizlilere pek sempati duymasam da bu bir sorun haline geliyor," dedi Max. Diğerleri de başlarıyla onayladı.

"O halde mürettebatın iyi silahlanmasını sağla," dedi Talon.

Günün olaylarını ve geleceği konuşarak gecenin ilerleyen

vakitlerine kadar sohbet ettiler ama sonunda şamdanlardaki mumlar eriyerek sönmeye başladı. Talon arkadaşlarına iyi geceler diledikten sonra avluya çıktı. O gece ay parlaklığıyla şehri aydınlatıyordu ve bu Talon'un günkü son işini yapmasını maalesef daha zorlaştıracaktı.

* * *

Gözcü sırtını iyice köşedeki evin duvarına yasladı ve sokağın karşısındaki evin mumlarla aydınlanmış pencerelerine baktı. Yatakta olmayı arzuladı; ne var ki bu işten kazanacağı para daha pek çok akşam içeceği bira ve şarabı bedavaya getirecekti, onun için şehir uyurken ve gece ilerlerken soğuğa ve can sıkıntısına dayandı. O günkü bunca faaliyet sayesinde rapor edeceği çok şey olacaktı, bu yüzden gecenin bu geç saatinde evden çıkacak birini beklemekten memnundu.

Hemen arkasından yaklaşan gölgeyi hiç hissetmedi ve bıçak sırtına saplanırken attığı acı dolu çığlığı boğmak için ağzına kapanan demir gibi ele direnmekte geç kaldı. Eli ayağı cansız düşene kadar birkaç saniye deli gibi çırpındı; daha yere düşmeden ölmüştü. Onu öldüren siluet cesedi kaldırıp omzuna attıktan sonra karanlığın içinde kayboldu.

* * *

Ertesi gün gözcünün arkadaşı ona bakmaya geldiği zaman onu kararlaştırdıkları yerde bulamadı. Onu aradı ama sabit bakışlı mavi gözleri olan sıska rahibe haber vermeye karar vermesi için bir gün daha geçti. Peder Jonathan canı sıkılmış gibi göründü ve arkadaşı ortaya çıkana kadar gece nöbetini onun devralmasını söyledi. Adam ona itaat etse de endişeliydi. O içgüdülerini dikkate alacak kadar uzun süre hırsızların ve katillerin dünyasında yaşamıştı. Arkadaşının ortadan kaybolmuş olması onu kaygılandırıyordu. Nöbet tuttuğu ikinci gece boğazına bir bıçak dayandı ve bir sesin kulağına şöyle fısıldadığını duydu. "Burada durma; bu tehlikeli, şafağı göremeyebilirsin. Arkadaşın o kadar şanslı değildi. Anlıyor musun?"

Adam hiçbir hareket duymamıştı. Hızla nefesini içine çekerek başını salladı, sonra titremeye başladı.

"Git. Bir daha da gelme ve giderken arkana dönme," diye fısıldadı ses ve bıçak uzaklaştı. Adam kulaklarını dört açsa da arkasındaki hayaletin orada olup olmadığını anlayamadı. Ensesindeki tüyler diken diken oldu, neredeyse pantolonunu ıslatacaktı.

Var gücüyle sokaktan aşağıya koşarak gözlediği evi geçti ve bir şişe içki alıp güven içinde kafayı bulabileceği bir meyhaneye doğru ilerledi. Sokakta birkaç yüz metre uzaklaştıktan sonra dönüp arkasına baktı ama sakin ve karanlık gece hiçbir şeyi ele vermiyordu. Bu daha da dehşet vericiydi, çünkü biraz evvel bir kâbus görüp görmediğini söylemek zordu. Ne var ki boğazında ağrıyan ince çizgi ona düş görmediğini söylüyordu.

Bu adam konuştuğu zaman Jonathan'ın kolay kolay bu işi yapacak başka adam bulamayacağını bilen Talon adamın gidişini izledi. Bu meseleyi ölümden ziyade korkunun halledebileceğini düşünüyordu.

Bir grup vahşi barbar dağlardan
İndi vadiye sel gibi
Sürülerimizi ezip geçerek. Çobanlar kaçıp gitti.
Sadece ben bükük yayım ve içi ok dolu kılıfımla,
Düşmanın etrafında dolanıp
Mimledim gittiği yolu.

John Ross, The Book of Scotish Poems

Bölüm 3

Fedaller ve Tapınak Şövalyeleri

Talon gözlerini geceye dikerek belki yüzüncü kez bu soğuk, karanlık, aysız gecede çölde kimlerin olduğunu ve ne yapıyor olabileceklerini merak etti. Doğuda şafağın ilk pırıltıları belirince karanlık biraz aydınlanarak gri bir renk almaya başlamıştı. Hafif bir rüzgâr surların üstünde ağıt yakarak ifadesiz, sakallı yüzünü serinletti.

Talon kollarını iki nöbetçi kulesinden birinin mazgallı siperlerinin üstüne koymuş, durumu düşünüyordu. Hemen yakınında iki adam duruyordu, biri tatar yayı kullanan bir okçuydu, diğeri ise mızraklı bir nöbetçiydi. Talon gözlerini çöle dikmiş bakarken ona saygılı bir mesafede uzak duruyorlardı. Talon Tapınak Şövalyeleri gibi giyinmişti ama standart ağır zincir zırh yelek yerine, geçen sene bir deniz savaşında artık ona ihtiyacı olmayan bir adamdan aldığı güzel bir zincir zırh gömlek giymişti. Bu, Frenk zırhçıların yaptığı normal zırh yelekten çok daha kaliteli küçük, sıkı bağlardan yapılmıştı.

En üste yamalı ve pek de temiz olmayan, sert beyaz ketenden bir gömlek giymişti. Sol göğsüne standart kızıl haç dikilmişti. İç kaledeki diğer silahlı arkadaşlarının çoğu gibi başına miğferini yarı kapatan ve uzun ucu omzunun üstünden aşağı sarkan gevşek bir sarık sarmıştı. Ayağında daha güzel günler görmüş, eskimiş, at derisinden çizmeler vardı. Sol kalçası üstünde, kaba saba deri kemerinden, diğer şövalyelerin kullandığı mutat silahlardan olmayan, yıpranmış bir kılıfın içinde taşıdığı iyi dövülmüş, hafif eğri bir kılıç sarkıyordu. Bu atlıların kullandığı bir kılıçtı.

İki gündür Darbsak ismindeki bu haçlı kalesindeydi. İki haftayı geçen bir kara yolculuğundan sonra Sör Guy de Veres, yaveri Claude ve birkaç Tapınak Şövalyesiyle birlikte gelmişti buraya.

Bu ıssız kale Barhras ismindeki çok daha büyük bir kalenin kuzeybatısında, atla sadece bir günlük mesafedeydi. Acre ve Kudüs Krallığı'nın ta kuzeyindeki Antakya eyaletindeydiler. Ermenistan'dan güneye uzanan ana kervan yollarından birini kontrol etmek için kurulmuş olan küçük, vasat bir ileri karakoldu bu. Tapınak Şövalyelerinin nüfuz alanının uzanabildiği kadar kuzeye kurulmuştu.

Bu kaledeki Tapınak Şövalyelerinin Başkanının isteği üzerine buradaydılar, çünkü söylediğine göre onu rahatsız eden bir dizi olay olmuştu ve ele geçirdiği bir mahpus konusunda yardıma ihtiyacı vardı.

Sör Guy hâlâ ziyaretçilere ayrılmış olan kalede uyuyordu ama Talon gece herhangi bir olay olursa uyandırmalarını istemişti. Şimdi dikkatle çöle bakmasının, bir saldırıyı ele verebilecek herhangi bir ses duymak için kulaklarını dört açmasının nedeni buydu. Nöbetçiyle okçu dışarıda bazı hareketler duymuş ve onu uyandırmışlardı.

* * *

Geldikten kısa bir süre sonra o ve Sör Guy, kaleye doğru gelen küçük bir kervana başarısız bir saldırıda bulunurken yaka-

lanmış olan genç esiri sorguya çekmişlerdi. Sadece tek bir karşı saldırıda bulunulmuş ve kale şövalyeleri hepsini önlerine katıp kovalamıştı. Bu genç o kadar şanslı değildi; şövalyelerden biri bacağına kargı saplamıştı.

Talon iki muhafızın peşinden hücreye girer girmez dikkat kesilmiş, ancak hiçbir şey söylemeden esiri iyi Arapça konuşan Sör Guy'ın sorguya çekmesine izin vermişti.

Duvardaki delikte yanan meşalenin yaydığı gölgelerin arasına çekilerek esirin yüzünü açıkça görmemesini sağladı. En son isteyeceği şey, bu gencin İran'dan gelen biri değil de şu meşhur Sinan'ın önceki öğrencilerinden biri olup onu tanımasıydı. Ama gencin İran'dan gelmediği ortaya çıktı; Farsça bilmiyordu. Sör Guy bu üstü başı dökülen ama gururlu gencin o bölgedeki İsmaili Fedailerinden olduğunu öğrenince Talon şaşırıp kaldı; onların istihkâmları bu kalenin ve diğer Tapınak Şövalyeleri kalelerinin hemen güneyindeydi ve bu vesileyle de Antakya ile Trablus Prensliği arasında tehlikeli bir kama oluşturuyordu. Sinan Raşüdiddin'in Fedailerinin yaşadığı dağlık memleket çok uzakta değildi; atla en fazla iki günlük mesafedeydi. Delikanlı Dağların Yaşlısı lakabıyla tanınan Raşüdiddin'in sadık takipçileri olan Refiklerin himayesinde eğitilmişti.

* * *

Şimdi bir döşekte yatıyordu; esmer yüzü terden parlıyordu. İltihap akan yarası yüzünden acı çektiği belliydi ama yine de kendini kontrol ederek onu esir alanlara nefret dolu gözlerle meydan okurcasına bakıyordu. Ne Sör Guy'ın ne de Talon'un ona işkence etmek gibi bir niyeti yoktu ve muhafızları ona dikkatli davranmaları konusunda uyarmışlardı. Talon delikanlının böyle yaralı bir bacakla kaçabileceğini sanmıyordu ama yine de adamlara alçak sesle giysilerini kontrol etmelerini söyledi.

Şaşırarak iç çamaşırlarının içine gizlenmiş bir bıçak buldular. Talon Sör Guy'a başını salladı ve sonra bıçağı alıp dikkatle

inceledi. Bu ucuz ama ölümcül, gafil avladığını yere serecek ve sahibine kaçma fırsatı sağlayacak kadar iyi bir silahtı; kabzasına oğlanın ismi kazınmıştı: Hüseyin.

Talon onu Sör Guy'a uzattı ve yaşlı adam da silahı incelemeye koyuldu.

Raşidüddin'in kuzeyden Kudüs'e gelen kervanların ve hacıların sırtından zenginleşmenin yollarını aradığından emin oldular. Ancak Talon tatmin olmamıştı. Bunda başka bir iş daha olduğundan şüpheleniyordu. Fedailer ihtiyaçlarını kendi halklarından vergi ve koruma parası alarak temin eder ve nadiren Tapınak Şövalyelerinin mülklerine veya hacılara saldırırlardı. Belki de bu o nadir durumlardan biriydi fakat haydutluğa soyunmak onlara göre değildi.

Sör Guy'ın ısrarlı sorgulamasına rağmen esir başka bir şey söylemedi. Talon Sör Guy vazgeçene kadar bekledi ve sonra bir karara vardı. Öne çıkarak oğlanın üstüne eğildi ve kulağına Arapça bir şey fısıldadı. Zaten acıdan yüzünde renk kalmamış olan oğlan sanki yılan görmüş gibi aniden geri çekildi. İnleyerek başını iki yana salladı. Talon manidar bir şekilde başıyla onayladı.

"Sana bunu düşünmen için bir saat vereceğim, ondan sonra bir cevap bekliyorum," dedi korkmuş delikanlıya.

O ve Sör Guy onu karanlık hücrede bırakarak ana avluya çıktılar.

"Ona ne söyledin, Tanrı aşkına, Talon?" diye sordu Sör Guy, besbelli şaşırmış halde.

"Onu ölene kadar bin kere keseceğimi söyledim," dedi Talon, önemsemez bir tavırla.

Sör Guy ona hayret içinde baktı. "Bu söylediğinde ciddi misin?" diye sordu.

"Hayır, ama o bunu bilmiyor," dedi Talon. "Yine de ona bunu düşünmesi için zaman verelim bakalım. Siz yemek yediniz mi, Sör?"

"Sen soğukkanlı bir adamsın, Talon," dedi Sör Guy, başını sallayarak. "Ama şimdi yemekten bahsedince acıktığımı anladım, gidip bir şeyler yiyelim."

Bir saat kadar sonra geri döndüklerinde esiri hücredeki parmaklıklardan birinde asılı halde buldular. Neredeyse tamamen çıplaktı; giysileriyle bir ip yapmış ve sonra da döşeğin üstünde kendini geriye itmişti.

İpi kesip onu yere indirdikten sonra hücreden çıktılar ve gardiyana cesedi yıkayıp üstünü örtmesini söylediler.

"Ee, buna ne dersin, Talon?" Sör Guy sorgulamasının kısa kesilmesine kızmış gibi görünüyordu.

"Beni ciddiye almış, Sör Guy, ama şimdi bir şey sakladığına iyice emin oldum. Bu kalenin hedef alınmış olma ihtimaline karşı, ki bence öyle, muhafız sayısını artırmalıyız," dedi Talon.

* * *

İşte bu yüzden şimdi, şafak sökmek üzereyken kalenin en yüksek noktasındaki siperde durmuş, gözlerini doğuda çöle dikmiş bakıyordu. Durumu daha iyi değerlendiremediği için kendine öfkeleniyordu; ancak oğlana bütün gece işkence etseler de pek az şey öğrenebileceklerini de biliyordu ama küçücük bir bilgi bile bu bilmecenin çözülmesine yardım edebilirdi. Delikanlı büyük acılara dayanabilecek ve ölümü memnuniyetle karşılayacak şekilde eğitilmişti ve işkence sırasında ağzından bir şey kaçırmamak için önündeki tek çareye başvurmuştu. Şimdi hiç değilse bir ipucu vardı ve o da kalelerini gösteriyordu.

Eğer kaleye bir saldırı olacaksa Talon bunun açıktan bir hücum şeklinde değil, gizlice yapılacağından emindi. Ama bunun nasıl olacağını merak ediyordu. Bu küçük ileri karakolda yaklaşık yirmi şövalye vardı; hizmetkârlar, yaverler ve diğer hizmetlilerle birlikte bir saldırıya karşı surları savunabilecek silahlı yaklaşık altmış kişi ediyorlardı.

Hayır, içeri girmenin başka bir yolunu bulmalıydılar. Ama neden bu kaleyi almak istiyorlardı ki? Talon bunun nedeninin bu

kalenin Fedailerin kalelerine fazla yakın olması ve faaliyetlerini engellemesi olduğunu zannediyordu. Ayrıca Dağların Yaşlısının Tapınak Şövalyelerine haraç ödemekten usanmaya başladığını duymuştu.

Belki de Sinan onlara bir ders vermek için şansını deneyip Tapınak Şövalyelerinin ileri karakollarından birini almaya çalışacaktı. Talon orada duruyor ve yanındaki iki silahlı adamla birlikte sessizce etrafı gözlüyordu.

Şafak, batı Suriye'nin alçak dağlarında hızla söktü ve çok geçmeden güneş mazgallı siperlerin aşağısındaki taşlı arazileri ve pek az sayıdaki meyve bahçelerini pırıl pırıl aydınlattı. Talon uzakta, kuzeye giden yolda bir hareket gördü. Bunu nöbetçiler de fark etmişti ve biri eliyle işaret etti.

"İşte! Bir şey gördüm! Siz de görüyor musunuz, Sör?"

Talon başıyla onayladı. "Görüyorum."

Yolda yanlarında hayvanlar da olan bir alay insanın yaklaşmakta olduğunu görebiliyorlardı. Kim oldukları ve niyetlerinin ne olduğu belirsiz olduğu için Talon ihtiyatla izlemeye devam etti.

Bu kimileri yayan, kimileri eşekleri güden kırk ile elli kişiden oluşan bir gruptu, hatta aralarında birkaç at bile vardı. İçlerinden çoğu sırtlarında odun ve başka yükler taşıdıkları için eğik yürüyordu. Bazıları da kapüşonlu olduğu için rahibe benziyordu, kimileri de yine kapüşonlu olmasına rağmen çıkınlarını omuzlarında taşıyan ya da eşeklere binmiş kadınlardı. Hacılara benziyorlardı, zira ancak güneye doğru daha haftalarca yol kat ederek ulaşılabilecek olan kutsal Kudüs şehrine giden bu zorlu yolu ya en cesurlar ya da en aptallar tutardı.

Üstleri başları yırtık pırtık ve dermansız görünüyorlardı. Kapılara ulaşmalarına daha en az yarım saat vardı. Sonra mutlaka biraz su içmek ve şövalyelerin vereceği bir şeyleri yemek için içeri girmek isteyeceklerdi. Talon Sör Guy'ı uyandırmak ve kahvaltı etmek için aşağıya inerken adamlara onların gerçekten hacı olduğundan emin olmak için gözlerini dört açmalarını söyledi.

Aşağı avluda yarı çıplak halde demirciyle konuşmakta olan Claude'a seslendi. Claude yukarı bakarak ona el salladı.

Talon Sör Guy'ın hücresinin deri perdesini çekip ayağıyla dürterek liderini uyandırdı. Sör Guy hemen uyandı ve uykulu bir sesle günaydın dedi.

"Sen uyumadın mı, Talon?"

"Nöbetçiler bir ses duyduklarını söyleyerek gelip uyandırdılar; görünüşe göre hacı ziyaretçilerimiz var."

"Kimler?"

"Bir grup hacı buraya geliyor. Sanırım dün gece çölde konaklamışlar. Nöbetçilerin duyduğu ses bu olmalı. Ama..."

"Aklından neler geçiyor, Talon?"

"Ah, hiçbir şey, Sör, yorgunum, hepsi o."

Sör Guy başıyla onayladı ve Talon kaleye onunla birlikte gelen diğerlerini uyandırmaya gitti. Kalenin geri kalanının uyanmaya başladığını duyuyordu. Demircinin tav fırınından gelen dövme sesleri ve metale vuran demirin takırtısı sessiz sabahta yankılanıyordu.

Şövalyelerin ibadet etmek ve sonra da sessizce bir şeyler yemek için birazdan toplanacakları salona giden taş merdivenden inerken burnuna gelen yeni pişmiş ekmek kokusu ona acıktığını hatırlattı.

Şövalyelerin çoğu çoktan kalkmıştı, bazıları göreve gideceği için zincir yeleklerini giyerken, bazıları da hafif çalışma kıyafetlerini giymiş, günlük işlerini yapıyorlardı. Talon kaleden çıkınca merdivenin tepesinde durdu ve avluda sürmekte olan faaliyete baktı.

Atlar yeniden nallanmak üzere demirciye götürülüyordu. Yaverler kılıçları ve diğer silahları kontrol ederken hizmetliler diğer işlere koşturmakla meşguldü. Yeni bir güne uyanan bir Tapınak Şövalyesi kalesinin olağan koşturmacalarıydı bunlar. Şövalyeler bu sabah faaliyetleri esnasında çoğunlukla gururlu bir sessizlik içinde olsalar da hizmetliler böyle bir kısıtlama yap-

mıyordu. Avlu gevezelik eden adamların mırıltılarıyla doluydu. Kalede hiç kadın yoktu; Tarikat'ın kuralları bu tür bir istihkâmda kadınların bulunmasını yasaklıyordu.

Talon ana avluda ve surlar boyunca uzanan alçak binalarda süre giden koşturmacayı deneyimli gözlerle izledi. Her şey normal görünüyordu. Ne var ki Talon gecenin tedirginliğinden tamamen kurtulamamıştı ve içgüdüsüne güvenmeyi öğrenmiş olan genç adam düşünceli bir şekilde kahvaltı etmeye gitti.

Kocaman bir sakalı ve kırpılmış saçları olan, Claude kadar iri yarı kale kumandanı kahvaltı etmek için onlara katıldığı zaman Talon'u selamladı.

"Şu esir ve ölümü hakkında sen ne düşünüyorsun, Talon?" diye sordu, biraz iğneleyici bir tavırla.

"O bir Fedai idi, Sör; şöyle ya da böyle işkenceye dayanırdı. Kanımca bana ölümüyle işkenceyle öğrenebileceğimizden çok daha fazlasını söyledi."

"Ne demek istiyorsun?"

Adam Talon'a merakla bakıyordu. Birkaç görevinde Sör Guy'a eşlik eden Talon hakkında diğerleri gibi o da pek az şey biliyordu ama bu sessiz genç adam hakkında pek çok hikâye ve söylenti vardı. O tam bir Tapınak Şövalyesi değildi; çok zengindi ve gemileri vardı; Sör Guy böyle istiyordu, çünkü bu Talon'a etrafta dolaşıp Sör Guy'ın tabiriyle rüzgârı sınaması için fırsat tanıyordu. Bununla birlikte o da diğerleri gibi giyiniyor ve Tapınak Şövalyeleri tarikatıyla epey zaman geçiriyordu.

"Bana sözle veya edimle bir şey açıklamaktansa ölmeyi yeğledi. Bu çok önemli olabilir, bir anlamını kavrayabilseydim," dedi Talon. Sonra yeni aklına gelmiş gibi, "Hacılardan haberiniz var mı?" diye sordu.

"Evet, onları içeri almaları için talimat verdim."

Talon başıyla onaylayarak ekmeğiyle yulaf lapasını alıp boş bir masaya gitti. Birkaç dakika tek başına oturduktan sonra Sör Guy elinde bir kupa su ve kocaman bir ekmek somunuyla geldi.

Claude mağaramsı odaya girip onların olduğu tarafa bir göz attıktan sonra yanlarına gelip içini çekerek bir sandalyeye oturdu.

"Yine sıcak bir gün olacak galiba. Bunlar Konstantinoplis'te yemeye alıştıklarımıza benzemiyor, öyle değil mi, Sör Talon?"

"Doğrusu benzemiyor, Claude. Ama senin o kara ruhun için çok daha faydalı, bundan hiç kuşkum yok!" diye mırıldandı Talon sırıtarak.

Claude kükrer gibi bir kahkaha attıktan sonra yemeye koyuldu. O ve Talon tanışalı birkaç yıl olmuştu ve şakalaşmak dostluklarının bir parçasıydı. Mutfaklardan gelen boğuk sesleri ve yemek yenilen masalardan gelen tıkırtıları dinleyerek oturdular. Talon salonda kendini boğuluyor gibi hissediyordu. Berbat kokan bir havada yıkanmayan adamların yakınında olmaktan hiç haz etmiyordu. Buna alışmaya başlamıştı ama bunun hiçbir zaman hoşuna gitmeyeceğine karar verdi. İçgüdüsel olarak dışarıda olmayı ve her şeyden çok da çölün temiz havasını tercih ediyordu.

Hacıları düşündü. Aralarında rahipler ve kadınlar da vardı fakat bir şey eksikti. Zihni birkaç dakika bunu bulmaya uğraştı ve sonra anladı: hiç çocuk yoktu. Hiç çocuk olmaması alışılmış bir şey değildi; Avrupa'dan gelen bazı hacılar bu uzun yolculukta doğum yapıyordu, onun için aralarında çocukların olması çok olağandı. Daha büyükçe çocukların çoğu bu uzun yolculukta erişkin bir erkek veya kadın oluyorlardı. Neden bunların arasında hiç çocuk yoktu?

Birden irkildi. "Sör Guy, Claude, ben yayımı almaya gidiyorum. Hemen silahlanın ve diğerlerine de silahlanmalarını söyleyin. Sanırım yanıtı buldum. Acele etmeliyiz!"

Sesindeki aciliyetin farkına varan Sör Guy ve Claude hemen harekete geçtiler. Talon'a herkesten daha çok güveniyorlardı. İkisi birden ayağa kalktı ve Claude yakındaki adamlara seslenerek Sör Guy'ı izlemelerini söyledi. Sesindeki telaş herkesi sarsarak harekete geçirdi. Adamlar sendeleyerek ayağa kalkıp silahlanmaya koştular.

"Alarm! Alarm! Hemen silahlanın, çabuk olun! Benimle dışarı gelin!" diye bağırdı Sör Guy toplananlara.

Talon koridorlarda koşarak hücresine gidip yayıyla ok kılıfını aldı. İçgüdüleri konusunda yanılmadığını umuyordu. Eğer yanılıyorsa ilelebet herkesin diline düşerdi!

Kalenin kapısının açıkça görüldüğü girişe açılan taş basamakları uçarak çıktı. Hayret içinde kapıların çoktan açıldığını ve hacıların büyük kısmının içeride olduğunu gördü. Dikkatle çoktan avluya girmiş olan sessiz gruba baktı.

Dağınık duruyorlardı ama aralarında hiç konuşma yoktu ki bunu tüyler ürpertecek derecede uğursuz bir işaret olarak yorumladı. Kendilerine kapılar açılan yorgun ama rahatlamış insanların çene çalmasından ve olağan gürültüsünden eser yoktu. Talon ensesindeki tüyler diken diken olur ve midesine bir yumru çökerken dikkatle izledi. Rahiplerin başı hâlâ kapalıydı; küçük bir grup dosdoğru kapı kulesine doğru yürüyordu. Talon şansını denemeye karar verdi.

"Durdurun şu adamları!" diye bağırdı, kapının yanındaki silahlı adamlara doğru giden dört adama işaret ederek. Pek çok göz onun olduğu tarafa dönerken şaşkın bir sessizlik oldu ve sonra rahip kılığındaki adamlar dosdoğru kapıdaki adamlara doğru koşmaya başladılar.

Talon seri bir hareketle bir ok çıkartıp öndeki adama nişan aldı. Ok kırk metre ilerideki adamın sırtına isabet etti ve adam sere serpe kapıları açık tutan taş kesilmiş muhafızların ayaklarının önünde yere serildi. Talon kapıdaki adamlar için bir şey yapamayacağını biliyordu.

"Silah başına! Silah başına!" diye bağırdı avazı çıktığı kadar.

Aniden her yer hançerlerini çekmiş olan hacılarla dolmuştu; Talon'un bağırarak uyarmasına rağmen şaşkınlık hat safhadaydı. Avluda gelen grubun yakınında bulunan hizmetliler hızla parlayıp sönen hançerlerle anında katledildi. Şaşkın çığlıkları itişip kakışmalar ve sonra da insanlar bıçaklanarak öldürülürken acı dolu feryatlar izledi.

Yedi adam dosdoğru merdivenlerde duran Talon'un üstüne koşmaya başladı. Talon ikisini vurdu, sonra Sör Guy'ın, bir eliyle kılıç, diğer eliyle topuz savuran Yaver Claude'un ve birkaç adamın daha yanına geldiğini gördü. Hepsi Talon'u oklarını fırlatması için orada bırakıp savaş çığlıkları atarak merdivenden aşağıya hücum ettiler.

Yüksekte olması Talon'a avantaj sağlıyordu ama kapıdakiler için elinden pek bir şey gelmiyordu. Sör Guy'a bağırarak içeri akın eden insanları işaret etti. Kapıların kontrolünü tekrar ele geçirmek ve geri kalan Fedailerin içeri girmesini engellemek şarttı.

Talon bir "kadının" bıçağını şanssız yaverlerden birinin üstünde ustalıkla kullandığını gördü. Adam yarılan karnından dışarı taşan bağırsaklarını tutarak, yüzünde büyük bir şaşkınlıkla yere çöktü.

Kılık değiştirmiş olan adam kurbanının işini bitirmek için atılmak üzereyken Talon onu vurdu. O sırada geri kalan şövalyeler de mızraklarını, kılıçlarını, topuzlarını ve hatta içlerinden biri kocaman bir baltayı savurarak büyük salondan dışarı akın ettiler. Sayıca daha azdılar ama daha iyi silahlanmışlardı ve kesinlikle kaybedecekleri bir şey yoktu. Kıran kırana bir yakın dövüş yaşanıyordu, insanlar çığlık atarak ve kükreyerek vahşice birbirini öldürüyor veya yaralıyordu.

Ne aman veriliyor ne de aman dileniyordu. Talon hizmetlilerden ve yaverlerden oluşan küçük grupların, bazıları kulelerin girişinde, bazıları da merdivenlerin tepesinde olan, tüm avluya yayılmış Fedailerle yüz yüze dövüştüklerini görebiliyordu.

Talon zıplayarak aşağıda süre giden kavganın içine atladı. Davetsiz misafirlerin çoğunun avlunun ortasındaki kavgadan sıyrılarak binalara doğru yöneldiğini görmüştü. Eğer durdurulmazlarsa nasıl bir fesat peşinde olduklarını ancak Tanrı bilirdi.

Ancak şu anda en önemlisi kapı kontrol kulesiydi. Onu ele geçiren avluya ve bu savaşa hâkim olacaktı. Talon kulenin üstünde canını kurtarmak için savaşan okçunun kısa sürede mazgallı siperlerden aşağı uçtuğunu gördü.

Hemen Sör Guy'ın peşinden atıldı. Yanından geçerken üstünde sadece İskoç eteği olan Claude ile üç Fedainin adaletsiz bir savaşa tutuştuğunu görünce adamlardan birinin kellesini uçurdu ve Claude'ye diğerine kılıcını saplayarak, topuzuyla da ötekinin kafasını yararak öbür dünyaya gönderme fırsatı verdi. Claude bağırarak teşekkür ettikten sonra hızla uzaklaşan Talon'un peşine takıldı.

Savaş bütün avluya ve sonra da kulelerin ve binaların içine yayılırken çığlıkların ve feryatların ardı arkası kesilmiyordu. Talon'un karşısına bağırarak meydan okuyan ve kılıcıyla dosdoğru üstüne gelen bir genç çıktı.

Talon yana çekilip kılıcını üstüne gelen alete doğru savurarak omzuna doğru inen silahın yönünü çevirdi. Gencin gövdesi Talon'un kılıcına saplandı. Talon kılıcını kurtarmak için acıdan kıvranan gencin üstüne basmak zorunda kaldı.

Sonra kendi etrafında dönerek kılıcıyla bir başka acımasız darbenin önünü kesti; metal tiz bir sesle çınladı ama sonra Talon karşısında beliren boyna sertçe vurdu. Adam acıyla bağırarak yerden kalkan toz bulutunun içinde gözden kayboldu. Talon acele etmesi gerektiğini biliyordu. Midesine yumru gibi oturan korku gittikçe büyüyordu. Eğer bu adamlar kapı kulesini ele geçirirse kim bilir kaç kişi daha içeri girecekti.

Sör Guy ile kan içindeki adamları çığlık atarak kapılara doğru atıldılar ama kaleye girmeye çalışan adamların baskısıyla geri püskürtüldüler ve Talon kulelerin en azından birinin Fedailerin eline geçtiğini gördü. Eğer öteki kuleye girebilirse belki kale kapısını çalıştıran mekanizmaya ulaşabilirdi. Sör Guy'a bağırdı ve beriki başını kaldırınca üstüne hamle eden rakibi tarafından hemen oracıkta öldürülmesine ramak kaldı. Sör Guy kolunu şöyle bir savurup rakibinin kılıcını düşürdü ve tam o sırada yetişen Claude Fedaiyi vurup yere devirdi.

Sör Guy hemen ne yapılması gerektiğini anladı ve sağ taraflarındaki kuleyi işaret etti. Talon başıyla onaylayarak öne geçti. Yayı hâlâ sol elindeydi ve kalkanı yoktu ama rakiplerinin de kal-

kanı yoktu. Kılık değiştirdikleri için çoğunun silahı hafifti. Talon üstüne gelen iki adama girişti ama ikisinin ortak saldırısına karşı koymanın çok zor olduğunu gördü. Birini yaralamayı başardı ama kendisi de kolundan yaralanmıştı.

Bunun üstüne amansızca saldırdı ve kılıcını savurarak iki adamı geriye püskürttü. Tam artık kaygıyla bakan adamlardan birini yere sermek üzereyken Sör Guy ve adamları köşeye sıkıştıkları yerden kurtularak son süratle yanından geçtiler. Talon'un dövüştüğü iki adam silahlarını savurarak geçen, çığlık atan şövalyelerin arasında gözden kayboldular.

"Deus Lo Volte!" diye bağırarak kapıya doğru hamle yapan şövalyeler, yollarının onları dar girişe yaklaştırmayan mızraklı bir adam tarafından kesildiğini gördüler. Güvende olduğundan emin olmak için hızla arkasına bir göz atan ve görünüşe göre koruması haline gelen Claude'ye başını sallayan Talon yayına bir ok geçirdi ve tok bir sesle fırlayan oku adamın göğsüne nişan aldı. Adam gövdesini delip geçen oku tutarak hiç ses çıkarmadan sırt üstü yere düştü.

Talon'un önündeki iki şövalye açılan alana doğru hücum ederken neredeyse yere düşeceklerdi. Talon hemen onların arkasındaydı ve hep birlikte biraz evvel yere devirdiği adamın üstüne basarak taş merdivenlerden yukarı çıktılar. En üst basamakta tökezlediler ve başını gösterdiği anda şövalyelerden birinin boğazını kesen dört Fedai ile karşılaştılar.

Talon ve öteki şövalye savrulan kılıçların yolundan çekilerek geriye düştü. Talon sıkışık merdiven boşluğundan bir ok daha attı ve çığlık atan adamlardan birinin boğazına isabet ettirdi. Adam nefessiz kalarak şaşkın arkadaşlarının arasında sırt üstü yere düştü.

Bu Talon'la şövalyeye geriye kalan dört basamağı hızla çıkarak ahşap zeminde sağlam basacak bir yer bulma şansı verdi. Burası çok sıkışıktı; kale kapısının vinci çok yer kaplıyordu, onun için Fedailer neredeyse üst üste dövüşüyordu.

Talon yayını omzuna attı ve yanındaki şövalyeyle birlikte kı-

lıçlarını iki elleriyle tutup savurarak rakiplerini geriye itip sıkıştırmaya başladılar. Fedailer yılan gibi hızlı ve çevikti fakat Talon kılıcıyla en yakınındaki adamın karnını yararak şanslarını eşitledi. Adam acı dolu bir feryatla vincin üstüne düştükten sonra yere yuvarlandı.

Sayılarının bu kadar hızla azalması karşısında afallayan ve güvenleri sarsılan diğer iki fedai geriledi. Bu tür meydan savaşları onlar için yeni bir deneyimdi ve sonucunu istedikleri gibi kontrol edemiyorlardı.

"Hadi!" diye bağırdı Talon. "İşlerini bitirme zamanı!" Bu fırsatı kaçırmayan Talon'la şövalye yeni bir öfke dalgasıyla tekrar saldırıya geçtiler ve Fedailerin savunmasını düpedüz yerle bir ettiler. İki genç saldırının şiddeti karşısında pes edip yere düşerken oracıkta öldürüldüler.

Fakat Talon doğrulduğu zaman şövalyenin yüzünde büyük bir acıyla kasığını tutarak dizlerinin üstüne çöktüğünü gördü. Parmaklarının arasından kan akarken yere çöküp gövdesine baktı. Karnından bıçaklanan Fedai kılıcını başında duran şövalyeye saplamıştı. Genç yüzünde bir gülümsemeyle öldü.

Talon yoldaşına yardım etmek için ne yapabileceğini bilmiyordu. Onun yerine uzun adımlarla vincin yanına gidip kılıcıyla kale kapısını tutan ve duvardaki açıklıktan dışarı çıkan kalın halata vurdu. Üçüncü vuruşta halat koptu ve demir kale kapısına bağlı olan kısmı açıklıktan kamçı gibi şaklayarak indi ve kaleyi sarsan bir gümbürtüyü aşağıdan gelen çığlıklar izledi.

Kimler bu adamlar, yara izlerine rağmen,
Yanıp sönen palalarla yüzleşen,
Kutsal Savaşlarda Haç'ı savunan?

"The Templars"
David Barker ve John Edward'ın şiirleri

Bölüm 4

Bilgi

Talon gözlerini kısarak ok deliğinden aşağıdaki kargaşaya baktı. Ahşap ve demirden oluşan devasa kapı aşağı inerken insanlar altında kalmıştı. Kale kapısıyla ezilenlerin cesetleri şimdi Arapça küfürler savurarak kılıçlarıyla boşuna kapının pervazına vuran dışarıda kalan adamların önünde bir bariyer oluşturmuştu. Talon'un kulağına Farsça bağırıldığı bile geldi ki bu da korkularını doğruluyordu.

Soluk soluğa dönüp öldüklerinden emin olmak için yerde yatan Fedaileri kontrol ettikten sonra vince dayanmış oturan şövalyenin yanına gitti. Adam bacaklarını dümdüz önüne uzatmış, bir kan gölü içinde oturuyordu. Hayatının akıp gittiği kasığını tutuyordu. Kirli sakalının altındaki esmerleşmiş teninde renk kalmamıştı. Talon'a fısıldadı.

"Ben ölüyorum, kardeşim, günahımı çıkar."

Talon başıyla onayladı. Adamı omuzlarından tutarak dualardan ezbere bölümler okumaya başladı. Adam fısıldayarak günah çıkardı ve sonra sanki dermanı kalmamış gibi geriye yaslanıp hafifçe titreyerek öldü. Talon adamın gözlerini kapatarak ayağa kalktı. Hâlâ yaşayanlar için yapılacak çok şey vardı ve yardımına ihtiyaçları vardı.

Tam o sırada Sör Guy merdivenden yukarı bağırdı. "Talon, iyi misin? Kale kapısını iyi hallettin!"

Talon merdivenden aşağı koşarak ona katıldı. "Diğerlerinin hepsi öldü, Sör Guy. Siz bu adamları uzak tutarsanız ben kulenin tepesinden ok atmaya devam edeceğim."

Sör Guy başıyla onayladı. "Sen git, Talon. Karşı saldırı olursa biz burada baş edebiliriz."

Talon döndü ve merdivenden koşarak kulenin tepesine çıktı. Son basamağa gelince yukarıda başkalarıyla karşılaşma ihtimaline karşı başını ihtiyatla çıkardı ama siper boştu. Hemen ayağa kalktı ve diğer kuleyi görebileceği yere doğru emekledi. Üç istilacı aşağıda, kapının iki yanındaki arkadaşlarına bağırıyorlardı.

Çabucak ayağa kalkan Talon bir ok atarak adamlardan birini mıhladıktan sonra diğer ikisinin tepki vermesine fırsat kalmadan bir ok daha fırlattı. Bu seferki ikinci adamın omzuna saplandı ve adam acıyla bağırarak aniden olduğu yere çöktü. Üçüncü adam ise ortadan kaybolmuştu.

Talon sonra dikkatini dışarıda kapının önünde toplanmış olan adamlara çevirdi. Çok geçmeden adamlar bir tuzağa düştüklerini ve oradan tek çıkış yolunun o bölgeden kaçıp gitmek olduğunu, yoksa yukarıdaki okçunun okları tükenene kadar onları katletmeye devam edeceğini anladılar. Bağırarak tehditler ve lanetler savurarak menzil dışına çıkana kadar kalenin surlarından uzaklaştılar. Talon sonra dikkatini avludaki adamlara çevirdi. Savaş şimdi şövalyelerin lehine dönmüştü. Şövalyeler birkaç grup oluşturmuş, hâlâ içlerinde savaşma cesareti bulan Fedailere saldırıyorlardı.

Çatışmalar kısa fakat acımasızdı; şövalyelerin kaybedecek zamanı yoktu ve direnenlerin hepsini ezip geçiyorlardı. Sayıları yirmiden on ikinin altına inmişti. Kimseye acımıyorlardı ve yollarına çıkan yaralıların işini hemen bitiriyorlardı. Zırhları, giysileri ve silahları kan içindeydi; bir mezbahada çıldırmış kasaplara benziyorlardı. Avludaki toprak kan içindeydi.

Sör Guy üstünlüğü elde tutmak için adamlarından bazılarını mazgallı siperlere yolladı ve sonra onlara katılan Talon ve Claude'la birlikte Tapınak Şövalyelerinin Başkanı ile küçük bir şövalye grubuna doğru ilerledi. Adamlar durumu değerlendirmek için ara vermişlerdi.

Her yerde cesetler vardı; her iki taraftan acı içinde inleyen veya ölen adamların arasından hızla geçtiler. Yaklaştıkları zaman Başkan onlara döndü. O da kan revan içindeydi; kılıç tutan kolu omzuna kadar kanlar içindeydi, hatta yüzü bile kanla lekelenmiş ve sakalı keçeleşmişti. Bu kendi kanı değildi. Onun ve yanındakilerin yüzünde bitkin ama muzafferane ve eğer gerekirse daha çok öldürmeye gönüllü, delice bir bakış vardı.

"Hâlâ hayatta olmamızı Talon'a borçluyuz, Başkan," dedi Sör Guy.

Başkan başıyla onayladı. "Nasıl anladın?" diye sordu.

"Hiç çocuk yoktu," dedi Talon.

Adamlar bunu düşündüler ve sonra hemfikir olarak başlarını salladılar. Bu onlara gayet makul gelmişti.

"Dikkatin sayesinde hayatımızı kurtardın," dedi Başkan. "Ama bütün kaleye yayıldılar; sayılarını bilmiyoruz."

"Bu doğru. Onları teker teker bulmamız gerekecek. Bu kolay olmayacak. Bu adamlar teslim olmak nedir bilmez. Onlar için ölüm kucak açtıkları bir dosttur."

"Ne yapmamızı öneriyorsun, Talon?" diye sordu Sör Guy.

"En azından ikisini sorgulamalıyım ama bu düşündüğümüzden daha zor olabilir. Günün geri kalanında herkes çifter, hatta üçerli gruplar halinde dolaşmalı, zira saklananlar hiç uyarmadan her an her yerden saldırabilirler."

Başkan bir sonraki soruyu sorarken gözlerinde bir saygı ifadesi vardı. "Bu insanları nasıl bu kadar iyi tanıyorsun?"

"Düşmanla işimizi bitirdikten sonra Talon'la konuşmanız daha iyi olur, Başkan," diye araya girdi Sör Guy. "Şahsen ben

gecenin bir yarısı yatağımda hançer görmeyi beklemeden, gözlerimi rahatça kapatarak uyumak istiyorum."

"Haklısınız, Sör Guy," dedi Başkan. Adamlarına dönüp emirler vermeye başladı. Avludaki savaş sona ermişti ve adamlar etrafta dolanarak buldukları yaralıları öldürüyorlardı. Başkan onlara seslenerek gizlenen Fedaileri aramaya devam etmeden önce Talon'a iki esir getirmelerini söyledi.

Yaralı Fedailerden ikisi Talon'un Sör Guy'la birlikte durduğu avlunun ortasına getirildi. Şövalyeler esirleri kabaca kanlı zeminin üstüne iterek kendi yaralı arkadaşlarına yardım etmeye gittiler.

Yerdeki iki genç yaralarından dolayı zayıf düşmüştü ama hâlâ yüzlerinde meydan okuyan bir ifade vardı. Talon birinin yanına gitti ve hiç uyarmadan yüzüne sertçe bir tokat atarak sırt üstü yere serdi. Şaşıran genç acıyla bir çığlık attı. Talon öne eğildi ve inleyen genci inceledi. Sonra bir hançer çıkardı ve sırt üstü yatan öfkeli gencin ateş saçan gözlerle ona bakmasına izin vererek geride durdu.

"Neden bu kaleye saldırdınız?" diye sordu Talon usulca.

Yaralı göğsünü tutan genç sadece dik dik bakmaya devam etti.

"Sizi Sinan Raşidüddin'in gönderdiğini biliyorum ve cesaretinize saygı duyuyorum ama neden gönderildiğinizi bana söyleyeceksiniz," dedi Talon, uğursuz bir sesle. Sessizlik.

"*Fedai* misiniz, yoksa *Refik* misiniz?" diye sordu Arapça.

Yerdeki iki genç irkildi. Sonra biri diğerine Farsça konuştu. "Bu *Ferengi* Fedai'yi veya Refik'i nereden biliyor?"

"Bilmiyorum ama bir *Ferengi*'ye göre gayet iyi Arapça konuşuyor."

"Farsça da konuşuyorum; ben Alamut'tan gelen bir Fedaiyim," dedi Talon, bu sefer çok alçak bir sesle.

İkisi de dili tutularak ona bakakaldılar.

"Bu kaleye saldırmamalıydınız ama eğer bize neden saldırdığınızı söylerseniz sizin ve arkadaşlarınızın yaşamasına izin veririm. Bunu bana hemen söylemelisiniz, zira Tapınak Şövalyeleri kana susamış halde ve hepinizi öldürmek istiyorlar."

"Ben zaten öldüm," dedi gençlerden biri. "Sizin şu ruhu cehennemde cayır cayır yanasıca Dük Raymond'un kervanlarımızdan birine saldırmasının öcünü almak için bu kaleye saldırmamız söylendi." Göğsündeki acı yüzünden nefes nefese kalarak yere uzandı. Dudaklarında kan vardı ve yüzünde renk kalmamıştı.

Talon onun yanına diz çöktü. "İran'dan mı geldiniz? Samira'dan mı geldiniz?" Talon İran'ın çok içlerinde Elburz Dağları'nın girişinde konumlanmış Fedailerin büyük kalesinden bahsediyordu.

Genç, bacağında ve sağ kolunda derin bir kesik olan arkadaşıyla birlikte başıyla onayladı.

"Timsar Esphandiary burada Suriye'de mi?"

Yine şaşkın bakışlar. Ama göğsünden yaralanan genç hızla ölüyordu. Talon gencin başını kaldırarak Sör Guy'dan biraz su istedi. Yakındaki hizmetlilerden biri bir tulum getirdi ve Talon ölmekte olan gencin kavrulmuş dudaklarına birkaç damla su döktü.

"Bu cesaretin unutulmayacak. İsmin ne?" diye sordu.

"Kemal. Söylesene, senin ismin ne, Tapınak Şövalyesi?" diye fısıldadı genç.

"Talon. İsmim Talon."

"Samira'da daha çocukken aslan öldüren sen miydin?" Sesinde gerçek bir şaşkınlık vardı.

"Bendim."

"Hâlâ aslanı öldüren Ferengi Talon'dan bahsediliyor," diye fısıldadı genç; sonra Talon'un kollarının arasındaki vücudu gerildi ve öldü. Talon onun gözlerini kapattı ve saygı içinde başındaki örtüyü yüzünün üstüne koyarak vücudunu kanlı yere uzattı.

Sonra ayağa kalktı ve öteki gencin yanına gitti.

"Yaralarını sarmama izin ver," dedi.

"Arkadaşımın ölmesi Allah'ın emri. Biz Fedaiyiz, Talon –Kemal, sen ve ben. Bir Tapınak Şövalyesi gibi *Ferengi*ler için savaşarak ne yapıyorsun? Artık seninle savaşmam."

"Önce izin ver, yaralarını sarayım, sonra da arkadaşlarına teslim olmaları için çağrıda bulunmalıyız. Sizin bağışlanmanızı ve Sinan Raşidüddin'e geri gönderilmenizi talep edeceğim... yoksa Komutana mı demeliydim?"

"Komutana; kendisi Suriyeli İsmaililerle birlikte Halep yakınlarında."

Talon'un kalbi deli gibi çarpmaya başladı ama sormaya can attığı o konu üstünde düşünmeye zaman yoktu. Tapınak Şövalyeleri, yaverleri ve diğer hizmetliler geriye kalan Fedaileri yere sererken çeliklerin şıngırtısı ve çığlıklar birbirine karışıyordu.

Talon Sör Guy'a çabucak konuşulanları özetledikten sonra, "Bence bu insanları öldürmeyerek kendimize bir iyilik yapabiliriz, Sör Guy," dedi. "Bilmelisiniz ki biz de onlar da Selçuklulardan ve Nureddin'den aynı derecede nefret ediyoruz."

Sör Guy başını sallayarak kabul etti. Adamlardan birkaçına koşup Tapınak Şövalyelerinin başkanına aramayı bırakıp yanına gelmesini haber vermelerini, Talon'un Fedaileri zorla değil, konuşarak ortaya çıkarmaya çalışacağını söyledi.

"Eğer ortaya çıkarlarsa öldürülmeyecekleri garanti edilmeli," dedi Talon Sör Guy'a.

"Bunu şahsen ben garanti ederim, Talon, eğer bunu bir yanıt olarak kabul edersen."

"Biri bile içeride kalırsa, geceleyin hayatta kalanların hakkından gelir. Buna söz verebilirim. Onların kendi özgür iradeleriyle gitmesine izin vermek çok daha kolay bir yol."

Sör Guy bu muhakemenin akla yatkın olduğunu kabul etti ve ikisi birlikte sabırsızca Başkan'ı beklemeye koyuldular. Başkan nihayet kulelerden birinden çıkarak uzun adımlarla yanlarına geldi.

"Bu adamları köşe bucak aramak çok zor olacak," diye kabul etti. "Nasıl savaşılacağını ve nasıl ölüneceğini kesinlikle iyi biliyorlar," diye ekledi, biraz düşündükten sonra. "Benim ne yapmamı istiyorsunuz, Sör Guy?" diye sordu, yerde yatan ölü gençle öteki esire bir göz atarak.

"Talon konuşarak onları buradan çıkartabileceğini düşünüyor, Başkan. Bu ikisiyle konuştu, İran'dan gelmişler. Geri kalanlar da ya İranlı, ya da Suriyeliymiş. Bir saygı işareti olarak bu insanların gitmesine izin vermenin ve dostluklarını olmasa da sadakatlerini kazanmanın bize hiçbir zararı olmaz."

"Buna gerçekten inanıyor musunuz?" diye sordu Başkan ona, Talon'a doğru bir bakış atarak.

"Bu tip meselelerde Talon'a güveniyorum, Başkan; bir gün bunun nedenini açıklarım," dedi Sör Guy, geri adım atmayarak.

"Peki, öyleyse. Adamlara burada toplanmalarını ve yoklama yapılmasını emredeceğim, ondan sonra Sör Talon onları saklandıkları yerden çıkartmayı deneyebilir."

"Teşekkür ederim, Başkan," dedi Sör Guy.

Başkan bağırarak birtakım emriler verdi ve bunlar çabucak aramanın devam ettiği binalara iletildi. Yavaş yavaş insanlar gruplar halinde avluda toplanmaya başladı. Mazgallı siperlerdekiler oldukları yerde kaldı.

Başkan'la Talon'un önünde toplanan adamların üstü başı perişan ve kan içindeydi. Onlardan istenileni duyunca öfkeyle ve biraz kuşkuyla mırıldandılar. Bu hayaletlerin ne kadar çetin ceviz olduğunu hissetmişlerdi ve Talon'un yapmak istediğini gerçekleştirebileceğine inanmıyorlardı.

Yerdeki gencin yaralarını sarmakta olan Talon onunla konuşuyordu.

"Ayağa kalkmana yardım edeceğim ve sonra teker teker bütün binalara gidip onları dışarı çağıracağız. Bunu yapabilir misin? Bunu yapacak mısın? Hem senin ismin ne?" Oradakilerin anlamaması için Farsça konuşuyordu. Tapınak Şövalyelerinin

arasında biraz Arapça konuşan birkaç kişi vardı ama kimse Farsça bilmiyordu.

"Öyle olsun, Talon. Benim ismim Mehmet. Evet, onlarla konuşacağım," dedi genç.

Talon Başkan'dan yaralı gencin yürümesine yardım edecek iki adam vermesini istedi ve sonra hep birlikte en yakındaki binaya doğru ilerlediler.

Girişte durdular ve Mehmet acısına rağmen yüksek sesle bağırdı. Şimdi sarılmış olsa da yaraları hiç de önemsiz değildi ve çok kan kaybetmişti.

Arkadaşlarına bağırarak onlara kendileri gibi biri tarafından kurtarıldığını söyledi.

"Yanımdaki adamın ismi Talon. O bir Fedai ve bir Frans; Tapınak Şövalyesi olmasına rağmen o da bizlerden biri. Eğer şimdi ortaya çıkarsanız bizi koruyacak ve kaleden güvenle çıkmamıza izin verecek. O ve şefi bize söz verdi."

Konuşması sona erdiği zaman bütün kaleyi uğursuz bir sessizlik kapladı. Avluda Tapınak Şövalyeleri ile birlikte toplanmış olan adamlar bile gergin bir sessizlik içinde bekliyorlardı.

Binanın içinden hafif bir ses geldi. Talon'un eli sıkıca kılıcını kavradı ve Mehmet'i tutan iki adam korkmuş görünüyordu. Fakat Mehmet'le aynı yaşlarda, bir rahip kılığına bürünmüş bir genç tedirgin bir tavırla kapıda belirince biraz rahatladılar. Gencin elinde bir kılıç vardı ve çok ihtiyatlı görünüyordu. Mehmet'e seslendi.

"Sana ne yaptılar da bize dışarı gelip bu güneşin altında ölmemiz için sesleniyorsun, Mehmet?"

"Bu Samira'da o aslanı öldüren Talon, beni o kurtardı. O da senin benim gibi bir Fedai, Mahmut. Daha çocukken bir aslan öldüren Frenk hakkında anlatılan hikâyeyi hatırlıyor musun? İşte bu o. Ben ona güveniyorum."

Mehmet diğer dinleyenlerin de söylediklerini duyup düşünmesini sağlamak için bağırarak konuşuyordu.

Yavaşça, çok yavaşça Fedailer binalardan çıkmaya başladılar; teker teker büyük salonun girişinde duran küçük gruba yaklaşmaya başladılar. Silahlarını bırakmamışlardı, konuşmuyorlardı da. Avlunun ortasında bir araya toplanmış olan şövalyeler ihtiyatla bakıyorlardı ama dikkatleri Talon'un üstüne odaklanmıştı.

İranlılar ona Farsça sorular sormaya ve sonra Suriyeli yoldaşlarına onun Alamut'ta Fedailerle yaşadığı döneme ait hikâyeyi anlatmaya başladılar.

Talon hepsini dinledi ama hiçbir şey söylemedi, sonunda Mehmet ona, "Sen bir şey demiyorsun, Talon," dedi. "Ben sözümü tuttum. Şimdi hepimizi öldürtecek misin?"

Talon onun gözünün içine baktı. "Benim sözüm hayatımdır, Fedai. Sizi şahsen kaleden ben çıkartacağım. Hepsi burada mı?"

"Sanırım," dedi Mehmet. Diğerleriyle hızla konuşarak başka saklanan olup olmadığını sordu; herkes etrafına bakındı ve geriye kalan herkesin orada olduğundan emin olduklarını söylediler. Hepsi on beş kişiydi.

Talon önünde toplanan adamlara seslendi. Farsça onlara kötü yaralandığı için Mehmet'i taşımalarını söyledi. Onu iki kolundan tutmakta olan iki hizmetli minnetle oradan uzaklaşarak şövalyelerin oluşturduğu topluluğa katıldılar. Sonra Talon gençlere onu takip etmelerini söyledi.

Fedailerin önünden yürüyerek aynı ölçüde şaşırmış olan Tapınak Şövalyelerinin önünde durdu.

"İzninizle onları kaleden çıkartacağım, Sör Guy," dedi şaşkın şövalyeye.

"Onlarla dışarı gittiğin zaman seni öldürmeyeceklerine güvenebilir miyiz, Talon?"

"Hayır, ama onları öldürmeyeceğimize söz verdim ve şimdi bu sözü tutmalıyım."

Sör Guy Fedailere sertçe baktı. "Pekâlâ, Tanrı seni korusun."

Şövalyeler kenarda durdu ve Talon üstü başı perişan tedirgin gençleri kapıya doğru götürürken onları izlediler.

Talon onlara kale kapısı yeniden halata bağlanıp geçmeleri için kaldırılana kadar orada beklemelerini söyledi. Bu biraz zaman alacaktı, onun için onlara ölülerini yanlarına alabileceklerini ya da İslam kurallarına uygun olarak hepsinin bir gün içinde kale duvarının dışında toprağa verileceğini söyledi. Kabul ederek başlarını salladılar.

Hepsi kanlı toprağın üstüne çömelerek Talon'u soru yağmuruna tuttular. İranlılar onun aslanla mücadelesini anlatan efsaneyi gayet iyi biliyorlardı. Ahmand'ın veya amcasının yıllar önce öldürülüşüyle ilgisini pek az kişi biliyordu ve Talon bunun için minnettardı. O da kendi sorularını sormaya başladı.

"Komutan Esphandiary nasıl?"

"Hâlâ gelmiş geçmiş en kudretli savaşçı o," dediler övgüyle.

"Ya Rıza...hâlâ hayatta mı?" diye sordu Talon, nefesini tutarak.

"Efendi'nin hayatını kurtaran, meşhur Rıza mı?"

Talon başıyla onayladı.

"Yıllardır ortalıkta görünmedi," dedi içlerinden biri.

"Efendi'nin kız kardeşiyle birlikte güneyde bir yerlerde."

Talon'un kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Büyük bir dikkatle konuştu. "Bildiğim kadarıyla Ağa Han'ın bir tek kız kardeşi vardı."

"Bir kız kardeşi var ve o da güneyde bir yerlerde yaşıyor," dedi grubun lideri olan genç.

"İsmi ne?"

"Ravan. Samiran'da yaşadıysan bunu bilmelisin, çünkü senin orada olduğun zamanlarda o da orada yaşıyormuş."

Talon gözlerini yere dikmek zorunda kaldı. "Evet, biliyorum," diye fısıldadı adeta kendi kendine.

Kale kapısının işi nihayet bitmişti ve vinç iri kıyım iki adam tarafından çevrilmeye başladı. Talon gençleri dikkatle kaleden dışarı çıkardı.

"Lütfen Timsar Esphandiary'ye en derin saygılarımı iletin ve ona bunun yanlış kale olduğunu söyleyin. Lord Raymond gerçekten bunu hak etmişse, onu normalde yapacağı şekilde cezalandırmalı," dedi, onları dışarı çıkaran adama. "Komutan nerede?"

"Halep'te," dediler.

Talon fazla ilgileniyormuş gibi görünmemeye çalışarak gençlerin nereye gittiklerine dair oldukça detaylı bilgi edindi ve komutanın da orada kalıyor olacağını öğrendi.

Gençler teker teker yanına geldiler. Hep bir ağızdan *"Khoda Haffez* –Tanrı seni korusun- *Cenap Ağa,"* diyerek, elini iki ellerinin arasına alıp sıktılar. Biraz önceki düşmanları şimdi neredeyse onu kucaklamaya hazırdı. Ama o buna izin vermeyecekti. İçi değişik bir duyguyla gerilmişti; artık onların pek farkında bile değildi. Ama kendine hâkim olarak yanına gelen herkesin elini sıkıp *"Khoda Haffez"* dedi. Daha yarım saat önce birbirlerini öldürmeye çalışıyorlardı ama kader her şeyi değiştirmişti.

Gençler daha yeni çıkmışlardı ki korku içindeki hizmetkârlar alelacele tahta ve demir kapıyı gürültüyle kapattılar.

Talon duyduklarını düşünerek kapının kemeri altında tek başına kaldı.

Ravan yaşıyor muydu? Bu nasıl olabilirdi? Kafası patlayacak gibiydi ve kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki zor nefes alıyordu. Kendini yandaki kaleye çıkan merdivenin üstüne bıraktı ve başını ellerinin arasına aldı. Bu nasıl olabilirdi? Yaklaşık altı yıldır içinde umut diyebileceği hiçbir şey olmadan yaşamıştı ve şimdi kader yüzüne gülmüştü.

O yaşıyordu! Buna inanmıyordu! İşte bu adamlar, hiçbir art niyetleri olmadan, masum bir şekilde yüzüne karşı onun yaşadığını söylemişlerdi. Zihni öyle bir kargaşa içindeydi ki Sör Guy gelip önünde durarak ona iyi olup olmadığını sorana dek onun farkına bile varmadı.

Talon titreyerek ayağa kalktı. "Evet, iyiyim, Sör Guy."

"Bir an yaralandığını sandım, oğlum. Tanrı'ya şükür, paçayı zor kurtardık," dedi Sör Guy, endişeli bir sesle.

Hâlâ üstü başı kurumuş kan içinde olan Başkan yanlarına gelip Talon'un omzunu tutarak, "Hiç bugün yaşadığımız gibi bir şey görmedim," diye bağırdı. "Bu insanlar üstünde nasıl böyle bir etkide bulunabiliyorsun?" dedi dik dik Talon'a bakarak, sanki yanıtı zorla ağzından çekip alacakmış gibi.

"Talon eskiden Sarazenlerin elinde esirdi, Başkan. Onların dilini konuşabiliyor."

"Görünüşe göre pek çok yeteneği olan biri o. Nasıl dövüştüğünü gördüm, sonra kale kapısının idaresini ele geçirdi. Şimdi de onlarla sanki kardeşleriymiş gibi konuşuyor. Tanrı var ya, sana minnettar olduğumu söylemek zorundayım, Talon, ama bütün bunların nasıl olduğunu pek anlayamadım!"

Talon başını iki yana sallayarak isteksizce gülümsedi. "Kaygılanacak bir şey yok, Sör. Bugünü şans ve Tanrı'nın yardımıyla sağ salim atlattık."

Neyse ki herkese günün geri kalanında bu savaşın döküntüsünü temizleme görevi verildiği için Talon çok fazla soruya cevap vermek zorunda kalmadı. Yerleri temizlemek, ölüleri gömmek ve yaralılarla ilgilenmek zorundaydılar. Üzücü olan şuydu ki Fedailerin saldırısını atlatmış olmalarına rağmen sayıları bayağı azalmıştı. Ne silahı ne de zırh koruması olan hizmetlilerden pek çoğu savaşın daha ilk dakikalarında ölmüştü.

Sör Guy Başkan'a ertesi gün oradan ayrılacağını ve ikamelerin mümkün olduğunca çabuk kuzeye gönderilmesini sağlayacağını söyledi. Bu arada, yağmacı Selçuklulara veya Araplara ele geçirilmez bir kale oldukları imajını vermeyi bir şekilde başarmaları gerekecekti.

İsmi geç gitsin,
Sen kaynağa daha yakından bak.
Kaynak sana aradığını gösterecektir.
Şekli geride bırak

Rumi

Bölüm 5

Usama ve Haberler

İşleri biten Sör Guy'la adamları kalede hayatta kalanları başlarının çaresine bakmaya bırakarak Acre'ye doğru yola koyuldular. Küçük bir Sarazen kervanına rastlayana kadar yolculukları olaysız geçti.

Yaklaşan atlılar karşılarındakinin bir Tapınak Şövalyesi grubu olduğunu anlar anlamaz aniden durdular. Talon'la Sör Guy adamların süvarileri öne çıkarmak için aceleyle organize olmalarını izlediler. Bunu sanki bu manevrayı daha önce prova etmişler gibi gayet sorunsuz bir şekilde yaptılar. İhtiyatlı gözlerini onlardan ayırmayan Sör Guy alçak sesle, "Savaşmaktan kaçınsak iyi olur, Talon," dedi, "Buraya bunun için gelmedik."

Talon başıyla onayladı ama hiçbir şey demedi.

"Sanki saldıracak gibi görünüyorlar, Sör Guy," dedi bir başka şövalye.

Talon arkadaki adama bir göz attı. Yeni gelenlerden biriydi, bu yüzden de bu tür durumlara yabancıydı ve muhtemelen en kötüsünden korkuyordu.

"Bu aptalca olur," dedi, "çünkü biz onlardan sayıca daha fazla ve daha silahlıyız."

"Bu onları daha önce hiç durdurmadı!" diye mırıldandı Claude.

Talon bunu kabul etmek zorundaydı. O "Sarazen" nüfusu içinde çok farklı insanlar olduğunu, bazıları Tapınak Şövalyeleri gibi savaşmaktan kaçınmak için bin bir zahmete girerken, bazılarının da buldukları her fırsatta savaşmayı gerekli gördüğünü biliyordu.

"Belki konuşarak vazgeçirebiliriz?" diye önerdi Talon.

"Pekâlâ, Talon. Git ve savaşmadan geçmemize izin verecekler mi bak bakalım. Ama seni öldürüp zafer kazanma peşinde olan bir delifişek çıkması ihtimaline karşı kalkanını önünde tut."

Daha fazla konuşmadan Talon atını karşılarında sıraya dizilmiş olan atlılara doğru sürdü. Mızrağını dik tutuyordu. Yaklaşık yirmi kerte uzaklarında durdu ve Arapça seslendi.

"Selamın aleyküm! Biz barış içinde geldik."

Yanık tenli adamların yüzündeki şaşkınlığı görebiliyordu; bir Frans'ın onlarla kendi dillerinde konuşmasını beklemedikleri belliydi. Talon şimdi savaşçılarla tüccara benzeyen adamları rahatça ayırt edebiliyordu. Sadece tüccarlara refakat etmek için fazla donanımlı bir grup bu, diye düşündü kendi kendine.

Sanki koşmayı tercih edermişçesine dans ederek yürüyen heyecanlı bir ata binen bir adam hayvanı nazikçe ama sıkıca tutarak öne çıktı. Çok iyi bir binici olduğu belliydi. Sağ elinde ucu havaya doğrultulmuş, sapı üzengisine dayalı ince uzun bir mızrak vardı. Yanından o tanıdık eğri kılıç sarkıyordu. Yuvarlak metal kalkanını sol kolunda aşağıda ama hazır tutuyordu.

Talon'la savaşçı birbirlerini ihtiyatla süzdüler.

"Aleyküm selam, Tapınak Şövalyesi. İsmin ne ve neden bu yoldasınız?"

"Biz de sizin gibi bir yerden bir yere gidiyoruz...barış içinde," diye yanıtladı Talon.

"Siz barış insanı değilsiniz, Tapınak Şövalyesi," dedi adam sertçe.

"İsminiz nedir, efendim?" diye sordu Talon kibarca, iğnelemeyi duymazdan gelerek.

Savaşçı önce tereddüt etti, sonra, "Ben Salem bin Mahmud ibn Nur," dedi.

Aile şeceresini öyle bir gururla söylemişti ki Talon o sülaleyi bilmese de adamın bir soylu ve muhtemelen eski Şam sultanı Nureddin'le akraba olduğunu tahmin etti. Adam Talon'dan birkaç yaş küçüktü. Sonra savaşçı Talon'a, "Ben kiminle konuşuyorum?" diye sordu.

"Ben Tapınak Şövalyesi Talon de Gilles," diye yanıtladı Talon. "Selam, Salem. Biz savaşmadan geçip gidecektik, zira ne sizinle ne de refakat ettiğiniz insanlarla bir kavgamız yok."

Bunu söylerken bir başka atlının yanlarına gelmekte olduğunu fark etti. Bu adamın savaşçı olmadığı belliydi; Talon üstündeki kaliteli giysilere bakarak onun zengin bir tüccar olduğunu tahmin etti.

Adam yavaşça yanaşarak yoldaşına hitap etti.

"İkinizin bizim dilimizi konuştuğunuzu duydum. Yani bu frengi dilimizi biliyor, öyle mi?"

"Evet, efendim ve görünüşe göre, bayağı akıcı konuşuyor," diye yanıtladı Salem kibarca ama gözlerini Talon'dan ayırmadan.

"Bu efendim Usama ibn Munkidh, onu kışı Halep'te geçiren ağamız As-Salith İsmail al-Malik'e götürüyoruz. Efendim, bu Talon de Gilles, Frans Tapınak Şövalyesi."

Tanıştırma faslı bittikten sonra Salem hiçbir şey yapmadan izlemeye koyuldu. Talon ilgisini çok fazla belli etmemeye çalışarak eyerinin üstünde eğilerek saygıyla konuştu.

"Efendi Usama. Sizinle tanışmaktan onur duydum. Sizin hakkınızda çok şey işittim. Siz olayların kaydını tutuyorsunuz, bir şair ve bir âlimsiniz."

Bu iltifattan memnun olan Usama başını eğdi.

"Siz de dilimizi çok iyi biliyorsunuz. Nerede öğrendiniz?"

"Orada burada, efendim," diye kaçamak bir yanıt verdi Talon. "Ben de tam bu asil korumanıza yanınızdan barış içinde geçeceğimizi ve size zarar vermek istemediğimizi söylüyordum."

Usama başını salladı, sonra Talon'un arkasında yüz metre ötede sıkı bir grup oluşturmuş bekleyen şövalyelere baktı.

"Eğer yanılmıyorsam, oradaki yoldaşlarınızın arasındaki Sör Guy. Daha önce karşılaşmıştık ve o zaman dilimiz hakkındaki bilgisi beni etkilemişti. Siz Tapınak Şövalyeleri arasında pek azınız dilimizi konuşmayı önemsiyor," diye ekledi.

Talon eyerinde geri dönerek Sör Guy'a yanlarına gelmesini işaret etti. Sör Guy atını yanlarına sürünce hemen Usama'yı tanıdı. Birbirlerini selamlayarak el sıkıştılar. Aralarında karşılıklı bir saygı olduğu belliydi. Talon'la Salem konuşulanları ilgiyle dinliyorlardı.

Karşılaşma ihtiyatlı bir düşmanlıktan çabucak samimi bir görüşmeye dönüşmüştü, öyle ki Usama Talon'la Salem'i şaşırtarak onları o gece Tapınak Şövalyelerinin bir saat evvel geçmiş olduğu bir yerde kendileriyle birlikte kamp kurmaya davet etti. Orası iyi bir konumdaydı, her iki yanında atların otlayabileceği çayırlar olan bir akarsuya yakındı. Rahatça kamp kurulabilirdi.

"Epeydir son gelişmeleri konuşacak fırsat bulamamıştık, Sör Guy!" diye bağırdı Usama.

"Doğru, Sör, yıllar oldu," diye yanıtladı Sör Guy, hafifçe gülümseyerek.

"Son seferinde ben ibadet ediyordum ve sizin şövalyelerinizden biri doğuya doğru ibadet etmemde ısrar etmişti!"

"Hatırlıyorum, Sör. O yeni bir şövalyeydi ve sizin inancınız hakkında bilmesi gerekenlerin hepsini bilmiyordu," dedi Sör Guy, ifadesiz bir yüzle.

Sohbeti derinleştiren Usama ile Sör Guy kamp alanına doğru ilerlemeye başladılar. Talon da, kayıtsız tavrına rağmen merak içinde olduğu ve konuşmak istediği apaçık belli olan Salem'in yanı sıra at sürüyordu.

"Daha önce hiçbir Tapınak Şövalyesinin yanında at sürmedim, Talon. Genellikle ne zaman şövalyelerinizle karşılaşsak savaşmak için ileri atılırız."

"Onlarla çok sık mı karşılaştınız, efendim?" diye sordu Talon, saygılı bir ses tonuyla konuşmaya dikkat ederek.

Genç adam ona kararsız bir bakış attı.

"Aslında, hayır; bu ilk oluyor," diye itiraf etti.

"Dürüst yanıt verdiniz ve böylece Allah'ın gözünde yükseldiniz," dedi Talon. "Düşman olabiliriz ama birbirimize çok da benziyoruz ve zaman zaman düşüncelerimizi birbirimizle paylaşmak hiç birimize zarar vermez."

Salem sanki Talon'un söylediklerine hak veriyormuş gibi başını salladı ve sonra Talon'un bindiği ata baktı.

"Bu iyi bir hayvan ama Fransların savaşta kullandığı atlara benzemiyor."

"Ülkede dolaşırken bu ata biniyorum. Ayrıca polo oynamak için de mükemmel bir hayvan," dedi Talon.

"Gurur duyulacak bir at bu. Muhteşem bir hayvan!"

Hemen midilliler ve ne kadar değerli oldukları hakkında sohbete koyuldular. Bu ortamı yumuşattı ve arkadan gelenler buzların erimeye başladığını hissettiler.

Konuşmaları akarsuya varana dek devam etti; orada her iki taraf da sanki dile getirilmemiş bir karara varmış gibi sığ suyun her iki yanında kamp yerlerini aldılar. Bütün atların otlayabileceği kocaman bir çayır vardı.

Doğudaki alçak tepeler, bütün meyveler çimlerin üstüne saçıldığı için uzun zamandır ilgilenilmediği belli olan yaşlı zeytin ağaçlarıyla kaplıydı. Yine dile getirilmemiş bir anlaşmayla, Talon'la Salem kendi kamplarını kurmak için seçilmiş gibi görünüyorlardı. Kocaman kızıl güneş batıda ta uzaktaki dağların üstünde alçalırken nehrin Mısırlıların kervanının işgal ettiği tarafında buluştular.

"Hem sizin hem bizim iyiliğimiz için nöbetçi koymalıyız," diye önerdi Talon. Salem bunu hemen kabul etti. Talon bu genç adamın görevini çok ciddiye aldığını ama deneyimsiz olduğunu anlamaya başlamıştı; genç adam Tapınak Şövalyelerine duyduğu baştaki güvensizliğinden sıyrıldıktan sonra, hem atlarını ve çadırlarını hem de kamp kuran şövalyeleri çok dikkatle izlemeye başlamıştı.

Salem'in Talon'la buluşmasının başka bir nedeni daha vardı. Bu da, Talon'la Sör Guy'ı gün batımında tüccarların çadırında Usama'yla yemek yemeye davet etmekti. Talon bunu Sör Guy'a iletince beriki hemen razı oldu. Böylece şövalyeler akşam duası ettikten ve nehrin diğer yakasındakiler namaz kıldıktan sonra iki adam sığ akarsuyu geçerek dikkatli nöbetçilerin önünden, sıcak turuncu bir renkle parıldayan ev sahiplerinin çadırına doğru yöneldiler.

Girişte onlara ellerini yıkamaları için bakır bir kâsede su ve sonra da kurulamaları için keten bir bez uzatan bir hizmetkâr karşıladı.

Usama, etrafında beraber seyahat ettiği mütevazı fakat bakımlı eşyaların bulunduğu güzel bir kilimin üstüne bağdaş kurmuş oturuyordu. Onları görünce ayağa kalktı ve konuklarını onurlandırmak için başını eğip eliyle kalbine ve alnına dokunarak kibarca selam verdi. Talon ve Sör Guy da aynı şekilde selam verdiler; ev sahipleri bundan pek memnun olarak, "Sör Guy, son görüşmemizden bu yana şakaklarınızın biraz daha kırlaştığını fark etsem de mesleğinizin iniş çıkışlarını kazasız belasız atlattığınızı gördüğüme çok sevindim," dedi. Gözleri parlıyordu.

Sör Guy hüzünlü bir kahkaha attı. "Çok dikkatli bir adamsınız, efendim. Yaşlandıkça daha bilgeleştiğimi umuyorum."

"Siz barbar Franslar arasında dilimizi konuşabilen tek kişi olduğunu ve onun da siz olduğunu sanıyordum. Ama genç yaverimden öğrendiğime göre yanınızdaki şövalye de dilimizi gayet iyi konuşabiliyormuş."

"Doğru, dostum, Talon Arapların dilini konuşur," dedi Sör

Guy rahatça, "ama bu dili nerede ve nasıl bellediğini ondan öğrenmelisiniz."

Usama düşünceli bir şekilde Talon'a baktı ama o an için bu konuyu bir yana bırakmaya karar vererek, "Lütfen," dedi, "bu akşam fakir soframı benimle paylaşmanızı rica ediyorum, böylece birbirimizle arkadaşlık edebiliriz."

Tam oturmuşlardı ki Salem çadıra girdi. Saygılı bir şekilde Usama'ya doğru eğildi; yerlerine oturmuş olan iki şövalye başlarını sallayarak onu selamladılar.

Usama da ona oturması için eliyle işaret etti ve sonra zarif desenli kilimin ortasına konulmuş bakır kâselerin içindeki ballı kekleri ve diğer tatlıları ikram etti. Konuşma biraz yavaş başladı; resmen düşman olsalar da adamlar o akşamın bir ateşkes zamanı olduğunda anlaşmış ve dördü de birbirlerinin kültürünü daha iyi anlama şansının tadını çıkarmaya karar vermişti.

Hiç de fakir bir sofra değildi: hafif akşam esintisinin içeri taşıdığı, ağız sulandıran koyun eti kokusu ile bakır kaplardaki küçük çörekler ve kuruyemişler şövalyeleri mest etmişti. Onlar da tüm dünyadaki diğer Tapınak Şövalyelerinin yediklerini yiyorlardı: salamura sığır eti, sulu yahni ve sert ekmek; yemek çeşidi genellikle bunlarla sınırlı olurdu.

Usama Talon'a göz atarak Arapça, "Ee, Sör Guy, bayağı kuzeye gelmişsiniz," dedi. "Sizi 'Kudüs Krallığından' bu kadar uzaklaştıranın ne olduğunu sorabilir miyim?" Arapça *Al Kuds* sözcüğünü kullanmıştı.

"Tirol kontuyla iş yapmaya geldik ve sonra Drabsaks'ta Fedailerle sorun yaşadık," diye yanıtladı Sör Guy.

"Ah, onlar yok mu onlar! Cehennemden gelen Batinalar! Tanrı o katil kâfirlerin belasını versin! Herkesin içine korku saldılar!" diye bağırdı Usama ve Salem kaygılı bir tavırla çadırın girişine baktı.

"Fedailer kadınıyla yatan bir adamı gafil avlayıp hemen oracıkta kadının burnunun dibinde öldürebilir ve kadın bunu ertesi sabaha kadar fark etmez bile," dedi Usama.

"Adamın yatağına gidip ona bir ders vermek için yastığının üstüne bir hançer bıraktıklarını duydum," dedi Salem.

Sör Guy Talon'a sanki *burada dikkatli ol* der gibi bir bakış attı ama iki adam şu lanet Fedailerin verdiği zararlar hakkında bir dizi dehşet dolu hikâye anlatmaya dalmıştı.

"Bu sefer Raşidüddin'in kalelerimizden birini kendine almaya çalıştığını düşünüyoruz, zira adamları garnizonumuzu neredeyse ele geçirecekti," dedi Sör Guy, bir suskunluk olunca.

Usama, "O adamı küçümsemek aptallık olur," dedi. "Onun sizin oralarda, kuzeyde on kadar kaleye sahip olduğunu ve cinayetleri adamları Batinalar işlerken kendisinin son derece şahsiyetli bir âlim olduğunu duydum."

"Hiç onunla karşılaştınız mı?" diye sordu Talon.

"Genç dostunuz da dilimizi sizin kadar iyi konuşabiliyor," dedi Usama, memnun bir şekilde gülümseyerek.

"Bence benden daha iyi konuşuyor, dostum," dedi Sör Guy.

"Sizin halkınız genellikle barbardır, Sör Guy. Ama dilimizi ve belki biraz da adetlerimizi öğrenmiş olan sizi ve bu dostunuzu da tanıyınca düşüncemi biraz değiştirmek zorunda kaldım."

Sağ elinin parmaklarıyla masadan bir tutam bir şey alarak kokladı. Bu onu hapşırttı ama bundan keyif almış gibi görünüyordu.

Nemli gözlerini sildi ve tam bir şey söylemek üzereydi ki hizmetkârlar ellerinde yemeklerle çadıra girdiler. Usama tekrar hapşırdı.

Talon bu bakır ve pirinç tepsilerin nereden gelmiş olabileceğini merak etti. Sarıp sarmalanıp böyle bir yolculukta taşınacak şeyler gibi görünmüyorlardı ama işte biri tepeleme pirinçle, diğeri pek leziz koyun etiyle dolu halde önünde duruyorlardı. Talon'un ağzı sulandı. Gümüş kupalara içmeleri için akarsudan getirilen su doldurulurken bir yandan da küçük porselen fincanlarda kokulu bir çay ikram edildi.

Usama konuklarını etkilemek istiyor gibiydi. Baş hizmetkâ-

rına bir şeyler söyleyince adam başını sallayarak çadırdan çıktı, sonra taş bir sürahiden kupalara kırmızı şarap koyduktan sonra oturmakta olan konuklara uzattı.

Hem Sör Guy hem Talon Usama'ya böyle bir ziyafet sunduğu için iltifat etti.

Usama daha çok yemeleri için ısrar ederken bir yandan da iki şövalyenin adaplı bir şekilde yiyip yemediğini izliyordu. İki adam da ayak tabanlarını çadırdaki kimseye göstermeden ayaklarını gözden uzak tutarak ve sol ellerini asla yemeklerine dokundurmadan sağ elleriyle yiyordu.

Usama konuklarının terbiyesinden memnun olmuşa benziyordu ve akşam ilerlerken Filistin sahiline yaptığı yolculukları, Hıristiyan orduları ve Tapınak Şövalyeleriyle yaşadıkları hakkında hikâyeler anlatarak konuklarını eğlendirdi. İki uygarlığı birbiriyle karşılaştırmaya pek hevesli görünüyordu.

"Hiç yaralandınız mı, Sör Guy?" diye sordu, Salem'e muzipçe göz kırparak.

"Aslında evet ama çok ciddi bir şey değildi. Neden sordunuz?" diye yanıtladı şövalye.

"Nasıl tedavi ettiniz? Yaranızla şu "sağaltıcılardan" biri mi ilgilendi?"

Sör Guy biraz şaşırmış görünüyordu. "Bir süre için ama neredeyse beni öldürüyordu. Neyse ki Mısır'dan tanıdığım bir hekim gelip beni iyileştirdi."

Sofradakiler buna güldü, zira Hıristiyan "sağaltıcılarının" korkunç ününden hepsi haberdardı.

"Bir keresinde sizin şu hastanelerinizden birinde, galiba Kudüs'teki Aziz John's hastanesinde bir 'sağaltıcıyla' ilgili inanılmaz bir olaya şahit olmuştum. Adam becerilerini bana sergilemek istiyordu. Bana bacağında irinli bir yarası olan bir adamı gösterdi. Adamın yarasının çok kötü durumda olduğu ve bacağı kesilmeden fazla bir yaşama şansı olmadığı belliydi. Ateşi çok yüksekti ve Tanrı'sının yanına gitmeye hazır gibi görünüyordu.

"'Sağaltıcıyla' en azından bu hususta hemfikirdik ama deli adam bana daha sonra, 'Şimdi ruhu mahveden şerliği nasıl tedavi ettiğimize bakın, Usama Efendi,' dedi.

"Kapının yanında duran güçlü kuvvetli bir adamı çağırdı ve ona baltasını getirmesini söyledi. Adam gelince 'sağaltıcı' ona hastanın ruhunu kurtarmak için yaralı bacağını kesmesini emretti.

"Adam baltayı savurdu ve bacağın kötü kısmı yere düştü ama yaralı çığlık çığlığa yaşadığı şok ve kan kaybı yüzünden öldü. O zaman 'sağaltıcının' bana ne dediğini biliyor musunuz?" diye sordu Usama, inanamıyormuş gibi bir tavırla gözlerini kocaman açarak.

Herkes soru dolu gözlerle ona baktı.

"Bana kötü bacağından kurtulduğu için besbelli adamın yerinin cennet olduğunu ve cennete gittiği zaman orada onu yeni bir bacağın bekliyor olduğunu göreceğini söyledi!"

Usama neşeyle gülerek ufak bir çanaktan bir tutam daha toz alıp bumuna çekti ve hapşırdı, sonra yanaklarından yaşlar akana kadar gülmeye ve hapşırmaya devam etti.

Talon'la Sör Guy da gülüyordu ama anlattığı olaydan ziyade Usama'nın sunduğu hazin manzaraya gülüyorlardı. Her iki savaşçı da bu dillere destan 'sağaltıcılardan' ölümün kendisinden korktuklarından daha çok korkuyorlardı.

Sohbet konusu siyasete ve Suriye, Kudüs Krallığı ve Mısır bölgelerinde yer alan olaylara geldi.

"Mısır Krallığı'ndan mı geliyorsunuz, efendim?" diye sordu Sör Guy dikkatle.

"Aslında evet ve şu sıralarda oradan uzak olduğuma çok seviniyorum," dedi Usama.

"Neden, efendim?" diye sordu Talon.

"Nureddin'in yeğeni olan şu zıpçıktı Salahaddin her şeyi altüst ediyor, şimdi de krallığa getirdiği Sunni yandaşlarla Şiiler arasında çekişme başladı. Biliyorsunuz, orası eskiden Fatımi

imparatorluğuydu. Salahaddin onun bütün vatandaşlarını Sunni yapmaya ve kâfir Şiileri sonsuza dek başından atmaya niyetli! Ama bunu zor yapar, çünkü isyan etmeyi bekleyen pek çok yer altı tarikatı var.

"Bu her zaman bizim halkımızın problemi olmuştur, Sör Guy. Siz de bizim gibi kâfirlerden yaka silkiyor musunuz?" diye sordu.

Sör Guy gülümseyerek başını iki yana salladı. "Bizim kâfirlerden daha başka sorunlarımız var, efendim. Bizim dertlerimiz daha çok aramızda yaptığımız ateşkeslere saygı göstermeyen maceracı soylulardan kaynaklanıyor," dedi, kederli bir sesle.

"Ah evet, son anlaşma da şu kahrolası Reynald de Chatillon tarafından bozuldu, öyle değil mi? Allah onun belasını versin!"

"Korkarım öyle, efendim. O açgözlü bir adam ve eğer kazancına engel olacaksa halklarımız arasındaki anlaşmalara hiç saygı duymuyor."

"Bu her ikimiz için de üzücü bir şey, Sör Guy, çünkü halklarımız arasında bir anlayış ve dostluk gelişmesi şansı var."

"Her iki taraf da aynı ülkede yaşamak istemiyor olsaydı sizinle hemfikir olurdum, efendim," dedi Sör Guy, buruk bir gülümsemeyle.

"Ben yine de her iki taraf için de yer olduğunu düşünüyorum ama sizin Reynald gibi insanlarınız ve bizim de bu delifişeklerimiz varken..." gülümseyerek Salem'e bir göz attı, "aramızda yaptığımız ateşkeslerin ötesinde pek bir gelecek göremiyorum."

Artık alacakaranlık çökmüştü; hizmetkârlar şamdanları yakmak için içeri geldiler ve çadıra sıcak bir parıltı yayıldı. Işık bakır kâselerin ve gümüş tepsilerin üstünde parladı.

"Siz ayrıldığınızda Mısır ne durumdaydı, Sör?" diye sordu Talon. "Son kuraklıktan sonra büyük bir huzursuzluk yaşanıyormuş, öyle mi? Nil'in bu yıl gerektiği kadar yükselmediğini ve ürünlerin mahvolduğunu duymuştum."

"Doğru duymuşsunuz, Sör Talon," dedi Usama Talon'a kes-

kin bir bakış atarak. "Eğer bilmesem, Arapçayı Mısır'da öğrendiğinizi söylerdim." Talon'a yine keskin bir bakış attıktan sonra sözüne devam etti.

"Ama haklısınız. Ürün mahvoldu ve oradan ayrılma nedenlerimden biri de bu. Kahire ve İskenderiye'deki halk huzursuzlanıyor ve pirinçle ekmeğin fiyatı inanılmaz seviyelere yükseldi. Sultan iyi ve hem ülkesinde hem de ülke dışında düşmanlarının karşısında liderliğini ispatladı. Mısır'ın güneyinde, yukarı Nil'de bir yerlerde Nubialılarla girdiği savaşı kazandı ama bu çok büyük bir başarı değidil. Yine de onu halkın gözünde saygıdeğer bir konuma yükseltti...ancak, ürünlerin mahvolması ve Nil'in yukarısında ve aşağısında ve özellikle Hakire şehrinde baş gösteren kıtlık yüzünden bundan daha iyisini yapabileceğini ispatlamak için bir şeyler yapması gerekebilir."

"Peki, ne yapabilir?" diye sordu Sör Guy.

"Memlekette işler iyi gitmediği zaman halkın zihnini sorunlarından uzaklaştırmak için ülke dışında bir maceraya atılmanın işe yaradığını hepimiz biliriz," dedi Usama, bir parça daha toz alıp mest bir şekilde yeniden hapşırarak.

Sör Guy ve Talon bakıştılar. Burada bir mesaj almışlardı.

Usama aniden konuyu değiştirdi. "Fakat biz Seçilmişlerin onunla yaşayamayacağı bir şey var, Sör Guy ve o da siz Fransların Feudal dediği şey," dedi, sözcüğü yanlış telaffuz ederek.

"Feodal yasa mı, efendim?" diye araya girdi Talon. "Neden?"

"Şunu anlamalısınız ki bütün yasalar Tanrı'nın rızasıyla yayılır, bu nedenle de bizim memleketimizde prensler mutlak güce sahiptir ve bu Tanrı'nın takdiridir, onun için sizin yasalarınız bizim işimize yaramaz."

"Bizim yasalarımız mı?" dedi Sör Guy şaşırarak. "Feodal yasalar bir kabile adamının kabile reisine gidip başka birinin ona yaptığı bir yanlış yüzünden tazminat alabildiği bir zamandan geliyor. Bunu nasıl yanlış bulabilirsiniz, efendim?"

"Bizim yasalarımız da buna izin veriyor, Şeriat esasları ve Kuran'ın buyrukları çerçevesinde. Fakat siz Franslar arasında bir köylünün, hiçbir unvanı falan olmayan birinin lorduna ve hatta krala gidip bir görüşme talep edebilmesi olacak iş değil!" Usama gerçekten hayret içinde görünüyordu.

Talon gülümsemesini bastırmakta zorlanan Sör Guy'a bir göz attı.

"Bu doğru, Oustez. Eğer lordu ona karşı hatalı davranmışsa kralla görüşme talebinde bulunup tazminat alabilir. Neden bunun o kadar kötü bir şey olduğunu düşünüyorsunuz?" diye sordu Sör Guy.

"Çünkü herkes belli bir soydan gelmiştir ve haddini aşarak o seviyenin üstüne çıkmamalıdır, Tanrı müdahale edip onu yükseltmediği sürece."

"Ama, efendim, sizin prensleriniz istedikleri her şeyi istedikleri zaman alıyor ve arkalarında bir yığın karmaşa bırakıyorlar. Onları da idare edecek yasalar olması gerekmez mi?" dedi Talon.

Usama Talon'a sertçe baktı. "Dilimizi çok iyi konuşmanıza rağmen, bizim adetlerimizi bilmediğiniz belli, Sör. Bir prens veya bir sultan sıradan insanların üstündedir ve bu nedenle Tanrı'nın yasası dışında herhangi bir yasa tarafından yönetilmemelidir. Hayır, bizler sizin feodal yasanızla yaşayamayız. Bu karmaşaya ve anarşiye yol açar!"

"Halep'te Majesteleri İsmail al-Malik'i ziyaret etmeyi düşünüyor musunuz?" diye sordu Sör Guy, konuyu değiştirmek için.

"Evet, pek iyi olmadığını duysam da düşünüyorum," diye yanıtladı Usama. "O çok genç ve zamanı geldiğinde naiplerinin onu Salahaddin'den koruyacağından şüpheliyim."

"Ne demek istiyorsunuz, efendim? Zamanı geldiğinde mi... Salahaddin'in Halep'i ve Şam'ı ondan almaya niyeti olduğu mu kastediyorsunuz?"

"Bundan hiç şüphem yok!" dedi Usama, bir tutam daha toz

alarak. Mesut bir şekilde hapşırarak bumunu bir peçeteye sildi; gözleri yine yaşarmıştı.

* * *

O gece ilerleyen saatlerde Talon'la Sör Guy o akşamı konuştular. Sör Guy'ın tek bir mumla aydınlatılmış daha küçükçe çadırında oturuyorlardı. Gece bayağı ilerlemişti ama ikisi de yorgun değildi. Dışarıdan gelen hafif esintide mumun ışığı titreştikçe çadırın bez duvarlarında koyu gölgeler oynaşıyordu. Birilerinin onları duymasından korkmuyorlardı. Konuşurken Claude'dan nöbet tutmasını istemişlerdi.

"Benim düşündüğümü mü düşünüyorsun? Usama Salahaddin'in Kudüs Krallığı'nı istila etmek üzere olduğunu mu söylüyor?" diye sordu Sör Guy.

"Öyle düşünüyorum, Sör Guy. Kral Baldwin cüzam hastası, bunu herkes biliyor ve bir savaşta adamlarına liderlik etmesi olası değil. Sizce de bu...Mısır'dan bizi ziyarete gelmeleri için iyi bir zaman olmaz mı?" dedi Talon düşünceli bir tavırla.

"Sen kaçmadan önce Sultana hizmet ettin, Talon. Sence Krallığa saldırmaya hazır mı?"

"Şu anda Mısır onun kontrolü altında, Sör. Kardeşinin Yemen'e sahip olduğunu biliyorum ama bu sadece Nureddin Mısır'ı geri almaya karar verirse diye yapılmış bir yatırımdı. Ama Nureddin öldü. Kötü hasat nedeniyle baş gösteren huzursuzluk ortamında bir sultan halkına Kudüs'ü Hıristiyanların elinden çekip alarak Tanrı'nın gözünde daha çok itibar kazanacaklarını vaat edebilir. Özellikle Kürt olduğu için pek çok düşmanı var ve ne Araplar ne de şimdiye kadar saygı duymuş olsalar da ona hiç güvenmeyen Türk kabileler tarafından sevilmiyor. Eğer Hıristiyanları mağlup etme gösterisinde başarısız olursa sözde müttefikleriyle sorun yaşayabilir. Bence bu sadece bir zaman meselesi, Sör Guy."

"Bu gece duyduklarımız kral için son derece değerli bir bilgi. İşte bunun için çok seyahat ediyorum ben, Talon. Usama

muhtemelen bu gece elindeki avucundaki bütün yiyecek içecekleri sundu. Bize söylediklerinden Salahaddin'i hiç sevmediğini anladım. Bu bilgiyle ne yapacağımız bize kalmış ve onun bunu bildiğinden eminim. Umarım Halep'in ötesine gitmez."

"Daha oraya varmadan hapşırıklarını duyarlar, Sör Guy," dedi Talon gülerek. "Galiba o tozdaki bir baharat onu böyle hapşırtıyor."

Sör Guy gülümseyerek, "Senden benimle birlikte Kudüs'e gelmeni isteyeceğim, Talon," dedi. "Büyük Başkan ile tanışmanın tam zamanı. O da seni sorup duruyordu."

Düşünceleri tüylü, kanatların üstündeki ayakları hafif,
Hızla ilerliyorlardı ama yorgun değillerdi,
Şekle hevesli zihinler yapar en ağır yükü hafif;
Bak Kudüs göründü uzakta,
Kudüs'ü görüyorlar, izliyorlar, gözetliyorlar;
Kudüs'ü selamlıyorlar mutlu mesut gürültüyle,
Neşeli bağırışlar ve tatlı alkışlarla.

Tusso'nun Kudüs şiiri

Bölüm 6

Kudüs

Sör Guy de Veres Acre'ye geri dönmek yerine dosdoğru Kudüs'e gitmeleri gerektiğine karar verdi. Birkaç şövalyesine kendisinin ve Talon'un yazdığı mektupları vererek ve yarasının iyileşmesi için Claude'u da yanlarına katarak Acre'ye gönderdi.

Talon Max'e Usama'nın ilettiği uyarıyı ve kendisi Acre'ye dönene kadar ticaret işinde ona güvendiğini anlatan bir mektup yazdı. İçi son derece rahattı, çünkü Max'e güveni tamdı. Mektupta ayrıca Max'den Peder Jonathan'ın araştırmaları konusunda da gözünü dört açmasını istedi. Bu mesele kapanmayacaktı, hele suçluların izini bulup yakalama konusunda Jonathan kadar fanatik biri söz konusuysa.

Mektubu verirken Claude'la vedalaştı ve ona evine gitmesini, orada hizmetkârların onunla ilgileneceğini ve Max'in ona Yahudi bir hekimin bakmasını sağlayacağını söyledi. Talon Claude'un Acre'de sağaltıcıların eline kalmasını istemiyordu.

"Seninle Acre'de yeniden görüşmeyi dört gözle bekliyorum, Sör Talon," dedi Yaver boğuk bir sesle, el sıkışırlarken.

Şövalyeler gönderildi ve Sör Guy Kudüs'e olabildiğince çabuk ulaşmak için aceleyle yola koyuldu.

Celile Denizi'nin yanından geçtiler ve batı kıyısında at sürerken Talon çocukluğunda oraya geldiği zamanları hatırladı. Geceyi gölün orta batısında, Trablus Kontu'nun büyük kalesinin güneyinde bulunan, küçük Taberiye şehrine tepeden bakan Tapınak Şövalyelerinin karakolunda geçirdiler. Sör Guy çok fazla dikkat çekmek istemediği için şehrin dışından dolanmışlardı. Talon gölden gelen serin esintinin tadını çıkartıyordu; rüzgâr hâlâ pek kızgın olan Ekim güneşinden biraz soluklanmasını sağlıyordu. Balıkçı tekneleri ve gölün hafif dalgalı sularında dans eden ışıklar buraya pek huzurlu bir hava veriyordu.

Kudüs şehrine kuzeydoğudan yaklaştılar ve Talon şehrin görkemi karşısında afalladı. Şehir önlerinde, güneşten yanan tepelerin en üst noktasında yükseliyordu. Talon şehrin istihkâmlarıyla sağlam kulelerinden ve aynı zamanda gürültü patırtısından ve uzun tarihinden etkilenmişti. Aralarında Davud Kapısı'nın kulelerine ve kum rengi yüksek surlara doğru giden silahlı adamlardan oluşmuş grupların da görüldüğü at arabaları, develer, eşekler ve yayalardan oluşan hareketliliğe karıştılar.

Surların iç kısmına girdikleri zaman Sör Guy Talon'a Büyük Başkan'la bir görüşme ayarlaması ve Şair Usama'dan aldıkları haberi iletmesi gerektiğini söyledi. Bu acil bir durumdu.

Gitmeden evvel Talon'a şehirde Tapınak garnizonunun ana kapısından girip çıkmak zorunda kalmayacakları ve rahatça hareket edebilecekleri küçük bir ev bulmasını söyledi. Talon sonunda Siyon Kapısından pek uzak olmayan Aziz Peter kilisesinin yakınında dar bir sokakta bir grup evin arasına sıkışmış küçük bir ev buldu. Burası kimsenin dikkatini çekmeden rahatça girip çıkabilecekleri bir yerdi.

Ertesi gün Talon ve Sör Guy Kutsal Kabir kilisesinden geçip Herod Kapısından kalabalık Via Dolorosa boyunca ilerleyerek doğudaki Kudüs Kalesi'ne doğru gittiler. Talon'la görüşmek isteyen Tapınak Şövalyelerinin büyük Başkanı Odo de Saint

Amand'ı görmeye gidiyorlardı. Sör Guy aldığı bilgiyi iletmişti fakat her zamanki gibi bu bilgi gereğince idrak edilmemiş gibi görünüyordu. Bundan bahsederken başını iki yana salladı ve Talon onun bütün bu topladığı istihbarata rağmen hâlâ kendi halkıyla zorluklar yaşadığını anladı.

Kutsal Kabir Kilisesi'nin etrafı bina iskelesiyle çevrilmişti, zira yetmiş yıl evvel başlayan yenileme çalışmaları hâlâ devam ediyordu. Hıristiyan krallar onun Hıristiyan dünyasının merkezi olmasını istiyordu. Kralın bu kilisenin Konstantinopolis'teki Ayasofya Kilisesi'ne rakip olmasını istediğine dair söylentiler vardı ama bu saçma bir şey olurdu. Talon'a göre hiçbir şey Ayasofya'nın ihtişamıyla boy ölçüşemezdi. Onun göğe yükselen sütunları, kubbeleri ile Teslisi ve azizleri tasvir eden muhteşem freskleri Hıristiyanlık tacında bir mücevherdi.

Filistin'deki Hıristiyan krallıkların Bizans İmparatorluğu'nun ihtişamıyla rekabet edecek zenginliğe, usta zanaatkârlara ve malzemelere sahip olmadığını Talon iyi biliyordu. O ve Sör Guy daha geçen sene elçi olarak Konstantinopolis'e gitmişlerdi. Talon, mütevazı bir adam olarak bilinen Kral III. Baldwin'in isteğinin sadece İsa'nın ebedi istirahatgâhını değerli bir ibadet mekanının değişmez bir parçası yapmak olduğundan oldukça emindi. Oğlu IV.Baldwin de bu işi devam ettiriyordu.

İki adam Odo'nun karargâhı olan ve Tapınak Şövalyelerinin garnizonunu barındıran Dağ Tapınağı* kışlasına doğru gidiyorlardı. Üstlerinde kolaylıkla ayırt edilebilen göğsün sol tarafına dikilmiş kırmızı bir haç olan beyaz bir cübbe olmasına rağmen dar, kalabalık sokaklarda ilerlemek zordu.

Satıcılar her köşede ve sokağın ortasına yerleştirilmiş tezgâhlarda gelip geçene farklı dillerde bağırarak mallarını satmaya çalışıyordu. Yolu açmaları için bağıran, inanılmaz ağır yüklerin altında sendeleyerek ilerleyen hamalların ve her yaştan çocuğun çıkardığı bunca gürültü karşısında Talon elleriyle kulaklarını tıkamamak için kendini zor tutuyordu. Şehrin merkezine yaklaş-

* *Arapça Haremi Şerif olarak bilinir*

tıkça kızgın güneş sokaklardaki pislikleri pişirerek iğrenç kokan bir yahniye çevirmişti.

Pazar alanında dolaşarak diğer hacılar gibi ünlü kiliselere, kuşatmadan geriye kalan muhteşem yapılarla Hıristiyanların nezareti altında kölelerin inşa ettiği yeni yapılara Sör Guy'ın ifadesiyle bön bön baktılar. Birinci Haçlı seferiyle şehir Müslümanlardan kurtarıldığından bu yana süren kutsal mekânları yenileme çalışmaları vasat bir hızla devam ediyor ve en büyük çaba da zarar gören mazgallı siperlerin ve Kutsal Kabir Kilisesinin yenilenmesine harcanıyordu.

Ne var ki Talon Sör Guy'ın herhangi bir şeyi nadiren düşünmeden yaptığını öğrenmişti. Burada olmalarının nedeninin sokağın nabzını tutmak olduğunu tahmin etti.

Her yanda, üstü sineklerden kapkara kesilmiş koyun etinden meyvelere ve hatta canlı tavuklara ve ördeklere kadar her türlü ürün sergileniyordu. Dağlardan getirilmiş tuzakların içindeki tavşanlar ve daha az bilinen başka yaratıklar hâlâ yakıcı olan Ekim güneşinin altında asılı duruyorlardı. Taberiye'den ve Akdeniz'den gelen tuzlanmış balıklar tezgâhların yanında direklerin üstündeki kancalara asılmıştı ve etrafta huzurlu bir dünyaya özgü pek çok koşuşturmaca vardı. Bu güneşli günde savaş Kudüs'ten çok uzak görünüyordu.

Sör Guy'ın Arapçası da Talon'unki kadar mükemmeldi; sık sık bir grup insanın yanında oyalanarak onları dinliyorlardı. İnsanlar onları gayet iyi anladıklarını bilmeden zaman zaman bu iki Tapınak Şövalyesine küçümseyerek bakıyorlardı. Başka bir yerde öğrenmiş olduğu gibi, buradayım diye bağırmadan saklanmak Talon'u çok eğlendirirdi. Ama şimdi hareketsiz durma vakti değildi; yayalarla tüccarların arasında ilerlerken olabildiğince çok izlenim edinmeliydiler.

Tapınak Şövalyesi üniforması içinde göze batıyorlardı ve soyluların silahlı adamları bile gücenik bir edayla da olsa geçmeleri için saygıyla kenara çekiliyorlardı. Talon'un üstündeki sıra dışı giysiye merakla bakıyorlardı. Ne uzun kollu zincir zırh göm-

leği ne de kafasını sadece savaşta başını korumak için taktığı kullanışsız miğferden daha serin tuttuğunu uzun zaman evvel öğrendiği ve rahatlığı yüzünden tercih ettiği sarığı tapınak Şövalyelerinin mutat kıyafetine dâhil değildi.

Ana pazar alanına yaklaştıkça kalabalık iyice artmıştı. Burada rengârenk kumaşların satıldığı tezgâhlar vardı ama Talon Bizans sokaklarında görmüş olduğu türde iyi ipeğin pek bulunmadığını fark etti. Kudüs ona kıyasla fakir bir şehirdi. Erken sonbahar güneşi hâlâ dar sokakların duvarları arasında rahatsız edebiliyordu ve havadaki pis kokuyu dağıtacak kadar esinti yoktu. Birbirine karışan seslerin uğultusu, çöplerin, sakatatların ve hemen her sokak köşesindeki cüzamlılarla dilencilerin yanı sıra hiç yıkanmayan işçilerin pis kokusu Talon'a yine çölün temiz havasında olmanın ne hoş olacağını düşündürttü.

Bütün bunlara rağmen keyfi yerindeydi. Arapçadan kuzey Avrupa'dan gelen Yahudilerin Yidiş diline, Kürtçe ve Türkçe ile Bedevilerin diğer lehçelerine kadar çeşitli diller geliyordu kulağına; bir de, bir zamanlar burada hâkim olan Yunanca ve Latince dillerinin yozlaşmış türevlerini konuşan Hıristiyan rahipler vardı. Tapınak Şövalyeleri yanlarından geçerken satıcıların çoğu pek de övgü dolu olmayan Arapça konuşmaları Talon'u eğlendiriyordu.

Onlar geçerken mırıldanan özellikle ağır bir hakaretten sonra Sör Guy açıklamaya koyuldu.

"Bu şehir yağmalandığı zaman binlerce Müslüman öldürüldü. Şimdi, yıllarca sonra, bugün her kim başta olursa olsun, hayatta kalmanın gereği olarak dile getirilmemiş bir tür ateşkes var. Ama bizi hiç sevmiyorlar."

Talon'un keskin gözleri Yahudileri fark etti; sayıları az olsa da onlar da sokaklardaydı.

"Buna bu şehirdeki Yahudiler de dâhil mi, Sör Guy?"

"Evet. Şehri talan ederken hiç ayrım yapmayan Birinci Haçlı Seferi ordusu onları da katletti. Yahudilerin çoğu sinagoglara sığındı ve içerde yanarak can verdi. Sör Hughes de Payen son-

radan geldiği için biz Tapınak Şövalyeleri bu ilk saldırıda bulunmadık, yoksa ilk haçlıları pençesine alan o çılgınlığı biraz kontrol altına alabilirdik."

"Neden insanları katlettiler, Sör Guy?"

"Çünkü açlık ve hastalık yüzünden delirmişlerdi! Güç bela, kıtlık ve ölüm pahasına kazandıklarını düşündüklerini nefret ettikleri Sarazenlerle veya başka herhangi biriyle paylaşmayacaklardı. Kendileri söz konusu olduğu sürece her şey onlarındı. Bu topraklara gelen haçlı askerlerinden pek azının buraya dini nedenlerle geldiğini bilmelisin, Talon. Burası sıradan insanlar için ganimet, zenginler için de toprak anlamına geliyordu."

Şimdi, bir nesil sonra, Yahudiler kaba saba koyu keten cübbeleri içinde, sanki bu koşturmacadan ve sıradan insanların dünyasından ayrı başka bir boyuttaymışlar gibi kimseyle konuşmadan sokaklarda aceleyle ilerliyor ya da dualarını okuyorlardı.

Talon Sör Guy'ı dikkatle dinliyor fakat bir yandan da Frenk köylülerin konuşmalarını Araplarınkinden ayırt etmek için bir kulağını açık tutuyordu. Çoğunlukla aynı giysileri giyiyorlardı fakat konuşmalarından kimin Müslüman, kimin Hıristiyan olduğunu anlayabiliyordu.

Sör Guy lafı değiştirerek konuyu Tapınak Şövalyeleri Tarikatının kumandanı Lord Odo'ya ve karşılaştıkları zaman Talon'un ne söylemesi gerektiğine getirdi. Bu onun büyük Başkanla ilk görüşmesi olacaktı ve Sör Guy her şeyin yolunda gitmesini istiyordu.

Tam bir meyve tezgâhının yanına gelmişlerdi ki Talon'un gözüne ufak bir hareket çarptı ve yırtık pırtık pis giysiler içindeki küçük, zayıf bir oğlanın bir salkım incir çaldığını gördü. Tam çocuk kaçmak üzereyken dikkatli satıcı onu fark etti ve koşarak tezgâhın arkasından çıkıp ganimetiyle sıvışmaya çalışan oğlanı enseledi. Satıcı elinde çırpınmakta olan çocuğun nasıl cezalandıracağına dair Arapça küfürler ve tehditler yağdırıyordu. Artık ağlamaya başlayan ve sanki koparmak istermiş gibi kolunu tutmuş sallayarak bağırıp durduğu çocuğa bir tokat attı.

Talon ona talimat vermekle meşgul olan ve bu olayı hiç fark etmeyen Sör Guy'ı dürttü, sonra daha iyi görebileceği bir yere geçti. Adamın başkalarına ibret olsun diye çocuğu cezalandırmak istediği belliydi.

"Hemen bugün şehrin kapısında hırsız olarak asılmanı sağlayacağım! Frans devriyeler gelip seni alacak. Onların hırsızlara ne yaptığını biliyorsun. Seni keçi pisliği! En hafif ceza olarak elini keserler!"

Yanaklarından yaşlar süzülmesine rağmen oğlan adamın karşısında dikilerek cesur bir tavırla, "Ben açım, efendim, merhamet edin," dedi. "Merhametli Allah bu iyiliğiniz için sizi kutsayacaktır! Bunlar hasta babam için, onun hiçbir şeyi yok; bize biraz incir verebilirsiniz."

Ama nafileydi ve etraflarında eğlencenin kokusunu alan bir kalabalık toplanmaya başlamıştı. Bir kısmı üstü başı dökülen çocuğa, bir kısmı da öfkeli tezgâh sahibine sempati duyuyordu, onun için ne yapılması gerektiği konusunda değişik dillerde gürültülü bir tartışma başladı.

"Doğrusu pek inandırıcı bir hikâye! Sen adi bir hırsızdan başka bir şey değilsin! Devriye nerede?" diye bağırdı tezgâh sahibi ortaya doğru.

Dikkatle izleyen Talon tezgâh sahibinin karşısında dikilen zayıf ve üstü başı perişan çocuğun korkusunu gizlemek için çok çabaladığını fark etti. Bunun cezası işlenen suça göre çok orantısız olacaktı. Ama çocuk kaderinin mühürlendiğini anladığı zaman hiç bahane bulmadı. Talon bir karar verdi. Dirsekleriyle kalabalığı yararak ilerledi ve onun bir Tapınak Şövalyesi olduğunu gören kalabalık açılarak tezgâhın yanında ona yer açtı. Oraya ulaştığında tezgâh sahibiyle oğlan başlarını kaldırıp ona baktılar.

"Tanrı sizi kutsasın! O ne çaldı, Hacı?" diye sordu Talon saygılı bir tavırla, sakallı adamın Mekke'ye adım bile atmadığından emin olsa da. Bu saygılı selamı duyan adam ağzı bir karış açılarak ona döndü. Ağzındaki irili ufaklı birkaç çürük diş göründü. Pek azı daha önce bir Tapınak Şövalyesinin Arapça konuştuğunu

duymuştu fakat onun hacı diye hitap etmesi etraftaki dinleyenlerin hepsini şaşırtmıştı. Tezgâh sahibi kendini toplayıp kolundan tuttuğu oğlanı sarsana kadar kısa bir sessizlik oldu.

"Şu meyve çuvalını benden çalmaya çalıştı, Lordum!" diye bağırdı, hemen yanda duran küçük bir çuvalı işaret ederek.

"Eğer bu gösterdiğin çuvalı kastediyorsan sanırım yanılıyorsun," dedi Sör Guy, yüzünde eğlendiğini belli eden bir ifadeyle. Şaşkın mırıltılar yükseldi. Arapça konuşan iki Tapınak Şövalyesi çok sıra dışıydı. Bu sefer tezgâh sahibi susmuştu. Bakışları karşısında duran bu iki heybetli adam arasında gitti geldi.

"Sanırım tezgâhın üstündeki incirleri almaya çalışıyordu," dedi Talon. "Sana onların parasını vereceğim ve yaşadığın bu sorun karşılığında biraz da fazladan ödeme yapacağım; sen de suçlamadan vazgeçecek ve incirleri bana vereceksin."

Sör Guy'dan boğuk bir gülme sesi geldi ve bu değiş tokuş pek hoşlarına giden kalabalıktan yine mırıltılar yükseldi; biri kıs kıs güldü. Sonra kalabalık gülmeye başladı ve hatta birileri tezgâh sahibini yuhalayarak ona parayı alıp çocuğu serbest bırakmasını söyledi.

Bu olaydan daha fazla bir şey elde edemeyeceğini anlayan tezgâh sahibi gönülsüzce başını sallayarak kabul etti. Çocuğu sertçe iterek bıraktı, öyle ki oğlanın düşmesini engellemek için Talon kolunu uzatmak zorunda kaldı. Çocuğun fırlayıp gideceğinden şüphelenerek bir eliyle onu tuttu; sonra dönüp kesesinden birkaç bakır sikke alarak tezgâh sahibine fırlattı. Adam incirlerin değerinden çok daha fazla olan paraları kaptı ve saygıyla elini alnına götürdü.

"Bu cömertliğiniz için Allah sizden razı olsun, Oustez," diye mırıldandı.

"Bu kadar merhametli olduğun için de senden razı olsun; gerçekten bir hacısın sen," dedi Talon yumuşak bir sesle.

Gönlü olan tezgâh sahibi berbat dişlerini göstererek yeniden gülümseyerek öne eğildi, sonra küçük incir salkımını uzattı.

Talon pislik içindeki çocuğun kolunu bırakmadan Sör Guy'la birlikte uzaklaştı. Kalabalık bu tuhaf üçlüye meraklı bakışlar atarak dağıldı. Bir kavşağa geldiklerinde Talon oğlanı bırakarak incirleri eline tutuşturdu.

"Allah o kadar zalim mi ki seni çalmak zorunda kalacak kadar fakir yapsın?" diye sordu oğlana.

Sıska genç gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Babam çok hasta ve açlıktan ölüyoruz," diye yanıtladı kötü bir Arapçayla. Pis eliyle bumunu sildi.

Talon ona baktı. Arapçanın oğlanın anadili olmadığı belliydi. Farsçayı denedi. "Nerelisin?" Oğlan şaşırmış göründü ve kırık dökük bir Farsçayla cevap verdi.

"Biz Kürdüz, Musulluyuz; kuzeyde sizin Hıristiyan lordlarınızdan birinin saldırısına uğradık ve kervanımız mahvoldu. Babam esir alındı ama o kadar hastaydı ki bizi bırakıp ölüme terk ettiler, biz de Kudüs'e geldik."

Talon gözlerini çocuğa dikti. "Baban öldürülmediği için şanslısınız. Buraya geldiğinizden beri nasıl yaşıyorsunuz?"

Oğlan omuzlarını silkti. "Çalıyorum. Bazen ayak işleri yapıyorum."

"Bence iyi bir hırsız değilsin. İsmin ne?" diye sordu Talon.

"Daran ve sizin haydut lordlarınız kuzeyde onu mahvedene kadar zengin bir tüccar olan Hindrin Ed Kareman'ın oğluyum ben," diye yanıtladı çocuk, kızgın bir sesle.

Talon konuşmalarını ilgiyle dinlemekte olan Sör Guy'a döndü. "Bana Kürt olduğunu ve babasının kuzeyde bir lordun saldırısına uğrayan bir kervana sahip olduğunu söylüyor. Bunun Châtillonlu Reynald ya da ona benzeyen biri olduğuna bahse girerim."

"Sana katılıyorum, Talon. Onun yine ateşkesi ihlal ettiğine dair söylentiler var. Çok açgözlü ve hırslı bir adam. Bu çocukla ne yapacaksın?"

"Ona biraz para verip yoluna göndermeliyim ama aletlerimi

temizleyecek bir afacan iyi olurdu doğrusu. Sizce sakıncası var mı, Sör Guy?"

"Karşına çıkan her sokak çocuğunu ve evsizi yanına alamazsın, Talon," dedi Sör Guy gülerek. "Ama sana yardımcı olacak bir köle istiyorsan, bu sana kalmış."

"Atları sever misin, Daran?" diye sordu Talon, başını eğip oğlana bakarak.

Daran gururla sırtını dikleştirdi. "Ben bir Kürdüm, lordum." Bunu sıska bedeninin izin verdiği ölçüde göğsünü kabartarak söylemişti. Talon, üstünde gururundan başka pek bir şey olmadan kaderiyle yüzleşmiş olan başka bir zamandaki başka bir çocuğu hatırladı.

"Sabah Dağ Tapınağı'na gel; üstün başın biraz daha temiz olsun ve Talon'u sor. Muhafız seni almam için beni çağıracak. Bu arada, Khoda Hafez. Ve başka hırsızlık yok." Şaşkın oğlanın eline birkaç sikke tutuşturarak gülümsedi. "Eğer gelmezsen bir yalancı olduğunu ve söylediğin kişi olmadığını anlayacağım. Eğer gelirsen sana göre iş var."

Oğlanın yüzündeki ürkek ifade ve sonra hırsız olduğu imasını duyunca kaşlarını çatması Talon'a yetmişti. Çocuk arkasını döndü ve başı havada uzun adımlarla uzaklaştı.

Sör Guy kıkır kıkır güldü ve seyrelen kalabalığın arasında ilerlerlerken Talon'a bir göz attı.

"Sert Talon'u hırsızlık yapan bir Kürt karşısında bu kadar yumuşatan nedir?" diye sordu.

"Belki o yaşta kendi başıma gelenleri hatırladım, Sör Guy. Hiç dostum yoktu ve yaşamamı ya da ölmemi umursamayan tuhaf bir dünyadaydım."

Sör Guy başını sallayarak sustu.

Nihayet Lord Eudes de St. Amand'ın ya da onu seven şövalyelerinin tabiriyle Odo'nun konakladığı ana kuleye geldiler. Burada aynı zamanda kralın annesiyle kız kardeşinin yaşadığı kraliyet binaları bulunuyordu.

Talon hem Tapınak Şövalyelerinin büyük Başkanı, hem de krala çok sadık olan istikrarlı bir lider olarak Odo'ya büyük saygı duyulduğunu biliyordu. Odo'nun adamlarının onu sevdiğini ve her zaman peşinden gideceklerini de biliyordu.

Kralın muhafızları tarafından kalenin geniş kapısından içeri alındılar ve sonra Sör Guy onları dosdoğru Kudüs'ün sıcaktan pişen sokaklarından çok daha serin olan karanlık ve dar koridorlardan geçirerek yukarı kattaki Başkan'ın konutuna götürdü. Kapıda bir kâtip onları selamladı. Yorgun adam Odo'nun onlara sarayda kralın yanında olduğu ve mümkün olduğunca çabuk onlara katılmaları gerektiği mesajını bıraktığını söyledi.

Sör Guy açık taş koridorlarda hızla ilerleyerek onları birtakım kasvetli geçitlerden geçirdikten sonra yukarıdan kralın sarayının bahçelerine bakan balkona götürdü. Bahçeler genişti ama pek çeşitliliği yoktu; yine de karaçamların, limon ağaçlarının ve uzun çalıların arasında pek çok renk seçiliyordu. Hatta Kudüs'ün yıkılmasından sonra Arap mühendislerin tamir ettiği bir çeşme de vardı. Talon onu İsfahan ve Konstantinopolis'tekilerle karşılaştırdı ve pek çok eksiğini buldu. Yine de kurak bir arazide yeşil ağaçların arasında hafif bir melodi çıkartarak akan bir suydu. Fakat sesi heyecanla konuşan pek çok insanın gürültüsü ve geri planda birçok kamışın çaldığı müzik yüzünden neredeyse hiç duyulmuyordu.

Kudüs'te kralın maiyetine mensup olan insanlar parlak renkler giyiyordu. Çok renkli giysiler soylu leydilerin giydiği parlak yeşil, mavi ve sarı kıyafetlerle yarışıyordu. Krallığın her yanından gelen lordlar ve şövalyeler karıları veya metresleriyle etrafta dolaşıyor, kralla danışmanlarına yer açıyorlardı. Şövalyeler artık Fransa'dan alınan yeni bir âdete uyarak ceketlerinin üstünde armalarını veya aile amblemlerini taşıyorlardı. Arapların hafif dökümlü pamuklu kıyafetlerini giyen pek azdı, Talon'un Konstantinopolis'te kadınların üstünde görmüş olduğu o dar ipek giysileri giyenlerse daha da azdı. Tersine oradakilerin çoğu onları ter içinde bırakan yün giysiler içindeydi. Yıkanmamış bedenlerin kokusu avlunun havasını daha da boğucu hale getirmişti.

Talon kralın çok genç, aslında sadece bir çocuk olduğunu fark etti. Kralın babası aniden ölmüştü ve Kudüs Krallığı vaktinden evvel genç Baldwin'e kalmıştı. Sör Guy konuşmalarının birinde Talon'a onun şimdi on altı yaşında olduğunu ve krallığı istediği gibi –ya da daha doğrusu, danışmanlarının istediği gibi– yönetebileceğini söylemişti.

Sör Guy kralın yanında duran Odo'yu işaret etti. Talon'un dikkatini, biraz imtiyazlı gibi görünen zengin giyimli birkaç adamın yanında duran Tapınak Şövalyesi üniforması giymiş, sakallı, saçları kırpılmış, tıknaz bir adam çekti.

"Kralın hemen yanındaki o adam Sarazenler hakkında muhtemelen bugün buradaki herkesten daha çok bilgisi olan Trabluslu Kont III. Raymond. Raşidüddin'le bile her an bozulabilecek bir ilişkisi olduğu söyleniyor; son zamanlarda araları biraz bozulmuştu. Diğeri ise, evet, şu kızıl saçlı ve yapmacık tavırlı olanı Reynald de Châtillon. Kısa süre önce Courtenaylı Joscelin'le birlikte Suriyeliler tarafından Halep kalesinin zindanından salıverildi. Yıllardır oradaydılar; hayatta kalmaları şaşılacak şey! Şuradaki, sağ tarafta durmuş, maiyet lordlarından biriyle konuşan şu esmer çirkin adam Joscelin. Şimdi krallığın Valisi. Bu kadar uzun süre ortalıkta görünmedikten sonra bu kadar çabuk böyle güçlü bir mevkiye geldiğine inanmak çok zor!

"Bu üçü birbirini hiç sevmez ama ben diğer ikisinden çok Trablusluya güvenirim. Reynald ve Joscelin kralın babasının yaptığı ateşkesi ihlal ederek kervanlara saldırdı. Trabluslu Sarazenlerin nasıl düşündüğünü biliyor ve onların kurallarına göre oynuyor, onun için ona saygı duyuyorlar ve onun toprakları nadiren akıncıların saldırısına uğruyor."

"Lord Raymond'u duymuştum, biraz da Reynald de Châtillon hakkında bilgim var. Gemiyle Medine'ye saldırmaya giden o değil miydi?" diye sordu Talon.

"Evet. Onunla gidenlerden hiçbiri geri dönmedi. Reynald şanslı bir hayat sürdü. Tanrı onun için özel bir kader hazırlamış olmalı. Bundan sonra Arapların neden onun yaşamasına izin

verdiğini kimse bilmiyor. Bence bir tür fidye alabileceklerini düşünüyorlar."

"Kralın yanındaki kadın kim?" diye sordu Talon.

"Galiba kralın kız kardeşi Sibylla ve ona eşlik eden adam da Sör Guy de Lusignan, kendisi önemsiz bir şövalyedir ama Sibylla ile birlikte olduğu için böyle kasılarak hava atabiliyor."

Talon Sör Guy'a bir bakış attı. Akıl hocasının başkalarını küçümsediği pek görülmezdi.

Odo tesadüfen başını kaldırınca verandanın tırabzanına yaslanmış duran iki adamı gördü. Aşağı gelmeleri için onlara el salladı. Sör Guy da elini kaldırarak karşılık verdi ve verandada ilerleyerek bahçeye inen merdivene yöneldi.

Sör Guy sırf Tapınak Şövalyesi olması vesilesiyle kalabalıkta kendine yol açarak ilerliyordu, onun için Talon'a sadece onu izlemek ve onlar geçerken birbirlerine mırıldanan insanları dinlemek kaldı. Bazıları saygılı, bazıları da sadece nazikti. Talon, Tapınak Şövalyeleri kendi halkı arasında bile pek gözde değil, diye düşündü kendi kendine. Aniden kralın önüne gelmişlerdi. Sör Guy bir dizinin üstüne çöktü, Talon da onu taklit etti. Kral IV. Baldwin Raymond'la konuşuyordu ama iki şövalyenin önünde diz çöktüğünü fark edince onlara döndü.

Başını Odo de Amand'a çevirerek, "Bu şövalyeleri tanıyor muyum, Odo?" diye sordu.

"Sör Guy de Veres'i tanıyorsunuz, Majesteleri ama diğeriyle henüz tanışmadınız. Onlar en iyi adamlarımdan ikisi. Sör Guy de Veres," dedi eliyle Sör Guy'ı göstererek, "ve Sör Talon de Gilles. İkisi de Arapçayı ve başka dilleri akıcı bir şekilde konuşur."

Genç kral ilgilenmiş gibi görünüyordu. "Doğrusu biz Hıristiyanların pek azı Sarazenlerin dilini konuşabiliyor. Nerede öğrendiniz?" Eliyle ayağa kalkmalarını işaret etti.

Sör Guy yanıtladı. "Ben uzun yıllar Kudüs Krallığı'nda yaşadım, Efendim ve Arapların dilini öğrenmenin faydalı olacağını gördüm. Sör Talon da bu dili aynı şekilde öğrendi."

Kral Baldwin Odo'ya baktı. "Güneye yapacağım yolculukta bu adamlardan birinin bana eşlik etmesini isterim, Odo. Şu Mısır'ın hâkiminin faaliyetleri hakkında daha çok bilgi edinmeme yardım edebilirler, neydi onun adı, Salahit mi?"

"Salahaddin. Evet, efendim, kendisi yakın zamana kadar Şam'da hüküm süren Nureddin'in yeğeni oluyor," dedi Sör Guy saygılı bir sesle.

Odo Sör Guy'la Talon'a baktı. "Kralla güneye hanginiz gitmelisiniz, Sör Guy?"

"Sör Talon gitmeli, efendim. O Mısırlıları tanıyor ve krala yararlı tavsiyelerde bulunabilir," diye mırıldandı Sör Guy.

"Tamam, o halde, karar verildi," dedi kral ve dikkatini çekmeye çalışan piskoposla konuşmak üzere o tarafa döndü.

Talon Baldwin'in cansız gibi görünen ağzı ve solgun benzi karşısında şaşırmıştı. Ama gözleri canlı ve zekiydi. Kralın şu korkunç cüzam hastalığına yakalandığını biliyordu ve içgüdüsel olarak biraz iğrendi fakat aynı zamanda kaçınılmaz olan karşısında pes etmeyi reddeden ve hastalığının zorluğuna rağmen ülkeyi yönetmeyi sürdüren bu genç adama karşı bir yakınlık hissediyordu.

Kral uzaklaşırken Odo ve iki şövalyesi küçük sessiz bir alanda yalnız kaldılar.

"Demek Sör Guy'ın dilinden düşmeyen şu ünlü Talon de Gilles sensin?" dedi Odo Talon'a.

Talon mahcup görünüyordu. "Evet, ben oyum, efendim, ama ünlü olduğumdan şüpheliyim."

"Pek azımız senin yaptığın gibi düşmanın ortasında hayatta kalmayı başarmıştır, genç adam. Bir şekilde onların arasında yaşadıysak da bu genellikle şuradaki Reynald ve Joscelin'in yaptığı gibi olmuştur...bir zindana hapsolarak." Havlar gibi güldü. "Buradaki herkesin onların döndüğüne sevindiği falan da yok ya. Biz Tapınak Şövalyeleri esir düştüğümüz zaman geri dönmeyiz...asla."

"Sen birkaç yıldır Tapınak Şövalyeleriyle birliktesin, öyle değil mi, Sör Talon? Onu nerede tutuyordun, Sör Guy?"

"Sör, Talon geçen yılı Konstantinopolis'te İmparator Manuel'in konuğu olarak geçirdi ve şu berbat Miryakefalon* savaşında kendini gösterdi. Sonra geri döndü ve birkaç kalemizde bulundu. Son raporumda bahsettiğim gibi, en son birlikte Darbsak kalesindeydik. Diğer görevlerinin yanı sıra istihbaratçı olarak da benimle çalışıyor."

"Sen Mısır'dan bir gemiyle gelmiştin, öyle değil mi?" Odo kıkırdadı. "Ve şimdi de Sör Guy emrinde üç gemi olduğunu söylüyor! Bir gün bu konudaki ayrıntıları dinlemek isterim, Sör Talon."

Sör Guy'ın Trablus Kontu Raymond olduğunu söylediği adam pelerinini dalgalandırarak etrafta dolaşıyordu. Talon kadar uzun değildi, orta boyluydu ama inceydi ve güçlü görünüyordu. Kıyafeti zengin olduğunu gösteriyordu ama şatafatlı değildi. Üçgen yüzü Talon'u etkilemişti.

Gaga burunluydu ve ağzı geniş olmasına rağmen dudakları sıkıydı ve azimli bir çenesi vardı. Esmer tenliydi ve koyu renk saçları onu odadaki diğer Frenklerden ayırıyordu. Talon onun bu esmer güzelliğinin nedeninin Languedoc'un soylularından gelmesi olduğunu biliyordu.

Adamın duruşundan belliydi; omuzlarını geriye itmiş, dimdik duruyordu. Lord Odo ile Sör Guy'ı tanıyınca başıyla selamladı, sonra içe işleyen koyu renk gözlerini sanki ölçüp biçiyormuş gibi Talon'a dikti.

"Lord Odo, Sör Guy, yanınızdaki bu şövalye kim?" diye sordu. "Onun Arapça konuştuğundan bahsedildiğini mi duydum?"

Odo başını eğdi, Talon ve Sör Guy da öyle.

"Aslında, her iki şövalye de akıcı Arapça konuşuyor ve Sör Guy bana bu genç Talon de Gilles'in Farsça da bildiğini söylü-

* *Miryokefalon (Miryakefalon) Savaşı Anadolu Selçuklu Sultanı II. Kılıç Arslan ile Bizans imparatoru Manuel I Komnenos arasında, Denizli yakınlarında Miryokefalon'da yapılan savaş (17 Eylül 1176)*

yor," dedi Odo, dostça bir gülümsemeyle. Konttan hoşlandığı belliydi.

Kont ilgilenmiş görünüyordu. "İnsan bu dili Filistin'de nerede öğrenir ki?" diye sordu.

"Ben bu dili İran'da öğrendim, Lordum," dedi Talon.

"Ah...ve bu hikayeyi anlatacak kadar yaşadın, öyle mi?" dedi Kont, gözleri ışıldayarak. "Kuzeyde biz Frenklerin bildiği ismiyle Fedai denilen insanlar var. Onların da Farsça konuştuğunu ve Efendilerinin İran'da, buradan fersahlarca uzaktaki dağlarda yaşadığını duydum." Konuşurken gözlerini Talon'a dikmişti.

Sör Guy araya girdi. "Bu doğru, efendim. Talon çocukken esir alınıp Efendi'nin kalesine götürüldü ve orada onların sanatları konusunda eğitildi."

"Öyleyse söylentiler doğruymuş," dedi Kont, memnun bir tavırla. "Sen Sör Hughes de Gilles'in oğluydun. Ben de Saint Gilles ailesinden olduğum için uzaktan akraba olabiliriz. Ve şimdi bir Tapınak Şövalyesisin. Bu oldukça tuhaf olsa da çok ilginç. Düşmanlarımızın zihnini tanıdığını düşünüyor musun, genç adam?"

"Ben Sör Guy'la çalışmama rağmen tam bir Tapınak Şövalyesi sayılmam. Onların zihnini tanıdığımı söyleyecek kadar cesur değilim, efendim, ama büyük ölçüde nasıl düşündüklerini ve geleneklerini bilirim."

O sırada Sur Şehrinin piskoposu William yanlarına geldi Kont'un önünde kısaca eğildikten sonra Odo'ya hitaben buyurgan bir tavırla konuşmaya başladı.

"Sör Odo de Saint Amand, sizinle konuşmak istiyorum. Şövalyelerinizin Sur Şehri halkına verilen buyrukları ihlal ettikleri bildirildi bana. Kilisenin hakkı..." Lord Odo yanında Sör Guy'la birlikte onu uzaklaştırırken sesi duyulmaz oldu.

Kont dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle piskoposun gidişini takip ederken kısa bir sessizlik oldu. Sonra Talon'a döndü.

"Zannedersem saygıdeğer piskopos yine Papa'nın yetkisini

ihlal eden Tapınak Şövalyeleri Tarikatından şikâyet ediyor. Bizim konuşacak daha ilginç konularımız var. Haydi, bahçede dolaşalım, genç şövalye. Komşularımızla ilişkilerimiz hakkında ne düşündüğünü öğrenmek istiyorum."

Kalabalıktan ve müzikten uzaklaşarak bahçede kralın ve maiyetinin gözünden uzak bir köşeye gittiler. Kont yürümeyi keserek dönüp düşünceli bir şekilde Talon'a baktı.

"Kralın danışmanları hakkında ne kadar bilgin var, Sör Talon?" diye sordu aniden.

"Çok az, efendim. Ben saraya pek sık gelmem. Geldiğim zaman da siz de dâhil olmak üzere Sör Guy'ın işaret ettiği birkaçı dışında bu lordların isimlerini bile bilmem," diye ekledi kibarca.

"Benim hakkımda ne söyledi?" diye sordu Kont, aynı alaycı gülümsemeyle.

"Sizin güvendiği pek az kişiden biri olduğunuzu söyledi, lordum. Ayrıca Arapça bilen birkaç lordan biriymişsiniz ve Sarazenleri ondan daha iyi anlarmışsınız."

"Bak sen! Eh, Sör Guy'la biraz tarihimiz vardır. Ama eğer kralla birlikte güneye gideceksen şunu bilmelisin: onun iyi danışmanları yok ve ona iyi tavsiyelerde bulunacak olanlar da yanına yaklaştırılmıyor."

"Neden, Sör? Siz krala yakın değil misiniz?" diye sordu Talon düşünmeden ve kendini biraz saf hissederek.

Kont ona dik dik baktıktan sonra kısa bir kahkaha attı.

"Ben kontrolümün dışındaki birtakım olaylar yüzünden mahkûm edildim. Lord Miles de Milly öldürüldü, Raşidüddin'in Suriye'den gönderdiği Fedailer tarafından, bundan eminim. Ama o insanları ben tanıdığım için suçlanan ben oldum.

"Lord Miles yüksek mevkideki birisini gücendirdi, onun için de Raşid'in Batinileri tarafından öldürüldü ve muhtemelen altınlar el değiştirdi. Şimdi bu akrep Reynald de Châtillon onun dulunun peşinde. Reynald büyük bir borç içinde ve kadın da pek çok araziye sahip olduğu için onun için iyi bir ödül. Onun kocasını

öldürtenin ben olduğum hakkında söylentiler yayıyor. Aslında, Miles muhtemelen ölmeyi hak etmişti ama ben ellerimi bu tür bir şeyle kirletmezdim.

"Öteki pislik yiyicisi Joscelis krallığın valisi yapıldı. Krala öğüt verebilen diğerleri bir kenara itildi."

"Fedailer hakkında nasıl bu kadar çok şey bilebiliyorsunuz, Sör?"

"Çünkü biz komşuyuz ve onların düşmanı bizim de düşmanımız olduğu için bazen bizimle yararlı istihbaratları paylaşıyorlar. Nureddin ölmeden evvel onların kökünü kazımaya yemin etmiş. Oğlu al-Malik al Salih de aynı kafada. Üstelik hayatta kalmak için onlarla iş yapmalıyım. Bu çok ironik, zira onlar babam II. Raymond'u öldürdüler. Karışık işler.

"Tapınak Şövalyeleri her yıl Raşidüddin'den vergi olarak iki bin altın alıyor. Bunu biliyor muydun? Onlar son derece açıkgöz ve faydalı müttefikler ama güvenilir değiller. Baksana, Raşid bu saf budala Piskoposu Hıristiyanlığa geçmek istediklerine bile inandırmış. Püff! Onların tek istediği ezeli düşmanları olan Selçuklu Sünnilere karşı onları korumamız, onun için her şeyi söylerler."

Talon başıyla onayladı. Gerçekten de Talon Raşidüddin'i tanıyordu, onun adamlarından bazılarıyla önce Mısır'da köleyken, sonra da yakın zamanda tekrar karşılaşmıştı.

Kont Talon'a dönerek aniden, "Peki, sen onların düşündüğü kişi misin, Sör Talon? Yoksa o Batinilerden biri misin...belki de kralımızı öldürmek için gönderilmişsindir?" dedi.

Bu o kadar beklenmedik bir laftı ki Talon ağzı açık bakakaldı. "Ben...Ben ne demek istediğinizi bilmiyorum, efendim," diye kekeledi.

"Ben o insanları tanıyorum; sabırları sonsuzdur ve seni eğitmek onlar için büyük bir ödül. Senin için bir amaçları yoksa nasıl hayatta kaldın? Seni boşuna mı eğittiler?" Kont elini kılıcına koymuş Talon'u gergin bir şekilde izliyordu.

Talon derin bir nefes aldı, sonra Kontun tam gözünün içine bakarak konuştu.

"Haklısınız, lordum, eğitildim, hem de iyi eğitildim ama çok farklı bir amaçla eğitildim. Ben Efendi'yi öldürmek için eğitildim! Bu girişim başarısızlıkla sonuçlandı, çünkü kız kardeşi bana engel oldu. O zaman iktidarı Ağa Han'ın elinden almak için beni kullanan amcasını öldürdüm. Efendi'nin kız kardeşi benim özgür bırakılmam için yalvardı ve o da bunu kabul etti. Bu yıllar önce oldu, Sör."

Gözlerini uzun bir süre kaşlarını çatan kontun şüpheli gözlerine dikti, ta ki Raymond nihayet gevşeyene dek.

"Bu inanılmaz bir hikâye ve sana inanıyor muyum bilmiyorum, belki de inanıyorumdur." Sanki düşünüyormuş gibi başını çevirdi, sonra hızla başını tekrar ona çevirdi.

"O halde sana Tapınak Şövalyeleri Tarikatınınkine ilaveten başka bir görev daha veriyorum, hayır, senden bir talepte bulunuyorum."

"Nedir o, Sör?"

"Kral cesur ve Kudüs Krallığı'nı Sarazenlerin eline düşmekten korumaya azmetmiş. Ancak çok genç ve bu çirkin cüzam hastalığı yüzünden ömrü kısa olacak olsa da muhtemelen Sarazen düşmanlarından başka düşmanları da var. Adam yerine bile koymadığım insanların hırsları yüzünden onun bilge bir kral olma şansının önünün kesilmesini istemiyorum.

"Sana güneyde onu koruma ve güven içinde geri getirme görevi veriyorum, Talon. Bunu yaparsan iyi bir dostun olduğumu görürsün." Söylemediği bir şey olduğunu anlayan Talon'a sertçe baktı. Eğer bunu herhangi bir nedenle başaramazsa kontun, iyi bir ödeme karşılığında, Fedailerini Talon'un peşine takacak bir dostu olabilirdi.

Talon Kontun önünde diz çöktü ve kılıcını kabzasından kavrayıp önünde tutarak, "Cesaretlendirilmeye veya tehdit edilmeye ihtiyacım yok, Sör," dedi. "İstediğinizi yapacak ve eğer gerekirse kral için canımı vereceğim."

Kont ona soğuk bir tavırla gülümsedi. "Güzel! Ayağa kalk, Sör Talon de Gilles, bunu yapacağından eminim."

Sözüne devam etti ama bu sefer Arapça konuşuyordu. "Kral senden onunla birlikte güneye gitmeni istedi. Mısır'ın hâkimi hakkında ne biliyorsun?"

Talon şaşkınlığından sıyrıldıktan sonra yanıt verdi. "Sultan Salahaddin hakkında mı? Nureddin'in akrabası olduğunu biliyorum, galiba yeğeni. Onlar Suriye'nin büyük kısmıyla Mezopotamya'nın ve hatta kardeşinin bir yıl kadar önce fethettiği Yemen'in bir kısmını kontrol eden güçlü bir Kürt ailesi.

"Amcası Şirkuh söylentiye göre zehirlenerek aniden öldüğü için iktidara getirildiğini ve Salahaddin'in Halife Al-Adid tarafından ülkenin hâkimi olarak atandığını da biliyorum. Çok genç ve deneyimsiz olduğu için uzun süre iktidarda kalacağını düşünmüyorlardı ama şimdiye kadar dışarıda Haçlıların ve ülke içinde komplocuların saldırılarını bertaraf edebildi. Bir süre daha yerini koruyacak gibi görünüyor. Eyyubi kardeşler dirençli ve uyumlular."

Kont heyecanla kafasını salladı. "Haklısın, Talon. Dahası amcası Nureddin ölmeden evvel Mısır Krallığını almak istiyordu ve şimdi de oğlu bunu isteyecektir; eğer bundan istifade edebilseydik bu çok yararlı bir haber olabilir. Mesele, hangi tarafla ittifak kuracağız?

"Öte yandan, eğer aralarındaki anlaşmazlığı halledlerlerse, o zaman isterlerse aynı anda bize saldırabilecek olan iki güçlü düşmanın arasında kalırız ve Kudüs gerçekten tehlikeli bir duruma girer," diye ekledi Kont, düşünceli bir ifadeyle.

"Haklı olabilirsiniz, Sör, ama bence Salahaddin Mısır'ı Şam'ın eline bu kadar çabuk bırakmak istemeyecektir. Nureddin öldüğünden bu yana neredeyse her geçen ay daha da güçleniyor. Kendi başına Kudüs Krallığı'na saldırmaya kalkışması daha muhtemel. Tabii önce Şam'ı ele geçirmeye çalışabilir."

"Neden öyle söylüyorsun?"

"Çünkü iktidara geldiği zaman İsmaili olan Mısır halkını ve Şii Fatimi inancından olanları yola getirmekte çok başarılı oldu. Şimdi Sunni yasalarını dayatıyor ve pek az dirençle karşılaşıyor. Üstelik Afrika'ya da seferler yaparak orada da savaşlar kazandı. Şimdi halkı onu bilge bir lider ve iyi bir kumandan olarak görüyor. Geçenlerde Sör Guy'la karşılaştığımız ilginç bir adam bize kuraklık ve yaklaşan kıtlık yüzünden Mısır'da hoşnutsuzluğun hâkim olduğunu söyledi. Sultanın Mısır halkının aklını dertlerinden uzaklaştırmak için bize doğru bir sefer yapması muhtemel."

Raymond'un gözleri kocaman açıldı fakat Talon'un konuşmasını kesmemek için dilini tuttu.

"Ayrıca, neden Şam'daki genç bir delikanlıya teslim olup her şeyden vazgeçsin ki, Lordum? Bize yönelik onun başı çektiği gittikçe sıklaşan akınlara bakılacak olursa, dikkatini bize yönelttiğinden eminim. Al Kuds şehrini bizden geri almak her zaman Kutsal bir amaç olmuştur. Bu onlar için kutsal bir görev, bir cihat ve bunu başaran kişi de gerçekten büyük bir adam olacaktır. Salahaddin bu zaferi kendisi kazanmak istiyor. Bu gücü kazanmak için hamle yapmasına çok kalmadı, efendim."

Kont Talon'a ilgiyle baktı. Sakalını çekiştirdi.

"Muhtemelen haklısın, Talon. Bu bölgenin durumunu çoğundan daha iyi anlıyorsun. Muhakemeni sevdim. Onun için kralın bu zamanda Mısır yakınlarına gitmemeye ikna edebilmeyi isterdim. Casuslarım Kahire'de büyük bir ordu kurmak için hazırlıklar yapıldığını bildiriyor. Sultanın hırsları konusunda anlaşmış gibiyiz. Bence bir ateşkes yapılması için çok geç. Eğer yeterince büyük bir ordu kurabilirse buradan başka nereye gidecek ki?"

"Sadece Kudüs'e gelebilir. Kralı bu tehlike konusunda ikna edemiyor musunuz, Lordum?"

Kont ayağını hüsranla vurarak kaşlarını çattı. "Bütün etrafım düşmanlarla çevrili ve kralla yalnız kalmama izin vermiyorlar. Kral o kadar masum ki Mısır'ın bizim için bir tehdit olmayacak kadar uyuşuk olduğunu söyleyen şu budala arkadaşları Joscelin'le yılan Reynald'a kolaylıkla inanıyor."

İçini çekti. "O halde onunla git ve onu koru, Sör Talon. O Tapınak Şövalyelerini sever, şansına Reynald da öyle. Ben şimdilik Taberiye'ye geri dönmek zorundayım ama iki hafta içinde Kudüs'e geri dönmüş olacağım. Eğer bana ihtiyacın olursa haber gönder. Ona iyi bak, Talon. Bunu senden daha iyi yapacak pek az kişi olduğunu düşünüyorum."

Sonra döndü ve Talon'u düşünceli bir şekilde arkasından bakar halde bırakarak uzun adımlarla uzaklaştı.

Bir hafta sonra kalabalık bir ordunun Sina çölünü geçtiği haberi geldi.

Sanki kader Raymond'la Talon arasındaki konuşmayı dinlemiş gibiydi. Mısırlılar Gazze kalesine doğru ilerliyorlardı.

Bizler satranç taşları gibiyiz, zafer ve yenilgiyle bütünleşmiş
Zaferimiz de yenilgimiz de sendendir;
Sendendir, ey, huyları güzel!

Rumi

Bölüm 7

Gazze'ye Yürüyen Bir Ordu

Kralın ordusuna mensup bütün şövalyeler ve baronlar savaşmak için şehirden ayrılacağı için Kudüs'te hummalı bir hazırlık başladı.

Kralın maiyeti açık ve güneşli bir Kasım günü Kudüs'ten ayrıldı. Durumun aciliyetine rağmen kral yolculuğu şapelde Piskopos William'ın takdisini alana kadar erteledi; ardından trompetlerle ve kaygılı ama aşırı süslü giyinmiş önde gelenlerin ailelerinden ve kilise mensuplarından oluşan bir kalabalık tarafından uğurlandı. Kral ihtişam içinde Davud Kapısına doğru ilerlerken yolun iki yanına dizilmiş olan halk tezahürat yapıyordu.

Lord Odo Talon'a alaycı bir tavırla bu küçük ordunun örgütlenmesinin dünyanın en büyük budalaları Reynald de Châtillon ve Joscelin krala ayak bağı olduğu için bu kadar uzun sürdüğünü söyledi.

Lord Odo kuzeyden acil bir çağrı almış olmasına rağmen, savaş zamanında kralın yanında olmayı görev saydığı için kralla birlikte gitmeye karar vermişti. Şehirde pek az Tapınak Şövalyesi kalmıştı, hatta Sör Guy bile kuzeye giden kuvvetler tarafından götürülmüştü ama gitmeden evvel Talon'a ahırdaki savaş atlarından birini vermişti. Talon'a iyi yolculuklar dilemeden evvel, "Bu hayvana ihtiyacın olabilir," demişti.

Talon Max'in arkadaşlığını özlüyordu. Sör Guy'ın etrafta olan bitene dair keskin gözlemlerini de özlüyordu ve geri döndüğü zaman onu görebilmeyi umuyordu.

Yönetme yetisi olmasına rağmen kral hasta kabul ediliyordu ve bu yüzden de kralın valisi olması sıfatıyla Joscelin'le Sör Reynald de Châtillon ordu komutanı olmuşlardı. Lord Odo kesinlikle bu durumdan hoşnut değildi ama homurdanmaktan başka bir şey yapamıyordu. "İkisi de yıllarca bir Sarazen hapishanesinde kıçlarının üstünde oturdular! Bugün nasıl becerikli komutanlar olabilirler ki?"

Adamlarından hiç biri bunu yanıtlamanın güvenli olduğunu düşünmüyordu.

Ordu, çoğu en kıdemli iki lorda ait yavaş hareket eden yük kervanlarıyla iyice ağırlaşmıştı. Sabırsız kral nihayet onlardan ayrıldı ve lordlarıyla şövalyelerini yanına alarak hızla güneye, Şövalyelerin kalesinin bulunduğu, ilk durakları olan Hebron'a doğru yola koyuldu. Aslında Gazze'ye gidiyordu ama batıya dönmeden evvel İbrahim'in türbesini ziyaret etmek istiyordu.

Aynı zamanda Salahaddin'in aniden saldırması olasılığına karşı buranın savunmasını kontrol etmek de istiyordu. Kimse Salahaddin'in nerede olduğunu veya krallığın kalbine doğru ilk hamleyi ne zaman yapacağını bilmiyordu ama genç kral hazırlıklı olmak istiyordu.

Talon, kralın koruması olarak Odo'ya eşlik ediyordu. Kendisi ve Lord Odo dışında koca orduda sadece iki Tapınak Şövalyesi daha vardı. Kralın özel ordusunu oluşturan diğer şövalyelerle birlikte, kralın hemen ardında at sürüyorlardı; hepsi hepsi üç yüz yetmiş atlı şövalye ve aşağı yukarı iki bin piyade vardı.

Günler hâlâ sıcaktı ama kış yaklaşıyordu, onun için sıcak dayanılmaz değildi. Toprak, aslında taşlık olan araziyi ince yeşil bir örtüyle kaplayarak üstünde ilerlemeyi keyifli bir hale getirmiş olan Ekim'deki yağmurlar sayesinde daha yeşildi. Bu kuru ve tertemiz hava artık Kudüs'ün sokaklarının pis kokusundan kurtulmuş olan Talon'u mest etmişti.

Talon, Kudüs'ün güneyindeki çiftliklerin ve bağların sayısının, kuzeyde ve batıda Ürdün Nehri'ne en yakın yerlerdekilerin sayısının yanına bile yanaşmadığını fark etti. Sadece ince yeşil bir örtüyle kaplı kayalık tepelerle dolu olan burada arazi neredeyse çıplaktı. Yol taşlıktı ve ordu küçük olmasına rağmen ilerlerken bayağı toz toprak kaldırıyordu. Keçi ve koyun sürülerini güden üstü başı yırtık pırtık adamlar ve çocuklar orduya endişeyle bakıyor ve bunun bir Hıristiyan ordusu olduğunu anlayınca aceleyle oradan uzaklaşıyorlardı.

Talon asık suratla ilerideki öncüleri izliyordu. İşlerini gerektiği gibi yaptıkları kanısında değildi. Ona göre bulundukları yerden çok daha ileride olmalılardı. Dikkatini etrafındaki adamlara çevirdi.

Krala en yakın olanlar üstü rütbedekilerdi. Lord Odo de St. Armand, Reynald de Châtillon ve Joscelin dışında İbelinli Baldwin –Trabluslu Raymond'un Reynald ve Joscelin'e karşı antipatisini paylaşıyordu- ve Sidonlu Reginald vardı. Bu adamlar güneye giderken krala sürekli eşlik ediyorlardı. Talon Trabluslu Lord Raymond'un da yanlarında olmamasına üzüldü. Adamın sert tavrına rağmen Talon tanıştıkları bu kısa süre zarfında ona saygı duymaya başlamıştı.

İlerlerlerken Talon Baldwin'in arkasından giden şövalyelerle tanıştı ve bir ara kral eyerinde arkasına yaslanıp onu ismiyle çağırarak Talon'la konuşmak istediğini belirtti.

"Tapınak Şövalyesi Talon de Gilles, seninle konuşacağım. Yanıma gel."

Bu tür bir emri reddetmek mümkün değildi, onun için başıyla onaylayan Lord Odo'ya bir bakış atan Talon atını krala yaklaştırdı.

Lord Odo ona biraz bahsettiği için Baldwin Talon'un geçmişi hakkında bir şeyler biliyordu ama daha çok şey öğrenmek istiyordu.

Talon bütün hikâyeyi anlatmamaya dikkat ediyordu, çünkü

eski deneyimlerinden insanlar hayatta kalmak için bazı ödünler verilmesi gerektiğini anlamadıkları zaman sorun çıktığını biliyordu. Yine de kralın sorularını nazikçe cevapladı. Talon Sör Guy'dan, hastalığının yol açtığı çirkinliğe rağmen IV. Baldwin'in düşmanları konusunda meraklı ve yönettiği memleketle çok ilgilenen zeki bir genç olduğunu öğrenmişti.

"Söylesenize, Sör Talon, şimdi Nureddin öldüğüne göre, Salahaddin Suriye Krallığı'nı ele geçirmeye çalışacak mı? Nureddin'in oğlu onu geri püskürtebilir mi?"

"Bence Salahaddin eninde sonunda Şam'ı almak için hareket geçecektir, Majesteleri. O hırslı biri ve en büyük hırsı da Kudüs krallığını geri almak."

"Nasıl yani? Şehrin kuzey ve güneyindeki onca kaledeki onca Tapınak ve Sıhhiye Şövalyesiyle biz onun için fazla kuvvetli değil miyiz? Onların böyle didişmemelerini ne kadar isterdim!" diye ekledi, biraz düşündükten sonra.

Talon başıyla onayladı. Bütün krallıkta Sıhhiye Şövalyelerinin ve Tapınak Şövalyelerinin büyük başkanlarının birbirleriyle hemen hiç konuşmadıkları biliniyordu. Sör Odo de St.Armand ile Sıhhiye Şövalyelerinin büyük başkanı Gerard Jobert'in büyük bir felaketle sona eren Mısır'a karşı yapılan son seferde araları açılmıştı.

"Majesteleri, biz güçlüyüz ama onlar sayıca çok kalabalıklar. Bizim sayımız az ve vereceğimiz kayıplar bize ağır gelir, oysa onlar kayıplarını telafi edebilecekleri geniş bölgelere sahipler."

"Ah, ama bizim bu az sayıdaki insanımız öyle iyi eğitimli ki adeta yenilmeziz, öyle değil mi?"

Talon uyumsuz olmamak adına, "Haklısınız, Lordum," dedi, "fakat kaynaklarımız konusunda ihtiyatsız olmamalıyız, zira onları kaybetmek kesinlikle bize zarar verir."

Sör Guy sıklıkla Büyük Başkanların kralla hemfikir gibi göründüğünü ve canı gönülden birkaç yüz şövalyeyi, hepsini önlerine katıp süreceklerini umarak onlardan çok daha kalabalık

bir Sarazen ordusuyla çatışmaya göndereceklerini söylemişti. Zamanın Sarazenlerden yana olduğunu anlayan Sör Guy bu ihtiyatsız tavır karşısında hayıflanıyordu. Talon'a düşmanlarının bir gün onlarla nasıl baş edeceklerini öğreneceğinden ve o zaman bu küçük krallığın başının dertte olacağından emin olduğunu söylemişti. Kral Talon'un tedbirliliğinin farkına varmamış gibiydi ve sonra başka konulardan bahsetmeye başladılar. Kral özellikle gelecek vadeden Salahaddin hakkında daha çok bilgi almak istiyordu.

Talon bu konudaki oldukça hatırı sayılır bilgisini krala aktardı ve böylece uzakta Kastilyalı Saint Abraham ya da Yahudilerin verdiği isimle Hebron kalesi görünene kadar krala yoldaşlık etti. Haçlı ordusuna mensup olan Godfrey de Bouillon onu Patrik Abraham onuruna yeniden isimlendirmişti.

Küçük ordu iyi ilerlemiş ve oldukça kararlı bir tempoyla at sürerek bir gün sonra Hebron'a varmıştı. Kapıya geldiklerinden akşam olmuştu; kapılar kralın muzafferane bir şekilde girmesine izin vermek için ardına kadar açıldı. Genç kral asillerin yük katarının ertesi güne kadar gelmeyeceğini söyleyerek karşı çıkmasına aldırmayarak hiç merasimsiz kalede konaklamakta ısrar etti.

Talon kalenin etrafını saran şehrin Kudüs'e kıyasla küçük olsa da İbrahim'in kemiklerinin burada, üç din tarafından da saygı duyulan bir türbede gömülü olduğu için bu şehrin önemli olduğunu biliyordu. Bu onu çok kutsal bir yer yapıyordu. Talon buranın "İbrahim al-Halil" veya Arapların Dostu İbrahim olarak bilindiğini biliyordu.

Kral kiliseye dönüştürülmüş binaya girdi ve sağ salim gelebildiği için şükranlarını sunarak adamlarıyla birlikte dua etti.

Sadece bir gece kaldılar ve sonra tam batıya, Bethgibelin kalesine doğru yola çıkmaya hazırlandılar. Burası atla sadece yarım günlük yol olduğu için kral Saint Abraham'da oyalanmaya ve öğlen yola çıkmaya karar verdi.

Bu Lord Odo'nun öfkesini tepesine çıkardı, çünkü onu bu kararı vermesi için etkileyenin Reynald de Châtillon olduğunu

biliyordu. Talon'u bulup Reynald'ın ve yardımcısı Joscelin'in aptallıkları hakkında atıp tuttu.

"Bildiğimize göre Mısırlılar çoktan Gazze'yi geçmişler ve biz burada aylaklık ediyoruz! Kralı beni dinlemeye ikna edemiyorum!" diye köpürüyordu.

Güneş batmaya yakın kaleye ulaşmışlardı. Böylece hâlâ yapım aşamasında olan büyük kaleyi iyice görebildiler. Odo Talon'a Bethgibelin'in atla Gazze'ye pek yakın olduğunu ve Kudüs krallığı ile Mısır sınırındaki üç ana kaleden biri olarak stratejik bir şekilde konumlandığını, bu yüzden değerli olduğunu söyledi. Hâlâ kralın danışmanlarına köpürüyordu.

Talon kapıdan geçerken kapsamlı bir inşaatın sürmekte olduğunu gördü. Kullanılan aletlerden etkilenmişti; taş ustalarının büyük taşları kaldırmak için bir vinci çalıştıran bir sincap kafesi bile vardı. Kafesin içindeki iki köle yorgunluktan bitap görünüyordu. Günün bu geç saatinde bile onlara hiç soluk aldırmayan, ellerinde uzun kamçılar olan gözetmenlerin altında istihkâmları inşa eden pek çok köle vardı.

Kaleden sorumlu Sıhhiye Şövalyesi komutan kralı samimi bir şekilde selamladı ve onu maiyetindeki lordlarla birlikte alıp gözden kayboldu, bu arada birliklerin geceyi geçirmek için kendilerine kalede veya şehirde bir yer bulması gerekti.

Talon kendisine ve diğer iki Tapınak Şövalyesine kibar ama soğuk davranıldığına dikkat etti. Eğer kralla birlikte gelmemiş olsalardı selamsız sabahsız kaleden atılacaklarına emindi. Durum böyle olunca, pek de rahat olmayan zindandaki bir hücreyi paylaşmak zorunda kaldılar.

Kralı o gün akşam duası dışında pek görmediler. Ayin kral orada olduğu için büyük bir olaydı, onun için bölgedeki bütün Sıhhiye şövalyeleri hazır bulunmuş, sıraları, koridorları doldurmuş ve hatta şapelin dışında beklemişlerdi.

Talon ve arkadaşları da kralın maiyetinden oldukları için onların da hazır bulunması bekleniyordu. Ayini kalenin kumandanı

yönetti; tören sırasında Talon yine Sıhhiye şövalyelerinin buz gibi bakışlarını üstünde hissetti fakat aldırmadan ayine odaklandı.

Aklına Tapınak Şövalyesi tarikatının yedek üyesi olarak yemin ettiği zaman geldi. Sör Guy ona tam bir Tapınak Şövalyesi olmasını beklemediğini söylemişti, çünkü onun yararlılığı Arap halkının arasında hareket edebilmesine bağlıydı; tam bir şövalye olmanın getireceği sınırlamalar bunu engelleyecekti. Sör Guy sonunda Talon'a bunu kabul ettirebilmişti.

Ne var ki tören göz korkutucuydu. Talon eski Süleyman tapınağının tam karşısındaki Tapınak Şövalyesi kalesinin surları içindeki şapeli, etrafında duran ciddi ve tehditkâr şövalyeleri, arkasından gelen bir sesin ismini söylemesini hatırladı.

Başkan Talon'un adaylığına itirazı olan olup olmadığını sormuştu. Bundan sonra sıkı bir sorgulama başlamıştı ve onu destekleyen Sör Guy Talon'u savunmuştu.

Talon orada toplanan şövalyelere mutlak sadakat yemini etmek ve kutsal şehir Kudüs'ü savunacağına ant içmek zorunda kalmıştı. Ona bunun Tapınak Şövalyelerinin ona göre yaşadığı ve öldüğü Kuralların bir parçası olduğu söylenmişti. Kuralların diğer maddeleri sunağın önünde diz çökmüşken ona bildirilmişti.

O seviyedeki bir şövalyeye uygun bir tavır takınmayı unutmamaya çalışarak Tarikat'a ve Tanrı'ya karşı yükümlülüklerini ve taahhütlerini dile getirmişti. Bunu izleyen töreni Tarikat'ın dışında başkalarıyla konuşmaktan men edilmişti; Tapınak Şövalyesi ilan edildikten sonra yapılacak açıklamalar için de geçerliydi bu. Daha sonra geceyi sunağın önünde ya secde ederek ya da dizlerinin üstüne çökmüş halde dua ederek geçirmişti.

Taşın her iki yanındaki iki uzun mum bu gece nöbetinin sonlarında sönmüştü. Önceki akşam bir şey yemediği için açlıktan başı dönmüş ve bu erginlenme töreninin verdiği gerilimden yorgun düşmüştü.

Şafağın ilk ışıkları şapelin yüksek pencerelerinden içeri sızarken Talon sağ tarafındaki Bakire Meryem'e gözlerini dikmiş duruyordu. Ona sanki gülümsüyormuş gibi gelmişti ve bunun nedenini merak etmişti. Sanki kafasının içindeki bir ses, "Hazır olduğunda krallığımıza gir, Talon; daha zaman var," demişti.

Sıhhiye Şövalyelerinin şapelinde ayin sona erdiği ve kral kale kumandanının, lordlarının ve Odo'nun eşliğinde yanından yürüyüp geçtiği zaman Talon hâlâ bunları düşünüyordu.

Gece olaysız geçti; kral yüksek mevkidekilerin ve Tapınak Şövalyelerini açıkça bütün konuşmaların dışında tutan Sıhhiye Şövalyelerinin oturduğu masaya başkanlık etti. Vakit kaybettikleri için içi içini yiyen Odo suratını asarken, Reynald ve Joscelin kralı ve ev sahiplerini pohpohluyordu. Diğer şövalyeler onların kürsüsünün aşağısında iki uzun sıra halinde dizilmiş masalarda oturuyordu. Talon yatmaya giderken bunun ne kadar rahat bir sefer olduğunu düşünüyordu. Kudüs'te almış oldukları raporlar kalabalık bir Mısır ordusunun harekete geçtiğini haber vermiş olsa da hiç acele edilmiyordu.

Ertesi sabah kral ve küçük ordusu kaleden ayrılarak Gazze'ye doğru yola çıktı. Ordu kalenin kapısından çıkarken Talon onu kudretli Yunan ordusunun o talihsiz Miryakefalon savaşından önceki haliyle kıyaslamadan edemedi. Bu ordu onun ancak çok ufak bir parçası olabilirdi ve donanım ve eğitim bakımından onunla boy ölçüşemezdi bile. Atlılar kalkanlardan, armalardan ve sancaklardan oluşan rengârenk bir karmaşaydı. Talon atlarına kusur bulamıyordu; savaş atları muhteşemdi fakat piyadeler ciddi savaşçılardan çok düzensiz bir kalabalık gibiydi. Sadece birkaç uzun yay kullanan okçu vardı ve düşmanla karşılaşmaları halinde mızraklıların sayısının yeterli olmayacağı açıktı.

Gün ilerlerken Talon alışkanlık icabı öncülerin işlerini iyi yapıp yapmadıklarına baktı ve gördüklerinden memnun kalmadı. Adamlar tembelleşmişti ve besbelli hiçbir tehdit olmadığını düşünerek dikkatsiz ilerleyen bir grup halinde bir araya toplanmışlardı. Talon atını mahmuzlayarak Odo'nun yanına gitti.

"Lordum, öncülerle konuşmak ve bir süre onların yanında gitmek için izin istiyorum. Korkarım, pek gevşekler ve biraz talimata ihtiyaçları var."

Kafası meşgul olan ve Reynald'la konuşan Odo sadece başını sallayarak izin verdi ve konuşmasına devam etti. İki adam Trablus Kontunun kral üstündeki etkisini tartışıyorlardı.

Talon yoldaşı Tapınak Şövalyelerine kendisiyle gelmeleri için el salladı. Ne Flamanyalı Sör Thierry ne de Napolili Sör Vorhert kralın etrafını saran adamlarla kalmak istiyordu. Tapınak Şövalyeleri çok saygı gören bir tarikat olmasına rağmen, ülkedeki ayrıcalıklı statüleri yüzünden diğer şövalyeler tarafından pek sevilmiyorlardı. Bu nedenle, bütün yürüyüş boyunca diğerleri tarafından görmezden gelinerek ve dışlanarak tam bir sessizlik içinde at sürmüşlerdi. Atlarını mahmuzlayıp ilerlemek onları gözle görülür şekilde rahatlattı ve Talon onlara öncüleri gözlediğini ve onları pek dikkatsiz bulduğunu açıkladı. Diğer ikisi de görmüş geçirmiş şövalyelerdi ve Thierry yüzünü ekşiterek homurdandı.

"Onları ben de izliyordum, Talon. Tembel ve yetersizler ve kesinlikle dikkatsizler."

"Belki biz kral için daha iyi öncülük yapabiliriz," dedi, iri yarı Vorhert ağır bir aksanla.

"Bunu yapmak zor olmamalı," diye onayladı Talon.

Eşkin hızda ilerleyerek kralın öncü olarak kullandığı hafif süvarilerin yanına vardılar. Kocaman savaş atlarının üstündeki şövalyelerin yaklaştığını fark eden öncülerin lideri ihtiyatlı bir tavırla onlara baktı.

Talon adamla konuşmadan evvel ileriye baktı. Tehlikeli bir şey görünmüyordu ama önlerinde yerini daha alçak rakımda daha düz bir araziye bırakacak olan tepeler olduğuna dikkat etti.

"Etrafa fazla dikkat ediyor gibi görünmüyorsunuz," dedi, yüzünü buruşturan adama.

"Sarazenlerden yana bir tehlike yok, Sör. Aylardır buralarda yoklar."

"O zaman ya düşmanımızı tanımıyorsunuz ya da saygı duymuyorsunuz," dedi Talon sertçe. Arkasında duran Thierry ile Vorhert'ten onu onaylayan homurtular geldi.

Üç şövalye pek azametli bir manzara oluşturuyor olmalıydı ki hiç karşılık vermediler ve öncülerin lideri onlara etrafa yayılıp ordunun daha önüne geçmeleri için kısa bir emir verdi.

Talon özellikle, muhtemelen Bedevilerden alınmış veya belki de bir savaş ganimeti olan bir Arap kırmasına benzeyen heyecanlı bir ata binmekte olan liderin yanında at sürdü.

Tırıs sürerek tepelerin arasındaki çukur bir araziden geçtikleri sonraki birkaç kilometre boyunca pek konuşmadılar. Yol, eğer buna yol denilebilirse, önlerindeki orta büyüklükteki bir tepenin yamacından dolanıyordu. Hep beraber bayırı tırmanarak zirveye çıktılar.

Aniden Talon dizginlerini çekti, yanındaki öncü lider de öyle. Hemen arkalarından gelen iki şövalye sessizce küfrederek atlarını havaya kaldırdı.

"Tanrı aşkına, ne yapıyorsun, Talon?" dedi Thierry.

Talon atını geri döndürürken diğerlerine geri gitmeleri için elini salladı; dördü birden yeniden zirvenin altına indiler.

"Önümüzde bir şey var, konuşmayı kesin!"

Adamlar bir şeyler söylenerek sustular; Talon atını kendi görünmeden tepeden ileriyi görecek kadar yavaşça ileri sürdü. İleride bir duman görmüştü ve içgüdüleri bu şekilde tepki vermesine neden olmuştu. Daha iyi görebilmek için eliyle gözlerine siper yaptı. Sıcağa rağmen ürperdi.

Şaşkın bir tavırla seslendi.

"Kral için bu kadar erken bir karşılama olacak mıydı?" diye sordu arkadaşlarına.

Kendi gözleriyle görmek için yavaş yavaş ilerleyen öncüyü ihtiyatla diğer iki şövalye izledi ve onlar da şaşkın bir şekilde bağırdılar.

"Sanmıyorum, Sör, hem bu develer de nereden çıktı?"

Talon yeniden elini gözlerinin üstüne siper yaptı. Gördüğü durgun, güneşli havada yükselen büyük bir toz bulutuydu. Bunu kalabalık bir ordunun meydana getirdiğini anladı. İzlemeye devam ederken usulca, "En çok korktuğum buydu," dedi. "Salahaddin yürüyüşe geçmiş ve bayağı kuzeye gelmiş."

Hepsi şaşkınlık içinde bakıştılar.

"Haklısın, Talon. Bu hiç de dostça bir ordu değil," dedi Thierry alçak bir sesle.

"Neden kimse bunu haber vermedi?" diye sordu Vorhert, sinirli bir sesle. "Hemen krala söylemeliyiz!"

"Haklısın, Vorhert. Hemen geri dön ve kralı uyar. Artık Gazze'ye gitmeyi umamayız. Kral güvende olmak için mümkün olduğunca çabuk Ascalon'a gitmeli. Ben onları biraz daha izlemek ve sayılarını tahmin etmek istiyorum, sonra size katılırım," dedi Talon.

Vorhert tek kelime etmeden atını döndürdü ve yarım mil kadar gerideki krala doğru dörtnala sürdü.

"Ben binlerce süvari ve piyade görüyorum," dedi Thierry.

"Ben on binlerce adam görüyorum," dedi Talon, aksi bir sesle. "Şu yük kervanlarına ve develere baksana; tek başına onların sayısı bile binleri bulur!"

"Ama neden buradalar?"

"Kolay. Bu Salahaddin ve Kudüs'e yürüyor."

İki adam da hızla nefeslerini içine çekti.

"Elimizdekilerle onu durduramayız," dedi Talon. "Kralı korumaya bakmalıyız. Ascalon bizim tek seçeneğimiz!"

Atlarını çevirdiler ve kendinden pek emin olan orduya ve krala doğru dörtnala yamaçtan aşağıya indiler.

Lord Odo atıyla öne çıkarak onları karşıladı.

"Önümüzde bir Sarazen ordusu olduğuna dair duyduklarım nedir, Talon?" diye sordu, kaygılı bir sesle.

"Bu doğru, Sör, on binlerce adam var. Kral Ascalon'a sığınmalı, yoksa bu dağlarda kapana kısılacağız."

"Ascalon kuzeyde, Gazze'ye gidemez miyiz?"

"Bütün ordusu önümüzde, Sör ve eğer devam edersek mutlaka öncüleri bizi görecektir, anında saldırıya uğrarız."

Genç kral da yanlarına gelmişti ve inanamayan gözlerle ona bakıyordu; Talon korkuya kapıldı. Bir an için adamın Tanrı'ya sığınarak pervasızca önlerindeki orduya saldırmak isteyeceğini düşündü. Aslında, lordlarından biri olan Reynald geri çekilmeyi korkaklık saydığını ima eden alaycı bir tavırla Talon'a bakarak bunu önerdi de. Ama Lord Odo hemen araya girdi.

"Bu tip bir arazide ancak bir aptal savaşır, Lordum!" dedi, küçümseyen bir tavırla. "Ascalon'un düzlükleri bizim için daha avantajlı."

Baldwin aptal değildi ve Tapınak Şövalyelerine güveniyordu.

"Hemen Ascalon'a gideceğiz ve onların hakkından gelecek bir ordu oluşturmak için daha çok adam toplamaya çalışacağız," dedi, kesin bir ifadeyle.

Talon rahat bir nefes alarak, kendisine göz kırpan Odo'ya baktı.

Hemen onları Ascalon yoluna çıkartacak ara yollardan geçerek kuzeye yöneldiler. Tam iki tepenin arasındaki sırtı geçmek üzerelerken epey geriden bağırtılar duydular.

Talon'un kısa süre önce ayrıldığı tümseğe büyük bir süvari gücü çıkıyordu. Binlercesi tepenin üstünden akın ederek geri çekilen Hıristiyanları kovalıyordu.

Şimdi herkes durumun nasıl aniden ciddileştiğini anlamıştı. Neredeyse kocaman bir Sarazen ordusuyla çarpışacaklardı; kuzeye yönelmemiş olsalardı doğrudan saldırıya uğrayacak ve şimdi onları takip eden süvariler tarafından ablukaya alınacaklardı.

Hıristiyanlar bir buçuk kilometre kadar ilerideydiler ama

şimdi bu mesafeyi korumak için bütün güçleriyle dörtnala gitmeliydiler ve daha önlerinde on iki kilometre kadar yol vardı. Neyse ki Sorek Nehri'nin kuzeyindelerdi ama yine de nehrin kollarından birini geçmek zorundaydılar. Süvarilere ayak uydurmak zorunda olduklarını, yoksa düşman tarafından etrafları sarılıp öldürüleceklerini bilen piyadeler bütün güçleriyle koşuyorlardı. İçlerinden pek çoğu bir üzengi kayışı yakalamış, atın yanında koşuyordu; canlarını kurtarmak için bu on iki kilometreyi koşabilmelerinin tek yolu buydu.

Öncüler, yolda başka sürprizlerin olmadığından emin olmak için epey ileriden gidiyordu. Bu sefer daha önce olduğundan çok daha dikkatliydiler. Dört Tapınak Şövalyesi şimdi esas sorumlulukları olan kralın etrafını sarmışlardı. Deneyimli bir başka şövalye grubu da piyadeleri korumaya ve kralın esas grubu yavaşladığı takdirde düşmanı püskürtmeye hazırlanmaya çalışarak bir arka savunma oluşturmuştu.

Lord Odo Thierry'ye onun ve kralın yanında kalmasını söyledi ve Talon'la Vorhert'e de başka bir sürpriz saldırıyla karşı karşıya kalmayacaklarından emin olmak için önden gitmelerini emretti. Kralın öncülerinden ziyade onlara güvendiği belliydi.

Bütün güçleriyle dörtnala yoldaki bir tepenin üstüne sürdüler ve karşılarında Ascalon şehrini buldular. Ne var ki düşman onlarınkinden daha hafif ve daha çevik atlarıyla arayı kapatıyordu ve kaçan Hıristiyanların arkasından ok atacak kadar yaklaşmıştı. Piyadelerden bazıları vuruldu ve düştükleri yerde yaklaşan düşmanın insafına bırakıldı.

Omzunun üstünden geriye bakan Talon, kralın adamlarının iri atlarından daha hızlı koşabilen ama onlar kadar iyi silahlanmış olmayan yaklaşık bin kadar hafif süvari tarafından takip edildiklerini gördü. Lord Odo'nun dikkatini çekmeye başararak arkalarını işaret etti.

"Bunlar hafif silahlarla donatılmış hafif süvariler, Sör," diye seslendi. "Kral kaçarken biz arkadaki muhafızlara katılıp onları uzak tutabiliriz."

Düşmanı engellemek için bir gayret gösterilmediği sürece kralla ordusunun sağ salim Ascalon'a ulaşamayacağını herkes anlamaya başlamıştı.

Odo kralın yanındaki lordlara el sallayarak, "Onu şehre götürün ve canınız pahasına koruyun!" diye bağırdı.

Lord Joscelin'le birkaç lord daha başlarıyla onaylayarak kralın muhafızlarının eşliğinde hızla uzaklaştılar.

Lord Reynald dizginlerini çekerek geride kaldı.

"Ben hor gördüğüm düşmandan kaçmayacağım, Odo. Senin yanındayım!" dedi boğuk bir sesle.

Odo Reynald'dan hoşlanmıyor olabilirdi ama kimse onun cesaretine kusur bulamazdı. Başıyla onaylayarak Talon'a döndü.

"Bir hat oluştur, Sör Talon. Vorhert, Thierry, onunla gidin, ben de Lord Reynald'la birlikte ortayı tutan adamlara destek olmaya gidiyorum."

Odo atının dizginlerini çekti ve peşlerinden gelen gruba doğru döndü. Artçıların lideri uzun sakallı, kır saçlı, yaşı belirsiz bir adamdı ve Talon'la iki arkadaşı dörtnala onlara doğru gelirken atını durdurdu.

"Yakında atlarımız yorulacak ve düşmanın atları bizimkilerden daha hızlı, Sör," diye bağırdı Talon, yanına ulaştıkları zaman. "Lord Odo onları biraz geciktirmek için en az bir defa saldırmamız gerektiğini söylüyor, yoksa kral Ascalon kapısına ulaşamayacak!"

Adam başıyla onayladı ve Tapınak Şövalyelerini işaret ederek bağırdı, "Onları izleyeceğiz! Düşmana direnin!"

Sadece birkaç yüz askerden oluşan grup atlarını yaklaşan Sarazenlere doğru çevirdi.

Teknemizin Tanrısı, izin ver
Sadık, değerli bir şövalye olmama,
Ve beni nihayetinde eve, Sana döndür
Bir Tapınak Şövalyesi olarak.

David Barker ve John Edwards, Şiirler

Bölüm 8

Kralı Savunurken

Talon ve Tapınak Şövalyesi arkadaşları adamlara sıraya dizilmeleri ve diz dize at sürmeleri için bağırarak talimatlar verdiler. Arkadaşlarının ikisi de bu işi iyi biliyordu ama diğer şövalyeler bu disipline alışık değildi ve çarpık çurpuk bir hat oluşturdular. Fakat lord Odo Lord Reynald'la birlikte ortadaydı ve hattın daha başlamadan parçalanmasına engel olmayı başardılar.

Bağırıp çağıran Mısırlı askerler karşılarında artık geri çekilmeyen ama sessizce onları bekleyen bu asker hattını görünce heyecanlı atlarını dizginlediler. Şövalyelerin hareketsizliği ve sessizliği meşum görünmüş olmalıydı ki düşman tereddüt etti.

Hafif atlarıyla birkaçı etrafta dolaşıp şövalyelerin olduğu yöne birkaç ok attılar; liderleri gibi görünen ikisi de birbirlerine bağırıp sert hareketlerle Frenkleri işaret ediyordu ama kimse atlarını üstlerine sürmeye acele etmiyor gibiydi. Onların kararsızlığını hisseden Odo mızrağını kaldırarak bağırdı.

"Kralın ordusunun adamları, ileri!" Onun bu emrini hattın aşağısındaki Talon'la arkadaşları da tekrarladılar.

Talon hattın hemen dağılmaması için dua ediyordu; şaşırarak adamların çoğunun hatta benzer bir şeyi korumaya çalıştı-

ğını gördü, ne var ki öyle dalgalanıyordu ki Tapınak Şövalyesi Tarikatı'nın eğitimli yaverleri görse krize girerlerdi. Talon bu gerginliğe ve midesi korkuyla düğümlenmesine rağmen aklına gelen bu düşünceye gülümsediğini fark etti. Bu ve arkadaşlarının yakınlığı onu düşmanla karşılaşmadan önce sakinleştirdi. Bu sadece bir tatbikat, dedi kendi kendine.

Sol tarafındaki Thierry onun gülümsediğini görünce homurdandı. "Görünen o ki savaşmayı seviyorsun, Talon. Aziz Denis adına, gülümseyecek ne var?"

Talon omzundaki kalkanın kayışını gevşeterek yanıtladı, "Tehlike karşısında somurtmaktansa gülümsemek daha iyi, dostum. Bu düşmanın kafasını karıştırır. Yakınımda dur."

Vorhert kısa bir kahkaha attı. "Gülümsemeye çalışacağım. Dişlerim öyle takırdıyor ki Ölümün kendisi bile şaşırabilir."

Talon'la Thierry korkularına rağmen burunlarından güldüler ve Talon onlara en yakın olan iki şövalyenin de kıkırdadığına yemin edebilirdi. Aniden kendini daha iyi hissetti. İki yanında en iyilerinden iki adam vardı ve bugün düşmana bayağı zarar verebilirlerdi.

"Tanrı yanımızda olsun, dostlarım! Tanrı'ya ve krala karşı görevimizi yerine getireceğiz!" diye bağırdı.

Düşman, sadece yüz metre ötelerinde, sıkı bir grup halinde dolaşıyordu. Odo mızrağını başının tepesine kaldırdı ve var gücüyle bağırdı. "Deus lo Volt! Tanrı ve kral adına!"

Atını dörtnala kaldırdı ve hatta her iki yanındaki şövalyeler ileri atıldı. Mızrakları ve kargıları olanlar silahlarını aşağı indirirken diğerleri kılıçlarını havaya kaldırdı ve bütün hat bağırarak dosdoğru düşmanın üstüne atıldı. Talon sadece atların toynaklarının gürültüsünü ve etrafındaki şövalyelerin çılgın gibi haykırmalarını duyuyordu. Düzlükte ileri atılırken o da çığlık atıyordu.

Mısırlılar yaklaşan saldırıyı görüp paniğe kapıldılar. Atlılar elleriyle onları göstererek birbirlerine bağırıyordu ama bu süvari hattının onlara çarpmasının verdiği şoka pek azı hazırlıklıydı.

Talon bu hattın eğitimli Tapınak Şövalyelerinin yapacağı saldırı gibi tutarlı bir engel oluşturmadığını biliyordu. Hafif atlı süvariler kendilerine saldıran devasa atların toynaklarının altında kayboldular. Talon dönüp kaçmaya çalışan bir atlının böğrünü yardı.

Adam Talon'un mızrağını ellerinden tutup çekerek, hiç ses çıkarmadan yere düştü. Talon'un atı dosdoğru adamın güzel atının böğrüne çarparak onu da yere devirdi. Sonra tökezledi ama Talon hayvanın başını yukarıda tutmayı becerdi ve yeniden ileri atıldılar.

Thierry ile Vorhert'in savaş çığlığı atarak ve karşılarına çıkan her düşmanı yere sererek hâlâ yanında ilerlediğini fark etti. Vorhert kaçan bir atlının yanı sıra sürerek kılıcıyla adamın kolunu kopardı. Çılgına dönen şövalyelerin haykırışları yaralı adamın acı dolu çığlığını bastırdı.

Fakat diğer şövalyelerin çoğu şimdi onlarla savaşmaya çalışan düşmanı haklamak için etrafa yayılmıştı. Düşmanın çoğu kaçmaya çalışırken bir kısmı da tek başına kalmış bir şövalye için tehlike yaratacak küçük gruplar oluşturmaya çalışıyordu. Talon düşmanın ilerlemesinin önünün alındığını ve artık oradan ayrılma zamanın geldiğini anladı, zira düşman er geç yeniden bir araya toplanacaktı ve o zaman da ablukaya alınacaklardı veya daha da kötüsü yanlarından dolanıp arkalarına geçeceklerdi.

Kılıcını havaya kaldırarak Frenklere geri çekilmelerini bağırdı. Thierry ve Vorhert yanından ayrılarak kan içinde kalmış, bağıran şövalyeleri yakalayıp onlara şehrin olduğu tarafı işaret etmeye başladılar. Talon uzakta Odo ile Reynald'ın da aynısını yaptığını gördü.

Çoğu dönüp onları izledi ama iyice kana susamış olanlar onları duymazdan gelerek kanlı silahlarının ulaşabildiği her bir düşmanı katletmeye devam ettiler. Bağıran adamların ve yaralı atların tiz çığlıkları bütün havayı dolduruyordu. Her yana yayılmış, mide bulandırıcı pis kan ve ölüm korkusu Talon'u öğürttü.

Talon o adamlara üzgün bir bakış atarak döndü ve mahmuz-

larını atının böğürlerine vurup artçıların çoğuyla birlikte yolda hızla geriye doğru sürdü. Düşmanın şaşkınlığından sıyrılıp yeniden gruplaşmasının uzun sürmeyeceğini biliyordu. O zaman geriye kalan herkesin etrafı sarılıp öldürülecekti. Onlar ölmeyi seçmişti.

Verdikleri kayıplar ve geride kalanlar yüzünden sayıları azalan Frenkler sevinçten uçarak atlarını uzaktaki şehre doğru çevirerek eşkin ilerlemeye başladılar. Hepsi de hayatlarının atlarının geri kalan enerjisini korumaya bağlı olduğunu biliyorlardı. Aynı zamanda arkalarında eğer yavaş giderlerse hâlâ onları yakalayabilecek çok kızgın bir ordu da vardı.

Talon arkaya bir göz attı. Tıpkı düşündüğü gibi, uzakta düşmanın şaşkınlığından sıyrıldığını ve aptalca savaşmak için geride kalan Frenklerin hakkından geldiğini gördü. Uzakta bir şövalyenin atını kenara çekerek intikam peşindeki Mısırlıların ışıldayan kılıçlarının arasında gözden kayboluşunu izledi.

Ve bu saldırı krala ihtiyacı olan zamanı sağlamıştı; Talon düzlükte ileri baktığı zaman kralın istihkâmlı şehre sağ salim ulaştığını gördü. Şimdi önlerinde bir buçuk kilometreden az bir yol kalmıştı. Grubun başını çekmiş olan yaşlı şövalyeye bir arada kalmaları gerektiğini, yoksa daha çok adam kaybedeceklerini bağırdı.

Adam başıyla onayladı. Kılıç tutan kolu omzuna kadar kan içindeydi ve uyluğunda büyük bir yara vardı ama hâlâ at sürebiliyordu. Lord Odo komutayı alarak emirler yağdırmaya başladı. Sonunda ağırdan alanları bir araya getirmeyi başardı ve bütün atlı grubu yorgun atlarını açık kapıdan şehrin güvenliğine sokabildi. Surların tepesinde kaçışlarını izlemiş olan kalabalık ve sokaklardaki insanlar onları tezahürat yaparak karşıladı.

Odo yanına gelip sırtına vurarak konuştuğu zaman Talon onu zar zor duydu ama galiba Tapınak Şövalyelerinin Tanrı'ya ve krala karşı görevlerini yerine getirdiğine dair bir şeyler söylüyordu. Kapılar kapanırken son bir kez geriye bakan Talon düşman atlıların uzun ok menzilinin hemen dışında dizginlerini çekip si-

lahlarını havaya kaldırarak onlara doğru tehditler bağırdıklarını gördü. Onları duyabiliyordu ve Arapların kullanmayı pek sevdiği o ayrıntılı küfürlerden bazılarını anlayınca gülümsedi.

Biri bağırdı ve mancınık surların üstünden düşmana doğru bir kaya fırlatırken yüksek bir çarpma sesi duyuldu. Talon sonucun ne olduğunu görmedi ama surların üstünden gelen tezahürata bakılırsa düşmana zarar verildiği belliydi.

Talon ileride artçıları bekleyen bir grup atsız adam gördü. Bu, karman çorman yüzünde hafif bir gülümseme olan kraldı.

"Tanrı'nın yardımıyla orada iyi iş başardınız Lord Odo, Lord Reynald ve Lord Pandaff. Her şeyi gördük. Bu onlara kim olduğumuzu gösterir!"

Sör Pandaff, artçılara komuta eden yaşlı şövalye elini Talon'la iki arkadaşına doğru salladı. "Tanrı bugün bizi gözetti, Majesteleri. Bize, büyük bir fark yaratan bu Tapınak Şövalyelerini verdi. Eğer bu Tanrı'nın askerleri bize yardım etmemiş olsaydı bu kadar iyi bir iş çıkaramazdık."

Kral başını sallayarak onayladı. "Doğru dedin, Sör Pandaff. Tapınak Şövalyelerimi Tanrı koruyor ve bunun için minnettarız. Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'na şeref kazandırdınız, beyler. Bu akşam benim masamda yemek yiyeceksiniz."

Yüksek mevkideki bir kilise adamıyla lordları kralı uzaklaştırdı. Reynald ve Odo da ona eşlik etti.

Atlarını ahırlara götürmeden önce yaşlı şövalye Talon'a döndü. "Oradaki yardımlarınız için size minnettarım, Sör. Kimsiniz siz, adınızı biliyor muyum?"

"Ben Talon de Gilles, Sör Pandaff. Benim rolüm çok önemli değildi ama iyi bir mücadele oldu!" dedi Talon gülümseyerek.

Randaff bir kahkaha attı. "Öyle ya, iyi bir mücadeleydi, Sör Talon. Yardımlarınız için size ve arkadaşlarınıza yine saygılarımı sunuyorum."

Thierry ve Vorhert sevinçten kaplarına sığmıyordu; bu karşılaşma onları gözü kara yapacak kadar heyecanlandırmıştı.

"Kalıp hepsini un ufak etmeliydik!" dedi Vorhert, övüngen bir tavırla.

"Tek başlarına kalanlara neler yaptıklarını görmediniz mi?" dedi Talon, adeta hırlayarak. "İnsanların üstüne üşüşüp öyle öldürüyorlar! Tek şansımız bir arada kalmak. Bu sadece kısa bir karşılaşmaydı, esas savaş bundan sonra olacak." Bu kadar sert konuşmak istememişti ama birlikte olduğu Yunan ordusunun Türkler tarafından ortadan kaldırıldığı Miryakefalon savaşı hâlâ belleğinde tazeydi.

İki arkadaşının aklı başına geldi ve Vorhert, "Seni dinleyeceğim, Talon," dedi. "Thierry bana senin çok deneyimli bir şövalye olduğunu söylüyor. Yunanlılarla Türkler arasında geçen büyük bir savaşta dövüştüğünü söyledi."

Thierry gülümsedi. "Yaverin Max Bauersdorf bize seni anlattı, Sör Talon. Kısa süre evvel Acre'deydim. Max bize Bizans'ta yaptıklarını anlattı."

Talon buruk bir şekilde gülümsedi. "O da büyük bir savaşçıdır, dostlarım, şimdi burada bizim yanımızda olabilmesini dilerdim. Bana çok şey öğretti. Şimdi dinlenmeliyiz, çünkü bu daha başlangıç."

Talon'la arkadaşları atlarını ahıra koyup dinlenmek için bir yer aramaya koyuldular. Öğleden sonra vakit bayağı ilerlemişti ama akşam yemeğinden önce hâlâ zamanları vardı. Talon yorgundu: takibin heyecanı ve çatışma onu tüketmişti; uzuvları ağrıyordu ve uykuya ihtiyacı vardı.

Katlanmış battaniyenin üstüne başını daha yeni koymuştu ki kaba bir el omzunu dürttü. Talon anında uyanarak hemen doğrulunca onu uyandıran adam hızla bir adım geriledi.

"Lord Odo ve kral sizi görmek istiyor, Sör Talon. Çok önemliymiş," dedi asker, asabi bir şekilde Talon'un elindeki bıçağa bakarak.

"Nerede?" diye sordu Talon uykulu gözlerle.

"Kapının yanında, surların üstünde, Sör."

Talon sendeleyerek ayağa kalktı ve kınının içindeki kılıcıyla beraber kemerini omzuna atarak hızla haberciyi takip etti. Onların yanında uyuyor olmayı dileyerek horlayan arkadaşlarına gönülsüz bir bakış attı. Yorgunluktan gözleri ağrıyordu.

Taş merdivenden sipere çıkarken batıda ufka yaklaşmış olan güneşin az bulutlu gökyüzünü kızıla boyadığını ve batıda sakin denizin üstünde ışıldadığını gördü. Şehre ulaşma gayreti içindeyken Ascalon'un bir sahil kenti olduğunu unutmuştu.

Doğu artık gölgede kalmıştı ama Ascalon'un önündeki küçük ovanın hâlâ Mısırlılarla dolu olduğunu görebiliyordu. Kapının yakınındaki surların üstünde küçük bir grup duruyordu. Yüksek sesle ve bol el kol hareketleriyle tartışıyorlardı. Talon onlara doğru ilerlerken Lord Odo ve kralın yanı sıra Lord Joscelin'le Lord Reynald'ın da orada olduğunu fark etti. Reynald hiç durmadan konuşuyordu, aslında neredeyse bağırıyordu.

"Eğer bugün saldırıya devam etseydik Salahaddin'i ve pis Mısırlılarını yenmiş olurduk. Şimdi yine söylüyorum ki hücum etmeli ve onları Kahire'ye kadar kovalamalıyız! Bu zor bir şey değil ve Tapınak veya Sıhhiye Şövalyelerinin bunun nasıl yapılacağını bize göstermesine ihtiyacımız yok!"

Lord Odo kaba bir ses çıkartarak burnundan güldü. "Biz onları uzak tutmayı başardık, majesteleri. Bunu da zar zor yaptık! O zaman bile ordunuzun askerleri geri çekilme çağrısına pek kulak asmadı ve bunu hayatlarıyla ödediler."

"Biz sadece sizin ve adamlarınızın enerjisi dibe vurduğu için geri çekildik, Lord Odo!" dedi Joscelin alaycı bir tavırla.

Lord Odo hızla Joscelin'e döndü. "Lordum!" diye tısladı, zehir saçar gibi. "Siz bir Sarazen zindanında keyfinize bakarken Tapınak Şövalyeleri Arap ordularıyla uğraşıyordu. Sakın Tapınak Şövalyelerinin bu göreve uygun olmadığını söylemeye cüret etmeyin. Bir Arap ordusunu yenmek için Tapınak Şövalyelerinin ve Sıhhiye Şövalyelerinin disiplinine ihtiyaç var. Bunu başaracak disipline sadece onlar ve biz sahibiz!"

Kral ara bulmaya çalışıyordu.

"Lordlarım, başarı şansını önceden enine boyuna düşünmeden bu gece veya yarın hücuma geçmek söz konusu değil. Lord Odo," dedi, gönül alıcı bir ses tonuyla, "takviyelerin yardımımıza gelmesi için nasıl haber yollayabiliriz?"

O sırada, saygılı bir tavırla grubun gerisinde durmakta olan Talon bir adım öne çıkarak Lord Odo'nun dirseğine dokundu. Odo ona dönerek, "Majesteleri, işte düşmanı çoğumuzdan daha iyi tanıyan şövalye Sör Talon. Belki söyleyeceklerini dinlemeliyiz."

Baldwin etrafındaki adamlarla konuşmasına ara vererek döndü.

Talon kralın önünde diz çökerek saygılı bir sesle sordu.

"Benden ne istiyorsunuz, Majesteleri?"

"Ah, Sör Talon, ayağa kalk. Lord Odo, bugünü senin hızlı düşünmen sayesinde atlattığımızdan bahsetti. Bir kere daha sana teşekkür etmeliyim. Eğer seni dinlememiş olsaydık şu anda Mısır sultanının esirleri olmuştuk, Tanrı yardımcımız olsun." Yanıt vermemeyi tercih eden Reynald'a bir göz attı.

"Ben sadece size karşı görevimi yerine getirdim, Majesteleri," diye yanıtladı Talon.

"Bundan ne anlam çıkarıyorsun?" diye sordu genç kral kolunu doğudaki düzlüğe doğru savurarak. "Oraya bak ve bize kendi bakış açından ne gördüğümüzü söyle, Sör," diye buyurdu.

Talon ayağa kalktı ve bir adım atarak ellerini siperin üstüne dayadı.

Düşman süvarileri kamp kurmuştu ve ova yaktıkları ateşlerle aydınlanmıştı. Geceyi geçirmek için yerleşen adamlarla atlardan bir uğultu yükseliyordu.

"Öncekiden daha fazla düşman görüyorum, majesteleri. Ama bunun kesinlikle ordunun tamamı olmadığını biliyorum."

"Neden öyle söylüyorsun?" diye sordu Joscelin şaşırarak, şüpheli bir sesle.

"Çünkü bu şehre geri çekilmeden evvel çok büyük bir ordu gördüm, binlerce, hayır, on binlerce adam, at ve deve vardı. Bu akşam hepsi burada değil."

Krala döndü.

"Sör, eğer yanılmıyorsam, düşman esas kuvvetleri Kudüs'e ilerlerken bizi Ascalon'da tutmak için bu askerleri buraya koydu."

Sözleri tam bir sessizlikle karşılandı; genç kral bembeyaz kesildi, sonra sertçe Talon'a baktı. Sonunda, "Emin misin, Sör Talon?" diye sordu.

Yanındaki adamlar hayrete düşmüş ve aniden kaygılanmış gibi görünüyorlardı. Talon onların bunu düşünmemesine inanamıyordu.

"Tanrı şahidimdir, majesteleri. Bu sadece bizi burada tutmak için bir oyalama. Bu kalede kuşatmaya aldıklarının siz olduğunu bildiklerini bile sanmıyorum. Eğer bilselerdi bütün güçleriyle kaleye saldırırlardı. Kesinlikle esas ordu Kudüs'e yürüyor. Bu Salahaddin'in İslam dünyasında isim yapma şansı."

Şimdi Lord Odo bile endişeli görünüyordu ve uzun dağınık sakalını çekiştirmeye başladı.

Baldwin heyecanlı bir şekilde topallayarak volta atıyordu ve yanındaki adamlar alçak sesle konuşuyordu. Bir an yalnız kalan Talon karşılarına dizilmiş olan kuvvetleri düşündü.

Şehri kuşatmadıklarına göre, düşmanın onların oradan ayrılmalarına engel olmak için sadece ovada kamp kurmanın yeterli olduğunu düşündüğü açıktı. Deniz tarafından bir çıkış vardı. Ancak deniz arkalarını güvene alırken, devriyelerin kenarları tutacağından emindi.

Odo'ya döndü ve gayrı resmi bir şekilde elini sallayarak, diğerlerinden uzakta özel olarak konuşabilmeleri için yanına gelmesini işaret etti.

"Eğer haklıysan bu bir felaket, Talon," dedi Odo usulca.

"Sör, Gazze'de iyi bir mücadele çıkartmaya yetecek kadar

Tapınak Şövalyesi olduğunu biliyorsunuz. Eğer onları buraya getirebilirsek, üst üste hücumlarla Salahaddin'i yoracak küçük bir ordu oluşturabiliriz."

Odo kamp ateşlerine baktı.

"Talon, biz burada Ascalon'da kapana kısılmışken Gazze Fransa'da da olsa bu kadar faydalı olabilirdi herhalde." Sesinden yaşadığı hüsran açıkça anlaşılıyordu.

"Eğer biri onlara ulaşabilir ve neler olduğunu anlatabilirse, o zaman onları buraya getirebiliriz, Sör. Aramızda sadece on beş kilometre var."

Odo alacakaranlıkta pek cılız görünen gergin yüzünü Talon'a çevirdi.

"Ne öneriyorsun, Talon? Bunu yapabilecek kim var ki? Kralın bütün şövalyeleri Frenk ve giysileri de ona uygun. Şu işe yaramaz öncüler şöyle dursun, bu görevi köylülerden birine de veremem!"

"Ben gidebilirim," dedi Talon usulca. Sonra Odo'nun bağırmasını engellemek için elini kaldırdı.

"Sör, lütfen sesinizi yükseltmeyin. Bu konuştuklarımız benim için tehlikeli olabilir, burada bile. Evet, ben gidebilirim. Arapça konuşabiliyorum, hem de Mısır aksanıyla. Gece herkes esmer görünür ve sakalımı ve açık tenimi de odun isiyle sıvarım."

Kralın arkalarından yanaştığını duymadılar ama konuştuğu zaman hemen döndüler.

"Sör Talon, onların adetlerini çoğundan daha iyi bildiğinizi duydum ama bu çok tehlikeli!" diye karşı çıktı.

Talon başını iki yana sallayarak alçak sesle, "Efendim," dedi, "bunun yapılması lazım, yoksa muhtemelen hiçbir şey yapmadan krallığı kaybedeceğiz!"

Üç adam, genç kral ve Tapınak Şövalyeleri neredeyse omuz omuza durmuş önlerindeki ovaya bakarak alçak sesle bu planı tartıştılar. Sonunda genç kral elini Talon'un siperde duran elinin

üstüne koydu. Talon bir cüzamlının dokunmasından kaçmadı. Kral yaşadığı heyecan yüzünden bu yaptığını farkında değildi.

"O halde, Tanrı'nın yardımı ve benim takdisimle git, Sör Talon," dedi usulca. "Hayatta kalman ve Tapınak Şövalyelerini bize getirmen için dua edeceğim. Çok cesur bir adamsın. Tanrı yanında olsun."

"Yolun açık olsun. Bu gece şapelde ruhun için dua edeceğim, Sör Talon," dedi Odo usulca ve elini Talon'un omzuna koyarak sıktı.

Talon başını salladı ve hiç arkaya bakmadan uzaklaştı. Aşağıdaki iki arkadaşının yanına gitti ve orada fısıltıyla konuşarak onlara bu planı anlattı; söylediklerini kulaklarına inanamayarak dinleyen arkadaşları bunun çok çılgınca olduğunu söyleyerek karşı çıktı.

"Max senin çok cesur bir adam olduğunu söylüyordu, Talon ama çılgın da olduğunu eklememişti," dedi Thierry, yarı homurdanarak. Sonunda Talon bu işi nasıl başarmayı umduğunu açıklarken yatıştılar.

Ve onurlu bir isim kazandın,
Ve inanıyoruz ki öyle de yaşıyorsun-
İnsan kanına batmış hiçbir defne dalı
Süslemez senin Mason alnını.

David Barker

Bölüm 9

Ascalon'dan Gazze'ye

O gece geç vakitte şehrin denize bakan tarafında, liman surlarının güneyindeki bir kapı açıldı. Karanlıkta Talon suya tepeden bakan kumluk tümseğe güzel bir Arap atı sürdü. İkisi de bir süre, sahilden bakan birinin onları göremeyeceği surların gölgesinde hiç hareketsiz durdular. İkisi de bir tehlike işareti olabilecek her hangi bir ses duymak için kulak kabartmıştı. At kralın öncülerinin liderine aitti; adam Talon'a yapabilirse onu geri getirmesini söyleyerek hayvanı isteyerek vermişti.

Kapının içinden biri fısıldayarak 'Yolun açık olsun' dedikten sonra kapı gıcırdayarak kapandı. Talon kapının diğer yanında çekilen demir sürgülerin sesini duydu. Başının üstündeki mazgallı siperlerde sahildeki veya yakındaki herhangi bir hareketi gözleyen adamlar olmasına rağmen Talon aniden kendini pek yalnız hissetti.

Karanlığa rağmen yavaşça aşağıdaki sahile inecek kadar önünü görebiliyordu. Kumluk kıyıya vuran küçük dalgaların normal şapırtısı dışında herhangi bir ses duymak için kulaklarını dört açtı ama uzaktan gelen bir martı çığlığından başka bir şey duymadı.

O gece ay olmamasından memnundu. Neyse ki gökyüzü kısmen kapalıydı, bu da havanın değişeceğinin habercisiydi. Başını kaldırıp bakınca yukarıdan ona veya herhangi bir tehlike işareti görmek için gözlerini dört açmış uzağa bakan adamların siluetlerini görebiliyordu.

Kısrağın dizginlerini hafifçe çekti ve hayvan toynakları kumun üstünde hemen hiç ses çıkarmaksızın uysal bir şekilde onu izledi. Talon şimdi Mısır ordusundaki belirsiz bir kabileye mensup bir hafif süvari kıyafeti içindeydi: zincir zırhtan bir gömlek üstüne hafif pamuklu bol bir üst gömlek ve birinin bulduğu eski bir zırh göğüslük vardı üstünde. Pantolonunun paçaları dizlerine kadar çıkan çizmelerinin içine sokulmuştu ve sırtında, sol omuzda yuvarlak bir kalkan asılıydı. Başını ve yüzünün alt kısmını sarıkla sarmıştı. İşi sağlama almak için yüzünü ve sakalını da siyaha boyamıştı ve şimdi karanlıkta herhangi biri onun bir Frenk olduğunu anlamazdı. Yayı bir kılıf içindeydi ve içi ok dolu smadağı kemerinin sağ tarafında, hemen erişebileceği bir yere asılmıştı. İyi dövülmüş çelikten yapılmış kendi kılıcını taşıyordu.

Sahile ulaşınca durdu ve atına bindi, sonra hayvanı güneye Gazze'ye doğru sürmeye başladı. Gergin ve çok tetikteydi, bütün içgüdüleri ayakta, herhangi bir tehlike işareti görmek için tetikte doğudaki kumluk tümsekleri izliyordu.

Talon hep sahilden gidemeyeceğini, çünkü o zaman yavaş ilerleyeceğini biliyordu, onun için kumluk tümseğin neresinden daha hızlı hareket edebileceği yola çıkabileceğini düşünmeye çalıştı.

Yolculuğunun ilk kilometrelerinde hiç alarm verilmedi fakat kısrağı sahilden uzaklaştırmak zorunda kaldı, çünkü sahilde ilerlemesini engelleyen bir yığın kaya çıkmıştı yoluna. Talon yarım milin kamp yerinde uzaklaşmak için yeterli bir mesafe olmadığını biliyordu ama şimdi başka seçeneği yoktu. Kalbi küt küt çarparak kısrağı tümseğe doğru çevirdi.

At kumları havalandırarak hızla tırmanıp ot öbeklerinin bulunduğu tümseklere ulaştı. Burada zemin daha sertti; Talon kıs-

rağı tıpışladı ve onu sessizce tümseğin tepesi boyunca ilerleterek sahilden iyice uzaklaştı. Denizin sesi gittikçe azalmıştı ve Talon yolun ilerisini daha iyi duyabiliyordu.

Denize dökülen küçük bir dereyi geçmek zorunda kalana dek şansı yaver gitti. Orada biri sert bir sesle Arapça kimlik sordu. "Dur, gecenin bu saatinde yolculuk eden kimdir?"

Bu, Talon'un dört metre kadar uzağında, karşı tümsekte durmuş, gözlerini ona dikmiş bakan bir nöbetçiydi.

"Selamın aleyküm, benim, Komutanın habercisi Najm al Malik."

"Aleyküm selam ama geçmene izin vermeden önce seni daha iyi görmeliyim," diye sinirli bir cevap geldi.

"Beni durdurma, zira işim acele ve komutan beni acemi bir askerin durdurduğunu mutlaka duyacaktır! Görevini yaptığına Allah şahittir. Şimdi geçmeme izin ver ve Allah seni bu gece korusun," dedi Talon.

Nöbetçi karşısındaki adamın iyi bir ata bindiğini ve otoriter bir tavırla konuştuğunu görebiliyordu. Saygılı bir şekilde, "Selametle kalın, geçebilirsiniz, Najm al Malik," dedi. "Allah sonsuz merhametiyle sizi işinizi yaparken korusun."

Talon kısrağı dürterek akarsuyu geçerken elini kaldırarak nöbetçiyi selamladı. Rahat bir nefes aldı; ilk testi geçmişti.

Şimdi solunda pek çok insan ve at olduğunu hissedebiliyordu. Çok geçmeden uzakta için için yanan kızıl kamp ateşlerini görebiliyordu, insanlar uzun zaman evvel dinlenmeye çekilmişti. Atların kokusunu alabiliyordu ve altındaki kısrağın kişneyip ortalığı ayağa kaldırmamasını umdu. Ama özellikle birkaç ata yaklaşırken alçak sesle kişnemek dışında hayvan sessiz kaldı.

Bir kez daha kimliği soruldu ama bu sefer nöbetçi atlının Mısır ordusundan olduğunu açıkça görebilmişti ki, "Selamın aleyküm, Allah yolunu açık etsin!" diye seslendi.

Talon, "Aleyküm selam, Allah seni korusun," diye yanıt vererek, yoluna devam etti.

Sahil yolunu bulmak için hâlâ güneydoğuya doğru ilerlerken atını tırısa kaldırdı. Artık kampı epeyce geride bıraktığı için hızlı gitme dürtüsü çok yoğun olsa da Talon gece dörtnala sürmenin hata olabileceğini, zira kısrağın bir bacağının sakatlanması durumunda işinin biteceğini biliyordu.

Hiçbir nöbetçiyle karşılaşmadan üç kilometre daha gitmiş ve güneye giden yolu bulmuştu ki şansı döndü. Yolda tempolu bir hızda ilerlerken aniden karanlıkta karşısına ters istikamete gitmekte olan iki atlı çıktı.

Birisi bağırarak uyardı ve sonra üçü burun buruna geldi. Talon yoluna devam etme umuduyla hemen kendini kurtardı ama atlılardan biri dizginini yakaladı.

"Daha güneş doğmadan, sabahın bu vaktinde güneye giden kimdir?" diye sordu adam, hafif şüpheli, aksi bir sesle.

"Selamın aleyküm. Ben Najm al Malik, Gazze'deki kâfirleri kuşatan askerlerle ilgili bir görevdeyim. Allah onların hepsinin belasını versin!"

Adamlar durdular ve sonra ilki konuştu, "Aleyküm selam, dostum, ama oradakilerin geri çekildiğini ve Ascalon'un önündeki adamlara katılmaya gittiğini bilmiyor musun?"

"Neden geri çekildiler?" diye sordu Talon, telaşlanmış gibi bir sesle.

"Esas ganimet Ascalon'da ve daha büyük ihtimalle Kudüs'te yatarken, neden biraz daha bekleyebilecek cılız bir tavuğun önünde otursunlar ki," dedi yine birinci adam.

"Gazze'de sultanı kaygılandıracak kadar adam yok, onun için onları kendi haline bırakmamız emredildi. Kudüs'ü ele geçirdikten sonra geri dönerken halledebiliriz onları," dedi ikinci adam, kaba bir kahkaha atarak.

Ama birinci adam hâlâ Talon'un vermiş olduğu yanıttan tatmin olmuş görünmüyordu.

"Adım ne demiştin?" diye sordu, şüpheli bir sesle.

"Adım Najm al Malik," dedi Talon, nabzı deli gibi atsa da olabildiğince sakin bir sesle.

"Kim gönderdi seni? Gazze'den gelen ordunun saatler önce Ascalon'a vardığını nasıl olur da bilmezler?" Birinci adam hâlâ Talon'un kısrağının dizginini tutuyordu ama şimdi Talon'u daha iyi görmek için atını biraz daha yanaştırmıştı. Talon hiçbir şey demedi ama kalbi küt küt atıyordu. Bir karar vermesi gereken bu durumdan nasıl sıyrılacağını düşünürken zihni çılgın gibi çalışıyordu.

Diğer adam atını ters çevirerek Talon'un öteki yanına geldi. Talon eğer iki taraftan gelirlerse onların hakkından gelemeyeceğini biliyordu. Çok hızlı hareket etmeli, onları sürpriz yaparak şaşırtmalıydı. Tek söz söylemeden bıçağını çekti ve yıldırım hızıyla tek bir hareketle onu birinci adamın boğazına sapladı. Adam boğulur gibi bir ses çıkartarak Talon'un kısrağının dizginini bıraktı ve atından yere düşmeden önce elini kan fışkıran boğazına götürdü.

Talon mahmuzlarını kısrağının böğrüne vurarak tek bir hızlı hareketle kılıcını çekti. Hayvan şaşırarak ileri atıldı ve diğer adamın atının boynuna bindirerek dengesini bozdu. Talon üzengisinin üstünde doğrularak iyice öne eğildi ve kılıcı bütün gücüyle şaşkın adamın boynuna vurdu. Yara derindi ve adam neredeyse hiç ses çıkartmadan korkmuş atının üstünden yere düştü. Talon boş yere atın dizginlerini kapmaya çalıştı fakat hayvan geriye doğru kaçarak aynı yöne gitmiş olan diğer atın peşinden dörtnala kuzeye doğru kaçtı.

Talon hızla etrafta başkaları olup olmadığına baktı ama kaçan atların toynak sesinden başka ses yoktu. Yakında kampta alarm verileceğini biliyor ve önünde daha uzun bir mesafe olduğunu tahmin ediyordu. Günün ilk ışıkları doğudaki dağlara vurmaya başlamıştı ki bu işleri daha da kötü yapıyordu.

Kılıcını temizleyip kınına soktuktan sonra atını mahmuzladı. Hayvanı dörtnala aşağıdaki yola sürdü. Yol şimdi daha net görünüyordu ve Talon önündeki çukurlardan, büyük kayalardan

kaçabiliyordu. Bu bir Arap atıydı ve onun için çevik ve temkinliydi. Talon kaygısına rağmen dörtnala giden hayvanın ritminin keyfini çıkardığını ve ahşap ve deriden yapılmış eyerinde gayet rahat olduğunu fark etti. Doğuda ışık iyice yoğunlaştı ve güneş nihayet ufukta belirdi.

Hızla ilerliyordu ve alçak bir tümseği tırmanırlarken Talon dönüp geriye baktı; kuzeyde ve biraz doğuda bir toz bulutu fark etti. Daha iyi görmek için kısrağı durdurdu ve yüreği hoplayarak onu takip etmeye başladıklarını anladı. Binicisiz atlar dörtnala kampa gitmiş ve orada adamlar hayvanların üstünde kan bulmuş olmalıydılar. Şimdi de, hiç şüphesiz arkadaşlarının cesedini yolda bulduktan sonra peşine düşmüşlerdi.

Talon kısrağı çevirip mahmuzladı. Hayvan hızla tırmandı ve Talon tepede arkasına bakmak için tekrar durdu. Uzakta biraz önce geçtiği yoldan küçük bir atlı grubunun geldiğini görebiliyordu.

Tekrar atını çevirdi ve tümseğin diğer yanından aşağı inmeye başladı. Yol tozlu ve taşlıydı ama çevik hayvan koşmaktan zevk alıyor gibi görünüyordu. Tepenin altında küçük bir dereyi geçtiler ve sonra diğer bir tepeyi tırmanmaya koyuldular.

Kısrak yorulmaya başlıyordu ve Talon içi ezilerek kalan mesafede bu hızı koruyamayacağını biliyordu, oysa peşindeki Mısırlılar eğer gerekirse atlarını sonuna kadar zorlayabilir ve böylece onu yakalayabilirlerdi.

Kısrak bir sonraki tümsekte iyi ilerliyordu ama yokuş etkisini göstermeye başlamıştı. Talon başlarının dertte olduğunu hissediyordu. Düşman atlılar şimdi neredeyse ok menziline girmişlerdi ve onların küfürlerini ve savaş çığlıklarını duyabiliyordu. Onu ele geçirdiklerini biliyorlardı. Talon yayını çıkartıp bir ok taktı, sonra eyerinde geri dönüp oku fırlattı. Ok havada bir kavis çizdikten sonra hemen atlıların önünde yere saplandı. Adamlar durmadılar bile. Talon'un içini buz gibi bir korku kaplamaya başladı ama savaşmadan ele geçmemeye kararlıydı, onun için bir fırsatın çıkmasını bekliyordu. Bir ok daha attı ve atlılardan birinin

vurulduğunu gösteren boğuk bir çığlık duyma zevkini yaşadı. Adamın yere düştüğünü görmeyi bile beklemeden dikkatini hemen önündeki yola çevirdi. Hiç olmazsa peşindekilerle arasına tepenin sırtını koyarsa biraz zaman kazanabilirdi.

Tepenin doruğunu aşarken ileride gördüğü bir şey gözlerini kırpıştırmasına neden oldu. Güneş ışığı altında bir şey kesik kesik parlıyordu. Sonra önündeki silahlı adamları gördü. Midesi kasılıp kaldı. Artık hiç kaçışı yoktu! Ama sonra bir fark dikkatini çekti. Büyük bir fark! Bunlar Frenk'ti.

Şimdi tuniklerini ve iri atlarını açıkça görebiliyordu. Bunlar devriye gezen Tapınak Şövalyeleriydi. Geriye bakan Talon pek az zamanı olduğunu anladı ve Türk olduğunu zannedip yetişmeye çalıştığı ilk adam tarafından katledilme tehlikesi vardı. Mahmuzlarını yorgun atının böğrüne vurarak önündeki adama bağırdı.

"Ben kralın Tapınak Şövalyesiyim! Au Secour! Deus Lo Volt! Deus Lo Volt! Au Secour!"

Önündeki adam dizginini biraz çekti, sonra diğerlerine bağırdı ve hep beraber mızraklarını indirerek savaş atlarını dörtnala ona doğru sürmeye başladılar. Bu korkunç bir manzaraydı, çünkü Talon onu duyup duymadıklarından ve peşindekilerin hakkından gelmeden evvel mızraklarını ona saplayıp saplamayacağından emin değildi.

Şimdi her iki grup da atlarını birbirlerinin üstüne sürdükleri için ona önce şövalyelerin mi, yoksa diğerlerinin mi ulaşacağı belli olmayan bir yarış halini almıştı bu. Ama kısrağı aniden tökezledi ve ön dizlerinin üstüne düştü. Talon atın başının üstünden fırlayarak dertop halde yolun kenarına düştü. Başını içeri çekti ve omzunun üstünden yuvarlanarak tek bir hareketle ayağa kalktı. Yayını bulmak için etrafına bakındı ama yayı kısrağın eyerinde, ulaşamayacağı bir yerdeydi, onun için kılıcını çekerek geldiği yöne döndü. Savaşmadan yenilmemeye kararlıydı.

Tam o sırada yer sarsıldı ve arkasından bir toynak gümbürtüsü geldi. Talon omzunun üstünden bir göz atacak fırsa-

tı ancak bulmuştu ki Tapınak Şövalyeleri hızla yanından geçip tepeye doğru akın ettiler. Tapınak Şövalyelerinin saldırısıyla karşılaşmayı değil, kaçan tek bir atlıyı ele geçirmeyi uman Mısırlı hafif süvarilerin üstüne bindirdiler. Bu bir katliamdı. Şövalyeler adamları ve atlarını böcek gibi ezdiler. Havayı yaralıların ve ölen atlarla insanların çığlıkları doldurdu. Şövalyeler kalanları kılıçtan geçirirken etrafa kanlar fışkırıyordu.

Geriye pek azı sağ kalmıştı ve onlar da öyle sersemlemişlerdi ki şövalyeler tekrar geri dönünce onlara arkadan saldırarak hepsini yere serdi. Ne bir insan ne de bir at kalmamıştı ayakta ve Tapınak Şövalyeleri hiç esir almaya niyetli gibi görünmüyordu. Birkaç dakika içinde Talon'u izleyenlerin hepsi yok olmuştu. Diğerlerine haber verecek kimse kaçmamıştı.

Büyülenmiş gibi izleyen Talon şövalyelerden biri ona yaklaşıp kanlı mızrağını ona doğrultunca şaşırdı. Aynı sahnenin yaşandığı bir zamanı hatırlayarak bir deja vu duygusuna kapıldı. Aceleyle kim olduğunu açıklamaya koyuldu.

"Ben Tapınak Şövalyesi Sör Talon de Gilles ve beni kral gönderdi!" diye bağırdı şövalyeye.

"Bağırmana gerek yok! Seni gayet iyi duyabiliyorum," dedi şövalye asabi bir sesle. "Bütün bunlar da neyin nesiydi? Neden bu Sarazenler seni takip ediyordu? Ve neden sen de onlar gibi görünüyorsun?"

"Ascalon'dan geliyorum. Mısır ordusu kralı oraya hapsetti. Mısır kampının yanından geçmek için kılık değiştirerek Gazze'deki şövalyelere bu haberi vermem için gönderildim. Ben onların dilini biliyorum ama beni fark ettiler ve peşime düştüler. Kralın toplayabildiğimiz bütün Tapınak Şövalyelerine ihtiyacı var. Mısır ordusu Kudüs'e yürüyor!"

Şövalye irkildi. "Ne! Sen ne dedin? Mısır ordusu Kudüs'e mi yürüyor? Kral Ascalon'da mı?"

Talon soluk soluğa başını salladı. Kısrağa bir göz attı; hayvan ayağa kalkmıştı ve dizginleri boştaydı. Başı aşağıdaydı ve zor

nefes alıyordu ama bunun dışında onu taşıyacak kadar kendini toplamış görünüyordu.

Artık diğer şövalyeler de etraflarında toplanmaya başlamıştı ve Talon söylediklerini kulaklarına inanamayan adamlara birkaç kez tekrarlamak zorunda kaldı. Aralarında pek çok savaşa katılmış olan eski askerler de vardı ve onlar bu haberin olası sonuçlarını kavrıyorlardı.

"Yapmamız gereken ilk şey Gazze'ye geri dönüp öteki şövalyeleri toplamak," dedi, liderleri gibi görünen birinci adam.

Talon'a döndü. "Ben Sör Parsifal. Mısır ordusunun bir kısmı önce buraya geldi ama kapıları kapattık, onlar da bir süre burada kamp kurup sonra yavaşça çekip gittiler. Geri mi döneceklerini, yoksa başka bir göreve mi gideceklerini bilemedik. Daha fazlasını öğrenmek için devriye geziyorduk. Şimdi öğrendik."

"Galiba ben onun hakkında bir şeyler duymuştum," dedi şövalyelerden biri Talon'u işaret ederek. "O sık sık Sör Guy de Veres'le birlikte görünen Arapça konuşan adam."

"Sör Guy de Veres Taberiye yakınlarında bir sorunla ilgilenmek üzere kuzeye gitti. Ama Odo de St.Amand kralın yanında," dedi Talon. Onları ikna edememişse bile şimdi etmiş görünüyordu, çünkü Tarikat dışında pek az kişi bu iki adamı ve onların nerede olduğunu bilebilirdi.

"Bu hayvan seni Gazze'ye götürür mü, Sör Talon?" diye sordu kıdemli şövalye saygılı bir sesle, atı işaret ederek.

"Öyle sanıyorum fakat geri dönerken Tapınak Şövalyesi kıyafeti giymek istiyorum."

Bunu duyan sert görünüşlü sakallı şövalyeler güldüler. "Gazze'ye vardığımız zaman sana Tapınak Şövalyesi giysisi bulabiliriz, Sör Talon," dedi Sör Parsifal.

Talon üstüne bindikten sonra kısrak çevik adımlarla yola koyuldu.

Gazze düşündüğünden de yakındı. Sadece beş kilometre kadar yol kat ettikten sonra oraya varmışlardı. Tapınak Şöval-

yelerinin geride hiç canlı bırakmamış olması Talon'u rahatlattı, böylece kimse Ascalon'u saran orduyu uyaramayacaktı. Önlerindeki tehlikeli girişimde onları şaşırtmak elzemdi.

Gazze'de onları karşılayan diğer şövalyeler önce Talon'un esir olduğunu sandılar ama Sör Parsifal onlara Talon'un kim olduğunu söyleyince onu Sör Guy de Veres'in yanında gören başkaları da çıktı ve gayet sıcak karşılandı. Talon'dan Tapınak Şövalyelerinin Gazze'deki başkanı Sör Ralf de Montcalm'e bildiklerini anlatmasını istediler ve başkan durumu anlayınca hemen harekete geçti. Yaverlerine ve yardımcılarına hemen savaş hazırlığı yapmalarını ve bir saat içinde yola çıkmaya hazır olmalarını söyledi.

Talon pek çok meraklı şövalyeye başından geçenleri anlatmak zorunda kaldı ve isteği üzerine ona güçlü ve dik başlı bir savaş atıyla Tapınak Şövalyelerinin gözdesi olan uzun kalkanlardan ve üniformalarından birini verdiler. Biri ona üstü düz bir miğfer de buldu. Miğferin deri astarı ter kokuyordu ama kafasına tam olmuştu.

Açlıktan ölen Talon yiyecek bir şeyler istedi ve ona biraz bayat ekmek, soğuk koyun eti ve çok tuzlu salamura sığır eti verdiler. Talon hepsini şehrin kuyusundan gelen hafif tuzlumsu suyla birlikte midesine indirdi. Kısrağı yaverlerden birine emanet etti; sözünü tutacak ve hayvanı Ascalon'a, öncüye geri götürecekti.

O gün Talon da dâhil olmak üzere Ascalon'a doğru belki seksen şövalye yola koyuldu. Beyaz fon üstüne siyah bir kare şeklindeki eski amblemin yerini alan beyaz bir sancak üstündeki Siyah Haçı Sör Parsifal taşıyordu. Kapıdan çıkarlarken sancak rüzgârda gururla dalgalanıyordu. Şehirden çıkarlarken Talon etrafına baktı ve Tanrı adına, nasıl olup da binlerce kişiden oluşan bir ordunun hakkından gelmeyi umabildiklerini merak etti.

Ne var ki şövalye yoldaşları kaderin onlara sunacaklarına razı gibi görünüyorlardı. Şansları yüzde bir bile olsa bu çekişmede galip gelmeye kararlıydılar!

İki yoldan gidiyoruz
Bundan başka dünyalara-
Biri sonsuz bir eleme
Diğeri saadete götüren.

David Barker

Bölüm 10

Bir Kralı Kurtarmak

Sör Ralf de Montcalm'ın başında olduğu Tapınak Şövalyeleri Skıyıyı izleyerek kuzeye, Ascalon'a doğru ilerliyordu. Güneş doğuda yükseliyor, adamları ve atları sabahın erken saatlerinde terletiyordu. Arkalarında bıraktıkları toz bulutu Talon'u endişelendiriyordu; düşmanın bunu fark edeceğinden ve kendilerini hazırlayacak zaman bulacağından emindi. Sıcaktan boynundan ter süzüldüğünü hissediyordu ve sarığını sarabilmeyi diledi ama bu şövalyelerin yanında bu düşünülemezdi.

Adamlar, Tapınak Şövalyelerinin âdeti olduğu üzere genellikle sessizdi, onun için duyulan tek ses atların toynaklarının gümbürtüsü, dizginlerin takırtısı, bir atın burnundan soluması veya ara sıra bir sineği kovan bir elin çarpmasıydı. Düşmanın kurmuş olabileceği herhangi bir pusuyu haber vermek için önden öncüler, deneyimli yaverler gidiyordu. Talon Sör Ralf'ın önlerindeki yola gösterdiği dikkatten etkilenmişti. Talon her an bir Mısır ordusunun karşılarına çıkmasını bekliyordu.

Tam düşman kampına ulaşmış olduklarını tahmin ettiği zaman ilerideki dört öncü ihtiyatlı bir tavırla durdu. Sonra diğerleri olduğu yerde kalırken içlerinden biri atını çevirip şövalyelere doğru sürdü.

"Sarazenler tam önümüzdeki bayırdalar, Sör Ralf," dedi öncü, Arap atını dizginlediği zaman.

Sör Ralf şövalyelere durmalarını emretti; sonra Sör Talon'la Sör Parsifal'in ona eşlik etmesini işaret ederek iri atını diğer öncülerin beklediği yere doğru sürdü. Bir buçuk kilometre kadar ötedeki Ascalon'u görebiliyorlardı; kalenin önündeki düzlüğün her yanı düşman çadırlarıyla doluydu. Sanki kamp henüz uyanıyor gibi görünüyordu; Mısırlılar güneyden gelecek herhangi bir tehlikeden habersiz görünüyorlardı.

Sör Ralf yanındaki iki adama döndü. "Eğer aralarından hücum edebilirsek, bir umut kralla adamları bize katılabilir ve beraberce karşı saldırıya geçip, kendini toplamasına fırsat kalmadan düşmanı dağıtabiliriz."

Talon başını sallayarak onayladı ve Sör Ralf homurdanarak deri eldiveniyle alnını sildi. "Bizim avantajımız onları şaşırtmak olacak. Bir çatışmaya girmeye hazır gibi görünmüyorlar, onun için bunu hemen yapmalıyız," dedi.

"Adamları hazırlayıp getir, Sör Parsifal. Sör Talon, sen benimle kal."

Parsifal dörtnala beklemekte olan adamlara doğru sürdü. Bağırarak birtakım emirler verdikten sonra atını çevirdi ve şövalyeleri ileride bekleyen adamlara doğru götürdü.

"Kampa saldırmadan önce sekiz yüz metre kadar yolumuz var, onun için tırıs ilerleyeceğiz ve onların kaleye odaklanmış dikkatlerinin dağılmamasını ve saldırımıza karşılık vermek için çok geç olana kadar bizi fark etmemelerini umacağız," dedi Sör Ralf Talon'a.

İki kolona ayrıldılar ve zirveye tırmandılar. Talon gergindi, ufuk çizgisinde görünür görünmez fark edileceklerine inanıyordu fakat düşman kampındaki sakin faaliyetler hâlâ değişmeden devam ediyordu.

Tapınak Şövalyeleri dört yüz metre kadar ilerlemişlerdi ki aniden adamlar onları göstererek koşturmaya başladılar. Bir bo-

razan çaldı ve adamlar silahlarına ve atlarına doğru koşmaya başladı. Ama artık çok geçti.

Sör Ralf bağırarak bir emir vererek Tapınak Şövalyelerini arka arkaya iki düz sıra halinde organize etti. Bunu yapmak ancak iki dakika sürmüştü. Talon yıllar önce Langue d'Oc'ta öğrenmiş olduğu bu taktiği uygulayarak, kendini Sör Ralf ve Parsifal'le birlikte ortada diz dize buldu. Aslında bu Tapınak Şövalyeleriyle ilk kez gerçek bir savaşa katılışıydı; bunun için zihni odaklamak gerektiğini anladı ve kafasından yaklaşan çatışmayı uzaklaştırdı.

Kalkanının kayışını omzuna geçirerek kalkanını sol omzunu ve göğsünü kapatacak ve aynı zamanda solundaki Sör Ralf'i de biraz koruyacak şekilde önünde tuttu. Sırtından aşağıya ter aktığını hissetti ve nefesi hızlandı.

Bağırarak verilen bir emir üstüne atlılardan oluşan sıralar mızraklarını aşağı indirerek eşkin yürüyüşe geçtiler. Talon karşılarındaki kalabalık ordunun paniğe kapıldığını görebiliyordu: yüzlerce, binlerce adam el kol hareketleri yaparak oraya buraya koşuyordu. Talon nabzının sesinden ve etrafındaki toynakların gümbürtüsünden başka bir şey duyamıyordu.

Sonra Sör Ralf'in bağırdığı duyuldu. "Deus Lo Volt!" Ve Tapınak Şövalyeleri düşman kampına saldırırken seksen kişi kükrer gibi aynı sözleri tekrarladı.

Sadece önüne bakan Talon aşağıda tuttuğu mızrağıyla birini hakladı. Adam bir çığlık atarak atının toynaklarının altında kayboldu ve Talon mızrağın o çok iyi tanıdığı geriye doğru dönüşünü hissetti; silahı hızla çekerek başının üstünden savurup tekrar öne getirdi. Mızrak başının üstünden geçerken boynuna kan sıçradığını hissetti.

Pek çok talihsiz adam bu yıkıcı saldırıda telef oldu. Onlara karşı koyacak pek az atlı vardı.

Aniden düşman kampını geçmiş, Ascalon'un kapısına varmışlardı. Başını kaldırıp bakan Talon insanların yukarıdan onlara bakıp deli gibi el salladıklarını gördü. Aynı zamanda kralın borazancılarının askerleri silah başına çağırdığını da duydu.

Sör Ralf'ın bağırarak verdiği bir emirle iki sıra halindeki şövalyeler atlarını durdurdular ve sonra Sör Ralf atlarını düşmana bakacak şekilde geriye döndürmelerini emretti.

Arkalarından surların üstünden bangır bangır çalan birkaç borazan sesi geldi ve Ascalon'un kapıları açıldı. Kralın hem süvari hem piyadelerden oluşan ordusu dışarı döküldü. Hep bir ağızdan bağırarak şövalyeleri karşıladılar ve onları takip ederek çatışmaya girmeye hazırlandılar. Talon gözlerini kısarak kralı görmeye çalıştı ama sadece kralın ordusunun başında olan Lord Odo ile Reynald de Châtillon'u fark etti. Kraldan iz yoktu.

Sör Ralf ikinci saldırının zamanlamasını anı anına yapmıştı. Kralın ordusu Tapınak Şövalyelerinin hemen arkasında yerini alınca tırısa kalkmalarını emretti. Arkadaki borazanlar bir kez daha gümbürdeyince Talon bunun Tapınak Şövalyelerini takip etmeleri için bir emir olmasını umdu. Sör Ralf şövalyelere saldırmalarını emretti ve bir kez daha ileri atıldılar. Sonra toynak gümbürtülerinin arasında Talon Tapınak Şövalyelerinin ardından hızla saldırıya geçen kralın askerlerinin çığlıklarını duydu.

Düşman komutanlar hâlâ kuvvetlerini yaklaşan bu orduya etkin bir şekilde karşı koyacak şekilde örgütleyememişti. Talon içlerinde daha cesur olan bazılarının daha isteksiz olanları toparlamaya çalıştığını görüyordu ama ikili sıra halinde gelen Tapınak Şövalyeleri insanlara ve atlara çarpıp, bir ölüm tırpanı gibi ilerlerken bütün bunlar nafile çabalardı.

Düşmana vururken yine hep bir ağızdan "Deus Lo Volt!" diye bağırıyorlardı. Tapınak Şövalyeleri önlerinde pek az dirençle karşılaşırken kralın adamları onların arkasında oluşan aralığı dolduruyordu. Karşılarındakiler dağılıp kaçtı; kamplarının sistemli bir şekilde yıkılıp yok edilmesini izlerken içlerinde en cesurlarını bile ürpertmiş olması gereken bu ezici gücü durdurmak için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

Tapınak Şövalyeleri bir kez daha içlerinden geçti ve bu sefer hemen arkalarından kralın ordusunun sevinçle tezahürat yapan adamları geliyordu.

Geriye bakan Talon kralın adamlarından birkaç yüzünün bir temizleme harekâtına giriştiğini gördü.

Bu iki grup, kralın adamlarıyla Tapınak Şövalyeleri şimdi Lord Odo'nun sevinçle onlara katıldığı aşağıdaki düzlüğe bakan tepenin üstünde durakladılar.

Beklerlerken Tapınak Şövalyelerine kralın sağlığının kötüye gittiği haberi geldi. Şimdi tahtırevanla Ascalon'dan getiriliyordu. Çok geçmeden kral yanlarına vardı ama sağlık durumuna rağmen çok neşeliydi.

"Bugün Tanrı bizim yanımızda, Tapınak Şövalyeleri. Size tüm yüreğimle teşekkür ediyorum!" diye bağırdı genç kral tiz bir sesle. "Şimdi asıl Mısır ordusunu bulmak için yolumuza devam etmeliyiz. Nereye gittiklerini biliyor muyuz?" diye sordu, sessiz duran adamlara.

"Salahaddin kuzeyimizde bulunan Ramla ve Lydda'ya gitti," dedi Talon.

"Ah, Sör Talon!" diye bağırdı kral. "Tapınak Şövalyelerini getiren sen miydin?"

"Doğru, oydu, efendim," dedi Sör Ralf, "ama görebildiğim kadarıyla bunu kıl payı başardı." Etrafındaki adamlardan bazıları kıkır kıkır güldü.

"Sağ salim döndüğün için şükredeceğim, Sör Talon. Bana gayet iyi hizmet ettin ve bunu unutmayacağım," dedi kral.

Talon eyerinin üstünde eğildi ama bir şey demedi.

Genç kral tahtırevanından çıkıp ayakta durarak net bir sesle bütün orduya hitap etti.

"İsa Mesih ve Tanrı'nın annesi Meryem adına sultanın ordusunu yakalamalı ve Kudüs'le aralarına girmeliyiz. Benimle geliyor musunuz?"

Onu duyanlar hep birden kükrer gibi bağırarak onaylarken, sözleri duymayanlara aktarıldıkça diğerleri de onlara katıldı. Çok geçmeden bütün ordu bağırıyor ve tezahürat yapıyordu.

Sonra yürüyüşe geçtiler. Herkes durumun vahim olduğunu ve bu mecburi yürüyüşün Hıristiyan ordusunun Mısır ordusunu hiç değilse Kudüs surlarına varmadan evvel hırpalaması ve geciktirmesi için son şansı olduğunu biliyordu.

Ordunun komutanları kralın tahtırevanının yanında ilerliyor ve küçük ordu kuzeye yürürken durumu kendi aralarında tartışıyorlardı. Sonunda yorgun düşen kral tahtırevanda arkasına yaslanarak eliyle onlara ilerlemelerini işaret etti. At sırtındakiler onları korumak için hayvanları bir tırısa kaldırıyor, bir eşkin sürüyorlardı, çünkü Ramla'ya kadar önlerinde daha en az otuz beş kilometre yol vardı. Piyadeler de ellerinden geldiğince onlara ayak uyduruyorlardı. Kimse geride kalarak Tapınak Şövalyelerinin saldırısından kurtulanların insafına terk edilmek istemiyordu.

Ordu kuzeye doğru ilerlerken istilacı ordunun varlığının işaretleri gittikçe belli olmaya başlıyordu. Sultan ordusunun istediği yerleri yakıp yağmalamasına izin vermişti. Yıkım büyüktü: devasa ordunun içinden geçtiği köyler ve çiftlikler yok olmuştu. Yanmakta olan yıkıntıların dumanı adamların gözlerine kaçıyor, havayı ölümün pis kokusu dolduruyordu. Atların ve çiftlik hayvanlarının cesetleri düştükleri yerde, eski sahiplerinin cesetlerinin yanında yatıyordu. Pek çok talihsiz köylü ve çiftçi korkunç bir şekilde ölmüştü.

Lord Reynald de Châtillon çirkin ününe rağmen kralın adamlarını nasıl düzen içinde tutacağını iyi biliyordu. Adamlar karşılarında böyle bir manzara görünce öfkeyle bağırıp Sarazenlere lanet okudular fakat o astlarının askerlerin dağılmasını engellemesini sağladı. Lord Odo ordunun önünde, Tapınak Şövalyeleriyle birlikteydi; Talon'u sağ salim döndüğü için usulca kutlamış ve Sör Ralf'a da bu kadar çabuk Ascalon'un yardımına geldiği için teşekkür etmişti.

Etrafındaki yıkıma bakarak tatsız bir sesle, "Bütün bunlar küçük ordumuzun öfkesini doruğa çıkardı. Bugün sona ermeden Tanrı'nın yardımı kadar buna da ihtiyacımız olacak."

Talon epey ileride sultanın ordusuna dair bir işaret görmek

için son derece tetikte ve dikkatle ilerleyen öncüleri görebiliyordu. Saatlerdir at sürüyorlardı; öğle vakti geldi, geçti ve ordu sadece ara sıra atların su içmesi ve adamların Ascalon'dan veya Gazze'den ayrılmadan evvel yanlarına alabildikleri pek az erzakı yemesi için bir derenin kenarında duruyordu.

Tapınak şövalyeleri ellerindeki bütün erzakı aralarında paylaşıyordu; Talon'un payına neredeyse dişini kıracak bir parça ekmekle berbat kokulu biraz peynir düştü. Yaklaşmakta olan savaş yüzünden midesi kasılsa da açtı ve savaşmak için sarf etmiş olduğu bütün enerjisine ihtiyacı vardı. Bir mola esnasında miğferini çıkardı ve başını serinletmek için zincir zırhtan kapüşonunu geriye itti.

Etrafındaki diğer adamlar da aynısını yapıyordu; sıcak çok yakıcı olmasa da insan zırh içinde olunca çok bunaltıcı oluyordu. Talon alnındaki teri silerek dikkatle etrafındaki askerleri inceledi. Düşmanla savaşmak şöyle dursun, o gün onlarla karşılaşmalarının bile zor olduğunu düşündü kendi kendine karamsar bir şekilde. Bu kasvetli düşüncelere dalmışken biri kuvvetle sırtına vurdu ve arkasını dönünde karşısında sırıtan Thierry ile Vorhert'i buldu.

"Gazze'den gelen şövalyeleri gördüğümüzde buna inanamadık, Talon. O sabah senin kelleni bir mızrağın ucunda görmemizin daha olası olduğunu düşünüyorduk. Tanrı'ya şükür ki hayatta kaldın," dedi Thierry neşeyle.

İki adam da Talon'a sarıldı ve bir süre çene çaldıktan sonra tekrar atlarına binmelerinin emredildiğini duydular. Ondan sonra, aralarında karşılıklı bir saygı ve sevgi oluşan üçü hep bir arada kaldılar. Seksen Tapınak Şövalyesi ile bin yedi yüz süvari ve piyadeden oluşan ordu bütün öğleden sonra ilerledi. Sıcak ve toz toprak hepsini rahatsız ediyordu ama hepsinin içinde son birkaç gündür yaşadıkları aşağılanmanın öcünü alma ve Mısırlıların her yeri yağmalamasına bir son verme hevesi vardı. Bir süre sonra gökyüzünde yükselen bir toz bulutu fark ettiler.

Bunu gören adamlar öfkeyle bağırdılar.

"Bu Ramla! Tanrı belalarını versin, Ramla'yı ateşe vermişler!" diye seslendi Lord Odo adamlarına.

Talon Ramla'dan yaklaşık altı kilometre uzakta olduklarını tahmin ediyordu ama düşmanın şehri çoktan ele geçirdiği ve talan ettiği belliydi.

Düşman pek yakında görünecekti ve herkes durumun onların aleyhine olduğunu biliyordu. Talon bu küçük disiplinli ordunun çok daha büyük bir kuvvet karşısında ayakta kalmasını umuyor fakat sultanın kişisel korumaları ve en iyi birlikleri olan Memlukları önemsememezlik edemiyordu. Eğer sayıları birkaç bini buluyorsa Frenklerin başı fena dertteydi.

Reynald orduyu doğuya doğru yöneltmeye başladı ve Talon komutanın yükseğe çıkarak avantaj sağlamaya çalıştığını anladı. Şimdi Kudüs'ten sadece kırk beş kilometre kadar uzaktaydılar ve o yönden kralın ordusuna katılmak için küçük süvari gruplarının geldiğini görebiliyordu. Baldwin'in daha çok adam için gönderdiği çağrıya yanıt veren Tapınak Şövalyeleri bile vardı aralarında. Hepsi Tapınak Şövalyelerinin hattına alındılar. Talon içlerinde arkadaşları var mı diye baktı, hiç bulamadı. Max'in yanında olmasını özlüyordu.

Sahildeki düzlüklere bakan tepelere çıkan yükseltilerden birine tırmanırken uzakta Mısır ordusunu ilk kez gördüler. Bu orduyu daha evvel görmüş olmasına rağmen Talon bile gördüğü karşısında huşuya kapıldı.

Ağır ilerleyen canavar sahildeki geniş düzlüğe yayılmıştı ve üstünde kocaman bir toz bulutu asılıydı. Aşağıdaki Mısırlılara bakan Talon çok sayıda yayan veya at sırtındaki adamın, iki yanlarında içlerinde okçuların oturduğu sepetler taşıyan develerin yanı sıra ilerlediğini görebiliyordu. Develerin üstündeki adamların çoğu pek az zırhlıydı, üstlerinde sadece pamuklu cübbeler ve hafif zırh göğüslükler vardı ama yine de iyi korunuyorlardı: develerin yanında binlerce yayan asker ve hizmetkâr yürüyordu.

Talon, çoğu köylerden ve Ramla'dan ganimet alınmış olan büyük yükleri genellikle develerin taşıdığı devasa yük katarını

da görebiliyordu. Katar bu kalabalık ordunun ortasındaydı ve ordunun bir bütün olarak hareketini yavaşlatıyordu. Talon ordunun sonunu bile göremiyordu ve onun hâlâ Ramla'dan çıkmakta olduğunu tahmin etti. İnsanlar ve hayvanlardan oluşan bu kütle tuhaf bir şekilde araziyi geçen bir çekirge sürüsüne benziyordu.

Talon'a öyle geliyordu ki eğer ana yola ulaşıp Kudüs'e yürümek istiyorlarsa Mısırlılar Vadi al Sarar'ı geçmek zorunda kalacaklardı. Bu, kum ve kayalık dik kıyıları olan geniş, eski bir nehir yatağıydı. Burada dağlara yağmur yağdığı zaman suyu aşağıya taşıyan kanalların kuruduğu, aralara serpiştirilmiş kumluk sığlıklar biçiminde adacıklar vardı. Ordunun baş kısmı çoktan Vadi'nin alt kısımlarına girmişti ve bazen nehrin kenarlarındaki engebeli oluşumlar yerinden çıkınca atlar ve insanlar havaya büyük bir toz bulutu yükselterek tepetaklak aşağıya yuvarlanıyordu.

En öndekiler, bazıları çok dik olduğu için dört ayak üstünde zorlukla nehrin kıyılarına tırmanıyorlardı. Orduda herhangi bir düzen görünmüyordu. Talon gözlerini kısarak ordunun en önüne odaklandı; orada güneşte parıldayan mızraklarla atlılardan oluşan yoğun bir kütle görüyordu. Sultan büyük ihtimalle Memluklarıyla birlikte oradaydı.

Talon bu devasa kalabalığın ön saflarındaki toz bulutunun ötesini görmeye çalıştı. Mısırlıların orduyu nasıl ilerlettiğini biliyordu. Hayvan yemi, ganimet veya eşya taşıyan kocaman küfeleri olan, sıra sıra develerden oluşan yük katarını ortaya koyuyorlardı; onların etrafında da koruma amacıyla piyadeler ve deve okçuları olurdu. Daha ileride de, ordunun yanlarında, hem onu korumak hem de gerektiğinde düşmanın etrafını saran boynuzlar oluşturmak için, hafif ve hızlı atlara binen Mısırlı, Türk ve Memluklardan oluşan süvariler vardı. Bunlar mızraklıydı ve cilalanmış, ustura gibi keskin uçlarında parlayan güneş ışığı sanki ordunun iki yanında elmastan duvarlar varmış gibi bir etki yaratıyordu.

Bunca toza toprağa rağmen Talon için bir şey açıktı, o da ordunun çok geniş bir alana yayılmış olduğu ve hiçbir tehlike

beklemiyor gibi göründüğüydü. Ayrıca süvariler dışındakilerin çoğunun hafif silahlanmış olduğunu ve düzenli bir saldırıya dayanamayacağını da fark etmişti. Bunu arkadaşlarıyla konuşunca hâlâ durumun büyük ölçüde aleyhlerine olduğunu bilseler de herkes yüreklendi. Bu kadar kalabalık bir kitleyi durdurmaya çalışmanın düpedüz intihar demek olacağını düşünen daha az deneyimliler asabi bir şekilde mırıldanıyordu. Daha kıdemliler birbirlerine endişeli bakışlar atıyordu; bu durumda adamların moralinin önemi büyüktü.

Tapınak Şövalyeleriyle kralın ordusu şimdi tam Reynald'ın olmalarını istediği yerde, Mısırlılarla Kudüs'ün arasındaki yükseltideydi. Garipti ama şimdiye kadar pek çok Mısırlının kralın ordusunu görmesi gerekirken pek tepki yoktu. Sanki tepelerde dolaşan bu küçük Hıristiyan ordusunu önemsiz ve dikkate almaya değmez görmüşlerdi. Talon aklını yaklaşmakta olan çatışmadan uzaklaştırmak için arkadaşlarına sordu.

"Burası neresi?"

"Galiba şimdi durduğumuz bu tepenin ismi Montgisard," dedi Thierry. Arkasındaki dağları işaret ederek, "Ramla batıda, ovanın aşağısında. Gerçekten orayı yağmalamışlar, belki Lydda'yı da yağmaladılar, Tanrı belalarını versin!"

Kraldan bir mesaj getiren bir atlı konuşmalarını keserek kralın Lord Odo ile lordlarının ileride ona katılmalarını istediğini iletti.

Odo şövalyelerinden ayrılarak neler olduğunu öğrenmeye gitti. Kral ayağa kalkacak kadar kendini toplamış gibi görünüyordu ve lordları etrafını sarmışlardı. Konuştuklarını duyamayacak kadar uzaktaydılar ama her zaman olduğu gibi lordlarının bol el kol hareketleriyle üstüne basa basa söyleyecek bir şeyleri vardı. ·

Sonunda Odo sakallı yüzünde tatminkâr bir ifadeyle adamlarının yanına geri döndü. "En öne geçip öncü olacağız!" dedi sevinçle. "Tanrı'nın birlikleri ordularının yolunu açacak."

Sözleri arkalara iletildikçe adamlarından kükrer gibi bir ses yükseldi. Korkabilirlerdi ama Odo bunu söylediği zaman cesaretlenerek korkularını bir yana attılar. Büyük Başkan emirlerini verdi ve eğer başaramazsa yerini kimin alması gerektiğini gösterdi. Gözleri Sör Parsifal'ı aradı ve bir saldırıyı takip eden karmaşa esnasında bir toplanma noktası olarak sancağın onun yanında olacağını söyledi.

Tapınak Şövalyelerinin Mısırlıların saflarını yarmak için oluşturacağı kama düzenini kuvvetlendirmek için kralın süvarileri de hemen arkadan gelecekti. Sonra da piyadeler iki yandan yayılarak ve yollarına çıkanları temizleyerek bu üçgen kama düzenini tamamlayacaktı.

Tapınak Şövalyeleri hemen pozisyon aldılar. Adamlar yan yana at sürüyor ve birbirlerine günah çıkartıyorlardı. Talon, Thierry ve Vorhert bir arada kaldılar ve alçak sesle günah çıkardıktan sonra birbirilerini yanaklarından öptüler.

"Hücuma geçtikten sonra bir arada kalmalıyız, yoksa bir başımıza ölüp gideriz," diye uyardı Talon arkadaşlarını. "Üçümüzle birden dövüşmek kolay olmaz ama birimizi üstüne üşüşüp rahatça öldürürler. Atlarımızı da sakatlamaya çalışacaklardır, onun için ne pahasına olursa olsun durmamalıyız."

Arkadaşları artık söylediklerine saygı duyacak kadar tanıyorlardı Talon'u, onun için başlarını sallayarak onu onayladılar. O düşman hakkında onların bildiğinden daha çok şey biliyordu.

Talon Vadi'nin güney tarafında Mısır ordusunun arkasından kaldırdığı toz bulutunu fark etti.

"Şu hangi dağ, Thierry?" diye sordu, işaret ederek.

"Tell al-Safiya," dedi Thierry. "Neden sordun?"

"Zannedersem Salahaddin savaş başladığı zaman arkasını dayamak için kuvvetlerini oraya yerleştirecek," dedi Talon.

"Bakın! Kral geliyor. Aman Tanrım, ata binmiş! Bunu yapacak kuvveti nereden buldu?" diye bağırdı Vorhert, huşu dolu bir sesle.

"Onun Ascalon'da ölüm döşeğinde olduğunu duyduğuma yemin edebilirdim," dedi Thierry. "Tanrı onu ayakta tutuyor olmalı, bunun başka açıklaması yok. Ne yapıyor?"

Aslında, Tapınak Şövalyelerinin ve kralın ordusunun ön safları son derece olağandışı bir sahneye tanık olmak üzereydi. Genç kral atından indi ve ayakta durabilmek için eyerinin arkasını tutarak herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle bağırdı.

"Bethlehem Piskoposu! Ordunun önüne gelin ve önümüzdeki savaş için cesaret vermesi için Gerçek Haç'ı* havaya kaldırın!"

Bir eşeğe binmiş olan ufak tefek bir adam tırısa kalkarak krala doğru ilerledi. Eşekten indi, sonra içinde İsa'nın çarmıhının bir parçası bulunan süslü püslü bir kutuyu havaya kaldırdı. Eriyip süzülmüş olan genç kral hemen piskoposun önünde kollarını haç biçiminde açarak secde etti. Biraz öyle durduktan sonra dizlerinin üstünde doğrularak gökyüzüne doğru konuştu.

"Tanrım," dedi, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken, "günahlarımızı bağışla ve senin adına ve senin şanın için görevimizi yerine getirecek cesareti ver bize! Bizim, senin gerçek askerlerinin bugün kazanmasına ve Kudüs'ü Kutsal Kabir Kilisesi'ni yıkanların elinden kurtarmasına yardım et."

Piskopos sağ kolunu ileri uzatarak kutsadı.

"Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına, Âmin!"

* * *

Ramlah sürüler halinde surları aşan, kapıları açan ve şehri talan etmeye başlayan Mısırlı askerlerin karşısında düşmeden önce kuşatma sadece birkaç saat sürdü. Askerler şehri yağmalarken yangınlar baş gösterdi. Sultanın subaylarının şehri talan etme niyetinde olan adamları tekrar yola geri döndürmeleri bütün şehri yağmalamalarından daha uzun sürdü.

"Al Kuds'e giden yol açık, burada daha fazla zaman harca-

** Hz.İsa'nın çarmıhının kalıntıları olduğuna inanılan parçalar kastediliyor*

yamayız!" diye bağırdı sultan komutanlarına ve tekrar yürüyüşe geçilmesini emretti.

Yirmi altı bin adam develerine ve atlarına bindi ve tekrar yürüyüşe geçti. Hafif süvariler adet olduğu üzere hayvanlardan ve insanlardan oluşan geniş safın iki kanadında yerlerini alırken, yük hayvanları ve katarlar ortada tutuldu. Mısır ordusunun içlerinde Salahaddin ve kıdemli subayları, bu devasa gücün doğusundaki tepelerde dolaşan küçük Hıristiyan ordusunu gözlüyordu. Mısır sultanı, yavaşça doğuya doğru ilerleyen hayvanlar ve insanlardan oluşan bu kitlenin kaldırdığı toz bulutundan korunmak için yüzünün altını bir bezle kapatmak zorunda kalmıştı. Yollarının üstündeki tek engel bu derin vadiydi ama dere yatağı kurumuştu. Düşmanın bu kadar kudretli bir orduya saldırmaya cesaret edeceğinden endişe edilmiyordu.

"Eğer Fransların çocuk kralının toplayabildiği adam bu kadarsa o zaman yolumuz açık demektir," dedi komutanlarından biri. Salahaddin de ona katılıyordu. Hıristiyanların bu cılız ordusu onlarınkinin ufacık bir parçası kadardı ve eğer yoluna çıkmaya cüret ederse bir yana süpürülüverirdi. Salahaddin kendinden emin bir şekilde ordusuna Kudüs'e yürüme emri verdi. "İki güne kalmadan oradayız," dedi.

Yine de süvari birliklerine yanları sarmaları için haberci gönderdi ve memluklara ortaya gelip önünü kapatmalarını emretti.

Ay yükselirken bulutlu gökyüzünde
Bağırarak lanetliyorum.
Ayaklarım bir kan gölünün ortasında duruyor,
Masumlardan akan kanların
Kendi elimle katlettiğim.
Yerin susuzluğunu gideren kanların,
Acıyla ve ölümle.

Lucirina Telor Vivan

Bölüm 11

Montgisard Savaşı

Kral IV. Baldwin, piskoposun yardım etmek için uzanan elini bir yana iterek acıyla ayağa kalktı. Ordusuna baktı, sonra adamlara bağırdı.

"Bugün biz Tanrı'nın işini yapıyoruz ve hiç korkmayacağız. Cesaretinizi kaybetmeyin, çünkü Tanrı bizden yana. Biz galip geleceğiz. Tanrı hepinizin yanında olacak!"

Genç kralın sözlerini duyanlar bağırınca bir kükreme yükseldi ve sözleri küçük dalgalar gibi ordunun gerideki saflarına ulaştıkça, artık cesaret bulan ve tek istekleri kralları için savaşmak olan adamların hemen hepsinin gözleri dolarak havayı tezahürat sesleri doldurdu.

Aniden korku ve kararsızlık kaybolmuştu. Atına binmesine yardım edilen kralın etrafını saran adamlar bu büyük eşitsizlik karşısında öleceklerinden, Tanrı'nın hizmetkârları olacaklarından ve o gün, 1177 yılının Kasım ayının 25'inde kutsanacaklarından amansız bir şekilde emindiler.

Talon'un ağzı kurumuş ve midesinin ortasına bir yumru oturmuştu ama çatlamış dudaklarının arasından yanındaki iki arkadaşına Max'in en son savaşta söylemiş olduğu sözleri söylemeyi başardı: "Yakınımda kalın. Yakınımda kalın."

İkisi de başlarıyla onu onayladılar. Söylenecek bir şey yoktu.

Talon Mısırlıların nihayet bu tehdidi ciddiye almaya başladığını ve hafif süvarilerin yanlardan dörtnala sürerek geniş bir Memluk birliğinin toplanmış olduğu merkeze ulaşmaya çalıştığını görebiliyordu.

Tam Talon'un öngördüğü gibi sultan ordusunu Tell al-Safiya'nın önüne koymaya ve ordusunun arkasındaki tepeye okçularını yerleştirmeye karar verdi. Birlikler kitleler halinde sırtlarını dağa vermek için aceleyle harekete geçtiler.

Talon görünüşe göre takviye sağlamak ve yük katarını tehlikeli bölgeden uzaklaştırmak amacıyla her yana dörtnala habercilerin koşuşturduğunu görebiliyordu. Artık onlara ellerinden geldiğince sertçe vurmanın ve hazırlanmalarına daha fazla fırsat vermemenin zamanı gelmişti.

Arkalarından büyük bir gümbürtü geldi. Arkasına bir göz atan Talon ufkun fırtına bulutlarıyla karardığını gördü. Uzakta şimşekler çakıyor ve hemen arkasından gök gürlüyordu. Yoğun sıcak yüzünden kalın tuniğinin altında ter içinde kalmıştı. Talon boğucu miğferinin içinden yüzünü silebilmeyi diledi. Dikkatini tekrar önüne çevirirken fırtınanın yakında onları vuracağını düşündü. Terli insanların ve hayvanların pis kokusu burun deliklerine saldırıyordu.

Lord Odo Tapınak Şövalyelerinin önüne geçerek kolunu kaldırdı. Tapınak Şövalyelerinin safları bir bütün olarak harekete geçti. Etraftaki gerilimi ve enerjiyi hisseden atların çoğu kaçmak istediği için sıkıca tutuluyordu. Tapınak Şövalyeleri böyle kapalı bir düzene girdikleri zaman her birinin komşusuna, eğer varsa karısıyla olduğundan daha yakın olduğu söylenirdi. Hepsi diz dize, omuz omuzaydılar ve kalkanları soldaki komşularının kalkanının üstüne biniyor ve onun sağ omzunu koruyordu.

Talon kralın adamlarının hemen arkalarından geliyor olması ve saldırıya geçtikleri zaman düşmanın bu zavallı Tapınak Şövalyeleri birliğini yutmaması için dua etti. Sonuna kadar gideceklerinden emindi ama korkusuna rağmen açıklayamadığı bir coşku da duyuyordu.

O sırada arkasından bir kükreme daha geldi ve dönüp bakınca ensesindeki tüyler diken diken oldu. Ağır hasta ve elleri beyaz bandajlarla sarılmış ve biçimsiz yüzü bir eşarpla yarı örtülmüş olan kral hemen Tapınak Şövalyelerinin arkasında iri bir ata binmişti ve ordusu da onun arkasında toplanıyordu. Talon Lord Reynald'ın kralın ve Joscelin'in yanında ilerlediğini görecek zamanı zor buldu.

Sonra dikkatini tekrar ileriye verdi. Odo kolunu kaldırmıştı ve indirince ilerleme emri verilmiş oldu. Şimdi bütün Tapınak Şövalyelerinin gözü liderlerindeydi. Kalkanlar kaldırılıp iyice sıkıştırılmış ve uzun tahta mızraklar aşağı indirilmişti. Elli metre kadar yürüme hızında ilerlediler, sonra kol yeniden kalkıp indi. Bu tırısa kalkabilecekleri anlamına geliyordu. Atlılar bir bütün olarak yürüyüşlerini değiştirerek hızlandılar. Oluşturdukları hat Talon'un o zamana dek gördükleri içinde en düzgünüydü. Bir elli metre daha ilerlediler ve kol son kez kalkıp indi ve şövalyelerin oluşturduğu ikili hat atlarını mahmuzladı.

Tapınak Şövalyeleri dörtnala ilerlemeye başlayınca arkalarında gökyüzünü bir şimşek aydınlattı. Talon bakışlarını düşmana çevirdi.

Talon hücuma geçen Tapınak Şövalyelerinin yolunun üstündeki askerlerin yüzünde gerçek bir afallama ifadesi belirdiğini görebiliyordu. Şimdi Frenkler Mısır ordusunun öncü kolundan sadece birkaç yüz metre ötedeydiler. Deve güdücüleri çılgın gibi hayvanlarını yol üstünden çekmeye uğraşıyordu fakat hayvanlar birbirlerine çarpıp karman çorman olarak kaçmaları olanaksız hale geliyordu. Piyadeler bölündü ve üstlerine hücum eden şövalyelerin korkunç manzarası ve iri atlarının toynaklarının gümbürtüsü pek çoğunun ölmeden evvel gördüğü ya da

duyduğu son şey olduğu için korku dolu çığlıklar atarak her yana kaçışmaya başladılar.

Kaçanların çoğu Vadi'nin setlerini tırmanamadığı için, onun yerine aşağıya, yaklaşan tehlikeden uzağa doğru koşuyordu. Yoldan çekilemeyenler saldıranların atlarının yeri döven toynaklarının altında gözden kayboluyor ve bu ezici güç onları süpürürken attıkları acı dolu çığlıklar aniden boğuluyordu.

Lord Odo düşman ordusunun merkezini kendine hedef seçmişti. Aniden yolları üstünde hiçbir destek Mısırlı birlik kalmadı ve yol Tapınak Şövalyelerinin Mısır ordusunun tam ortasını vurmalarına olanak sağlayacak kadar açıldı. Talon önünde Memlukların kalabalık saflar halinde dolandığını ve arkalarındaki tepelerde en çok korktuğu okçuların olduğunu gördü.

O sırada Lord Odo'nun bağırdığı duyuldu: "Deus Lo Volt! Deus Lo Volt!" Bu ses yüzlerce demir toynağın oluşturduğu gümbürtünün içinde açık bir şekilde duyuluyordu. Tapınak Şövalyeleri kükrer gibi savaş çığlıklarını attılar: "Deus Lo Volt!"

Talon da arkadaşlarıyla birlikte bağırdı ve önlerindeki kalabalık saflara saldırmak için geriye kalan kumdan ve fundalardan ibaret mesafeyi dörtnala alırken de bağırmaya devam etti. Daha sonra düşündüğünde Tapınak Şövalyelerinin önlerindeki insan ve hayvanlardan oluşan hattı bu kadar kolay yarıp geçmelerine hayret etti. Hayvanlar ve insanlar mide bulandırıcı çatırtı sesleri çıkartarak çarpışınca, Talon'un atının üstüne durmaktan ve arkadaşlarından ayrılmadan hayatta kalmaktan başka bir şey düşünecek zamanı olmadı.

Talon mızrağı tam önündeki iri bir adamın hafif kalkanını delip geçince adamın yaşadığı şoku hissetti. Adamla atı göründükleri gibi hızla gözden kayboldular. Talon mızrağının adamı atından aşağı indirmesini bekledikten sonra silahını adamın bedeninden çekip aldı ve kanlı ucundan üstüne hafif kan sıçratarak mızrağını başını üstünde çevirip tekrar koltuk altına soktu. Havada bir topuz uçtu ve kolunu titreterek büyük bir gümbürtüyle kalkanına çarptı ama hiçbir zarar vermeden yana düştü. Karşı-

sında bir adam daha belirdi ve Talon yine mızrağının bir şeyin içine girdiğini hissetti ve adam ölürken acı dolu bir çığlık attığını duydu. Kanlar içinde kalan mızrağı o kadar kayganlaşmıştı ki onu kuvvetle çektiği zaman eli kaydı, onun için kılıcını çekti ve atını hızla ileri sürdü.

Sonra bağıran insanlardan, kesip biçen kılıçlardan, baltalardan ve topuzlardan ibaret bir arbede yaşandı. Talon yanında bağıran arkadaşlarını duyabiliyordu ve Tapınak Şövalyelerinin saldırısı Memluk süvarilerinin saflarının daha da derinlerine ulaştıkça Talon kendisinin de bağırdığını fark etti. Kılıcını menziline giren herkese saplayıp vuruyordu, tıpkı Thierry, Vorhert ve diğerleri gibi. İri savaş atları ilerlerlerken yerdeki insanların ve hayvanların üstünden atlıyordu. Devasa atlar ilerlerken demir nallı ön ayaklarıyla insanlara ve atlara vuruyor, bedenleri eziyor, uzuvları kırıyor ve binicilerinin mahmuzları ve savaş alanındaki kokular yüzünden neredeyse deliriyorlardı.

Talon sağındaki Mısırlı bir atlının kalkanına vurdu ve onu ikiye ayırdı. Kolu kesilen adam feryat etti ve sonra ayaklar altında gözden kayboldu. Talon'un atı yerdeki cesetlerin üstünden ileri atıldı ve aniden önünde daha az düşman olduğunu fark etti.

Tapınak Şövalyelerinin saldırısı onları Tell dağının eteğine sürmüştü. Şimdi ok yağmuruna maruz kalmışlardı ama uzun kalkanları onları koruduğu ve yaşanan kaos ve birbirini iten insanların baskısı yüzünden okçuların atları vurmaları zorlaştığı için hedefi pek az buluyorlardı. Tapınak Şövalyeleri birkaç yaralanma dışında pek zayiat vermemişlerdi; şimdi dosdoğru okçuların saflarına doğru sürüyoriardı ve katliam yeniden başladı. Saniyeler içinde hafif silahlı okçular canlarını kurtarmak için kaçmaya başladılar ve tepe boşaldı. Tapınak Şövalyeleri iri atlarını kontrol altında tutmaya çalışarak kum ve toz bulutu içinde durdular. Kana susamışlık ve korku yüzünden çıldıran hayvanlar karşı koyarak binicilerini yere düşürdüler ama kontrol altına alındılar.

Talon içgüdüsel olarak Lord Odo'nun olması gereken orta kısma baktı ve onlara sol kanada doğru dönmelerini işaret et-

tiğini gördü; savaş sancağı arkasında dalgalanıyordu. Tapınak Şövalyeleri bir kez daha örgütlendi ve bir grup sarıklı adamla büyük bir yük katarının etrafında organize olmaya çalışan hafif süvarilerden oluşan saflara saldırdılar.

Talon yine iki yanındaki arkadaşlarıyla diz dizeydi; yine bir ağızdan savaş çığlıklarını attılar: "Deus Lo Volt!" Tapınak Şövalyelerinin oluşturduğu hat bir kez daha Mısır ordusunun hafif süvarilerine bindirdi. Talon kılıcını bir piston gibi kullanıyordu. Atının omzunun üstünden ileri uzanmış, menziline giren herkese kılıcını saplarken, iki yanındaki Thierry ile Vorhert de devasa kollarıyla, artık sadece onlardan kaçmak istermiş gibi görünen Mısırlılara vuruyorlardı.

Yanlarından iri iri açılmış, çılgın gibi bakan gözler ve feryat eden ağızlar gelip geçiyordu. Etrafındaki birbirine çarpan çeliklerin sesleri, un ufak olan bedenlerin mide bulandırıcı çatırtısı, yaralanan ve ölen adamların çığlıkları Talon'un beynini uyuşturuyordu. Frenklerin bindiği büyük savaş atları savaşmak için eğitilmişti ve bizzat savaş silahı olarak kullanılıyordu. Şaha kalkıyorlar ve demir nallı ön ayaklarıyla düşmanın daha ufak atlarına vuruyor ve öyle bir zarar veriyorlardı ki çoğunlukla binicisini de aciz bırakıyorlardı. Talon'un atı kan kokusu almıştı. Adeta delirmişti ve kontrol edilmesi zorlaşmıştı; etrafındaki diğer atlar gibi korku ve öfkeyle dönüp duruyordu. Talon hayvanı idare etmek için çok uğraşmak zorunda kalmıştı.

Savaşın çıldırttığı Frenkler yaraladıkları düşmanlardan fışkıran kanlar yüzünden sırılsıklam olmuşlardı. Kurbanlarının kafası kopuyor, bağırsakları dışarı fırlıyor ve uzuvları kesiliyor ve katliam hâlâ devam ediyordu. Şimdi ölmekte olan insanlardan ve hayvanlardan yükselen toplu bir çığlık sesi savaş alanındaki herkesin kulaklarında çınlıyordu.

* * *

Mısır sultanı atından indi, şoke olan ve dehşete düşen adamları çaresiz bir şaşkınlık içindeydi. Tapınak Şövalyelerinin bu aman-

sız saldırısı onları o kadar afallatmıştı ki insanlar tamamen cesaretlerini kaybederek yine üstlerine gelen bu ölüm makinesinden dörtnala kaçmaya başlamıştı. Sultanın emrinde okçuları bile yoktu. Hıristiyan şövalyelerin daha ilk hücumunda Tell dağının tepesinden kaçıp gitmişlerdi.

Salahaddin bir anda kendini artık etrafa saçılmış olan önceki yük katarının ortasında birkaç hizmetliyle birlikte bulmuştu. Atı öldürülmüştü ve ölmekte olan atının eyerinden aşağı yuvarlanıp iki ölü hayvanın arasına düşerek canını zor kurtarmıştı. Tapınak Şövalyeleri hafif süvarilerini sanki hiçbir mevcudiyetleri yokmuş gibi bir kenara savurduktan sonra gök gürültüsü gibi yük katarının içinden geçip gitmişlerdi. Sultan savaşı kazanmak için artık süvarilerine güvenilemeyeceğini anlamıştı ve çok sayıdaki piyadeleri de vadide koyun gibi katlediliyordu. Kumandanları gitmişti, ya ölmüşler, ya yaralanmışlar ya da kaçıp gitmişlerdi ve onu bu savaş meydanında başının çaresine bakması için tek başına bırakmışlardı. Adamlarından biri ona bağırıyordu, adamın sesi uyuşmuş zihnine zar zor ulaşıyordu. Bu yıkımın nasıl böyle hızlı ve kapsamlı gerçekleştiğini anlayamıyordu ama hizmetkârın çığlıkları nihayet ona ulaştı.

"Gitmelisiniz, efendim. Hemen şimdi gitmelisiniz buradan!"

"Bir at gerek bana!" Salahaddin zihnini netleştirmeye çalışarak başını salladı.

"Atları öldürdüler ama bu deve var, efendim. Tanrı sizi korusun ama bunlar durdurulamıyor, hemen kaçmalısınız."

Hizmetkâr aceleyle deveye çıkmasına yardım etti ve sonra koşup hemen kendi hayvanına bindi. Develerini kırbaçladılar ve hızla etrafta dolanan insanların arasından geçip uzaklaştılar. Bazıları Hıristiyan piyadelerle kıyasıya savaşırken bazıları da silahlarını bırakmış, kalabalıklar halinde nispeten daha güvenli olan güneye doğru kaçıyorlardı. Sultan kendi hayatını kurtarmak için çaresizce savaş alanını terk ediyordu; o olmadan savaşın seyrinin ne olacağını bilmiyordu ama eğer bu savaştan sağ çıkarsa bir şeyden emindi. Bir daha asla Tapınak Şövalyelerini küçümse-

meyecek ve eğer teslim olurlarsa bir daha asla onlara merhamet göstermeyecekti. Fazla tehlikeliydiler.

* * *

"İşleri bitti, kaçıyorlar!" diye bağırdı biri ve Talon yeniden cesaretlendi. Kralın adamları bu sözleri bağırarak tekrarlamaya başladı ama Talon bunun için daha çok erken olduğunu biliyordu. Thierry ile Vorhert'e yakınında durmalarını bağırdı ve herhangi bir tehlike var mı diye hızla etrafı kolaçan etti. Kendilerini ganimetlerle ve daha pek çok pahalı şeylerle dolu bir yük katarının ortasında buldular; develer bağırarak her yöne kaçışırken yüklerini de peşlerinden sürüklüyorlardı.

Eğer kazanırlarsa bunlar kralın ordusunun adamları için bayağı kıymetli avantalar olduğunu düşündü Talon. Bu sultanın katarı olmalıydı, Talon etrafta onu aradı. Ama Salahaddin'den iz yoktu. Eğer hâlâ orada olsaydı onu tanıyacağını biliyordu. Kaçmaya çalışan, yüksek rütbeli biri gibi görünen bir adamın etrafında toplanmış bir grup atlı gördü.

"Şu adamları görüyor musun, Thierry, hemen onlara saldırmalıyız!" diye bağırdı, yere saplanmış bir mızrağı tutup çekerek; ancak yanından geçerken bunun bir cesede saplı olduğunu fark etti.

Thierry ve Vorhert atlarını mahmuzlayarak Talon'la birlikte dörtnala gösterdiği gruba doğru sürdüler. Cesur adamlar onları durdurmaya çalıştı ama bu eşit bir mücadele değildi. Üç Tapınak Şövalyesi grubun iyice içlerine girerek diğer Tapınak Şövalyelerinin geçebileceği bir yol açtılar. Talon yeni mızrağını bir atlının hafif kalkanına sapladı, mızrak adamın göğsünden geçip sırtından çıkarken önündeki bir başka adamı da kılıcıyla hakladı. Thierry'nin bir kurbanından fışkıran kan yanından geçerken her tarafını ıslattı.

Talon adam darbeyi savuşturmaya çalışırken birbirine vuran metallerin gıcırtısını duydu ama sonra kılıcını savurarak alttan adamın böğrüne sapladı. Adamın sarığı kaydı ve atından yere

düşmeden evvel ağzı sessiz bir çığlık halinde açıldı. Talon hemen arkadaki pahalı giysiler içindeki bir adama doğru ilerliyordu. Adam kendini savunurken bağırarak ağzını kocaman açınca dişleri göründü; kavisli kılıcıyla Talon'a vurmadan önce kalkanını havaya kaldırdı.

Talon sol kolunu indirince darbe kalkanına indi ve sonra kılıcını dosdoğru adamın göğsüne sapladı. Kılıcı adamın göğüslüğünü sıyırıp geçti ama bu Talon'un kalkanını yüzüne vurmasına yetecek kadar sarsmıştı adamı. Adam eyerinde geriye savruldu ve yanından geçip giderken Talon'a açıkta kalan omzuna vurma fırsatı verdi.

Talon yerdeki kumları kaldırarak arkadaşlarının nasıl olduğunu görmek için atını çevirdi. Bu çatışma son bulmuştu. Öteki şövalyeler başka hedefler bulmak için uzaklaşırken üç Tapınak Şövalyesi durup düşmana verdikleri zarara baktılar.

Saldırmış oldukları gruptaki adamlar Talon'un yaraladığı adamın korumalarıydı. Şimdi hepsi ölmüş veya yaralanmıştı; Talon'un yaraladığı adamsa bir kan gölü içinde kumların üstünde yatıyordu ama hâlâ hayatta görünüyordu. Talon arkadaşlarına kendisi onu sorgularken atını ve mızrağını tutmalarını söyledi.

Atından inerek ama kılıcını elinde hazır tutarak yaralı adama yaklaştı. Adam ölüyordu ama nefret ettiği Franslardan birinin şimdi başında durduğunu anlamıştı.

"Beni rahat bırak, kâfir, ölüyorum, görmüyor musun?" diye fısıldadı, gözleri acıdan yarı kapalı olan adam. Etraflarında bütün hızıyla süre giden savaşın bütün o gürültüsüne rağmen sanki iki adamı sessiz bir vaha sarmıştı.

"Bir düşman bile ölen birini rahatlatabilir," dedi Talon Arapça.

Yaralı adamın gözleri bir anda açıldı. "Kimsin sen ki benim dilimi konuşuyorsun?" diye sordu, gözlerini kısıp ona bakarak.

"Ben Tapınak Şövalyesi Talon de Gilles. Sen de ismini söyle ki ailene haber gönderebileyim."

Adam gözlerini kırpıştırdı. "Ah..." dedi nefesi kesilerek ve acıyla yüzünü buruşturarak. "Benim adım Abdul-Basit ibn Kaliq, Sultan Salahaddin'in akrabasıyım. Gerçekten benim için haber gönderecek misin?"

"Geçişi yapman için gereken duaları söyleyecek ve bedenine saygı göstereceğim. Bir Müslüman gibi gömülmeni sağlayacağım ve sen gittiğin zaman kimse cesedini yağmalayamayacak, Abdul-Basit ibn Kaliq."

"Sana teşekkür ederim, Talon de Gilles, her şeyi gören Allah seni korusun. Eyerimdeki çantalardaki altınlar bunu yapmana yardım edecektir... Biraz suyun var mı? Çok susadım," diye inledi ölmekte olan adam.

Talon kendisi de fevkalade susamış olsa da atına döndü, küçük su tulumunu aldı ve Abdul'un yattığı yere döndü. Tulumun ağzını adamın dudağına dayadı ama adam ölmüştü. Açık gözleri cansız ve donuktu. Sakallı yüzüne bir sinek konmuştu bile.

Talon yavaşça ayağa kalktı, sonra atının üstünde dürülmüş duran pelerinini aldı ve gidip ölü adamın üstüne örttü. Sadece her savaşın peşinden gelen talanın bir Tapınak Şövalyesinin pelerini altında yatan bir cesede dokunmamasını umabilirdi.

Sonra adamın atının yanına gitti. Hayvan sahipsiz bir şekilde, başı aşağıda duruyordu; efendisini yere öyle yatar halde bırakıp gitmeye gönülsüz gibi görünüyordu. Talon hayvanı nazik sözlerle sakinleştirdikten sonra eyerindeki ağır çantaları alıp kendi atına yükledi. Süslü eyerle dizginleri de alıp yerde yatan savaşçının yanına koydu. Sonra kılıcının düz tarafıyla hayvana vurup onu gönderdi. At sanki sahibiyle vedalaşıyormuş gibi kişnedikten sonra dörtnala güneye doğru uzaklaştı, Talon onun orada evini bulmasını umuyordu. Ne var ki Sina'daki Bedevilerin onu sahipleneceklerinden şüpheleniyordu.

Tekrar atına bindi ve o ve arkadaşları kaçmamış ya da henüz teslim olmamış düşmanları arayan Tapınak Şövalyelerine katıldılar. Karşılarına çıkan bütün düşman gruplarını yakalayıp katlediyorlardı. Talon'un karşısına hedef olarak çıkan her kalkana,

kılıca, kafaya veya uzva vurmaktan kolu yorulmuştu. Kılıç tutan kolu omzuna kadar kan içindeydi.

Çok geçmeden Tapınak Şövalyelerinin saldıracağı süvari grubu kalmamıştı ortalıkta, onun için karşılarına çıkacak başka hedeflere saldırmak üzere ayrıldılar. Talon'un içgüdüleri ona bütün güçleriyle savaşmaya devam etmelerini söylüyordu, eğer düşman sayısını birkaç bin bile artırsa kesinlikle kaybederlerdi.

Aldığı darbeler yüzünden kalkanını tutan eli uyuşmuştu. Çok yorgundu ama bu işin bitmediğini biliyordu, onun için kendini toplayarak bitkinliğinden sıyrılmaya çalıştı. Onun tavsiyesine uyarak üç adam, zaman zaman daha büyük şövalye gruplarına katılsalar da, hep bir arada kaldılar.

Yağmalamakla meşgul olmayan kralın piyadelerinin çoğu şövalyelerin mevcudiyetinden cesaret alarak düşman gruplarına saldırıyorlardı. Ne var ki piyadelerin sık sık ölüleri veya yaralıları yağmalama fırsatı yüzünden dikkati dağıldığı için Tapınak Şövalyeleri onların değerli bir şeyleri kapıp sağa sola sallayarak ve kan içinde kalmış tuhaf cüceler gibi neşeyle bağırarak birbirlerine göstermelerine izin veriyordu.

Şansları Talon'un Memluklar olduğunu düşündüğü daha büyük bir grupla karşılaşana dek sürdü. Bu adamlar onca diğer yoldaşları gibi savaş alanından o kadar kolay kaçıp gitmeyeceklerdi. İki grup büyük bir hiddetle birbirine hücum etti ve kısa sürede herkesin kendi canını kurtarmak için savaştığı bir yakın dövüş başladı. Aralarında Mısırlı piyadeler de vardı ve Tapınak Şövalyelerinin onları geri püskürtmek için birlikte çalışması gerekiyordu. Düşman bir şövalyeyi diğerlerinden tecrit edip üstüne üşüşmeye ve her yandan baltalarla, kılıçlarla ve ucu sivri sopalarla saldırarak onu atından düşürmeye çalışıyordu.

Bu iki defa olduktan sonra Talon o ve arkadaşlarının sadece birbirini değil, diğer şövalyeleri de kollaması gerektiğini anladı. Şimdi düşmanı kendi tuzağına düşürüyor, Mısırlı piyadeler ve atlılar bir şövalyenin üstüne üşüştükleri zaman üçü birden düşmana çullanıp kuşatılmış olan şövalyeyi onlardan kurtarıyorlardı.

Savaş çok şiddetliydi, her iki taraf da aman vermiyordu. Memluklar teslim olamayacakları için çaresizce savaşıyordu ama artık çok yorgun düşen şövalyeler hemen bitsin istiyorlardı. Talon birkaç kez atsız bir şövalyeyle bir Memluğun kan içindeki kaygan zeminde karşılıklı sendeleyerek, birbirlerine dermansız bir şekilde silahlarını savurmaya çalıştığını ve ikisi de karşıdan gelen darbe karşısında kendini savunamadan durduğunu gördü. Bir keresinde Tapınak Şövalyesi nihayet durdu ve kolunu sanki "Git buradan!" der gibi dermansız bir şekilde kaldırdı.

Mısırlı imayı anladı ve uzaklaşmaya başladı ama Tapınak Şövalyelerinden olmayan bir başka şövalye onu yere serip mızrağının arkasıyla vurdu. Adamın bedeni sanki bir bez bebekmiş gibi yana doğru savruldu ve şövalye başka kurbanlar aramak üzere uzaklaştı. Talon midesi bulanarak başını çevirdi.

Yorgunluk Tapınak Şövalyelerini avucuna almaya başlamıştı; darbelerden sakınacak kadar hızlı olamıyorlardı. Talon'un uyluğuna bir mızrak isabet etti, yarası yüzeysel olsa da acıyor ve çok kanıyordu. Vorhert'in de sağ omzuna, zincir zırhını delip etini kesen kötü bir darbe aldığını gördü. Onun da çok kanaması vardı ve küfrediyordu ama sonra üzengisinin üstünde ayağa kalktı ve kükrer gibi bağırarak iki eliyle kılıcını aşağı indirip onu yaralayan adamın başını uçurdu.

O sırada Thierry acı dolu bir çığlık attı ve Talon bir mızrağın sırtından girip göğsünden çıktığını gördü. Thierry acı içinde eyerinin üstüne kapaklandı. Talon ve Vorhert atlarını hemen onun yanına sürdüler ve Talon eğilip yaralı adamdan atının dizginlerini alarak hayvanı etraflarındaki arbededen uzağa çekti. Yerden silahını ona doğru savurmaya çalışan bir mızraklıyı yere serdi ve adamın bedeni Talon'un savaş atının toynakları altında ezilirken feryadıyla birlikte kırılan kemiklerin sesini duydu.

Canlıdan çok ölünün bulunduğu, vadinin nispeten daha sakin bir yerinde atlarından indiler ve Thierry'yi de yavaşça atından indirdiler. Talon hemen yoldaşının ölmekte olduğunu anladı. Ağzından kan sızıyordu. Thierry konuşmaya çalıştı ama kan öksürdü, kasılarak ve yerdeki kumları tekmeleyerek öldü.

Öldüğünü kabul edemeyerek arkadaşının bedenini sarsan Talon kan içindeki kumların üstüne diz çöktü ve arkadaşını kollarının arasında tutmaktan ve mırıldanarak günahlarının bağışlanmasını dilemekten başka bir şey yapamayacak kadar bitkin halde onu kollarının arasına aldı.

"Atlara binmeliyiz, Talon, yoksa bizim de işimizi bitirecekler," dedi Vorhert boğuk bir sesle, çatlamış dudaklarının arasından.

Talon onu zar zor duyarak başıyla onayladı ve Thierry'yi tekrar yere yatırdı. Sonra vücuduna saplanmış olan mızrağı çekip alarak uzağa fırlattı. Yüzünde geniş bir kan izi bıraktığının farkında bile olmadan eldivenli eliyle gözyaşlarını sildi. Miğferini ne zaman kaybettiğini hatırlayamıyordu. İçinde büyük bir kayıp duygusu hissediyordu ama Vorhert haklıydı, hayatta kalmaya çalışmalıydılar. Bu korkunç savaş henüz sona ermemişti.

Ama atına binerken bir tezahürat sesi duydu ve uzakta kralın sancağının havaya kaldırıldığını gördü. Gözleri kan içinde ve duyuları uyuşmuş halde etrafına bakınan Talon savaş meydanında hiç düşman sancağı olmadığını gördü. Ta uzakta, güneyde hayatta kalan düşman askerlerinin peşlerinde kralın adamlarıyla kaçarken yerden kaldırdığı toz bulutunu görebiliyordu.

Talon daha sonra Sina Çölü'nde Bedevilerin leş kargaları gibi mağlup düşmanın üstüne üşüşüp onları öldürdüğünü ve yağmaladığını öğrenecekti. Bedeviler onlarla aynı inanca mensup olmalarına rağmen Mısırlılardan pek hoşlanmazlardı. Bedeviler Hıristiyanlarla yan yana yaşamaya ve bağımsız kalmaya çalıştıkları için Salahaddin onların kabilelerine hiç rahat vermemişti.

Talon Salahaddin'in bu savaştan sağ çıkıp çıkmadığını merak ediyordu. Korkunç bir kıyım olmuştu; etrafta göz alabildiğine ölü ve ölmekte olan insanlar, atlar ve develer vardı. Mısır ordusu yok edilmiş ve talan başlamıştı. Kralın adamları kaçan develeri yakalayıp yüklerini açıyorlardı. Sadece kapana kısılıp kaçamayan düşmanlar direniyor ve ya Tapınak Şövalyeleri ya da kralın şövalyeleri onlarla kısa ve öz bir biçimde ilgileniyorlardı.

Hemen hiç aman vermiyorlardı, çünkü bunca dökülen kan karşısında çılgına dönen askerler öfkelerini merhamet etmeleri için bağıran bu talihsiz adamlardan çıkartıyorlardı.

Talon yorgun bir tavırla Vorhert'e baktı; bakışlarına cehenneme gidip gelmiş olan bir adamın tekinsiz, boş bakışları karşılık verdi. Vorhert kan içindeydi, bunun bir kısmı kendisinin ve atının, bir kısmı da kurbanlarının kanıydı. Tuniği paramparça olmuştu, zırh ceketi birkaç yerden kesilmişti ve kolundaki yara kanıyordu. Talon kendi pis tuniğinden bir parça koparark elinden geldiğince iyi bir şekilde onun yarasını sardı. Sonra acıdan yüzünü buruşturarak kendi yarasını sardı.

Birlikte, neler olduğunu anlamaya çalışarak, hiç konuşmadan savaş meydanını gözden geçirdiler. İkisi de bu kadar zor şartlara rağmen kazanmış olabileceklerine inanmıyordu. Talon son derece yorgun ve susamıştı. Eyere bağlamış olduğu tulumu yavaşça alıp titreyen ellerle çatlamış dudaklarına götürdü. O zaman onun kılıç darbeleriyle dilindiğini anladı: su tulumu boş ve işe yaramazdı. Talon onu yorgun bir tavırla bir yana atarak etrafta başka su olup olmadığına bakındı.

Vorhert romatizmalı yaşlı bir adam gibi yavaşça atından inip ölü atının altında yatmakta olan bir Mısırlıya doğru yürüdü ve adamın eyerinin altındaki su tulumunu aldı.

Sonra Talon'un yanına dönerek ona uzattı. Talon tek söz etmeden tulumu aldı ve suyun nereden alınmış olabileceğine aldırmadan ılık suyu içerek kalanını içmesi için Vorhert'e uzattı.

Sonra atından inerek yorgunluktan titreyen hayvanın yanında durdu. Hayvanın kocaman başı aşağıdaydı; feci suya ihtiyacı vardı. Talon başka bir ölüden bir tulum daha alarak suyu avucuna döküp hayvanın kuru ağzına uzattı. Hayvan pek az su bitene kadar hepsini yaladı. Talon atın ıslak omzunu tıpışladı, sonra o ve at yan yana durarak etraftaki kıyımı gözden geçirdiler.

Talon'un görebildiği kadar, her yer alabildiğine ceset tümsekleriyle doluydu. İnsanlar ve atlar, aralarından silahların uçları çıkmış veya ağızları kocaman açılmış halde bir arada yığılmış

duruyordu. Karınları deşilmiş insan ve hayvanların cesetleri, çoğu üstü üste yığılmış halde sere serpe uzanmıştı; gözleri donuk bir şekilde gökyüzüne dikilmişti ve sanki ölürken ruhları çekilip alınmış gibi öfke ve acı içinde son kez buruşmuş olan yüzlerinde kanlı dişleri ortaya çıkmıştı.

Talon kendini son derece bitkin ve tükenmiş hissediyordu. Vorhert kırılmamış bir mızrak bulmuş ve yeniden atına binmişti. Artık aldığı darbelerden yer yer içe göçmüş olan kalkanı eyerinin kaşından sarkarken, mızrağına yaslanarak başı aşağıda eyerinin üstüne yığılmış duruyordu. Aynı derecede dermansız kalan atı da başı aşağıda, bacakları ayrık halde, titreyerek duruyordu. Talon tekrar atına bindi; ıstırap içindeki yaşlı bir adam gibi hareket ediyordu. İçgüdüsel olarak, bundan sonra tehlikenin ne taraftan gelebileceğini görmek için etrafı araştırıyordu.

Güneşin sanki batı ufkunu kanla boyar gibi batmakta olduğunu ve gökyüzünün geri kalanının kapkara ve yağmur bulutlarıyla dolu olduğunu fark etti. Yakınlarda karanlığın içinde zikzak çizerek bir şimşek çaktı ve bunu başlarının üstünde patlayan meşum bir gök gürültüsü izledi; fırtına tam tepelerindeydi. Talon'un yüzüne kocaman bir yağmur damlası düştü. Aniden ölülerin üstünden sarkan paçavraları dalgalandıran ve yerdeki tozu toprağı havaya kaldıran sıcak bir rüzgâr esti.

Lord Odo Tell Dağı'nın yakınında Talon'la Vorhert'i buldu. Bir araya toplamayı başardığı diğer Tapınak Şövalyeleriyle birlikte yanlarına gitti.

"Sen misin, Sör Talon?" diye sordu, gözlerini kısarak alacakaranlıkta hareketsiz duran iki adama bakarak.

"Lord Odo!" dedi Talon hırıltılı bir sesle. "Kazandık mı?"

"Tanrı bize büyük bir zafer bahşetmeyi uygun gördü, Sör Talon. Bugün Tapınak Şövalyelerini bu savaşa getirmek için gösterdiğin çabalar sayesinde her zaman hatırlanacaksın."

* * *

Hayatta kalan Tapınak Şövalyeleri yavaş yavaş bir araya toplanıyordu. Korkunç kayıplar vermişlerdi. Kimse kaç kişinin öldüğünden emin değildi fakat Lord Odo'yu takip etmiş olanların yarısından azı eyerinin üstünde kalmıştı. Hepsi yaralıydı ve hepsi baştan aşağıya kan içindeydi.

Bir saat sonra hava açtı, gök gürledi ve ölülerin sere serpe yattığı ve canlıların sindiği kuru kumların içinde tıslayarak yıldırımlar çakmaya başladı. Sonra yağmur boşaldı. Kuvvetli sağanak Talon'un hoşuna gitti. Sanki gökyüzü hayatta kalanları ve ölmüş olanların cesetlerini temizliyordu. Kendine Tanrı'nın bunda bir rolü olup olmadığını sormadan edemedi. Gök gürültüsü ve yıldırımlar bu katliam için gayet uygun bir son, diye düşündü.

Talon'la Vorhert'in o gece yerine getirecekleri son bir görev vardı. Yağmurda sendeleyerek önce Thierry'yi, sonra Abdul-Basit'i buldular ve yağmurda kolayca yakaladıkları bir ata yükleyerek ikisini de geri götürdüler.

Lord Odo şövalyelerinin geri kalanlarını bir araya toplayarak bir sığınak aradı ama etrafta öyle bir yer yoktu. Fırtına başladıktan sonra dakikalar içinde hepsi iliklerine kadar ıslanmıştı.

Bardaktan boşalırcasına yağan yağmura rağmen kralın piyadeleri ve süvarileri gördükleri her şeyi yağmalıyor ve hayatta kalanları Ascalon'a kadar kovalıyorlardı. Ordu disiplini falan hiç kalmamıştı.

Tapınak Şövalyeleri etrafta buldukları, eyer çantalarına sığan her şeyi alıyorlardı. Kendi atları olmayan Tapınak Şövalyeleri için mümkün olduğu kadar çok başıboş at yakalamak zorundaydılar. Sonra Odo'nun ısrarıyla sırılsıklam olmuş, bitkin atlarıyla Vadi Al-Sarar'dan yukarı tırmanarak kıyıda kamp kurdular. Talon Vadi'nin su altında kalmaya başladığını fark etti ve Odo'nun adamlarına göz kulak olacak kadar soğukkanlı düşünebilmesinden memnun oldu.

Yağmur onları kamçılarken, çoğu pelerinlerinin altına büzüşerek ıslak yere yatıp uyumaktan başka bir şey yapamadı.

Vorhert hemen uykuya daldı ve horlamaya başladı ama Talon son derece bitkin olmasına rağmen uyuyamadı. Savaşın verdiği adrenalin tükenmiş ve onu tamamen bitkin ve dermansız bırakmıştı. Yine de zihni savaşı neredeyse an be an tekrar yaşadı ve şafağa kadar ona huzur vermedi, o zaman hiç hareketsiz oturarak ağlamaya başladı. Gözyaşları yağmurla karışarak kir içindeki sakallı yüzünden aşağı akıyordu; bir süre sonra yan tarafına düşerek huzursuz bir uykuya daldı. Atı sanki uyurken onu koruyormuş gibi başı aşağıda yanında duruyordu.

Ertesi gün soğuk ve ıslaktı; yerden yorgun adamları ve hayvanları iliklerine kadar üşüten bir sis kalkıyordu. O gün yağmur hiç durmadan çiselemeye devam etti; bulutlar Montgisard'ın yamaçlarının tepesiyle aynı seviyedeydi.

Tapınak Şövalyeleri şapkalarının ve miğferlerinin üstünden sular dökülürken ıslak pelerinlerine sıkıca sarınarak acınası durumlarını değerlendirdiler. Tarikat adamlarının yarısını kaybetmişti. Geriye kalanların hepsi yaralıydı ve ağır yaralı olanlar sedyelerin üstünde Kudüs'e geri götürülmeyi bekliyorlardı. Çoğu o kadar tükenmişti ki zaferi kutlayan kralın ordusunun sevincini paylaşamıyorlardı.

Kan çanağına dönmüş gözlerle artık Vadi Al-Sarar'da coşkuyla akan çamurlu suya bakan Talon savaşın geride bıraktığı ve suyun sürüklediği insan, at ve hatta deve cesetleri gördü. Ona sanki Tanrı bu savaşı yaşayanların belleğinden silmek istiyormuş gibi geldi.

Kralın kampından kralın yine elden ayaktan düştüğü ve bir sedyede yattığı haberi gelmişti. Önceki gece gücü tükenmişti ama ondan önce kazandığı zaferi idrak etmiş ve Tanrı'ya bu küçük ordusunun ve Tapınak Şövalyelerinin elde ettiği bu inanılmaz başarı için ona şükretmek için İskenderiyeli Azize Catherine'e adanmış bir manastır yaptıracağına söz vermişti. Kralın ordusundan bin yedi yüzden fazla kişi ölmüştü, savaş meydanına çıkmış olanların yarısıydı bu. Fakat düşmanın kayıpları inanılmazdı.

Lord Odo adamlarına Lord Reynald'la komutanlarının yirmi altı bin kişilik Mısır ordusundan savaş meydanında, Vadi Al-Sarar'da ve Tell al-Safiya çevresinde yirmi bininin öldüğünü tahmin ettiklerini söyledi.

"Sultan alaşağı edildi mi, Lordum?" diye sordu Talon.

"Bir deveyle kaçtığı söyleniyor!" dedi Odo gülerek.

Talon'la arkadaşları bu habere inanmakta zorlanıyordu ama haberciler bunun doğru olduğunda ısrar ettiler ve sonra Odo'dan kralın yanına gitmesini istediler.

Odo birkaç saat sonra geri geldi ve kralın bu savaşın onları Hıristiyan dünyasının gözünde ölümsüzleştirdiğini söyleyerek Tapınak Şövalyelerine övgüler yağdırdığını söyledi. Çok sevinçliydi, artık Tapınak Şövalyesi isminin Hıristiyan dünyasının her yerinde en büyük saygıyı göreceğini söylüyordu.

Gitme zamanı gelmişti. İyice alçalan bulutların altında, hâlâ yağmur yağarken Kudüs'e geri dönecek olanlar silah arkadaşlarıyla, Gazze'den gelen Tapınak Şövalyeleriyle vedalaştılar. Talon bu yeni yoldaşlarıyla teker teker kucaklaşırken üzüntüyle Sör Parsifal'i savaş meydanında kaybettiklerini fark etti. Şövalyeleri cesedini alıp Gazze'deki şapele gömeceklerdi.

Thierry'nin cesedi de Kudüs'e götürülecekti; Lord Odo, Talon ve Vorhert onu yanlarına alacaklardı.

Fatihten fazlasıyız biz,
Zafer göründü;
O'nun işi tamamlandığı için,
Savaşı kazandı O.

Michael Stace

Bölüm 12

Zafer

IV. Baldwin'in ordusu Kudüs şehrinin surlarından sevinç ve rahatlama çığlıkları atan büyük bir kalabalık tarafından karşılandı. Ordunun baş tarafı kapıdan girdiği zaman izdiham halinde sokakları dolduran insanlar tezahürat yapıyor ve bulabildikleri palmiye yapraklarını ve çiçekleri genç krala ve adamlarına fırlatıyordu.

Davullar ve borazanlar çalınmasına rağmen pek muzaffer bir ordu gibi görünmüyorlardı; yola çıkmış olanların yarısı kaybolmuş, ölmüş veya iş göremez derecede yaralanmıştı. Ve atla veya yayan şehir kapısından girenler de bütün olanaksızlıklara rağmen kazanmış bir ordudan ziyade yenik bir ordudan geriye kalan baldırı çıplaklar gibi görünüyorlardı. Genç kral bile atına bağlanmıştı ve düşmemesini sağlamak için tedirgin ve dikkatli silahlı adamlarla lordlar ona eşlik ediyorlardı.

Kralın ordusunun yırtık pırtık sancakları havada tutulan direklerde gururla dalgalansa da herkesin üstü başı paramparçaydı. Son iki gündür hiç durmadan yağan yağmur üstlerindeki kanı temizlemişti ama kan lekeleri hâlâ kalmıştı ve zincir zırhların, silahların ve koşum takımlarının üstünde kabuk bağlamıştı. Pek

çoğu yaralarını uydurma bandajlarla sarmıştı. Hiç durmadan çiseleyen yağmurdan sırılsıklamdılar ve bütün coşkuya rağmen çukura kaçmış gözlerinde cehenneme gidip geri dönmüş ve ebediyen değişmiş olanların o bakışı vardı.

Onları yenik bir ordudan ayırt eden tek fark sultanın ordusundan ele geçirilen ganimeti taşıyan eşeklerin ve develerin sayısıydı. Yağmura ve Vadi Al-Sarar'daki sele rağmen kralın adamları ve pek çok Tapınak Şövalyesi eve çok miktarda pahalı kumaş, altın, gümüş ve besi hayvanı getirmeyi başarmışlardı. Esirler de vardı ama acınacak kadar azdılar; kralın adamları düşmanı çılgın gibi avlarken fidye getirmesi mümkün pek çok kişiyi de öldürmüştü. Yenik düşen sultanın adamlarının geri kalanı da bu amansız Frenk ordusuyla karşı karşıya gelecek cesareti bulamamıştı; evlerinin nerede olduğunu biliyorlardı ve tabanları yağlamışlardı.

Bu muzaffer ordunun kana susamışlığından yakayı kurtaran ama kaçmakta geç kalanlar da sıra sıra bağlanmış ve kendilerini esir alanların peşlerinden tökezleyerek sürüklenerek nihayetinde fidye alınacaklar ve köle olacaklar şekilde ikiye ayrılmışlardı.

Geriye kalan Tapınak Şövalyeleri, başlarında gururlu Lord Odo'yla birlikte, alayın başındaki kralın ardından Davud Kapısı'ndan şehre girdi. Şehirdeki her kiliseden gelen çan seslerinin karıştığı, mazgallı siperlerdeki ve sokaklardaki kalabalığın gürültüsü Talon'un duyularını uyuşturuyordu ama bağırarak yapılan bu tezahürler onlar içindi.

Tapınak Şövalyelerin artık dillere destan olan saldırısının haberi onlardan önce şehre ulaşmıştı ve şimdi günün kahramanı onlardı. Üstlerine çiçekler atılır ve tezahürat yapılırken alay Aziz Davud sokağından Suriye Mübadelesi ismindeki geniş meydana yöneldi ve oradan sola, Aziz Stephens'le nispeten temiz Zerzevat sokağına dönerek Kutsal Kabir Kilisesi'ne doğru ilerledi. Tekrar sola, Via Dolores'e döndüler ve orada karşılarına Kutsal Kabir Kilisesi'ne açılan küçük meydan geldi.

Burada onları hâlâ küçük kilisenin etrafını saran yapı iskelesi-

nin önünde duran kalabalık bir erkân bekliyordu. Resmi kıyafetini giymiş olan ve daha alt rütbedeki kilise ve şehir erkânıyla sarılmış olan Kudüs Piskoposu oradaydı; etraftaki şehrin Hıristiyan sakinlerinden oluşan kalabalık hiç durmadan tezahürat yapmaya devam ediyordu.

Genç kral, ordu komutanı olarak şeref payesini alan Sör Reynald'ın yardımıyla atından indi ve sonra ihtiyacı olması durumunda ona destek olmaya hazır iki adamın eşliğinde dikkatli bir şekilde kilisenin üst erkânına doğru yürüdü. Aniden durdu ve arkadaki Odo'ya seslendi.

"Lord Odo, bana katılmayacak mısınız? Tapınak Şövalyelerinin sancağını da yanınızda getirin, Lordum, çünkü onu takdis ettireceğim."

Lord Odo atından indi ve şövalyelerin sancağını taşıyarak, Lord Odo'dan hiç hoşlanmayan ama sancağı öpüp kutsayan Piskopos William'ın önünde diz çöktü. Odo'nun daha sonra söylediği gibi, Piskopos Tapınak Şövalyelerini kutsamak zorunda kalmaktansa bir eşeğin kıçını öpmeyi tercih ederdi!

Sonra Kral Baldwin piskoposla birlikte kiliseye girdi ve sağ salim geri döndükleri için Tanrı'ya şükrettikten sonra ölenler için de dua okudular.

Piskopos ölülerin ruhuna dua okurken kilisede toplananlar da yüksek sesle mırıldanarak onun söylediklerini tekrarladılar:

"Requiem æternam dona eis, Domine, et lux perpetua luceat eis. Te decet hymnus Deus, in Sion, et tibi reddetur votum in Ierusalem. Exaudi orationem meam; ad te omnis caro veniet. Requiem æternam dona eis, Domine, et lux perpetua luceat eis."

"Ebedi istirahat bahşet onlara, Ey Tanrım ve ezeli ışık parlasın üstlerinde. Bir ilahi yakışır sana Sion'da, Ey Tanrım ve bir adak verilecek sana Kudüs'te. Duy duamı; bütün canlar sana dönecek. Ebedi istirahat bahşet onlara, Ey Tanrım ve ezeli ışık parlasın üstlerinde."

Şükran ilahileri kilisenin kubbeli çatısına yükselerek meydan-

da yassı kaldırım taşları üstünde çömelmiş olan adamlara kadar ulaştı. Ölülerin ruhuna okunan duanın ardından para toplama ve ilahi okuma faslı geldi. Piskoposun çınlayan sesi ve rahiplerin ilahileri bitkin düşmüş adamların kulaklarına ulaşınca bazıları ağlarken, bazıları da aklıselimliğin sınırına ulaşmış olanların o görmeyen gözleriyle bakışlarını uzaklara dikti.

Daha sonra Talon'la Vorhert hemen kralın sarayının karşısında bulunan, şehrin güneydoğusundaki Tapınak Şövalyelerinin kışlasına geri döndüler. Her tarafa çerçöp saçılmış olan dar sokaklarda yavaş yavaş yürürlerken Talon Süleyman Tapınağı'nın kalıntıları üstünde inşa edilen Küçük Aziz James şapelini açıkça görebiliyordu. Orada kendisi ve arkadaşları sağ salim geri döndükleri için şükretmeye ve ölenler için dua etmeye karar verdi. Yorgun şövalyelerin gün sona ermeden evvel yapacak çok işi vardı ve sonunda mütevazı yatakhanelerine çekilebileceklerdi.

Önce arkadaşlarının gömülmesi işi vardı ve dualar sona erdiği zaman atları ve teçhizatlarıyla ilgilenip onları ertesi gün için hazırlamaları gerekti. Talon ayrıca birkaç kişiyi ayarlayarak Abdul-Basit'in cesedini tapınağın yakınındaki küçük bir camiye götürttü ve onun dinine uygun bir törenle gömülmesini sağladı. Adamların bu işi iyi yapmaları için hepsine bol bahşiş verdi.

Şehirdeki askeri barınağa gidemeyecek kadar yorgun olan Talon da Vorhert'le birlikte kışlaya gitti. Kendinde ancak çizmelerini çıkartacak gücü bularak tekerlekli yatağın üstüne yığıldı ve derin, bitkin bir uykuya dalarak günün geri kalanı ve bütün gece boyunca uyudu.

O ve arkadaşları gördükleri kâbuslar yüzünden çığlık atıp yatakta sağ sola dönerken şehir kurtuluşunu kutlamaya devam ediyordu. Gece boyunca şehir sakinlerinin çoğu ucuz bira ve bal şarabıyla kör kütük sarhoş olurken, kimileri de şehrin küçük meydanlarında yakılan küçük şenlik ateşlerinin etrafında dans edip şarkı söyledi.

* * *

Talon ertesi sabah erkenden uyandı. Üstüne levazım subayının verdiği bir ceketi geçirdikten sonra mazgallı siperlere çıkıp gözlerini doğuya dikti. Düşünmek için zamana ihtiyacı vardı.

Savaş hâlâ zihninde canlıydı ve daha uzun bir süre de aklından çıkmayacağını biliyordu. Belleğindeki korkunç anıları susturmaya çalışarak, surların altında Kidron vadisine doğru ilerleyen eşekleri ve develeri görmeyen gözlerle doğuya baktı. Bunun anlamsız olduğunu bilse de, katılmış olduğu bunun kadar büyük bir başka savaşı hatırlayıp ikisini kıyaslamaya koyuldu. Miryakefalon savaşı tam bir felaket olmuştu ve o ve Max hayatta kaldıkları için çok şanslıydılar. Her iki savaş da çılgın bir kâbustu ve bir şekilde mümkün olduğunca zihninden uzaklaştırılması gerekiyordu. Zafer veya yenilgi: ikisi de ona zevk vermiyordu.

Kendini azarladı: o bir savaşçı değil miydi? İsmi var, cismi yok bir Tapınak Şövalyesi miydi o? O halde neden her anlamda olağanüstü olan bir zaferi kutlamak istemiyordu canı? Bunun nedenini gayet iyi biliyordu. Savaştıkları bu insanları çok iyi tanıyordu. Onlar yüzü olmayan, ruhsuz düşmanlar değil, Mısır'da yaşarken arkadaş olduğu insanlar gibi adamlardı. Fakat yapabileceği başka bir şey var mıydı? Bundan şüpheliydi, zira kader onu bir tarafa koymuştu ve o da birçok nedenden ötürü buna karşı koyamıyordu.

Durduğu yerden Tabakhane kapısını görebiliyor ve kapıdan girip çıkan yolcuları izleyebiliyordu. Bazı şehir sakinleri hâlâ arkasında kutlamaya devam ediyordu ama Talon'un onlara aldırdığı yoktu.

Onun zihni Darbsak kalesinde duyduklarına odaklanmıştı. Ravan yaşıyordu ve o bu haberi duyduktan haftalar sonra yine Kudüs'teydi. Aklına birlikte geçirdikleri zamana ait anıları geldi ve eğer o gün aldığı haber doğruysa belki yüzüncü kez Ravan'ın nasıl hayatta kalmış olabileceğini düşündü.

Yine belki yüzüncü kez onu görmek ve onu yüz üstü bıraktığı için af dilemek için aralarındaki uzun mesafeyi nasıl kat

edebileceğini düşündü. Ama yardımcı şövalye olsa da şimdi Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın bir üyesiydi ve kardeşlerini terk edemezdi.

Onu orada surların üstünde bulan Sör Guy sessizce gelip omzuna dokundu. "İsmin herkesin dilinde, Talon," dedi. "Kral dualarında seni andı ve Lord Odo daha yüksek bir mevkiye getirileceğini söylüyor."

Talon döndü ve dostu ve akıl hocası olan adama gülümsedi. Talon Sör Guy'ın ona dokunmadan evvel bir süre yanında durmuş olduğunu biliyordu, yoksa şövalye için kötü olurdu. Talon'un tepkileri, özellikle şaşırtıldığı zaman, yıldırım gibi hızlıydı. Bunu Sör Guy da biliyordu. İkisi de bu son haftada ölümün ikisinden birini alabileceğini gayet iyi bilerek sıkı sıkı kucaklaştılar.

"Hâlâ Kont'la beraber Trablus'ta olduğunuzu sanıyordum, Sör," dedi Talon.

"Dört gün önce geldim ve Salahaddin'in saldırmasından korkulduğu için, hemen şehrin savunmasına yardım etmekle görevlendirildim."

"Piskopos dün nihayet Kutsal Kabir kilisesinde hakkımızı verdi," dedi Talon.

"Bazen o kiliseyi kullanmak için Yunanlılardan ve Kıptilerden hiç izin aldı mı merak ediyorum," dedi Sör Guy, alaycı bir gülümsemeyle. "Piskopos krala Yunanlıların veya başkalarının müdahalesi olmadan bir ayin bile yapamadığından şikâyet ettiğinden beri kilisenin kontrolü Frenklerde oldu. O kilisede birlik falan hak getire! Kimin neyden sorumlu olması gerektiği konusunda kimse birbiriyle anlaşamıyor. Bizim kendi kiliselerimiz kutsal topraklardaki en kutsal kilisenin nasıl idame ettirilmesi gerektiğinde bile anlaşamazken Müslümanlara ve onların karmaşık tarikatlarına dudak bükmek neyimize," dedi Sör Guy, asık bir yüzle.

Talon gülümsedi ve onun kızgınlığını paylaşarak başını iki yana salladı.

"Ben böyle ufak tefek çatışmalardan kaygılanmıyorum, Sör. Bu savaş hâlâ içimde yaşıyor, keşke yaşamasaydı, çünkü Tanrı adına bile olsa orada yaptığımız cellâtlıktı."

"Şüphesiz hayatının geri kalanı boyunca bu aklından çıkmayacak, oğlum, ama eğer ele geçirselerdi bu şehrin halkına neler yapacaklarını unutmamalısın, Talon," dedi Sör Guy. "Senin ve şövalyelerin Montgisard'ta yaptığı kahramanlıktan fazlasıydı, efsanevi bir şeydi ve bu haber rüzgârın sürebileceği en hızlı gemilerden bile daha hızlı ulaşacaktır Avrupa'ya. Artık tapınak Şövalyelerinin Germen İmparatorluğu'ndan İngiliz topraklarına kadar Avrupa'daki her kralın sarayında bir yeri olacak."

"Tavsiyenize ihtiyacım var, Sör Guy," diye araya girdi Talon aniden.

Yaşlı şövalye genç dostunu bir süre sessizce süzdükten sonra usulca, "Konu fedailer mi, Talon?"

"Onlarla ilgili, evet. Daha şövalye bile yapılmadan önce, yıllar evvel ilk kez Acre'den ayrılırken bir şey yapmaya ant içtim ve bu yemini yerine getirmeliyim."

"Şimdi sen Tapınak kardeşliğine yemin ettin, Talon. Sen Kurallar'a itaat etmeye yemin ettiğin zaman bütün diğer yeminler hükümsüz kaldı."

"Kurallar'a itina ve inançla uymadım mı ben? Tarikat için savaşıp kan dökmedim mi?" dedi Talon tiz bir sesle. Döndü ve eklemleri beyazlaşana kadar duvarı sıkıca tuttu.

"Doğru, bunları yaptın, Talon," dedi Sör Guy içini çekerek, "ama kardeşlik istediğin zaman bırakabileceğin bir şey değil."

"Sör Guy," dedi Talon, güçlü bir sesle, "ben Tapınak'ı terk etmek istemiyorum. Ben sadece zihnimin huzura kavuşması için...önemli olan birine ne olduğunu öğrenmek için zaman istiyorum."

"Bir kadın!" dedi Sör Guy, iğneleyici bir sesle.

"Bir prenses! Bir zamanlar sadakat yemini ettiğim biri," dedi Talon, aynı derecede iğneleyici bir sesle.

"Şimdi hatırlıyorum! Montfort'ta ele geçirildikten sonra onun özlemiyle yanıp tutuşmuştun! Hâlâ unutmadın mı, Talon?" dedi Sör Guy inanamayan bir tavırla.

"Bu beni yiyip bitiriyor!" dedi Talon. "Asla huzur bulamıyorum, ondan uzaklaştırıldığımdan beri asla huzur bulmadım ama şimdi bu yüz kat daha kötüleşti, çünkü onun hayatta olduğunu söylediler ama bunun doğru olup olmadığını gidip kendi gözlerimle göremiyorum!"

Sör Guy Talon'un yüzündeki kederi ve acıyı görebiliyordu; sertçe sakalını çekiştirmeye başladı.

"Eğer gidersen yokluğunu nasıl açıklarım? Bir kaçak olarak ilan edilir ve aforoz edilirsin. Başına bunun gelmesini asla istemem, Talon. Sana sadece hayatımı borçlu olmakla kalmıyorum fakat bu Tarikat'ın müstesna bir askeri olduğunu da biliyorum. Bura insanlarına dair bilgin ve cesaretin için topladığın övgülerle bir gün Büyük Başkan olabileceğini anlamıyor musun?"

Talon kısa bir kahkaha attı. "Lord Odo daha elli yıl daha yaşar ve arkasında onun mevkisine benden daha çok göz dikmiş olan pek çok insan var. Hem zaten şu anda karşımda eğer Büyük Başkan olmazsa bir sonraki Mareşal olacak adam duruyor! Siz bu unvanı birçok kez hak ettiniz, Sör Guy!"

Sör Guy Talon'a hüzünlü bir şekilde gülümsedi.

"Sen her zaman kendine gereğinden az değer verdin, genç adam. Eğer bir Tapınak Şövalyesi olmasaydın, bahse girerim, dünyanın bu bölgesinde koca bir devlet sahibi olurdun!"

"İkimiz de boynuma bir ip geçirilmeden buraya gelebilmemin tek yolunun Tarikat'a katılmak olduğunu biliyoruz," dedi Talon kısaca. Languedoc'tan kaçmadan evvel ona karşı yapılan büyücülük suçlamasını ima ediyordu.

"Ah...Tarikat'ın kendinden olanları koruduğu konusunda seni temin edebilirim. Beni bu durumdan Acre'de Max haberdar etti. Piskopos'a Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın sadece ve sadece Papa'ya karşı sorumlu olduğu hatırlatılacaktır. Bu konuda hiç korkun olmasın, Talon."

Tarikat'ın şüpheli bir geçmişi olan pek çok kişiyi içine aldığı bir sır değildi. İyi dövüşen insanlara o kadar çok ihtiyacı vardı ki insanları hiç de konuksever olmayan bu ülkeye getirmek için pek çok kuralı ihlal etmeye hazırdılar. Tarikat'a bir kez girdikten sonra kimse ölmeden çıkamazdı. Hatta bazı şövalyeler saygısız bir biçimde Tarikat'tan "Tanrı'nın Lanetliler Lejyonu" diye bahsediyordu. "Hayatta en çok istediğimiz şeye neden asla sahip olamıyoruz?" dedi Talon Sör Guy'a.

"Bunu yeryüzünde pek az insan başarabiliyor, Talon. Savaşın verdiği yorgunluktan dolayı perişansın. Olağan dışı bir şey değil bu; katliamın hiçbir anlam ifade etmediği insanlar vardır. Sen onlardan değilsin, bu da seni daha iyi biri yapıyor ve ben Tanrı'ya sana merhamet etmesi için dua ediyorum. Ne var ki benden istediğin bu delice şey için sana izin veremem. Bunu düşünmeliyim, sonra sana kararımı bildireceğim. Bu arada, lütfen Tapınak'ta hayatını veya ruhunu tehlikeye atacak bir şey yapma. Söz veriyor musun?"

Talon yenilmiş bir tavırla başını eğdi, sonra tekrar kaldırıp Sör Guy'ın gözlerinin içine baktı.

"Size söz veriyorum, Sör Guy, sizin izniniz olmadan Kudüs'ten ayrılmayacağım. Ama bu benim kaderim ve bir gün onun peşinden gideceğim."

Sör Guy başını salladı, sonra elini Talon'un omzuna koyarak gönül alan bir tavırla, "Bu gece saraya çağrıldık," dedi, "ben istihbaratçı rolünde, sen de yeni kahramanımız olarak. Reddetme şansın yok."

"Gitmemeyi tercih ederim, Sör, ama eğer gitmemi istiyorsanız canı gönülden giderim," dedi Talon, cansız bir sesle.

Sör Guy Talon'un omzundaki elini kaldırmadan içini çekti.

"Dinle beni, Talon," dedi nazikçe. "Bunu kraldan isteyebilirsin. Belki o bu isteğini sana bahşeder. Bugün Büyük Başkan'ın yanı sıra sana borçlu olan tek adam o. Odo'dan emin değilim ama eğer kralı ikna edersen merhamete gelip özel bir izin vere-

bilir. Odo da bu zaferi kazanmamıza nasıl bir katkıda bulunduğunu gayet iyi biliyor."

Uzun bir süre Talon'un gözlerinin içine baktı, sonra o çarpık gülümsemesiyle gülümseyerek döndü ve Talon'u arkasından bakar halde bırakarak uzaklaştı.

Talon eşyalarını toplayıp konakladığı küçük eve gitmek üzere kışlaya gitti. Şehirde üç diğer şövalyenin eşliği olmadan yaşayabilen pek az şövalyeden biri olma ayrıcalığına sahipti. Bu da Kurallar'ın bir parçasıydı ama Sör Guy tarafından bundan muaf tutulmuştu, zira o Talon'un şehrin durumunu diğer sakinlerinin bakış açısından değerlendirmek için ara sıra bir Arap kılığına girerek dikkati çekmeden dolaşabilmesini istiyordu.

Talon ayrılmadan evvel Vorhert'i aradı ve nasıl olduğunu sordu. Vorhert saçları kısa kırpılmış başını iki yana salladı ve eğreti bir askıya alınmış olan yaralı kolu ağrıdığı için yüzünü buruşturdu.

"Bugün gidip Bones'u görmeliyim, yoksa bu başıma dert olacak," dedi, sargılı kolunu göstererek.

Talon kararını verdi.

"Eğer Bones'a gidersen kolunun başına dert açmasından başka bir şey elde edemezsin. Benimle geliyorsun, itiraz etmek yok. Git, eyer çantalarını al ve biraz sonra benimle kapıda buluş."

On dakika içinde kışlayı arkalarında bırakmışlardı. Talon topallıyordu; Vorhert ise biraz şaşkın görünse de, yarasına rağmen dünyada sahip olduğu her şeyin bulunduğu eyer çantalarıyla savaşta almış oldukları diğer eyer çantalarını taşıyordu.

Sion Kapısı'ndan pek uzak olmayan Aziz Peter kilisesinin yakınında bulunan Talon'a ait olan evde Daran'la karşılaştılar; oğlan Talon'a heyecanla savaşı sordu.

"Daha sonra, Daran. Git de hemen benim için su kaynat, sonra gidip biraz baklava al ve hekimden mümkün olduğunca çabuk gelip beni görmesini iste. Yanında kesikler ve yaralar için

ilaç da getirsin," dedi Talon heyecanlı çocuğa birkaç sikke fırlatarak. Daran emirleri yerine getirmek için fırlayıp gitti.

Daran artık tamamen Talon'a bağlıydı. Babası ordu savaşa gitmek için oradan ayrılmadan bir hafta önce ölmüştü ve Talon perişan olan çocuğu evine hizmetkâr olarak almıştı.

Yarım saat sonra Daran yanında elinde küçük tahta bir kutu taşıyan hekimle beraber geri geldi. Doktorun sırtı yaşından ötürü hafif bükülmüştü ama gözleri keskin bir zekâyla parlıyordu.

"Esselamın aleyküm, Talon," dedi gülümseyerek. "Fransların Salahaddin'e karşı büyük bir zafer kazandığını duydum," diye ekledi Arapça konuşarak.

Talon başıyla onaylayarak, "Aleyküm selam, saygıdeğer doktor," diye yanıtladı. "Tanrı sana selamet versin. Şu becerilerini kullanabilir misin? Yoksa bizim sağaltıcılar bizi öldürecek."

İsmi Hindrin Ed Kareman olan hekim gülümseyerek, "Pek az Mısırlının savaş meydanından kaçabildiğini ve günün galibinin Tapınak Şövalyeleri olduğunu duydum, Lordum," dedi.

Talon yüzü solgun halde bir sırada oturmakta olan Vorhert'i gösterdi. Daha önce kaynamış suyla arkadaşının sargısını çıkartıp Vorhert inler, dişlerini sıkar, acıyla yüzünü buruşturur ve yüksek sesle küfrederken dikkatle yarasını yıkamıştı. Daha sonra da ondan aynısını kendi bacağına yapmasını istemiş ve bu sefer kendi dişlerini sıkmıştı.

Hindrin kutuyu masaya koyup açtı; içinde birçok küçük şişe ve çeşitli ilaç kavanozları vardı. Temizlenmiş yaraları beğenen bir bakışla inceledikten sonra bir iğneyle ince bir iplik aldı.

"İyi temizlemişsiniz ama bu yaralar kendi kendine iyi kapanmaz, onun için sadece ince bir iz kalacak şekilde yaraları ipekle dikeceğim," dedi.

Talon asabi bir şekilde Vorhert'e gülümsedi.

"Ne dediğini duydun mu, dostum? Seni yırtılmış bir çarşaf gibi dikecek, hem de ipekle!"

Vorhert korkmuş bir tavırla dişlerini göstererek sırıttı.

"Ona güveniyor musun, Talon? O bir Sarazen, öyle değil mi?"

"Ben bu doktora canımı emanet ederim, Vorhert! Dünyanın bu bölgesinde yaşayan insanlar hakkında öğrenmen gereken çok şey var. İki seçeneğin var: ya o ya da muhtemelen kolunu kesmek isteyecek olan Bones!"

Talon bunu söylerken Hindrin'e gülümsedi ve yaşlı adam da ona gülümseyerek karşılık verdi. O da sağaltıcının yüzeysel yaraları olan insanlara verdiği zararları biliyordu.

"İşte, o işini yaparken sen şu deriyi ısır, Vorhert," dedi Talon, ona deri bir kayış uzatarak.

Arkadaşı deri kayışı ısırırken doktor işini bitirdi, sonra kokulu açık kahverengi bir kavanoz merhemden iki adamın yaralarının üstüne sürdü. Sonra onlara yaraları iyice kapanmaları ve havadan gelecek kötülüklerden korumak için sıkıca saracağını söyledi. Bu iş için yanında getirdiği temiz pamuklu bezlerle kumaş şeritleri kullandı.

Daha sonra iyice rahatlamış olan Talon Daran'dan bir şişe şarapla baklavayı getirmesini istedi. Oğlan ağzı sulandıran çeşit çeşit tatlılar getirmişti; bazıları kuş yuvası şeklinde, bazıları da burma denilen silindir şeklindeydi. Hepsinin içi balla karışık çam fıstığı, fındık ve hatta Talon'un en çok sevdiği şamfıstığıyla doldurulmuştu. Fırında pişirilmiş, sonra üstlerine şekerli şurup dökülmüştü; çok tatlıydılar ve değişik bir portakal çiçeği lezzeti vardı.

Daha ziyade tuzlanmış salamura ete, taş gibi sert ekmeğe ve sirke gibi şaraba alışınış olan Vorhert şüpheyle birinin tadına baktıktan sonra çığlığı bastı. Yüzünde şaşkın bir haz ifadesi vardı.

"Bunu nasıl yapmışlar? Sanki melekler için yapılmış bunlar, Talon!" Parmaklarını yaladı ve aç gözlerle tatlıların geri kalanına baktı.

"O halde bugünlük melek olduğumuzu farz edelim, dos-

tum. Ye hadi! Bunlar sadece melekler için değil, bütün insanlar için yapıldı."

Vorhert'in daha fazla ısrara ihtiyacı yoktu.

Daha sonra, geriye sadece birkaç kırıntı kaldığı zaman masanın etrafına oturdular ve Daran'la hekimin savaş hakkında sordukları sorulara cevap verdiler. Müslüman olan ve bu durum karşısında dehşete düşmesi gereken bu ikisinin duruma bu şekilde bakmaması Talon'a tuhaf geldi. Bu konuda düşüncesini dile getirdiği zaman Talon'a onların Mısır ordusuyla savaştığını, kendilerinin ise Kürt olduğu yanıtını verdiler. Bu farklıydı. Talon yenik düşen sultanın da Kürt olduğunu söylemedi.

Birer kupa şarap daha içtikten sonra Talon Vorhert'ten eyer çantalarını getirmesini istedi. Sonra çantaların kayışlarını açarak içinden şıngırtılar gelen küçük bir kese çıkardı. Kesenin bağını gevşeterek içindekileri masanın üstüne döktü. Bunlar altındı ve sikkeler engebeli ahşap masaya düşüp yuvalanırken çınladı. Odadakiler duyulabilir bir şekilde hızla nefeslerini içlerine çektiler.

"Bunu Abdul-Basit ibn Kaliq savaşta ölürken bana bıraktı. Sen oradaydın, Vorhert ve onu inancına uygun bir şekilde gömdürdüğüme şahitsin."

Hindrin Ed Kareman'a döndü. "Saygıdeğer doktor, eğer yaşıyorsa sultana bir mesaj gönderip uzaktan kuzeni olan Abdul-Basit'in öldüğünü ve tapınağın yakınındaki küçük bir caminin yanına gömüldüğünü haber vermeliyim."

Hindrin Talon'a baktı. "Benden bir haberci mi göndermemi istiyorsun, Lordum?" diye sordu şüpheyle.

"Eğer iyi bir deveyle güvenilir bir adam gönderirsen masadakilerin yarısı senin, diğer yarısı da haberci bir yanıtla geri geldiği zaman senin olacak, zira bir yanıt gelecektir."

Yaşlı adam sakalını çekiştirdi. "Burada yolculuk için gerekenden çok daha fazlası var, Lord Talon."

"Bu senin için, dostum. Haberciye istediğin kadar ver, ama

cebini doldur. Geri kalanı da ailenin evinin bulunduğunu söylediğin Musul'a geri dönmeni sağlayacaktır. Benim için bunu yapabilir misin? Ölmekte olan birine söz verdim."

Yaşlı adamın omuzları sarsıldı ve birkaç dakika başını yere eğdi. Başını tekrar kaldırdığı zaman gözlerinden akan yaşları gizlemeye çalışmadı. Öne eğildi ve Talon'un elini tutarak başını üstüne eğdi ve Talon'un elini çekmesine fırsat kalmadan gözyaşlarıyla avucunu ıslatarak öptü.

Gürültülü bir şekilde boğazını temizledi. "Sen nazik ve cömert bir adamsın, Lordum. Allah şahidimdir ki her şey istediğin gibi olacak. İnşallah sultan akrabasına bunu kimin yaptığını öğrenir."

Talon eyer çantasını Daran'a vererek gözünü kırptı. "Bunu iyi bir yere sakla, oğlum, sadece senin gibi birinin bulabileceği bir yere!" Hepsi güldü.

Hekim kendisine yardım etmesi için Daran'ı da yanına alarak gittikten sonra, Talon'la Vorhert yerlerine yerleştiler.

"Sözünün erisin, Talon," dedi Vorhert düşünceli bir tavırla. "Acaba ben de bunu yapabilir miydim, merak ediyorum."

Talon dostunun omzuna vurdu.

"Eskiden her ne olursan ol, Vorhert, şimdi Tanrı'nın askerisin. Ne yapacağını bilseydin sen de aynısını yapardın. Tanık olduğumuz katliama rağmen onurlu olmalıyız, kendimiz için ve yenilen düşmanlarımız için, yoksa vahşilerden farkımız kalmaz."

Bir insan hakikaten meşgul olduğunda
Acısına karşı kördür.
Tıpkı savaşta kolları kesilmiş bir savaşçı gibi
Görmez ruhu ne yaptığını.

Rumi

Bölüm 13

Fedaller

Talon sarayın girişine geldiğinde vakit geç olmuştu. Güneş fırtına bulutlarının kalıntılarını kızıla boyayarak kocaman bir ateş topu gibi batıdaki dağların üstüne tünemişti. Eğik güneş ışınları batıdaki surları ve kuleleri keskin hatlı kabartmalara dönüştürmüştü. Akşam esintisi ana girişin her iki yanında asılı olan meşalelerin alevlerini titreştirirken surların üstüne gölgeler düşürüyordu.

Çok dikkatli ve profesyonel olan muhafızlar bu topallayan yardımcı Tapınak Şövalyesine çok saygılı davrandılar ve topallandığını fark edince muhafızların şefi Talon'a şahsen eşlik ederek ve fazla hızlı yürümemeye özen göstererek onu ana salona götürdü.

Salonun kapıları muhafızlar tarafından açıldı ve Talon kendini insanlarla dolu geniş fakat boğucu bir salonda buldu. Herkes hep bir ağızdan konuşuyor gibiydi. Şarap su gibi akıyordu ve masalar sanki açlıktan ölen serseriler tarafından talan edilmiş gibi görünüyordu. Ağır masaların üstünde her yana yiyecekler dağılmıştı, bazıları da yere dökülmüştü. İçerisi o kadar kalabalıktı ki Talon salonun ta öbür ucunda tahtında oturmakta olan kralı

zor görebildi. Ancak aralarına bir Tapınak Şövalyesinin katıldığını fark eden insanlar susarak ona yol açtılar.

Talon iyi giyinmemişti. Ceketi yeni değildi –levazım subayının elinde fazla ceket yoktu- ve zincir zırhı yer yer yırtılmıştı. Ne onu zırhçıya tamir ettirecek zamanı ne de ondan başka zırhı vardı. Bütün serveti Acre'deydi. Talon hiç de şık görünmediğinin farkındaydı ama salonda çoğunun yaşadıkları amansız savaşa gururla tanıklık eden giysileri onunki gibi yırtık pırtık olan Tarikat'tan başkaları da vardı. Onlar odanın diğer yanında genç kralla Odo'nun etrafında toplanmışlardı.

Talon geldikten sonra salona çöken sessizlikte muhafızların şefi yol açarak ilerledi ve nihayet tahtın etrafında toplananların önünde durdu. Talon topalladığı için daha yavaş yürüyordu. İlerlerken fısıltılar suya atılan bir taşın yarattığı dalgacıklar gibi yayılıyordu ve Talon ayin papazlarından oluşan bir grubun yanından geçerken isminin sıklıkla tekrarlandığını duydu. Salon tamamen sessizleştiği için herkesin onu izlediğinin farkında olan Talon hantal bir tavırla kralın önünde diz çöktü. Cüzamlı kral tahtından kalkarak Talon'a birkaç adım yaklaştı. Sargılı elini uzattı ve odanın sessizliğinde net duyulan bir sesle, "Sör Talon," dedi. "Evime hoş geldin. Lütfen ayağa kalk ve karşımda dur."

Talon uzatılan sargılı eli dikkatle tutarak ayağa kalktı. Kral bir basamak yukarıda durmasına rağmen Talon ondan daha uzundu. Birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Hastalığının verdiği hasar genç kralın yüzünde açıkça görülüyordu; burnu ve yanakları bembeyazdı. Talon iğrenmedi, zira uzun zaman önce İsfahan'da cüzamın sırf temasla bulaşmadığını öğrenmişti. Sonra Baldwin konuştu.

"Eğer bir lord veya sıradan bir şövalye olsaydın seni altınla, toprakla ve bu dünyadaki diğer incik boncuklarla ödüllendirebilirdim. Ama sen Tarikat'ın şövalyesisin ve bunlara ihtiyacın yok.

"Tanrı'nın bir askerini gösterdiği cesaretten ve bana sunduğu mükemmel hizmetten dolayı ödüllendirmek için ne verebilirim?" diye sordu sesini alçaltarak.

Talon karşısındaki beyaz yüze baktı; hızla düşündü, sonra sadece kralın duyabileceği kadar alçak bir sesle şöyle dedi:

"Majesteleri, sizden Tarikatımla konuşup bana bu ülkenin doğusundaki büyük çöllerin ötesindeki toprakları ziyaret etmem için zaman vermelerini istemenizden başka ödül talep etmiyorum. Oraya bir zamanlar bana güvenen ve bir dostluk yemini borçlu olduğum birinin hâlâ yaşayıp yaşamadığını görmek için gideceğim. O kişinin durumunu öğrendikten sonra bu ülkeye ve Tarikat'a geri döneceğim."

Kral sanki Talon'un yüzünü daha net görmek ve samimiyetini anlamak istermiş gibi bir adım geriledi. Talon'un gözlerinde ona yardım etmesi için yalvaran, eziyet çeken bir adam gördü.

Bu arada Talon da genç kralı inceleyecek zaman bulmuştu. Hastalığın verdiği hasara rağmen yüzünün bazı kısımları hâlâ genç ve esnekti ve tek gözünde zeki bir bakış vardı. Bu göz ona beğeniyle bakıyordu.

"Bu alışılmamış bir istek, Sör Talon. Ne kadar süreliğine gideceksin?"

"En az bir yıl, Lordum," diye geldi yanıt kısaca.

"En iyi savaşçılarımdan birini kaybetmekten nefret ediyorum. Ama sen onurdan bahsediyorsun. Daha fazla burnumu sokmayacağım, zira bunun derin bir mevzu olduğunu hissediyorum. Sana izin veriyorum, Sör Talon." Lord Odo'ya döndü ve yakındaki herkesin duyabileceği bir sesle şöyle dedi:

"Lord Odo, Tarikat'ın bu şövalyenin bu ülkenin doğusundaki memleketlere gidebilmesi için en az bir yıl boyunca Kurallar'ın kısıtlamasından azledilmesini istiyorum."

Talon'a döndü. "Deneyimlerini kaydetmeni ve dönünce tam bir rapor vermeni bekliyorum, Sör Talon."

Talon beline kadar eğildi. Herkesin gözü önünde kralın elini aldı ve kral elini geri çekmeye çalışmasına rağmen Talon onu sıkıca tutarak diğer elini de sargılı kolunun üstüne koydu.

"Tanrı'ya sizi bu hastalığınızdan kurtarması ve yeniden tam

sağlığınıza kavuşturması için dua edeceğim, majesteleri. Bizim sizin gibi bir krala ihtiyacımız var. Tanrı sizi kutsasın ve korusun."

Baldwin Talon'un gözlerine bakarak usulca, "Bana geri dön, Sör Talon," dedi. "Senin gibi adamlara ihtiyacım var." Sonra döndü ve peşinde en yakın hizmetlileriyle birlikte dikkatle yürüyerek salondan çıktı.

Talon'un bu talihi üstüne düşünecek zamanı olmadı. Yüzü kıpkırmızı kesilmiş olan Lord Odo kalabalığı yararak gelip bütün bunların ne demek olduğunu öğrenmek istedi. Neyse ki o sırada Sör Guy yardımına koştu. Hemen Talon'un yanına geçip elini omzuna koyarak, "Lord Odo," dedi, "Talon krallığın doğusundaki memleketlerde casusluk yapacak. Bağdat'ta ve ötesinde Arapların ne düşündüğüne dair istihbarat sağlayabilecek güvenilir birine ihtiyacımız var. O kadar az bilgimiz var ki."

"Kraldan istediğini neden benden istemedi?" diye sordu Odo kavgacı bir sesle.

"Çünkü sen inatçı bir Tapınak Şövalyesisin, Lordum," dedi, diğer soylular kralın peşinden giderken Tapınak Şövalyelerinin Talon'un talebine ne tepki göstereceğini görmek için geride kalmış olan Trabluslu Lord Raymond. "Sen düşman hakkında istihbarat almamız gerektiğini Sör Guy, Sör Talon ve benim kadar anlamıyorsun."

Odo kırmızı yüzündeki kaşlarını çatarak Lord Raymond'a baktı.

"Lord Raymond! Kudüs'e gelecek zamanı bulabilmene çok sevindim."

Talon'a döndü. "Belki de anlamıyorum. Ama önce bana sormalıydın, Sör Talon," dedi gücenik bir sesle. "Fakat Sör Guy'ı tanırım. Sanırım, kendine ait nedenleri vardır."

Sonra Lord Reynald'la ve diğer arkadaşlarıyla konuşmak üzere döndü. Lord Raymond her iki şövalyeye de alaycı bir tavırla gülümseyerek, "Sanırım, doğuya gitmenin başka bir nedeni daha var, Sör Talon," dedi. "Ama bunu sormayacağım, çünkü eğer hayatta kalırsan bize güzel bilgiler getireceksin."

İçini çekti. "Lord Reynald'la ahbaplarını aşıp Majestelerine ulaşmanın zor olacağını görüyorum. Savaş alanında kazanılan başarı, sizin şövalyelerinizin zaferini kendilerine mal ettikleri için onları dokunulmaz bir pozisyona getirdi. Sör Guy, lütfen Sör Talon'u bir dakikalığına sizden uzaklaştırmama izin verin. İlgilenmem gereken ailemin yanına dönmem gerekiyor."

Sör Guy gülümseyerek eğildi. "Elbette, Lordum. Talon, sen gitmeden önce görüşürüz." Sonra dönüp uzaklaştı.

Kont Talon'un dirseğini sıkıca tutarak onu kalabalığın etrafından dolaştırıp iki leydiye doğru yöneltti. Leydiler aralarında duran ve gördüğü ilgiden pek memnun olmuşa benzeyen parlak tüylü bir av köpeğine hayran hayran bakıyorlardı. Onlar yanlarına yaklaşırken kontu fark ettiler ve saygıyla önünde reverans yaptıktan sonra ilgi dolu bakışlarını Talon'a çevirdiler.

"Leydilerim, sizi uzaktan bir akrabam olan ve Montgisard savaşında büyük başarı gösteren Sör Talon de Gilles ile tanıştırmak istiyorum. Tapınak Şövalyelerini savaşmaya götüren oydu ve bunu yapmasaydı bu zaferi kazanacağımız şüpheliydi," dedi Kont. Talon'a Kontun yavan sesinde gizli bir alay var gibi geldi.

Talon saygıyla eğildi.

Leydilerin yaşı daha büyük olanı Konta şefkatle gülümsedi; onun karısı olduğu açıktı.

"Seni özledim, Lordum, ama yanında bu savaşın kahramanlarından birini getirdiğin için yokluğun affedildi. Yoksa Sör Talon şöyle dursun, bir Tapınak Şövalyesiyle bile konuşamayacaktık."

Talon kontun bir Tapınak Şövalyesinin gözlerini kadınların yüzüne dikmemesi gerektiğini pekâlâ bildiğinin farkındaydı, onun için dosdoğru bakmamaya çalıştı. Öyle bile olsa, büyük ihtimalle kontun kızı olan diğer kadının güzelliğini fark etmemesi mümkün değildi. Kız davranışlarını kısıtlamak zorunda değildi, onu ışıl ışıl, ilgili bakışlarıyla süzdü.

Lord Raymond kadınları eşi ve kızı olarak tanıştırdı. Talon ikisinin de önünde eğildi ama ellerini tutmaktan geri durdu.

Onlar da Tapınak Şövalyelerinin adetlerini bildikleri için ellerini uzatmadılar. Ne var ki onun ağzından savaşta yaşananları ve daha önceki maceralarını dinlemek istediklerini açıkça belirttiler.

"Fakat Tapınak Şövalyelerinin cesareti olmasaydı bugün hiçbirimiz burada olmazdık!" dedi kontun eşi.

"Bence Tanrı'nın yanında olduğu kralın liderliği olmasaydı bu savaşı kazanamazdık, Leydim," dedi Talon.

"Sör Talon bu krallığın doğusundaki memleketleri ziyaret etmek için ettiği yeminlerden azat edilecek," diye araya girdi Kont.

"Aslında, bu yolculuk için azat ediliyorum, Lordum. Ama sadece belli bir süre için."

O konuşurken yanlarına bir başka çift gelerek kontla eşini selamladı. Kadınlarla erkekler yanaktan öpüştükten sonra kont Talon'u tanıştırdı.

"Leydi Sibylla, size bu büyük savaşın kahramanlarından biri olan Tapınak Şövalyesi Sör Talon de Gilles'i takdim etmek istiyorum. Sör Talon, leydim kralın kız kardeşidir ve Sör Guy de Lusignan da onun koruması...şimdilik."

Sör Guy de Lusignan besbelli bu tanımdan hiç hoşlanmamıştı. Ama Talon Sibylla'nın adamın kolunda duran elini sıktığını ve adamın dik dik bakarak sustuğunu fark etti.

Leydi Sibylla gözlerini kocaman açarak Talon'a baktı.

"Üstün başarılarınız hakkında çok şey duydum, Sör Talon! Bunları şimdiye kadar Kudüs'ün büyük kısmı da duymuştur herhalde. Şehirde kalmalı ve saraya daha sık gelmelisiniz ki sizi daha yakından tanıyabilelim."

"Korkarım uzun süre kalamayacağım, leydim. Sarazenler ve niyetleri hakkında daha çok şey öğrenmek için doğuya gideceğim."

"Bu tehlikeli değil mi?" diye sordu kontun kızı. "Ya sizin kim olduğunuzu keşfederlerse? O zaman size zarar vermezler mi?"

"Bu gerçekten de tehlikeli ama Sör Talon Arapların dilini akıcı bir şekilde konuşabiliyor ve onların adetlerini hepimizden daha iyi biliyor," dedi kont. "Geri kalanlarımız için imkânsız olanı Talon başarabilir."

"Uzun bir süre için mi gideceksiniz?" diye sordu Sör Guy de Lusignan, adeta homurdanır gibi boğuk bir sesle.

"İran çok uzak ve burasıyla orası arasındaki deniz oldukça güvensiz olduğu için karadan seyahat etmeliyim, onun için yaklaşık bir yıl sürebilir," diye yanıtladı Talon.

Kont Talon'u neredeyse bir saat yanında tuttu; bu süre zarfında Talon leydilerin ve Lusignan'ın pek çok sorusuna cevap verdi. Ama sonra yorgun olduğunu söyleyerek izin istedi ve Sör Guy'ı bulmaya gitti.

Ancak yanlarından ayrılmadan evvel kont onu bir kenara çekerek usulca, "Sör Talon," dedi, "seni körü körüne sadık bir Tapınak Şövalyesi olarak görmüyorum, zaten zaman zaman bunun aptallık ve düşüncesizlik olduğunu düşünüyorum. Burada gözde biri değilim ama "Sarazenleri" anlayan pek azımızın gözde olduğunu da fark ettim. Görünen o ki bizler düşmana rahatsız edecek kadar yakınız ve kral ara sıra aldığı faydalı bir bilgiyi takdir etse de politikasını ve hareket tarzını belirlemek için Reynald ve onun gibi delifişeklere dayanıyor. Oysa Sör Guy gibi adamlara daha çok dikkat etmeli.

"Döndüğün zaman, eğer geri dönersen, sana her ikimizin de yararına olacak bir teklifim olacak. Lütfen döndüğün zaman beni bulmayı unutma, Sör Talon."

Aniden döndü ve Talon adamın arkasından beceriksiz bir tavırla eğilirken yürüyüp gitti.

* * *

O gece daha sonra Sör Guy ve Talon Mal Cuisine caddesinde yürüyorlardı; ailesiyle birlikte kralın resepsiyonuna gelmiş olan Trablus Kontu muhafızlarıyla birlikte önlerinde gidiyordu. İki şövalye kontla vedalaşmışlardı ama aynı yoldan gidiyorlardı; ileri-

de başka bir sokağa sapacaklardı, kont ve ailesi ise Herod Kapısı yakınındaki küçük bir villaya gidiyordu.

Cadde karanlık ve tenhaydı; ilerideki atların toynaklarının takırtısı ve sohbet eden kontla karısından gelen mırıltılar dışında çok sessizdi. Gecenin bu vaktinde bile bu tuhaftı, çünkü Kudüs hiç uyumazdı. Talon bir elini akıl hocasının koluna koydu. "Bu hoşuma gitmiyor, Sör Guy. Burada tehlikeli bir durum var," dedi.

Sör Guy durdu. Karanlık sokağın aşağısına bir göz atarak, "Nereden biliyorsun, Talon?" diye sordu.

"İçgüdülerim bana tehlike olduğunu ve kontla güç birliği yapmamız gerektiğini söylüyor, Sör."

Sör Guy hiçbir şey demedi ama kont ve maiyetiyle aralarındaki mesafeyi kapatmak için Talon'la birlikte adımlarını sıklaştırdı.

Kont, karısı ve kızı at sırtındaydı; hanımlar ata yan binmişti ve kontun silahlı adamları önden ve arkadan gidiyordu. Yanlarında birkaç adam daha vardı, bazıları yolu aydınlatmak için meşale tutuyordu. Silahlı adamlar iki şövalyenin yaklaştığını duydular ve konta seslenerek onu uyardılar.

Kont atını dizginleyerek yaya olarak aceleyle onlara doğru gelen iki adama baktı. Onları tanıyınca bağırdı:

"Sör Guy ve Sör Talon! Ne bu acele? Bir şey mi unuttunuz?"

"Hayır, Lordum ama Sör Talon bir tehlike olduğunu hissediyor ve..."

Cümlesini tamamlamasına fırsat kalmadan grubun arkasında dokuz karanlık siluet belirdi.

Talon konta hanımları korumasını bağırdı ve Sör Guy'la birlikte karanlığın içinden sessizce onlara doğru koşan dört adamla ilgilenmek üzere arkasına döndü. Kılıçlarını bir tıslama sesiyle kınlarından çektiler ve hemen mücadeleye giriştiler. Talon arkada silahlı adamların bağırdığını ve birbirine çarpan kılıçların çınlamasını duyabiliyordu.

Talon öndeki adamın iyice yaklaşmasına izin verdikten sonra kılıcını kaldırıp vuracakmış gibi yaptı. Adam da hamleyi savuşturmak için kolunu kaldırınca Talon kılıcın ucunu aşağı indirdi ve tek hamlede adamın göğsüne sapladı; kılıcın adamın gövdesine girdiğini ve omurgasına sürttüğünü hissetti. Adam nefesi kesilerek yana devrilirken uzun hançeri yere düştü.

Talon kılıcını çekip aldı ve iki eliyle tutup yana savurarak diğer adamı neredeyse ikiye biçti. Yakında bir feryat duyuldu ve Sör Guy bir darbeden kurtulmak için hızla başını eğerek kılıcını saldırganın karnına sapladı. Kılıcı saldırganın omurgasına batmıştı, bu yüzden silahını çekip almak için çığlıklar atan adamın üstüne basmak zorunda kalmıştı. O bunu yaparken dördüncü karanlık siluet hançerini havaya kaldırarak üstüne hücum etti. Hızla koşan Talon kılıcını adamın sırtına indirdi; adam feryat ederek ve acıyla kıvranarak yere yuvarlandı. Sör Guy kılıcını yerdeki adama saplayarak işini bitirdi.

İki adam bakıştılar, sonra kontun ne durumda olduğunu görmek için hemen geriye döndüler. Kontun üç adamı yerdeydi ama saldırganların üçü de öyleydi. Kont atının üstünde, bu sınırlı alanda, gölgelerin arasına girip çıkan ondan daha çevik saldırganlarla pek iyi baş edemiyordu ve iki karanlık siluet ona yaklaşmaktaydı. İki kadın hâlâ at üstünde bir duvara doğru gerilemişlerdi ve dehşet içindeki atlarını zor kontrol ediyorlardı.

"Siz arkaya dikkat edin, Sör Guy! Ben ona yardım edeceğim."

Talon bir yanıt beklemeden hızla ilerleyerek kontla saldırganların arasına geçti ve adamlara dönüp kılıcını kaldırarak pozisyon aldı.

"Yaklaşırsanız karışmam," dedi.

Adamlardan biri ilerlemeye davrandı.

"Vay canına! Dilimizi bu kadar iyi konuşan bu Frans kim?"

"Seni tanıyorum Fedai; şimdi buradan giderseniz hayatta kalırsınız," dedi Talon.

Adamın arkadaşı soluk ışıkta dikkatle Talon'a baktı. "Bize öldürmemiz emredilen bu Franslarla senin ne işin var?"

"Bakın," dedi Talon yumuşak bir sesle, "o benim korumam altında ve eğer buraya onu öldürmeye geldiyseniz önce beni halletmeniz gerekiyor!"

Adamların canlarının sıkıldığı belliydi. Duraksadılar. Sonra biri, "Biz Fedaiyiz," dedi. "Onu öldürmek zorundayız ve eğer bunun için seni de öldürmemiz gerekiyorsa, o zaman bu Allah'ın emri."

Tartışma kısa kesildi. Kont bir çığlık attı ve adamları yere serip düşerlerken kılıçtan geçirme niyetiyle atını dosdoğru adamların üstüne sürdü.

Adamların ikisi de kolayca atın yolundan çekildi ve yukarı zıplayıp kontu bıçaklamak üzerelerken Talon ileri atıldı ve kılıcını en yakındaki adamın böğrüne sapladı. Kurbanının nefesi kesilirken ağzı ıstırap içinde sessiz bir çığlık atarcasına açılarak sırt üstü yere düştü.

Talon hiç durmadan atın arkasından dolaştı ve sıkıca konta yapışıp bıçağını böğrüne saplamaya çalışan öteki adamın bacağına vurdu.

Talon'un kılıcı adamın bacağını neredeyse koparmıştı. Adam bağırarak kontu bırakıp yere düştü ve görevini tamamlamadan kan revan içinde taş zemine yığıldı. Talon adamın silahını almak için yanına gitti ama muhafızlardan biri koşup gelerek yüzükoyun yatmakta olan adamın sırtına mızrağını sapladı. Adam kasılarak öldü.

"Aman Tanrım, bunu neden yaptın, seni aptal!" diye bağırdı Talon. "Şimdi neden konta saldırdıklarını öğrenemeyeceğiz!"

Adam Talon'un öfkesi karşısında sendeleyerek gerilerken, "Hepsini öldürmemiz gerektiğini sanmıştım, Sör," diye ağzında geveledi.

Talon iğrenerek geri döndü; tam o sırada sokağın aşağısında karanlıkta süzülerek gözden kaybolan bir siluet fark etti. Öyley-

se başkası da vardı veya daha çoklardı. Yanında yayının olmasını diledi; o adamı haklayabilirdi.

Sör Guy yağ sıçratarak çamur zeminde yanmakta olan meşalelerden birini aldı ve arkasında başka düşman olup olmadığından emin olmak için omzundan geriye göz atarak yanlarına geldi. Meşaleyi iki cesedin üstünde tutarken Talon da adamlarda hiç yaşam belirtisi olmadığından emin olmak için diz çöktü.

Kont atından indi ve hayatta kalan hizmetlilerine sokağı kolaçan edip tetikte olmalarını bağırarak yanlarına geldi. Üç adam titrek meşale ışığında ayaklarının yanında yatan kan içindeki cesetlere baktılar.

Kadınlarla ilgilenilmesi gerektiğini ilk fark eden Sör Guy oldu. Uzun adımlarla onların yanına giderek, "Leydim, bitti artık," dedi. "Fedailer öldürüldü, şimdi güvendesiniz. Attan inmek ister misiniz?" dedi.

Kontun karısı gayet aklı başında bir cevap vererek, "Eğer atları tutacak kimse yokken inersek burada çakılır kalırız," dedi. Kızı gibi o da ağlamaklıydı ve çok korkmuştu ama ikisi de erkeklerin karşısında kendilerini toplamak için büyük bir gayret gösteriyordu.

Bunu duyan kont seslendi. "Haklısın, sevgili Leydim. Atında kal, birazdan buradan gideceğiz. Buraya gel ki seni daha iyi görebileyim, adamlar da atlarınızı tutarlar."

Geriye kalan iki hizmetli kadınlara yardım etmek için atıldılar ve atları birbirlerine yaklaştırdılar. Kont Talon'a dikkatle baktı. "Sana ve Sör Guy'a hayatımı borçluyum. Ama sence neden bize saldırdılar? Onlar başıboş para peşinde sersiler miydi? Yoksa para peşindeler miydi?"

"Hayır, Sör," diye yanıtladı Sör Guy. "Talon'un onlarla konuşmasını duydum. Onlar Fedaiydiler, öyle değil mi, Talon?"

"Evet ve bence siz bunu biliyorsunuz, Lordum," dedi Talon kadınların duyamayacağı kadar usulca.

"Haklısın. Babamı da bu şekilde öldürdüler, hem de güpe-

gündüz. Siz burada olmasaydınız hepimizi öldüreceklerdi," diye mırıldandı Kont.

"Neyse ki buradaydık ama eğer Talon bir sorun olduğunu hissetmemiş olsaydı işler çok kötüye gidebilirdi, Lordum," dedi Sör Guy. Talon'un omzuna vurdu.

"Bu Raşidüddin'in işi. Eğer ülkenin başı öldürülürse Trablus'un çok savunmasız kalacağını biliyor. Siz Tapınak Şövalyeleri gibi değil yani. Başkan'ı öldür ve ortalığı hiç velveleye vermeden yerini bir başkası alsın."

"Durumun böyle olabileceği aklıma geldi, Sör," dedi Talon düşünceli bir şekilde.

"Eğer Şövalyelerden başkasıyla çalışmak istersen, Sör Talon, sana göre işim var. Daha önce söylediklerimi unutma," dedi kont ve bunda samimi olduğu belliydi.

İki şövalye küçük gruba kiraladıkları villaya kadar eşlik ettiler ve sonra Tapınak'a geri yürüdüler. Artık sadece iki kişi kaldıkları ve vakit bayağı geç olduğu için ikisi de tetikteydi. İntikam almak isteyecek herhangi bir fedai için iyi bir hedeftiler.

Sessiz sokaklarda ilerlerken Talon saldırı yerinden uzaklaşan bir başka siluet daha gördüğünden bahsetti.

"Bu da saldırının nasıl sonuçlandığını ve hatta benim kim olduğumu bilebilecekleri anlamına geliyor; adam bizim konuştuklarımızı duymuş olabilir."

"Eğer duymuşsa şimdi sen de tehlikedesin, Talon. Sence neden konta saldırdılar?"

"Söylediği nedenlerle. Kont Tapınak Şövalyeleri gibi değil, Sör Guy. Eğer bizim Başkan'ımızı öldürürlerse hemen yerine yenisini geçiririz. Bu onlara hiçbir şey kazandırmaz. Ama o Trablus'un yöneticisi ve bu sebeple daha çok bir sultan gibi; onun ölümü komşusu Fedailerin daha güçlü olduğunu ve kontun torunlarının korunmaları için onlara vergi ödemesi gerektiğini gösterecekti. Raşüdiddin gittikçe daha aç gözlü oluyor." Talon durdu. "Gerçi başka bir neden daha olduğundan eminim. Kont bu gece kaçamak konuştu."

"Sen duymamış olabilirsin, Talon, ama onun halkı güneye altın götüren büyük bir kervanın yolunu kesti. Bu altını taşıyanların 'Tapınak Şövalyelerine yıllık vergilerini götüren Fedailer' olduklarını düşünüyoruz."

"Eğer bu doğru olsaydı Raşüdiddin öfkeden kudururdu!" dedi Talon.

"Bence bu doğru olabilir, Talon. Ki bu durumda Kont bizden, müttefikleri olan Tapınak Şövalyelerinden çalmış olacak! Bu çok kötü bir şey, zira biz onun korunmasına yardım ediyoruz."

O gece Talon zar zor uyudu. Fedailerin saldırısı ve İran'a doğru çıkmak üzere olduğu uzun yolculuk onu uyanık tutmaya yetmişti. Yatağından kalktı ve huzursuzca alt kattaki odayı arşınlamaya koyuldu.

Sonunda korların belli belirsiz parıldadığı ana odada karanlıkta hiç hareketsiz oturarak gecenin seslerini ve Vorhert'in horultularını dinliyordu ki kapıda bir sürtünme sesi ve sanki bir darbe indirilmiş gibi tok bir ses duydu.

Hemen kılıcını kavradı ve sessizce kapının yanına giderek bekledi ama hiçbir şey olmadı. Karanlıkta bütün duyularını açarak bir şey duymak için kulaklarını dikti ama onu alarma geçirecek başka bir şey yoktu.

Dışarıda birinin bunu fırsat bilerek kapıya yüklenip açmasını bekleyerek büyük bir dikkatle kapının sürgüsünü çekip açtı. Ama gördüğü karşısında kanı dondu: kapıya saplanmış bir hançerin ucunda bir parşömen parçası duruyordu.

Talon gözlerini kısarak karanlık sokağa baktı ama sokak boştu. Çabucak ince bıçağı çekip kâğıdı aldı ve hızla kapıyı kapattı.

Ateşin yanına gitti ve bir mum yakmak için küçük bir korun üstüne üfledi. Sonra dikkatle kâğıt parçasına baktı.

Farsça yazılmıştı ve şöyle diyordu:

Tapınak Şövalyesi Talon, senin kim olduğunu biliyoruz. Konta yapılan saldırıyı durdurdun ama biz bekleyebiliriz. Şimdi sen de öleceksin.

Ertesi gün Talon bu notu Sör Guy'a gösterdi.

"Tıpkı düşündüğümüz gibi, Sör. Kim olduğumu biliyorlar ve bir Tapınak Şövalyesi olmak artık beni korumayacak. Birden fazla defa Raşüdiddin'e karşı çıktım ve artık hayatta kalıp bunu bir daha yapmam izin vermeyecektir."

Sör Guy hayret içindeydi. Kâğıdı Talon'a geri verdi.

"Sen olduğundan çok eminler, çünkü bunu İran dilinde yazmışlar, Talon. Bu şehirde pek az kişi Farsça bilir. Ne yapacaksın?"

"Şam'dan geçen şu eski yolu kullanmayı planlıyordum ama şimdi başka bir yoldan gideceğim. Artık her hareketimi izleyeceklerdir, onun için eğer o yoldan gidersem beni yakalarlar. Onun yerine güneye, Ascalon'a gidiyormuş gibi görünmeliyim. Er geç geri dönmem gerektiğini düşünerek peşimden gelmeyebilirler."

İkinci Kitap

İran Yolculuğu

Sükûnetsiz çölden bahsediyorum
Huzursuz rüzgârların yonttuğu
Bağırsaklarından sökülen
Kumların körleştirdiği
Korunaksız münzevi
Ölüm gibi sarı
Parşömen gibi kırışık
Yüzünü güneşe vermiş.

Chedid 1995

Bölüm 14

Bir Yolculuk Başlıyor

Talon yeni aldığı Arap aygırını dağ sırtındaki son tümsekten yukarı sürerek dizginleri çekti. Sağ elini gözlerine siper ederek titreşen sıcak havanın içinden uzakları görmeye çalıştı. Gördüğü, rehberin önündeki yolculuk için başlangıç noktası olduğunu söylediği bu ücra yeri bulmak için Kudüs'ten ayrıldığından bu yana iki gündür üstünde at sürmüş olduğu güneşten kavrulan, çıplak kırsal araziydi.

İki atlı daha yukarı tırmanarak gelip yanında durdu. Kudüs'ten beri Talon'a eşlik eden rehber Abdullah eliyle işaret etti.

"Şurası halkımın memleketi Al-Batra," dedi usulca. "Şu anda Umm el Biyara'nın üstündeyiz. Hıristiyan kalesi orada," dedi doğudaki dağları göstererek, "Ona Wueira diyoruz. Bizi görmeseler iyi olur."

Adamın sağ kaşından başlayan ve elmacık kemiğini geçip incelerek yanağına doğru inen bir bıçak veya kılıç yarası vardı.

Yara kötü bir şekilde iyileşmiş, yamru yumru buruşuk bir hal alarak adamın yüzünün sağ tarafını çarpıtmış ve ona uğursuz bir görüntü vermişti. Talon onun sessiz ve kibar biri olduğunu düşünüyordu, onun için çirkinliğini umursamıyordu. Hepsinin üstünde benzer giysiler vardı: bol, kirli beyaz, pamuklu bir tuniğin altında bir disha dasha ve üstünde de daha koyu renkli ve yıpranmış bir abaya. Hepsinin başında bir segal, siyah keçi kılından bir bantla tutturulmuş yün ve pamuklu karışımı kumaştan yapılmış büyük bir örtü vardı.

Pantolonları baldırlarının yarısına kadar çıkan çizmelerinin içine sokulmuştu. Talon abayasının altında gümüş süslemeleri olan kaliteli deri kemerine kılıcını takmıştı. Zenginliğini gösteren ve kendisine izin verdiği tek istisna buydu. O bölgede bir adamın üstüne giydikleriyle zenginliğini sergilemesine saygı duyulmazdı. Eğer ellerinden gelirse bunu ondan alacak olanlar vardı. Ancak fakir olmadığını da göstermesi gerekiyordu. Talon'un genç arkadaşı Daran da benzer ama daha az gösterişli bir şekilde giyinmişti. İki adam huzursuz atlarının dizginlerini çekmiş, yukarıdan rehberleriyle birlikte gidecekleri yer olan aşağıdaki eski harabelere bakarken herhangi bir tehlike var mı diye etrafı kolaçan ediyordu.

"Orada hiçbir canlı görmüyorum," dedi Talon.

"Çünkü bizi gördüler ve kim olduğumuzu anlamak için bekliyorlar."

Talon'a bunun Ürdün bölgesinin en ileri karakollardan biri olduğu söylenmişti. Gözlem yerlerinden Al-Batra vadisini ve harabelerini görebiliyorlardı ama kanyonlar o kadar derin ve kapalıydı ki sadece Talon'un terk edilmiş büyük bir yerleşim bölgesi olduğunu tahmin ettiği bir alanı görebiliyorlardı.

Bununla birlikte ta uzakta gördükleri göz alıcıydı. Bunlar koyu sarı renkte, sarp uçurumların kenarlarına doğru kıvrılan devasa kaya sütunlardı. Uçurum boyunca kayaların içine oyulmuş odalar olduğu anlaşılan uzunlamasına kara delikler vardı.

Bu Talon'un daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu

ve bunu kimin yaptığını merak etti. Sorusunu duyan rehber sadece omzunu silkti.

"Bunlar bin yıl evvel, Arap ve Hıristiyan istilasından çok önce, babamın halkının bir atlının her yönde ancak bir ayda kat edebildiği ülkeyi yönettiği zamanlarda yapılmış," dedi, sonra tükürdü.

"Şimdi burada huzur içinde bile yaşayamıyoruz, çünkü o kaledeki Franslar buna izin vermiyor."

Hatırlanmayacak kadar uzun zamandır buralarda yaşayan Nabataea kabilesinden bir Bedul olan rehberleri bu tehlikeli bölgede ondan pek uzaklaşmamalarını, zira kazara bir ok veya mızrak atılırsa bunun pek çok soruna yol açacağını söyledi.

Talon kuzeydeki en yüksek doruk olan Jebal Harun'a şöyle bir baktı ve yamacına kondurulmuş olan bir manastır gördü. Rahipleri korumak için Al-Batra harabelerinin hemen dışında, üç kilometreden az bir uzaklıkta bir kale dikilmişti. Talon kalın surların ardından yükselen, yemek pişirmek için yakılmış ateşlerin dumanlarını görebiliyordu ama oraya gitmeye hiç niyeti yoktu, çünkü garnizonun onun varlığından haberdar olmasını istemiyordu.

İki gün önce Kudüs şehrinden hırsız gibi kaçmışlardı. Talon Tapınak'a en yakın olan küçük bir kapıda Sör Guy'la vedalaşmıştı, sonra da dikkatle bayırdan aşağıya, güneye, Ölü Deniz'e giden ana yola inmişlerdi. Talon Sör Guy'ı veya arkadaşlarını bir daha görüp göremeyeceğini merak ediyordu.

Geçen gece firariler gibi Karak des Chevaliers kalesinin yanından geçmişlerdi. Bir alarm duyarlarsa hemen kaçmaya hazır vaziyette ilerlerken, soğuk ışığı üstlerinde yükselen heybetli surlara vuran ay önlerindeki beyaz taş yolu aydınlatıyordu.

Bu kale Kudüs Krallığı'ndaki en büyük ve en donanımlı istihkâmdı. Amacı, Mısır'la Şam arasında gidip gelen Arapların kullandığı kervan yollarına hâkim olarak güneydoğudaki girişleri korumaktı. Ancak surların üstünde nöbet tutması ve mutlaka

yolcuları fark etmiş olması gereken muhafızlar alarm vermemişlerdi; kale gecenin sessizliğindeki tehditkâr ve gizemli çehresini hiç bozmamıştı.

Al-Batra harabelerine yaklaşmak tehlikeliydi ama Talon'un onu Bağdat ve hatta Basra şehirleri üstünden güneye giden eski ticaret yolunu takip ederek çölden geçirecek bir rehbere ihtiyacı vardı. Talon'un temas kurmak istediği insanlar Nabataeanlılar olarak biliniyordu. Onlar çölün en iyi ve belki de en güvenilir kılavuzlarıydı. Talon onların Umman Krallığı'nın batısındaki çöllerin derinlerine kadar gittiğini, sonra çok daha güneye, Yemen yakınlarındaki Ubar şehrine indiklerini biliyordu. Buradan alluban veya "Süt" denilen parfümler getiriyorlardı. Talon bunu Olibanum ya da Lübnan Yağı olarak biliyordu. Bu yağın kokusuna hem Hıristiyanlar hem de Müslümanlar çok rağbet ediyordu. Talon onu Akabe Körfezi'nin yakınındaki bir bölgeye götürmelerini umuyordu, orada bir tekne bulabilir ve İsfahan'a nasıl gidileceğini bildiği için tek başına yola koyulabilirdi.

Abdullah aygırını dürttü ve etrafa iri kaya parçaları serpilmiş kumluk yamaçtan eski Al-Batra şehrinin bulunduğu yeri gösteren palmiye ağaçlarına doğru aşağı indiler, sonra Umm el Bayara'nın sıcaktan kavrulmuş sırtı boyunca dar, ince bir patikayı izleyerek kenarları alçak, tabanı geniş taşlık bir akarsu yatağı olan Thugra Vadisi'ne geldiler. Akarsu yatağının setlerindeki oyuklarda cırcır böcekleri hiç aralıksız ötmesine rağmen vadide su kalmamıştı. Fakat atlarını yavaşça Thugra Vadisi'nin rehberin Kharrubet Vadisi dediği bir başka akarsu yatağıyla birleştiği yere doğru sürdükçe su olduğuna dair birkaç işaret gördüler.

Burada ancak zar zor insan boyuna kadar uzamış olan yamru yumru ve bodur birkaç ağaç vardı; birkaç yerde sazlar vardı ve taşların üstünden damlayan suyun sesini duyabiliyorlardı. Vadi sıcaktı ve Talon sırtından ve boynundan ter aktığını hissetti. Abdullah gergin ve dikkatliydi; Talon'la Daran da aynı şekilde tetikteydiler. Atların taş zemine vuran toynaklarının takırtısından ve dizginlerin ve üzengilerin şıngırtısından başka hiç ses yoktu kanyonda.

Aniden, sanki bir taş atılmış gibi hafif bir ses duyuldu. Abdullah hemen atını durdurdu ve Talon'un anlamadığı bir dilde seslenerek bir şey söyledi. Talon'la Daran da atlarını durdurup beklediler. Uzun bir sessizlik oldu; sonra bir ses yanıt verdi ve kanyonun girintilerinden on iki yaşlarında bir oğlan çıkarak onlara eliyle yaklaşmalarını işaret etti.

Son derece dikkatli bir şekilde ilerlediler. Abdullah Talon'a fısıldayarak, "Beni tanıyorlar ama sizden şüphelendiler," dedi. "Elini kılıcına yaklaştırma."

Oğlan bir şey dedi ve Abdullah cevap verdi ve sonra öne geçip yolda ilerledi.

Üç adam bir köşeyi dönerek küçük bir avluya girdiler. Etrafı kayalık avlunun bir köşesinde toplanmış olan birkaç keçi yukarı tırmanırlarken onlara baktılar. Talon sanki asırlardır insanlar köstebek misali çalışmış gibi etrafındaki kayalık tepelerin içine oyulmuş karanlık girintiler gördü.

Avluda onlara bakan insanlar vardı, onun için bunları incelemeye devam edemedi. Dikkatini adamlara verdi. Altı kişiydiler ve Bedevilerin koyu renk dökümlü cübbelerinden giymişlerdi ama aslına bakılırsa bunlar Bedevi değillerdi ve daha çok Bedul ismiyle biliniyorlardı; yine de Talon onların birbirlerine çok yakın olduğunu düşünüyordu.

Abdullah atından indi ve dizginleri bırakarak teni güneşten yanmış, kır saçlı ve uzun kır sakallı yaşlı bir adam olan baştaki adamın önünde diz çöktü; adam kutsar gibi elini kaldırdı. Talon onun rehbere bir şey söylediğini duydu ve sonra kucaklaştılar. Sonra Abdullah diğer adamlarla bir şeyler konuştu ve bunu kısa bir gülüşme izledi. Adamlar Abdullah'ı iyi tanıyordu, zira konuşmaları dostça ve hararetliydi. Birkaç dakika konuştular, bu esnada Abdullah ara sıra dönüp Talon'a işaret ediyordu. Sonunda liderleri elini kaldırıp Talon'un yaklaşmasını işaret etti. Talon atından inip dizginlerini Daran'a verdikten sonra birkaç adım ilerledi; eğildi ve geleneksel sözleri söyledi: "Esselamın Aleyküm."

Adam başını eğerek yanıtladı. "Aleyküm Esselam. Mütevazı evime hoş geldiniz."

"Evinize gelmek benim için bir onurdur. Ben Süleyman al Abbas, bu da hizmetkârım Daran. Allah size ve evinize selamet versin."

"Abdullah bana güneye gitmek istediğinizi söyledi," dedi adam bozuk bir Arapçayla.

"İran'a ve belki daha da ileriye gitmek istiyorum," dedi Talon aynı dilde.

Yaşı adam başını sallayarak onayladı. "Ama neden büyük kervanlarla birlikte Şam'dan Bağdat'a giden kuzeydeki yoldan gitmiyorsunuz?"

Talon bu soruyu bekliyordu, onun için dikkatle yanıt verdi.

"O yolu istila eden haydutlardan ve aynı yolu kullanan aç ve hasta paralı askerlerden uzak durmak isteyenler başka yollar kullanıyor. Hem ben Bağdat'ın daha güneyine gitmek istiyorum."

"Peki, nereye?"

"Umman Krallığı'na; orada on yıldır görmediğim bir amcam var," diye yalan söyledi Talon. "Buranın doğusundaki ve güneyindeki engin vadiyi ve kum denizlerini geçmek için Nabataeanlılardan daha iyisini olmadığını duydum."

Yaşlı adam başıyla onayladı ve etrafındaki adamlar bu övgüyü takdir eder gibi biraz rahatladılar ama sonra yaşlı adamın gözlerinde şeytani bir bakış belirdi.

"Etrafına bir bak. Çöl halkına benzer kimse görebiliyor musun?"

Talon eski rehberine baktı.

"Kuşağında ancak Yemen'den gelmiş olabilecek çok pahalı bir Jambiya hançeri olan bir adam görüyorum. Bugün bir yere gitmeyecek insanlar görüyorum, deve de görmüyorum asma eğer Allah izliyorsa sizin ne kabilenin hayvanlarını ne de esas

kabileyi burada tutmadığınızı görecektir. Halkınız her tarafta ama bugün daha çok çölün yanındaki vadideler."

Yaşlı adam tasdik edercesine bakıyordu.

"Bağdat'ın güneyine gidecek bir kervanın korunması için altın vereceğim," diye devam etti Talon.

Yanında taşıdığı küçük bir altın kesesini çıkartarak herkesin görmesi için havaya kaldırdı.

Yaşlı adam Talon'un elindeki keseye dikkatle baktıktan sonra bir karara varmış gibi göründü.

"Geceyi burada geçirebilirsiniz, Kharagi. Kum Denizine gitmek için yola çıkarken sizi de yanımıza alıp almama konusunda kararsızım." Döndü ve avlunun içlerine doğru ilerledi; yabancılar geldiği için yüzleri neredeyse tamamen kapalı kara çarşaflı kadınların peşinden geldiği birkaç çocuk oyun oynamak için avluya çıkmıştı.

Hacı otoriter bir şekilde ellerini birbirine çarptı. Bir kadın elinde uzun ibrikli küçük bir çaydanlık ve iki fincanla geldi; bunları yaşlı adama verdi.

Adam çaydanlıktan incecik akan sıcak bir sıvıyı fincanlardan birine doldurup Talon'a uzattı.

Talon bunun neyi ifade ettiğini biliyordu ve kendini daha güvende hissetti; bu misafirperver jest bir güvenlik duygusu veriyordu...şimdilik. Talon küçük fincanı aldı ve acı çayı yudumladı.

"Onur duydum, Hacı," dedi. "Allah sizden ve ailenizden razı olsun!"

İnsanların akşam yemeğine hazırlanmak üzere oldukları belliydi. Talon'la Daran'a atlarını nereye koyabilecekleri gösterildi ve sonra iyice hareketlenmiş olan orta avluya geri döndüler.

Talon bu kabilenin misafirperverliğinin kutsal bir şey olduğunu anlıyordu ama bunun devam etmesini bekleyemezdi ve sabahleyin kendini düşman tavırlı insanlar tarafından dışarı atılmış bulabilirdi, o zaman da büyük bir tehlike içinde olurdu. Ancak bu gece kabilenin kuralları onları koruyacağı için Daran'la

birlikte rahatça uyuyabilirdi. Güneş batıdaki tepelerin üstünde kıpkızıl parlarken insanlar ibadete hazırlanmaya başladı. Yaşlı adam abdest aldı ve Talon'a da aynısını yapması için bir keçi tulumundan su uzatıldı.

Talon ona öğretilenleri hatırlıyordu; yüzünü yıkadı, ağzını ve boğazını çalkaladı, sonra burnundan su püskürttü, suyun parmaklarından dirseklerine akmasını sağlayarak kollarını dirseklerine kadar yıkadı. Seccadesi eşyaların arasında olduğu için taş zemine harmanisini serdi.

Kollarını gökyüzüne doğru kaldırarak duayı tekrarladı.

"Allah'tan başka Allah olmadığına ve Muhammed'in onun elçisi olduğuna şahitlik ederim."

Sonra diğer adamlarla birlikte iyice eğilerek yaşlı adamın ezbere söylediği sözleri dinledi.

"Hamdolsun Allah'a, âlemlerin Rabbine.
Rahman ve rahim olana,
Hesap gününün malikine.
Sadece Sana ibadet ederiz, sadece Senden yardım dileriz.
Bize doğru yolu göster,
Nimet verdiklerinin yolunu,
Gazaba uğrayanların ve sapkınların yolunu değil."

Talon ve diğer adamlar, Allah için toz topraktan başka bir şey olmadıklarını hatırlamak için secde ederek alınlarını toprağa koydular.

Talon harmanisine diz çökmüş halde doğruldu ve biraz önce olanları düşündü. Şimdi ait olduğu Hıristiyan dünyasının tamamen dışındaydı. İçine girmek üzere olduğu bu dünyanın aşinalığını hatırlamaya başlamıştı. Eğer hayatta kalacaksa her zaman gerektiği gibi ibadet etmek zorunda kalacaktı.

* * *

Namazdan sonra yaşlı adam adamlarıyla birlikte gidip mağaraların birinin girişinin yanına serilmiş olan bir kilime oturdu ve Talon'la Abdullah'ı yanına çağırdı. Tekrar selamlaştılar ve Talon'a yaşlı adamın sağında bir yer verildi. Bir hizmetkâr muamelesi gören Daran çemberin karşı tarafında, yiyeceklerin en iyisine ulaşamayacağı geride bir yere oturmak zorunda kalmıştı.

Hacı elini gösterişli bir şekilde sallayarak Talon'a çemberin ortasına serilmiş pahalı görünüşlü bir kilimin üstüne konmuş bakır tepsilerdeki yiyecekleri ikram etti. Pilav ve yufka ekmek vardı; hafif akşam esintisi burunlarına kızaran oğlak etinin kokusunu getiriyordu. Talon dikkatle sağ elinin parmaklarıyla pilavdan alarak bunu top haline getirdi ve bir parça yufkanın üstüne koyarak hepsini bir bütün halinde kaldırıp ağzına götürerek bir ısırık aldı. En iyi Arapçasıyla nazikçe ne kadar beğendiğini ifade etti.

Dikkatle izlendiğini fark etti ama sonra yaşlı adam rahatlamış göründü. O da uzanarak yemeye başladı. Adamlar bunu rahatlamalarını gösteren bir işaret olarak aldılar ve yemek faslı başladı. Yemek Talon'un çok değer verildiğini bildiği pilav, çölde bütün yemeklerin yanında gelen yufka ekmek ve hemen arkalarında kızartılmakta olan taze kesilmiş oğlak etinden ibaretti. Ayrıca haşlanmış mercimek ve ağız sulandıran yoğurt vardı.

Talon yoğurdun keskin tadını ve onu ne kadar sevdiğini hatırladı; yoğurt o gün yapılmıştı; sütü ayırmak için saatlerce sallanmış, A şeklinde bağlanmış sopaların arasına asılmış bir tulumla getirilmişti. Kesilmiş sütün suyu içecek olarak kullanılacaktı; gerisinden yoğurt ve yemeğin yanında sunulacak beyaz peynir yapılmıştı.

Hacı meraklanmıştı. "Ummanlıya benzemiyorsun, Süleyman al Abbas."

"Ben çocukken Ermenistan'dan İran'a gittik, Hacı. Amcam Umman'da ticaret yapan Ermeni bir Hıristiyan," dedi Talon hem saygılı, hem dikkatli bir şekilde. Sınandığını ve en ufak bir hatanın ölüm anlamına geldiğini biliyordu. "Mısır'da Memluk olarak eğitildim ve din değiştirdim, sonra da Sultan Nureddin için sa-

vaşmak için geri gönderildim. Daha sonra hayatını kurtardığım için efendim bana özgürlüğümü bağışladı ve onun yardımıyla tüccar oldum. Yolculuklarım beni buraya Filistin'e getirdi, şimdi de çok yorulduğum için İsfahan'a, eve dönmek istiyorum." Söylediklerinin yarısı gerçekti; Daran'a sırrını saklaması için yemin ettirmiş ve o da canı gönülden razı olmuştu. Talon'a sadakati tamdı.

Yaşlı adam birkaç dakika düşünceli bir şekilde sakalını çekiştirdi, sonra sağ elinin iki parmağıyla başparmağını kullanarak bir lokma yiyecek daha aldı. Talon'un hikâyesini sorgulamadı, onun yerine Talon'a yemeye devam etmesini işaret etti ve çok geniş konuları kapsayan bir sohbete girdiler.

Konuşmanın bir noktasında Talon ona hacca mı gittiğini sordu. Yaşlı adam, "Gerçekten hacca gittim, Süleyman al Abbas," dedi, "Herkesin hayatında en az bir kere bunu yapmaya çalışması şart koşulmuştur. Sen bir tüccar olarak Tanrı için bunu ne zaman yapacaksın? Yoksa sadece servet yapmakla mı ilgileniyorsun?"

Talon ağzındaki pek az dişle sırıtan yaşlı adama gülümsedi.

"Aslında, inşallah Umman'a gittiğim zaman bu yolculuğu yapmaya niyetliyim, efendim. Gemiyle Kızıl Deniz'e gitmek kısa sürüyor, oradaki limandan da yola çıkarım. Haç ziyareti zor mu, Hacı?" diye sordu saygılı bir tavırla.

"Zordur," dedi yaşlı adam. "Ama bu Allah'ın isteği ve böyle yazılmış. Ne kadar zor olsa da hepimiz bunu yapmaya çalışmalıyız."

Talon Fransların dolaysız konuşmasına kıyasla pek süslü olan çöl insanlarının diline alışmaya başlıyordu. Konuşma Kudüs Krallığı ile etrafını saran Suriye ve Mısır ülkelerinde vuku bulan olaylara geldi. Talon, hâlâ herkesin dilinde olan Mısırlıların yenilgisi hakkında Hacı'nın ne düşündüğünü çok merak ediyordu.

"Biz Bedullar Salahaddin'in yenildiğini biliyoruz ama kayıtsızız. Allah onun bu sefer kaybetmesini istedi. Bir şekilde Tanrı'yı

gücendirdi ve alçakgönüllü olmayı öğrenmesi gerekiyordu," dedi Hacı, gözle görülür bir memnuniyetle. "Biz onu ne severiz ne de nefret ederiz. Bizim için o sadece dünyada büyük hedefleri olan başka bir sultan ve bunda Nabataeanların hiçbir kazancı yok."

Talon savaş hakkındaki bilgisinin ortaya çıkmaması konusunda çok dikkatliydi. Gece geç vakte kadar konuştular ve ancak ateşler sönmeye yüz tuttuğu ve kanyonların üstündeki yıldızlar net bir şekilde görüldüğü zaman yatmaya gittiler. Ay neredeyse dolunay olmuştu, onun için Talon kanyon duvarlarındaki büyük oyukları incelemek için izin istedi.

"Onlara bakabilirsin ama içine giremezsin, çünkü onlar halkımız için kutsaldır," dedi Hacı sertçe.

Talon çok fazla ilgi göstermenin bir ihlal sayılacağını bildiği için, "Buyruğuna saygı göstereceğim," dedi. "Sadece onların boyutları ve şekilleri bende huşu uyandırdı. Daha önce hiç böyle bir yer görmemiştim."

"O halde dikkatli git, Allah seni korusun. Franklar gecenin bu vaktinde ortalıkta olmaz. Çoğumuzu buradan defettiklerini düşündükleri için gündüz bile bize sıkıntı vermiyorlar."

Talon ona iyi geceler diledikten sonra peşinde Daran'la birlikte kanyonun duvarları arasında kıvrılan kum yolda ilerlemeye başladı. Ay ışığı devasa kolonları ve süslü püslü oyulmuş girişleri net bir şekilde ortaya çıkarıyordu. Kamp yerinden birkaç adım uzaklaşınca bütün etraflarını gece ve derin bir sessizlik sardı. Sadece kumlara sürtünen çizmelerinin sesi ve ara sıra eşine seslenen bir baykuşun ötüşü duyuluyordu.

İlerlerken muhteşem inşa edilmiş eski mabetlere ve türbe girişlerine hayran kaldılar. Bazıları o kadar yüksekti ki Talon yapının tepesini görmek için başını iyice arkaya doğru kaldırmak zorunda kalıyordu.

Bir ara çok dar bir kanyonun içinden yürüdüler ve sanki bir zamanlar orada taşlaşmış bir orman varmış gibi gecenin için-

de çırılçıplak duran sütun kalıntılarının bulunduğu bir açıklığa çıktılar. Şimdi taş bir yolda duruyorlardı ve Talon belki de Romalıların burada yaşamış olduğunu tahmin etti; bir yerde ona Bizans'ta karşılaşmış olduğu devasa taş çalışmaları hatırlatan bir dizi çukur taş oturaklar gördü: bu olsa olsa küçük bir anfitiyatro olabilirdi. Sütunların arkasında, kanyonun duvarlarına oyulmuş daha çok devasa sütun, bina cepheleri ve girişler vardı.

Vakit çok geçti ve ay küçülüyordu. Bir çöl tilkisinin uzaktan gelen kesik çığlığını ve bir kez daha baykuşun öttüğünü duydular. Bu sesler sadece bu tuhaf şehrin hayaletvari esrarını artırıyordu. Talon yorgundu, Daran da bitkinlikten sendeliyordu, onun için kampa geri döndüler.

Sorun çıkmadığından emin olmak için onları bekleyen rehber Abdullah onlara küçük meydanda, gecenin geri kalanında uyuyabilecekleri bir yer gösterdi. Talon önce bıçağını çıkarıp elinin uzanabileceği bir yere koyduktan sonra battaniyenin içine kıvrıldı. Saldırıya uğrayabilecekleri konusundaki kaygısı yersiz değildi, çünkü çölde kurallar açıkça belirlenmişti ve Hacı'nın koruması altında olsalar da eski alışkanlıklar zor ölürdü. Talon hemen uykuya daldı ve rüyasında yüksek kayalıklara taş girişler oyan devler gördü.

Bir el omzuna dokununca anında uyandı. Bıçağı ışıldadı ve neredeyse onu uyandıran adamın kolunu kesecekti, sonra adamın boğazına dayandı. Ürkek bir çığlık duyuldu ve Talon'un kulağına Abdullah'ın fısıldayan sesi geldi.

"Oustad, gitme zamanı!" dedi adam, nefesi kesilerek.

"Nereye?" diye sordu Talon.

"Çöle gidiyoruz ," diye kısa bir yanıt verdi adam, eli kendi jambiya'sına giderek aceleyle geriye çekilirken.

Fakat Talon onu durdurdu. "Rahatla, kardeşim, sadece şaşırdım, hepsi o. Çöle gidiyor olmamız iyi, Allah'a şükür."

Abdullah elini hançerinden çekerek o çirkin gülümsemesiyle sırıttı ama sarsılmış görünüyordu. "Gerçekten de eskiden bir asker veya Memlukmuşsun. Seni şaşırtmak kolay iş değil, hani."

Talon'un yüreği hopladı. Görünüşe göre yolculuk nihayet başlıyordu. Talon, Daran, on erkek ve birkaç kadın Al-Batra'dan ayrıldıkları zaman ay batı ufkunda elips halini almıştı. Erkekler at sırtında, Hacı korumasıyla birlikte ve kabilenin kadınları en arkada eşeklerin üstünde Siq olarak bilinen vadi boyunca ilerlediler. Abdullah Hacı'ya yakın duruyordu.

Talon şafağın solgun ışığında yanlarından geçtikleri Haçlı kalesini iyice inceledi. Surların üstündeki nöbetçiler karanlık gölgeler gibi görünüyordu ama vadide ilerleyerek yanlarından geçen bu küçük gruba pek dikkat etmediler. Talon garnizonun ya hâlâ uykuda olduğuna ya da ibadet ettiğine karar verdi. Kale, arkadaki güneşten kavrulmuş, tehditkâr sarp kayalara dayanan kare şeklinde, küçük bir yapıydı. Talon kalede pek fazla Tapınak Şövalyesi olduğunu sanmıyordu; onlar böyle bir yerde olmak istemezlerdi, eğer ceza olarak gönderilmemişlerse. Doğuda altın sarısı güneş belirirken o inanılmaz Al-Batra'yı geride bırakarak eşeklere uygun bir hızda ilerlemeye devam ettiler.

Birkaç saat yavaş yavaş büyük, ıssız bir platoya tırmandılar, sonra dosdoğru doğuya döndüler. Hava ısındıkça güneş geçtikleri taşlık zemini kavurmaya başladı. Talon yüzünü örttü ve Daran'a güneşten, toz topraktan ve rüzgârdan korunmak için onun da aynısını yapmasını söyledi. Su tulumları vardı ama Al-Batra'nın suyu tuzlucaydı ve içimi zordu. Ancak ellerindeki tek su buydu. Talon ilerideki bir vahada daha içilebilir su bulabileceklerini umuyordu.

Talon'un uzakta bir öbek olarak gördüğü yeşilliğe doğru inerlerken güneş gökyüzünde iyice yükselmişti. Buranın kabilenin esas bölümünün yaşadığı yer olduğunu tahmin etti. Bunda da haklı olduğu anlaşıldı, zira bütün bölge bir dizi dolambaçlı vadiden oluşsa da yüzeyde su olabilecek tek yer orası gibi görünüyordu.

Vadiye birkaç yüz metre kaldığında palmiyelerin arasından deveye binmiş birkaç adam çıktı. Ellerinde mızraklar vardı ve gelenlerin kim olduğunu görene kadar çok ihtiyatlı bir şekilde

yaklaştılar, sonra develerini mahmuzlayarak bağırmaya başladılar.

Mızraklarını havaya kaldırıp onları, özellikle yaşlı adamı bağırarak selamladılar. Yaşlı adam sanki kralmış gibi onları selamladı, sonra bütün grup hızla sallanan palmiyelere doğru sürdü. Ana kamp yerinde onları kabile giysileri içindeki kadın ve erkeklerden oluşan bir kalabalık karşıladı. Erkekler neşeyle silahlarını havaya kaldırıyor ve kadınlar ortalığı çınlatan ve Talon'un ensesindeki tüyleri diken diken eden bir sesle ti-li-li çekiyordu.

Kampa girerlerken insanlar Talon'a şüpheyle bakıyordu ama ortada tehdit edici bir şey görmediği için Talon huzursuz olmadı. Şimdi vadinin içine doğru yayılmış çok sayıdaki deveyi ve palmiye ağaçlarının arasındaki pek kıt otları yiyen keçi sürülerini görebiliyordu. Üstelik bir kervanın yola çıkmaya hazırlandığı anlaşılıyordu.

Siyah çadırların arasında ve vadide kaldığı süre içinde kabile için bir meydan işlevi gören açık arazide büyük eşya hurçları duruyordu. Yaşlı adam Bedevi ya da göçebe çöl kabilelerinden olmadıklarını söylese de Nabataeanların epey bir zamandır öyle oldukları belliydi.

O akşam bir ziyafet vardı ve Talon konuk olarak şeyh tarafından davet edildi. Artık yaşlı adam Talon'a bir konuk gibi davranıyor ve kabile halkı da ona uygun muamele ediyordu.

Talon burada kadınları gözleyebiliyordu. Bunlar yanaklarında dövmeler olan, mavi dudaklı kadınlardı. Gök mavisi cübbeler giyiyor ve onun yanında yüzlerini örtmüyorlardı. Keçi derisinden yayıkları sallıyor ve her yanda yakılmış olan ateşlerde nan denilen yufkalar pişiriyorlardı. Aslında o kadar çok ateş vardı ki akşam serinliğinde yerin üstünde bir pus oluşmuştu.

Başlarının üstünde su testileri taşıyan birkaç genç kadın Talon'a yaklaştı. Zarif bir tavırla yürüyor, abartılı bir şekilde iki yana sallanıyor gibi görünüyorlardı; yanından geçerken kaşlarının altından ona bir göz attılar ve Talon gülümseyerek kadınları selamladı. Kadınlar da gülümsedi ve birbirleriyle gevezelik

ederek, ki Talon kendisinden bahsettiklerini biliyordu, yollarına devam ettiler.

Talon gözünü dikip bakmak hiç de nazik bir tavır olmayacağı için başını çevirdi ve bir adamın yakındaki bir çadırdan kaşlarını çatarak ona baktığını gördü. Talon adama sert sert baktı ve adam aniden dönerek şeyhin çadırına doğru ilerledi.

Namazdan sonra Talon kervanın ortasına gitti ve orada etrafı adamlarıyla çevrilmiş olan şeyhi buldu. Minderlerin üstüne oturdu ve hep beraber arkasındaki siyah çadırlardan birinin girişinde duran rengârenk giyinmiş kadınların küçük fincanlarda sunduğu çayı içtiler. Bu, gerektiğinden yirmi kişiyi rahatça ağırlayabilecek kadar büyük bir çadırdı.

Şeyh Talon'u elini sallayarak selamladı ve gidip yanına oturmasını istedi. "Bunlar benim oğullarım, Süleyman," dedi, elini sallayarak. "Ben bir oğlumla Umman'a giderken diğerleri burada kalacaklar. İşte benimle gelecek oğlum bu!" Sanki ölçüp biçiyormuş gibi Talon'a soğuk bir nazarla bakan genç bir adamı işaret etti. Talon onun daha önce kadınlara gülümsediği zaman kendisine dik dik bakan adam olduğunu fark etti.

"Absalom, terbiyeni takın!" dedi Hacı, neredeyse bağırarak; bunun üzerine genç adam öfkeyle baksa da "Esselamın aleyküm," dedi.

Talon da başını sallayarak, "Aleyküm Selam," dedi.

Adam derin düşüncelere dalmış gibiydi ama Talon üstünde durmadan onu kafasından attı.

"Sen deveyle yolculuk yapacaksın, Süleyman. Atını da al ama biz kumda deve kullanırız."

"Korkarım, benim devem yok, efendim," dedi Talon saygılı bir tavırla.

"Allah nasip eder; bizim devemiz var, sen de benimkilerden birine binersin. Biraz huysuz ve sağı solu belli değildir ama en kumluk yerlerde iyi iş çıkarır." Eliyle vadiye yayılmış dizi dizi develeri gösterdi. En az yüz deve vardı; çoğu daha koyu renkli

işçi develerdi, daha açık renk olanların daha iyi soydan geldikleri belliydi.

"Absalom, git de konuğumuz için güzel Lehlah'ımızı getir!"

Absalom gitmek zorunda kaldığına pek memnun olmamıştı ve istemeyerek uzaklaştı. O gittiği zaman Hacı kervanın yanına yaklaşık otuz deveyle bir miktar at alacağını açıkladı.

"Atlarınız develere yetişebilecek mi, Hacı?"

"Güneydeki derin kumluklara ulaşana kadar kolay, ondan sonra yavaş gideceğiz ki bize yetişebilsinler, inşallah."

Talon'a yemesi için ısrar edildi. Yemekler önceki akşam yediklerine benziyordu ve Talon gittikçe azalması dışında, bunun yolculuk boyunca pek değişmeyeceğini anladı. Şeyhin gelişi onuruna ziyafet yapmak gerektiği için oğlak eti vardı ama geri kalan yiyecekler her zamanki nan ve pilav, kıymalı yaprak sarması ve kurutulmuş meyvelerden ibaretti.

Absalom nihayet yanında dişi bir deveyi yularından tutan başka bir adamla birlikte geri döndü. Hayvanın derisi neredeyse bembeyazdı. Talon'un görebildiği kadarıyla gayet iyi durumdaydı ve oldukça yumuşak başlı görünüyordu.

"Ah, işte yolculuğa çıkacağın deve de geldi, Süleyman. Ona iyi bakmalısın, o zaman o da sana iyi bakar."

"Arkadaşım için de bir deve satın alabilir miyim, Hacı?" diye sordu Talon.

"Verdiğin altın ona da yeter. Absalom arkadaşına da bir hayvan bulur."

Kabile şeyhin dönüşünü gecenin geç vaktine kadar kutladı. Talon kulağında şarkılar ve davul sesleriyle yatmaya gitti.

* * *

O gece geç vakitte Şam'da bulunan İsmaililerin gizli kalesinin kapısına Komutan Esphandiari'ye haber getiren bir yolcu geldi. Adam oturmakta olan komutanın önünde secde ettikten sonra Kudüs'te saklanan Fedailerin liderinin mesajını aktardı.

Haberci sokaklardaki savaşı ve Raşüdiddin'in emrettiği üzere Kont Raymond'u öldürme girişimindeki başarısızlığı anlatırken komutan dikkatle dinliyordu. Sinan'la birbirlerinden hiç hoşlanmadıkları için bu başarısız girişimden biraz memnuniyet de duymuştu. Fedailerin bu bölgedeki lideri Alamut'taki Büyük Efendi'nin emirlerine gereğinden fazla karşı gelmişti. Komutanı ilgilendiren bir başka nokta da Sör Talon olarak bilinen Tapınak Şövalyesinin bir kez daha Hoca olarak da bilinen Sinan'ı engelleme işine karışmış olmasıydı. Talon yüzünden boşa çıkan bir dizi girişime bir tane daha eklenmişti.

Öfkelenen Hoca buna mukabil Kudüs'e, Acre'ye ve hatta her ihtimale karşı Şam'a Talon'u izlemek üzere gözcüler koymuştu. Ama Talon görünüşe göre hizmet ettiği Sör Guy de Veres adına bir casusluk görevi yapmak üzere Sina'nın içlerinde ortadan kaybolmuştu. Komutan Sör Guy'ı tanıyordu ve onun hakkında duydukları hoşuna gidiyordu. Adam bölge halkını gerçekten anlıyor ve pek çoğunun saygısını kazanmış gibi görünüyordu.

Şimdi Hoca'nın emrindeki adamlar Talon'un kaderiyle buluşacağı Kudüs'e geri dönmesini bekliyordu. Komutan bunun olmasını istediğinden emin değildi ama Talon tekrar ortaya çıkana dek onun için yapabileceği pek bir şey yoktu. Alamut'a bir mesaj gönderip Ağa Han'a durumu anlatmaya karar verdi.

Dümdüz kumlar uzanırken
Yabanın ve çölün üstüne,
Ve artarken fersahların sayısı gitgide:
Ne okyanus, o devasa alanıyla,
Daha sıcak bir özgürlük kinayesidir;
Ne de, boyutlarıyla, aşık atabilir
Çölün engin gerçekliğiyle.

Thomas W. Wood

Bölüm 15

Buweib al Ghrazwan Nehir Yatağı

Talon'un hesapladığına göre o zamana kadar yolculuğun büyük kısmında güneybatı yönünde ilerlemişlerdi. Kervan Sakakah kervansarayının hemen batısındaki Buweib al Ghrazwan nehir yatağının iki tarafını saran bir vahada durmuştu. Bütün bu süre zarfında yolda kimseyle karşılaşmamışlardı; şimdi etrafta birkaç uygarlık işareti vardı ama bu güneşten beyazlaşmış arazide insanların sürekli yaşadığına dair hiçbir işaret yoktu. Develer bir zamanlar burayı önemli bir dere yatağı yapan tatlı su dolu kuyulardan doyasıya içmişlerdi. Yükleri yanlarında duran hayvanlar yere çömelmiş, önlerine atılan kuru otları çiğniyorlardı. Vahada etrafa serpilmiş palmiye öbeklerinden birinin gölgesinde dinlenme şansı buldukları için memnun görünüyorlardı.

Çölü geçerlerken Talon kabile insanlarının mesafeli olduğunu ama düşmanca davranmadığını fark etmişti. Onların yanındayken seyahat etmek ve hayatta kalmak hakkında çok şey öğrendiğini düşünüyordu ve Nabataeanların çölde kendilerini evlerinde gibi hissettiğini keşfetmişti.

Kervanın gençlerinin develerle ilgilenmesini izlerken kendi kendine gülümsedi. Şimdi o bir deveyi gözü kapalı veya kapkaranlık bir gecede eyerleyebilir, burnunun kıkırdağından tutarak ayağa kaldırabilir, şikâyetlerine aldırmadan alt dudağından çekerek hayvana diz çöktürtebilirdi. Talon şimdi bir deve hantal hantal yürürken sırtında uyunabileceğini keşfetmişti ve hayvanın sırtında birkaç pozisyon alabiliyordu: bağdaş kurabiliyor, yan oturabiliyor veya ön tarafta çömelebiliyor ya da sadece kamburunun ortasındaki eyerinin üstüne yayılabiliyordu; bunların hepsini yolculuk boyunca denemişti.

Diğerleri sade akşam yemeğini hazırlarken o bir palmiyenin gölgesinde oturup onları izledi. Daha yaşlı adamlar ağaçların gölgesinde sohbet ederek dinleniyordu. Her daim etrafta bulunan sineklere rağmen palmiyelerin gölgesinde dinlenebilmek ve saf kuyu suyunun tadını çıkartabilmek nadir yaşanan bir keyifti. Kervan çoğunlukla geçtikleri boş arazilerde duruyor ve insanlar gün boyunca mümkün olduğunca uyuyorlardı; eğer bir günden fazla dururlarsa genellikle çadırlar kuruluyor, insanlar ve hayvanlar ancak kızgın güneş batı ufkunda batarken harekete geçiyordu.

Üç haftadır yoldaydılar, günde kabaca otuz beş kilometre hızla doğu-güneydoğu yönünde ilerliyorlardı. Talon bu yavaş tempo karşısında sabrına hâkim olmak zorunda kalmıştı, zira yük taşıyan develer aceleye getirilemezdi. Kendi devesi diğerlerini geride bırakabilirdi ama önlerindeki kuyuları asla bulamayacağını ve bu yüzden de kabile olmadan bu yolculuktan sağ çıkamayacağını biliyordu.

Şeyh Hacı Walid yanına geldi; kabilenin siyah ve taba renkli Saluki av köpeklerinden biri başı öne eğik ama dikkatli bir şekilde onu takip ediyordu. Kuyruğunu kısaca sallayarak Talon'u selamladı. Talon Salukilerin ancak bu kadar yakınlaşabileceğini ama bunun da önemli olduğunu biliyordu. Aklına gelen bir anı onu gülümsetti, sonra Hacı yaklaşırken saygıyla yerinden kalktı.

"Esselamın aleyküm. Allah selamet versin, Hacı," dedi Talon, sağ elini kalbine götürerek.

Şeyh başını sallayarak selamına karşılık verdi. "Aleyküm selam, Süleyman." Ayaklarını ayırarak Talon'un önünde durdu.

"Nefud Çölü'nün geçmeden evvel develeri dinlendirmek için burada bir süre kalacağız, onun için yarın sabah şahinle ava çıkmayı düşünüyorum. Benimle gelmek ister misin?"

"Bundan onur duyarım, Hacı!"

"Güzel, o halde gün doğarken, güneş çok yükselmeden yola çıkarız. Şahin sabah ışığını sever. Güneşten kavrulan o tepelerde küçük ceylanlar bulacağız, inşallah ve yarın akşam taze etle kendimize bir ziyafet çekeceğiz."

Talon canlanmıştı ve mutluydu. Deveden bıkmıştı, hayvan sabahları harekete geçmeyi mesele yapıyordu. Talon onu beslerken, üstüne binerken onu ısırmaya çalışıyordu. Yanlarına bir erkek deve geldiği zaman Talon bu sefil hayvanın onunla flört etmeye başladığına yemin edebilirdi. Ama bu kumluk ve kayalık arazide hemen yorulacakları için her gün ata binmenin de faydası yoktu. Çöl için yetiştirilmiş olmasına rağmen Nabataeanlar atlarının gücünü olabildiğince koruyor, onları sadece avlanmak için, o da ancak kumlar savrulmadığı zamanlarda kullanıyorlardı.

Talon ve Daran sabah çok erken kalkarak hemen av için hazırlanmaya koyuldular. Delikanlı Talon'un davetini hevesle kabul etmişti, böylece aceleyle Al-Batra'ya yanlarında götürmüş oldukları iki Arap atını hazırlayarak Hacı küçük bir av grubu toplayınca birlikte yola çıktılar. Talon yayını aldı ve Daran'a da eğer küçük bir antilobu yere düşürürlerse hayvanın işini bitirmek için kullanabileceği ince uzun bir mızrak verdi.

Kamptan ayrıldılar ve Nefud Çölü'nün başlangıcı olan ve kayalık arazinin kıvrımlarında küçük av hayvanlarının saklanabileceği tümseklerin ve su yollarının bulunduğu rüzgâra açık olangüneydeki alçak tepelere doğru yöneldiler. Talon bir aslanla karşılaşmaları olasılığının olup olmadığını sormuştu ama Hacı gülümseyerek, "Sanmıyorum," demişti. "Burada onlara yetecek kadar hayvan yok, daha kuzeydeki dağlarda, Kudüs'ün kuzeydoğusunda onları bulabilirsin, tabii bir de aşağıda, Umman'da."

Mola verdikleri bir yerdeki kuyulardan birinde yıkanan Talon'un göğsündeki yaraları görmüş olduğu için onun bir aslanla yaşadığı karşılaşmadan haberi vardı. Talon'a bu yaraları nasıl aldığını sormuştu. Talon ona anlatmış ve Hacı etkilenmişti. "Allah korumuş seni o gün," demişti.

Grupta sadece beş kişi vardı. Şeyh oğlu Absalom'u yanında getirmişti; yirmi iki yaşındaki genç grupla birlikte gelen iki Saluki kadar hevesli görünüyordu. Diğeri de Hacı Walid'in koruması olan Abdullah'tı. Nadiren gülümsüyordu ve hiçbir zaman gözlerini uzun süre bir şey dikmiyordu. Talon onun izlenmesi gerektiğini düşünüyordu ama o zamana kadar hiç sorun yaşanmamıştı. Zaten onları Petra'daki kabileye götüren o değil miydi?

Sabahın ilerleyen saatlerinde tepenin eteklerine ulaştılar ve Abdullah şahini hazırlamaya koyuldu. Sonra büyük kuşu, bacaklarını iyice yukarı kaldırarak yürüyen Arap aygırının üstünde pek heybetli görünen Şeyh'in bileğine koydu ve şahin de adamın uzun eldivenle korunmuş bileğini kavradı. Çevresini hissetmeye çalışan hayvan başını sağa sola çevirirken başlığındaki küçük çanlar şıngırdıyordu.

Salukiler av arayarak epey ileriden gidiyordu. Grup, yukarıdan çalı öbeklerinin serpiştiği uzun, alçak bir vadiye bakan küçük bir tümseğin tepesine çıktı. O bölgede küçük av hayvanlarının yaşayabileceğine işaret eden biraz nem vardı, onun için Hacı atını durdurup sol bileğindeki kuşun başlığını çıkardı ve bağırarak onu havaya saldı. Kuş alçak sesle bir çığlık atarak havalandı ve daireler çizerek hızla yükselmeye başladı. Çok geçmeden o kadar yükselmişti ki bulutsuz gökyüzünde sadece küçük bir siluet olarak görünüyordu. Aşağıda onu izleyen adamlara kadar ulaşan bir çığlık attı ve sonra vadi boyunca ilerlemeye devam etti.

O sırada Abdullah heyecanla işaret etti. Küçük bir kanyondan çıkan büyük bir kuş alçaktan ve hızla uçuyordu. Bayırlarda güneşten kavrulan kayalardan yayılan ısıdan dolayı görüntü titreştiği için gözlerini kısarak bakmak zorunda kalan Talon onu bir

turnaya benzetmişti. Ama şahin onu gördü ve bir taş gibi aşağı inmeye başladı.

Hacı bağırarak atını tekmeleyip harekete geçirdi. At hiç nazlanmadı; hemen ileri atıldı ve sırtında sağ kolunu havada sallayan ve cübbesi rüzgârda uçuşan Hacı'yla birlikte dörtnala bayırdan aşağıya inmeye başladı. Diğerleri de olabildiğince hızla onu takip ettiler. Hiç biri kayalarla dolu bayırda atlarının takılıp düşme olasılığını umursamıyor gibiydi. Arap atları son derece sağlam basardı ve yol gösterilmeye ihtiyaçları yoktu. Salukiler, şimdi grubun elli metre kadar ilerisinde olan Hacı'nın hemen peşinden gidiyorlardı.

Bu arada şahin kurbanını ilk vuruşta haklamıştı. Bir çarpışma oldu ve havada beyaz tüyler uçuştu, sonra Talon bir an için iki kuşun birbirine kenetlenerek birlikte on metre kadar düştüklerini gördü. Ama şahin son anda kendini yukarı çekip uzaklaşırken beyaz kuş yere çarptı ve sanki bir kanadı kırılmış gibi çırpınmaya başladı. Şahin yukarıya süzüldü, sonra yere, sonunda hareketsizleşen büyük kuşun üstüne indi ve grubun gelmesini beklemeye başladı. Hacı bir toz bulutu içinde atının dizginlerini çekti ve tam olarak durmasını beklemeden yere atladı.

Talon adamın kuşa sevgi dolu sözler mırıldanarak yaklaşırken üstüne konması için kolunu uzattığını gördü. Kuş konar konmaz hemen kösteklerini bağladı ve başlığını kafasına geçirdi, bütün bunları yaparken alçak sesle hayvanı övmeye devam ediyordu.

Talon'a dönerek, "Gördün mü, Süleyman?" diye bağırdı. "Cancağızımın yaptığını gördün mü? İlk kez öldürdü, hem de öyle temiz öldürdü ki! Ne muhteşem bir kuş! Allah'a şükür, bana bir gün üstüne bahis oynayacağım bir kuş verdi. Ah, Tanrı öyle büyük ki! Onunla develer kazanabilirim!"

Talon onunla hemfikirdi. "Muhteşemdi, Hacı. Gerçekten iyi bir kuş. Temiz öldürdü ve sonra da etini koparmaya çalışmadan bekledi. Allah gerçekten sana iyi bir kuş nasip etmiş, bize de iyi bir yemek!"

O sırada Talon Hacı'nın diğer tarafında bir hareket gördü. Tek bir hızlı hareketle sol uyluğunun altından yayını çekti, ok kılıfından bir ok takıp yayı gerdi. Hemen sonra oku attı, ok ürken adamın yanından geçerek arkasındaki kayalara doğru uçtu. Ok hedefini bulunca boğuk bir ses çıktı ve sıçrayarak kaçmak için gizlendiği yerden çıkan ceylan yere yuvarlandı. Hacı büyük bir şaşkınlık içinde Talon'a bakarken bir sessizlik oldu ve Abdullah alçak sesle küfrederken içgüdüsel olarak eli kılıcını aradı.

Hacı hızla başını çevirerek olsa olsa yirmi metre kadar arkasında, kaburgalarından çıkan okla toprağın üstünde yatan ve aynı derecede şaşırmış Salukilerin etrafını kokladığı ölü hayvana baktı.

"Aman Allah'ım, aferin sana, Süleyman!" dedi Hacı sonunda, huşu dolu bir sesle. "Ben de düşünmüştüm ki..." Cümlesini yarım bıraktı ama Talon'a yeni bir saygıyla bakıyordu.

"Eminim, Salukiler onun peşine düşerdi ama bu fırsatı kaçıramazdım. Bağışla beni, Hacı, seni ürkütmek istememiştim," dedi Talon, sesinde bir pişmanlık tınısıyla.

Şeyh kaşlarını çatarak ona baktı, sonra bir kahkaha patlattı. "Sen gerçek bir okçusun!" diye bağırdı.

Herkes aniden gülüp şakalaşmaya başladı; av Hacı için iyi geçiyordu ve bu önemliydi. Absalom rahatlamış görünüyordu ve yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Kuşu ve babasının onu satın alırken ve eğitirkenki sezgisini övdü. Talon delikanlının sesinde ince bir samimiyetsizlik tınısı olduğunu fark etti ve babayla oğlun arasındaki ilişkiyi merak etti.

Talon bunun bütün ihtiyacını kumluk ve kayalık bölgelerdeki girintilerde yaşayan pek az bitkiden karşılayan ve neredeyse hiç susuz yaşayabilen küçük bir çöl ceylanı olduğunu tahmin etti. Hayvan, büyükçe bir oğlak yavrusundan biraz daha büyüktü fakat üç haftadır yedikleri mercimek, peynir ve kurutulmuş etten sonra hoş bir değişiklik olacaktı. O akşam kendilerine mütevazı bir ziyafet çekeceklerdi.

Muhtemelen bir kum fırtınası yüzünden yolundan sapmış, göç eden turnalardan biri olan ölü kuşu Abdullah yerden aldı ve atının üstünde taşıması için Daran'a uzattı. Oğlan bunu bir şeref sayarak kuşu giderken sallanmayacak ve zedelenmeyecek şekilde yerleştirdi. Abdullah oku çıkartıp Talon'a verdikten sonra ölü ceylanı atının üstüne koydu, sonra sığ vadi boyunca ilerlemeye devam ettiler.

İki yanlarındaki güneşten kavrulan, alçak tepeler gittikçe dikleşmeye başladı ve vadinin dibinde öncekinden daha fazla bodur ağaç görülmeye başladı. Sıcaktan adamlar ve atlar ter içinde kalmıştı ama Hacı yola devam ediyordu. Eyerinin üstünde Talon'a dönerek, "Sana bu köpeklerin ne yapabileceğini göstermek istiyorum, Süleyman," dedi. "Bu tepelerde yaşayan küçük ceylanları avlayan bu Salukiler gibi av köpekleri görmemişsindir."

Talon nazikçe başını salladı. Yıllar evvel, her ikisi de onun hayatı için korkarak Ravan'la birlikte Alamut'un dışında at sürerken bir Salukinin avlanma becerileri hakkında her şeyi öğrenmişti. Bunlar o kadar uzun zaman önce olmuş gibi geliyordu ki...Kendini o ana dönmeye zorladı ve herhangi bir hareket görmek için başları havada zıplayarak önlerinden giden av köpeklerinin değerini anlatan Hacı'yı dinlemeye devam etti.

Aniden daha koyu renkli olanı burnu dümdüz ileriye bakarak neredeyse arka ayaklarının üstünde zıpladı; sonra kesik kesik havlayarak uzun narin bacaklarının elverdiğince hızla ileri atıldı. Diğeri de onu yakalamak için hemen arkasından fırladı.

Absalom tiz bir sesle bağırarak mahmuzlarını atına vurdu. Bu ani harekete karşı çıkan hayvan direnir gibi oldu ama sonra Absalom bağırıp cesaretlendirerek boynunun üstüne uzanınca son hız dörtnala koşmaya başladı.

Grubun geri kalanı da atlarını mahmuzlayarak dörtnala onun peşine takıldı. Yüzlerine çarpan ince dallara aldırmadan son hızla bodur ağaçların ve çalıların yanından geçtiler. Grup epey ileriyi görebildikleri uzun, düz bir alana çıktı. İleride iki Saluki

kumların üstünde sıçrayarak kaçan açık kahverengi, küçük bir hayvanı kovalıyordu. Hayvan kaçarken arka ayaklarının yerden kaldırdığı kumlar sayesinde nereye gittiği görülüyordu.

Yüz metre önlerinde yarışan üçlüyü hâlâ yakalamaya çalışan avcılar atlarını zorlarken bağırıyorlardı.

Küçük hayvan bir sağa bir sola kaçıyordu ama nereye dönse Salukilerden biri onu tekrar düz bir hatta koşmaya zorluyordu. Saklanacak bir yer olmadığı ve iki köpek gittikçe ona yaklaştığı için sonu kaçınılmazdı.

Talon'un dişi olabileceğini düşündüğü Salukilerin lideri ceylanın yanında koşuyordu ve koşarlarken dişlerini talihsiz hayvanın böğrüne geçirdi. Ceylan tökezledi ve sonra her şey bitti. Lider Saluki kurbanının üstüne atlayarak dişlerini boynuna geçirdi. İki hayvan yerden bir toz bulutu kaldırarak birkaç metre yuvarlandılar. Talon ondan sonra pek bir şey göremedi. İkinci Saluki de hızla toz bulutunun içine girdi ve sonra yanlarına yaklaşınca Talon ölü hayvanın beklentiyle yaklaşan gruba bakan iki hayvanın ayaklarının dibinde yattığını gördü.

Yine temiz bir ölümdü bu ve Hacı çok memnundu. Atından inerek dizginleri Abdullah'a fırlattı, sonra övgü dolu sözler söyleyerek iki köpeğe yaklaştı. Onları isimleriyle çağırarak birinin önünde diz çöktü. İki köpek de başları önünde, kulaklarını ve boyunlarını okşaması için ona yaklaştılar. Hacı gruba dönüp, "Allah bize unutulmayacak bir gün bahşetti," derken gözlerinde yaşlar vardı. "Çocuklarım bugün beni gururlandırdılar. Süleyman, şimdi neden biz Nabarteanların çölde yaşadığını anlıyor musun?"

"Anlıyorum, Hacı. Allah'a şükürler olsun ki çok güzel bir hayatınız var," dedi Talon içtenlikle.

Güneş neredeyse tam tepeye ulaştığı ve o sıcakta avlayacak hayvan bulamayacakları için Hacı kervana geri dönmelerine karar verdi. Ayrıca öğle namaza vaktiydi ama grupta herkes bir an evvel gölgelik vahaya geri dönmek istediği için üstünkörü bir şekilde ibadet ettiler.

Ceylanı alıp geldikleri yoldan geri döndüler.

Birkaç saat sonra vahaya ulaştıklarında hepsi neşeliydi. Ganimetlerini hizmetkârlardan birine emanet edip günün geri kalanında gölgede dinlenmeye çekildiler. Pek saldırıya uğramaktan korkmuyorlardı ama Hacı ihtiyatlı bir adam olduğu için herhangi bir ziyaretçinin gelme olasılığına karşı etrafa nöbetçiler yerleştirmişti. Güneş öğleden sonra gökyüzünü kat ederken Talon da diğerleriyle birlikte bol pamuklu cübbesine sarınarak uyudu.

Güneş batı ufkunda alçaldığı zaman sesler ve yaklaşan ziyafeti hazırlamak için yakılan ateşlerde pişen etin kokusu onu uyandırdı. Herkes katılacağı için pek bol bir ziyafet olmayacaktı ama yirmi beş adam ve oğlan o akşam taze etin tadını çıkartacaktı ve herkes bunu dört gözle bekliyordu. Kabile halkının normalde kampta gösterdiği adeta kaçamak tavırlara kıyasla herkes o akşam şakalaşıp gülüşüyordu.

Talon ilerideki kuyu başına gidip diğerleriyle birlikte akşam namazı kılmadan evvel ellerini ve yüzünü yıkamak için biraz su çekti.

Namaz sona erince büyük bir palmiyenin altında küçük bir kilimin üstüne bağdaş kurmuş oturan Hacı'yı buldu. Hacı tek başınaydı ve Talon'u eliyle yanına çağırdı.

"Gel de yanıma otur, Süleyman. Seni daha yakından tanıyayım."

Talon onu fazla sıkıştırmayacak ama çok da uzak kalmayacak şekilde Hacı'nın sol tarafına oturdu. "Benim hakkımda ne bilmek istiyorsun, Hacı?" diye sordu.

Hacı Walid'le sohbet etmek istiyormuş gibi görünen Şeyh'in adamlarından birkaçı onlara yaklaştı ana Hacı bir başka ağacın yanına çömelip onları izlemeye koyulan Abdullah dışında diğerlerini elini sallayarak uzaklaştırdı.

"İran'dan geldiğini ve bir Memluk olduğunu söylüyorsun ama bir Hıristiyan'a benziyorsun. At binmeyi nerede öğrendin, hem senin şu yayın da çok alışılmadık. Şimdiye kadar ne onun gibi bir yay ne de yayı bu kadar iyi kullanan birini gördüm."

"Yay Mısır'dan; çok usta biri yaptı onu benim için. Sanatını İran'ın çok kuzeyinde bu yayları kullanan Türklerden öğrenmiş."

"Ah, Türkler! Selçuklular dünyayı çok uzun zaman yönettiler ve halkıma dert vermek dışında hiçbir faydaları olmadı bize."

"Hıristiyanların halkınıza daha çok dert olduğunu sanıyordum," dedi Talon, haylaz bir gülümsemeyle.

Hacı hor görür gibi elini salladı. "Bugün için öyle ama onlar buraya ait değiller ve bir gün gidecekler, o zaman Türkler gibi başka halklarla baş etmek zorunda kalacağız. Bağımsız ve özgür kalmak çok zor."

"Bu çöl sizin, Hacı. Onlardan sonra gelen Selçuklular veya başkaları sizi buraya kadar takip edemez. Onlar Şam, Halep, Bağdat gibi konforlu yerleri tercih ederler ve onlar için iki nehrin arasındaki ve Konya'nın etrafındaki büyük düzlükler bundan daha iyidir."

Tepelerindeki palmiye yapraklarının arasından gökyüzüne baktı ve yıldızların ışıldadığını gördü. Gece iyice çökmüştü ama gökyüzündeki bu ışıltılı tablo sayesinde etraf karanlık görünmüyordu. Talon yanında oturan adamın yüz hatlarını açıkça görebiliyordu.

"Bu doğru ama biz de bir zamanlar bu Hıristiyan kralınkinden daha büyük bir krallığı yönettik...uzun zaman evvel gerçek Bedeviler olan biz Nabataeanlar Al-Batra'dan denize, kuzeydeki Suriye krallığına ve güneyde bizi Mısırlılardan (bütün hasatlarını çekirgeler yesin onların) ayıran Negev'e kadarki bölgeyi yönettik. Bizi denizden uzaklaştıran Yunanlılar oldu ve sayımız şimdiki gibi azalana kadar gittikçe daha çok insan ve toprak kaybettik."

"Kudüs Krallığı'nın hemen doğusunda çok sayıda Bedevi olduğunu duydum, Hacı. Onlar sizin kabilenizden değil mi?"

Hacı düşünceli görünüyordu ve kendisinden ve halkından daha çok bahsetmek ister gibiydi. O eski ağzı sıkılığı kalmamıştı.

"Haklısın, Süleyman ama onlar bizim halkımızdan değil. Onlar çölün kenarında yaşar ve Araplarla önemsiz bir halkın ka-

rışımıdırlar; pek çok kabileden oluşmuşlardır. Onları sevmeyiz; hatta bazıları düpedüz düşmanımızdır."

"Neden birleşip Hıristiyanları veya Türkleri buradan sürmek varken birbirinizle husumet yaşıyorsunuz?" diye sordu Talon.

O sırada Absalom onlara içine et doldurulmuş nan yufkası getirdi. Yiyeceği nazikçe önlerine koydu ve sonra eğilerek sessizce yanlarından ayrıldı.

"Av köpeklerini besledin mi, oğlum?" diye sordu Hacı.

Genç adam başıyla onaylayarak uzaklaştı ama Talon bir kez daha Absalom'un tavrı karşısında şaşırmıştı –saygılı ama ihtiyatlı,`hatta biraz hesapçı bir havası vardı. Şeyh Talon'a yemesini buyurarak, "Biz Nabataeanlar, diğer kabileler ve hatta güneydeki çöllerden gelen Araplar bir zamanlar birleşmiştik ama şimdi lanetlendik."

"Anlamıyorum, Hacı," dedi Talon, ihtiyatlı bir tavırla.

Şeyh çiğnemekte olduğu küçük bir kemiği tükürdü ve eliyle ateşin etrafında toplanmış olan adamları işaret etti.

"Oğullarımdan biri olan Absalom ticareti öğrenmek ve çölü anlamak için benimle birlikte. Üç defa bu yolu kat etmiş olmasına rağmen daha öğrenecek çok şeyi var. Ama sabırsız; benim yerime geçmek istiyor ve bir gün onu benden almak için dolap çeviriyor.

"Oğullarımın hepsi gözüme girmek için birbirlerinin ayağına çelme takıyor. İçlerinden sadece biri yerime geçecek. Absalom şimdi benim yanımda olduğu için kendisinin gözde olduğunu sanıyor. Ama öyle değil. Hiçbirine güvenemiyorum. Al-Batra'da olan erkek kardeşime bile güvenemiyorum. O da benim yerimi almak isteyecektir ve eğer bunu yaparsa oğullarımın başı derde girecek.

"Biz bir aile olarak aynı kabiledeki diğer ailelere güvenemiyoruz. Gerçekten lanetlenmişiz, zira bu nefret ve güvensizlik bize asırlar önceden miras kaldı. Hiçbir kabile diğerine güvenmiyor ve onu yok etmek veya en azından sırtını yere getirmek

için dolap çeviriyor. Kısa bir süre birleşiyor, sonra çakallar gibi birbirimize saldırıyoruz. Muhammed'in zamanından beri birleşmemiz için bize bir neden gösterecek kimse çıkmadı!"

Bu uzun bir konuşmaydı ve Talon Şeyhin neden kabile çatışmaları hakkında böyle bir açıklama yaptığını merak etti.

"Şunu bilmelisin ki, Süleyman, sadece senden hoşlandığım için hâlâ hayattasın. Eğer ki bana bir şey olursa bütün koruman kalkar, çünkü oğlumun gözü senin sahip olduklarında; altın taşıyorsun ve kampımdayken gülümsediğin o kadını kıskanıyor."

Talon kızarak itiraz edecekti ki şeyh elini kaldırdı.

"Onun veya ailesinin namusunun lekelenmediğine eminim ama sen bir *Kharagi*sin, yabancısın ve bu nedenle sırf gülümsediğin için nefret uyandırdın. Dikkatli ol, Süleyman, bir gözün açık uyu."

"Bu tavsiyen için teşekkür ederim, Hacı, ama neden oğlunun nefretini kazandığımı anlamıyorum!" dedi Talon.

"Sen benim arkadaşımsın. Benden, benimle birlikte çölü geçmek dışında bir şey istemiyorsun ki bunu hâlâ biraz şaşırtıcı buluyorum, ama varlıklı biri ve bir savaşçı olduğun belli ve bu hoşuma gidiyor. Bu hayatta senin gibi insanlara çok rastlamıyorum. İlgimi çekiyorsun." Kıkırdayarak sakalını çekiştirdi.

Vahanın kenarından gelen bir ses konuşmalarını böldü. Aniden ateşin etrafındaki adamlar ayağa kalkmış, gergin ve dikkatli bir şekilde etrafa bakıyorlardı. Ses tekrar duyuldu.

"Ziyaretçilerimiz var!" dedi Şeyh usulca. "Git! Savaşmak için hazırlan. Dürüst insanların ortalıkta dolaşması için vakit çok geç oldu."

At sürüyor çirkin adamlarla birlikte
Çalmak ve gasp etmek ve katletmek için;
Zira bu gibi işler,
Tahmin edebilirsiniz ki,
Oldukça barbarcadır.

John Godfrey

Bölüm 16

Haydutlar

Talon ayağa kalktı ve alarmı duyan Daran'ın sinirli bir şekilde yanında beklemekte olduğu eyerine koştu.

"Çabuk ol, eline bir mızrak al ve yanımdan ayrılma," diye fısıldadı Talon. Daha lafını yeni bitirmişti ki vahanın kenarından bir feryat yükseldi, "Saldırıya uğradık! Haydutlar!" Adam ölürken çığlığı boğuldu.

Palmiyelerin arasından çıplak ayakları kumların üstünde hemen hiç ses çıkarmayan koyu gölgeler geçiyordu ama uzun süre sessiz kalmadılar. Kervandakileri dehşete düşürmek için bağırıp çağırarak her yönden hazırlıksız olan Nabataeanlara saldırdılar.

Talon yayını gerdi ve hızla üstlerine gelen karanlık siluetlerin tam ortasına bir ok attı. Boğuk bir çığlık duyuldu ve acıdan kıvranan, midesini ok saplanmış bir adam yere düştü. Fakat diğerleri savaş çığlıkları atarak gelmeye devam ettiler.

"Çabuk, Daran, şeyhi bulup korumamız lazım. Nerede o?"

"İşte orada Tal...Süleyman!" diye bağırdı Daran, heyecan ve korkudan çatlayan tiz bir sesle.

İkisi birden çatışmanın en yoğun olduğu yere doğru koştular. Talon on metre uzakta durdu, bir balta savuran bir adamın sırtına nişan aldı, sonra yayını Daran'a atıp kılıcını çekerek çatışan insanların arasına dalarken Daran'a yayı hazır tutup uzaklaşmamasını söyledi.

Ondan sonrası bağıra çağıra birbirlerine saldıran adamlardan oluşan tam bir arbedeydi. Kiminle savaştıklarını kesin olarak görmeleri zordu ama saldırganlar kervandaki adamlardan daha iyi silahlanmış ve daha organizeydiler. Talon bazılarının metal kalkanlar taşıdığını, hatta miğfer taktığını görebiliyordu.

Talon sırtını büyük bir palmiyeye vermiş, onu kışkırtarak dışarı çekmeye çalışan kara cübbeli üç adamı püskürtmeye çalışan Şeyhe ulaşmayı başardı. Hacı yaralanmıştı; bir elini sıkıca böğrüne bastırmış karşısındaki adamları uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Adamlarının ikisi yerdeydi ama Abdullah bütün gücüyle Şeyhin yanında savaşıyordu. O da yaralanmıştı ama sadece koluna aldığı hafif bir yaraydı bu.

Talon ardı ardına çabucak iki saldırganı hakladı, sonra sol elinin tersiyle üçüncü adamın çenesine vurduktan sonra kılıcını gövdesine sapladı.

Bunun onlara kazandırdığı kısa soluklanma esnasında Şeyh nefes nefese ağacın gövdesine yaslandı, giysisindeki koyu leke gittikçe büyüyordu. Talon hemen atılıp teklifsizce adamın cübbesini açtı. Göğsünün altındaki bir yaradan çok kan akıyordu. Talon ölen adamlardan birinin cübbesinden şerit halinde bir parça kopardıktan sonra sıkıca yaraya bastırarak Daran'a bunu orada tutmasını söyledi. Korkmuş delikanlı hiç karşı koymadan dediğini yaptı. Abdullah nefes nefese etrafı gözlerken Talon'a, "Sen bizim dostumuzsun, Süleyman," dedi, "Allah'a şükürler olsun ki yardımımıza geldin."

Talon bir şeyler mırıldandı ama Şeyh konusunda endişeliydi.

Şeyh uzanıp Talon'un kolunu tuttu. "Sen güçlü bir savaşçısın ve hayatımı kurtardın. Bunu unutmayacağım, Süleyman."

Talon hiçbir şey söylemedi; yaranın görünüşü hoşuna gitmiyordu ve Şeyhin ölebileceğini anlamıştı. Yarayı başka bir ölüden aldığı bir bez parçasıyla daha sardı. İşini bitirdiği zaman Hacı sanki çok yorulmuş gibi uzun bir iç çekerek arkaya yaslandı.

Talon insanların onlara doğru koştuğunu duydu. Daran'ın Şeyhin yanına yere bırakmış olduğu yayını aldı ve bağırarak ve ellerindeki silahları sallayarak onlara doğru koşmakta olan üç adamdan birine nişan aldı. Adamlardan biri okun kuvvetiyle sırt üstü yere yuvarlandı. Bunu gören diğer ikisi durakladı. Talon havada ıslık çalarak diğer adamın göğsüne saplanan bir ok daha gönderdi, sonra yayı Daran'a fırlatarak Abdullah'la birlikte son kalan adamın üstüne hücum ettiler. Adam dönüp koşarak gecenin içinde kayboldu.

Daha çok bağırtılar duyuldu, sonra etrafta hiç düşman görünmez oldu. Talon aceleyle Şeyhin yanına gitti ve onu etrafı adamlarıyla sarılmış halde buldu. Hayatta kalan adamlar heyecanla bağırarak tartışıyordu. Şeyh palmiyenin gövdesine yaslanmış yatarken oğlu Absalom yanında diz çökmüş ağlıyor ve babasının göğsünün altından sızan kanına bakarak feryat ediyordu. Diğerleri de etrafında dolaşıp gözlerini kısarak görmeye çalışıyorlardı.

Talon onlara katılmadı. O hâlâ hayatta kalan bir saldırgan bulmaya çalışıyordu. İhtiyatlı bir şekilde kampın ucuna doğru gitti. Vahanın kenarında sürünerek uzaklaşmaya çalışan biri vardı. Böğründen yaralanmıştı ve bacağından çok kan kaybediyordu.

Talon hızla adamın yanına gitti ve adamın boğazına bir bıçak dayayarak silahı olup olmadığını görmek için üstünü aradı. Yakında duran paslı bir kılıçtan başka silah bulamayınca artık ağlayıp sızlanmaya başlamış olan adamı Şeyhle hâlâ bağıra çağıra saldırıyı tartışan diğerlerinin yanına götürdü.

Talon'la yanındaki adamı gördükleri zaman ortalık sessizleşti ve sonra Talon'un ayaklarının dibine fırlattığı, korkudan sinen yaralıya küfürler ve tehditler yağdırmaya başladılar.

Absalom ancak birine ateşi beslemesini söylemek için dikkatini babasından uzaklaştırdı. Ne tür bir süprüntünün ortalarına düştüğünü görmek istiyordu. İçlerinden birinin o kadar gözü döndü ki bir bıçakla yaralıya saldırmaya kalkışınca ona engel olmaya çalışan arkadaşlarının kolları ve Abdullah'ın sert bir tokadıyla karşılaştı.

Adam, "Bu gece kardeşim öldü, kana kan! Allah'ın önünde intikam alacağım! Onu korumayın," diye bağırıyordu; arkadaşlarıyla mücadele ederken ağlıyordu.

Abdullah buz gibi bir sesle ona, "Sabırlı ol, Ömer, her şeyin sırası var," dedi. "Bu adam yaralı ve çok yaşamayacak fakat bu süprüntüyü öbür tarafa göndermeden evvel kim olduklarını öğrenmek istiyoruz."

Absalom adamın böğrüne sert bir tekme atınca yaralı acıyla bağırdı. Istıraptan yüzünü buruşturarak eliyle yarasının üstünü kapattı.

"Kimsiniz? Neden barışçıl bir kervana saldırdınız? Siz konukseverliğin kurallarını bilmiyor musunuz? Biz etimizi suyumuzu sizinle paylaşırdık. Konuşsana, keçi pisliği!" dedi, bir tekme daha atarak.

Adamın ağzından yanıt olarak sadece bir inilti çıktığı için Talon bayıldığını düşündü. Ama sonra, "Ben kaderime teslim oluyorum," diye fısıldadı, "beni öteki tarafa gönderin, çünkü hiçbir şey söylemeyeceğim." Tükürdü ve sonra kendini sırt üstü yere bıraktı.

Absalom çileden çıkarak onu ardı ardına tekmeledi. Ama sonra bu işi daha incelikli yapmaya karar verdi. Artık harıl harıl yanmakta olan ateşe bakarak, "Demirleri ateşte kızdırın!" diye homurdandı. "Yaralanan babamın ve ölen kardeşlerimizin öcünü alacağız."

Demirlerin kızmasını beklerlerken adamı pis peştamalına kadar soydurttu ve Şeyhin yarı baygın yatıyor olduğu ağaçtan çok uzak olmayan bir palmiye gövdesine bağlattı.

Talon bundan sonra olacakları seyretmesine gerek olmadığına karar verdi fakat kabile bahtsız kurbana işkence etmekle meşgulken saldırganların yeniden bir araya toplanabileceğinden endişeleniyordu. Daran'ı kolundan tutarak vahanın dışına doğru yürüdü ve orada geniş bir palmiye gövdesinin yanında sessizce durarak kum tümseklerinin ve alçak tepelerin ötesinde herhangi bir hareket olup olmadığına baktı.

Arkalarından intikam isteyen adamlar talihsiz esirden alabilecekleri her bilgiyi almaya çalışırken korkunç bir çığlık sesi geldi. Daran ürkerek geri çekildi ve Talon'un ifadesiz yüzüne baktı.

"O adamlar bize hiçbir tahrik yokken saldırdı, Daran. Çölün kurallarını ve vahanın konukseverliğini bozdular. Suyun olduğu yerde insanlar aralarındaki uyuşmazlıkları bir yana bırakmalıdır. Buna tanık olmak hoş olmasa da bu yapılan adil bir şey," dedi Talon oğlana.

Uzaktan bir feryat daha ve ardından bir kahkaha duyuldu. Adamlar havaya girmeye başlamıştı.

Sadece yıldızların aydınlattığı karanlıkta Talon'la oğlan sessizce vahanın kıyısında dolaşarak onlara saldıran insanlara dair bir işaret görmek için gölgeleri ve tepeleri araştırdılar ama kıraç kayalık tepeler hareketsizdi ve hiçbir şey ele vermiyordu. Doğudaki ve kuzeydeki yüksek kum tepelerinin yıldızların ışığında parıldayan eteklerinde hiçbir hareket görülmüyordu.

Ama sonra batıda, taşlı nehir yatağının aşağısında Daran'ın gözüne hafif bir hareket çarptı. Durdu ve elini Talon'un koluna koyarak onu da durdurdu. Talon hemen bir ağacın yanına çömelip bütün dikkatlerini önlerindeki nehir yatağına vererek dikkatle dinlediler. İşkence gören adamın çığlıkları hâlâ duyulabiliyordu ama artık daha boğuk ve zayıftı. Esir Absalom'la adamlarının elinden acı çekerek yavaş yavaş yaradanına gönderiliyordu.

Talon bir taş tıkırtısı duyarak bir dizinin üstüne çöktü. Elini yayını almak için arkaya götürdü ve sonra yan yan bir çalılığın gölgesine sokularak Daran'ı da arkasından karanlığa çekti. Bir ok takarak beklemeye koyuldu.

Altmış metre kadar ileride kayaların arasından bir gölge süzüldü ve peşinde onu takip eden başkalarıyla birlikte ihtiyatlı bir şekilde ona doğru ilerlemeye başladı. Talon adamların yeniden saldırmak üzere olduğunu anladı.

Dikkatle nişan alarak oku fırlattı. Ok ıslık çalarak yaprakların arasından geçip adamın gövdesinin tam ortasına saplandı. Vuruşun gücüyle adam dizlerinin üstüne çöktü, sonra başını eğip gövdesine baktı ve bir çığlık attı. Diğer gölgeler aceleyle saklanacak bir yer aradı ama Talon birini daha sırtından vurup yere düşürmüştü. İlk adam bağırmaya devam ediyordu ve sonra öne düşüp acıyla kıvranmaya başladı. Talon Daran'ı kolundan tutup kaldırdı ve yarı çömelmiş vaziyette palmiyelerin içlerine ilerlediler.

Kervanı saran karanlıkta tam bir sessizlik hüküm sürüyordu. Sonra kabiledeki adamlar hızla ve sessizce Talon'la Daran'a doğru koşmaya başladılar. Talon adamlardan ikisini daha onlar kendisini görmeden tanıdı ve onlara yere çökmelerini ve o kadar gürültü yapmamalarını fısıldadı. Şaşıran iki adam itaat etti ve diğerlerine Süleyman'ı bulduklarını fısıldadı.

Talon önlerini gözleyerek bekledi. Sonunda Absalom da sürünerek geldi ve adamlar ona Talon'la Daran'ın uzandığı yeri gösterdiler. Absalom sessizce yaklaşarak, "Ne oldu?" diye sordu.

"Geri geliyorlardı ama ikisini okla öldürdüm ve şimdi nehir yatağının aşağısında başka bir fırsat yakalamayı bekliyorlar... veya gitmiş olabilirler."

"Sen büyük bir savaşçısın, Süleyman. Babamı kurtardığın için sana teşekkür ediyorum."

"Baban kötü yaralanmış, bakılması gerekiyor, yoksa mutlaka ölür," dedi Talon; yaranın durumuna bakılırsa şeyhin ertesi güne kadar yaşayacağından şüpheliydi. Ama Absalom'un henüz bunu bilmesine gerek olmadığına karar verdi.

"Bu tür bir yaranın nasıl tedavi edileceğini bilmiyorum," diye fısıldadı Absalom, kederli bir sesle.

"Ben gidip ona yardım edebilir miyim bakacağım. Savaşlarda bazı faydalı şeyler öğrenmiştim," dedi Talon. "Sen adamlarınla birlikte burada gözünü açık tut. Tekrar saldırmayı deneyecek kadar aptal olabilirler ama bu gece geri döneceklerini sanmıyorum. Bu onlara pahalıya mal oldu."

"Sekiz adam kaybettiler, biz de altı kişi kaybettik ve babam da dâhil dört yaralımız var," dedi Absalom kin dolu bir sesle. "Allah onların belasını versin. Hepsinin cinsel organını çekirgeler istila etsin, kadınları frengiden ölsün!"

"Ben gidip babana bakacağım," dedi Talon.

Talon üstüne uzanmış olduğu, nehir yatağına bakan alçak bayırdan aşağı inerken Daran'a da elini sallayarak kendisini takip etmesini işaret etti.

Birlikte kamp alanına doğru yürürken Talon usulca Daran'a, "Git ve bütün teçhizatlarımızı hazırla," dedi. "Atlarımızı bulup eyerle. Bu gece gidiyoruz. Kimseye görünme."

Şaşıran oğlan sadece öylece baktı ama Talon'un yayını kapıp talimatlarını yerine getirmek üzere sessizce koşarak uzaklaştı.

Talon şeyhi bırakmış olduğu yerde yatıyor buldu ama bu sefer bezlerden ve örtülerden yapılmış eğreti bir yatağın üstündeydi. Abdullah'la adamlarından biri yanına diz çökmüş ona göz kulak oluyordu. İlerideki ağaca göz atan Talon esirin neredeyse bütün uzuvları parçalanmış bedenini gördü. Absalom'la adamları onu tanınmayacak şekilde kesip biçmişlerdi; öfkeleri onları vahşileştirmişti.

Şeyh Walid örtülerin altında yaşlı ve kırılgan görünüyordu. Yüzü solgun, teni yıldızların ışığında parşömen gibiydi. Çok zayıftı ama Talon gidip yanında diz çöktüğü zaman yine de dermansız bir şekilde elini kaldırabildi.

"Eğer izin verirsen yaranı sarmaya geldim, Hacı," dedi Talon saygılı bir sesle.

Şeyh hiç karşı koymadan Talon'un cübbesini açmasına ve Abdullah'ın aceleyle koşup getirdiği yanan odun parçasının ışığında yarayı incelemesine izin verdi.

Talon titreşen ışıkta kanama azalsa da yaranın üstüne koyduğu bezin Hacı'nın kanıyla sırılsıklam olduğunu gördü. Yara derindi ve koyu sızıntılar halinde gövdesine doğru akıyordu. Talon adamın hayati bir organının zarar görmüş olmasından korkuyordu. Yine de yaranın üstüne kalın bir tampon daha koydu ve Abdullah'ın yardımıyla onu yerinde tutmak ve yarayı elinden geldiğince kapatmak için etrafını sardı.

Hacı su istedi, adamlardan biri hemen su bulmaya koştu ve Hacı yalnız kaldıklarını fark edince elini kaldırarak Talon'un yaklaşmasını işaret etti. Talon diz çöktü ve Hacı bir şey fısıldadı. Talon onu duymakta zorlanıyordu, onun için kulağını iyice Hacı'nın ağzına yaklaştırdı. Yaşlı adam fısıldadı:

"Ben ölüyorum. Ellerimin ayaklarımın soğuduğunu hissedebiliyorum. Sen beni kurtarmaya çalıştın ve belki de kervanı kurtardın. Bunun için Allah senden razı olsun. Ama sana bugün söylediklerimi unutma, Süleyman. Abdullah dışında kimseye güvenme. Kuzeydoğuya doğru gitmelisin. Eğer yapabilirsen Bağdat'a git. Bu çok zor olacak ama sana öğrettiğimiz yön bulma yöntemini iyi öğrendin. Elveda, dostum."

Talon hiçbir şey söylemedi. Onun yerine Hacı'nın soğuk elini avucuna alarak sıktı.

Hizmetli elinde suyla koşarak geri geldi ve eğilerek Hacı'ya uzattı, yaşlı adam bir yudum içtikten sonra bitkin bir şekilde kendini geriye bıraktı. Talon Hacı'nın üstüne bir battaniye örtüp ayağa kalktı. İki adama doğru başını eğdi ve Daran'ın atları ve eşyalarıyla birlikte beklediğini tahmin ettiği yere doğru olabildiğince rahat bir tavırla yürüdü. Neyse ki şeyhle ilgilenen iki adamın karanlıkta onları göremeyeceği kadar uzaktaydılar. Diğer adamların hemen hepsi Absalom'la birlikte yapılacak diğer saldırıyı bekliyorlardı.

Eşyaları çok az olsa da bu yolculuk için altının hayati bir önemi vardı ve Talon'un giderlerken altını yanlarına aldıklarından emin olması gerekiyordu. Bundan zaten şüpheleniyordu ama şimdi Şeyh Walid de acele etmesi gerektiğini doğrulamıştı.

Daran'ı bulduğunda işini neredeyse bitirmişti. İki Arap atına eyer çantaları ve silahlar yüklenmişti. Daran hatta bir devenin taşıyabileceği fazlalıkları ayırarak en gerekli malzemeleri yükleme akıllılığını bile göstermişti. Su tulumlarını doldurmayı da ihmal etmemişti. Talon içinden sessizce oğlana şükretti.

Çölü geçmek için bir deve almayı tercih ederdi ama izleneceklerinden ve peşlerindekilerle arayı açmalarının tek yolunun atları kullanmak olduğundan emindi. Bütün kalbiyle önlerindeki kumluk araziyi hayvanları kaybetmeden geçmeyi umuyordu.

Sessizce geri kalan atların bağlanmış olduğu sırayı geçti. Orada sadece dört at vardı. Hepsini dizgininden tuttu ve sessizce Daran'ın durduğu yere götürüp ikisinin dizginini oğlanın eline verdi. Hayvanlara bindiler ve kuzeye doğru yola koyuldular. Talon Absalom'la adamlarının etrafı gözledikleri vahanın batı kıyısından yeterince uzakta olduklarını umuyordu. Alarm verilene kadar fazla uzaklaşamayacaklarını biliyordu ama yine de arayı epey açacaklarını umuyordu.

Yanılıyordu. Gölgelerin arasından bir adam çıktı ve hemen kim olduklarını sordu. Adam Absalom'a bağlılık duyanlardan biriydi ve şüphelenmiş görünüyordu. Mızrağını kaldırıp Talon'un üstüne doğrulttu ve sol eliyle kendi atının dizginini, sağ eliyle de yanında götürdüğü cliğer iki atın dizginini tutmakta olan Talon'un atının sol tarafından yanaştı. Yan çizmekten başka yapacak bir şey yoktu. Talon sol ayağıyla atını sertçe mahmuzladı; hayvan öfkeyle burnundan soluyarak sağa doğru sekince bağırarak Daran'a onu takip etmesini söyledi.

Mızraklı adam da bağırdı ve Talon'un üstüne saldırmaya çalıştı ama ıskaladı, o sırada arkadan gelen iki at geçerken hızla yana kayıp yoldan çekilmek zorunda kaldı.

Adam, "Absalom!" diye bağırdı. "Frengi kaçıyor! Yardım edin!" Adam mızrağını atların ardından fırlattı ama silah onlara ulaşmadan yere çakılmıştı. Talon'la Daran saniyeler içinde nehir yatağının kenarındaydılar ve dörtnala yıldızlarla aydınlanmış çöle doğru ilerliyorlardı.

Talon hayvanların ipini olabildiğince sıkı tutuyordu ama kendi atı çılgın gibi ileri atılırken arkadaki atlar onu geriye çekiyordu. Talon iki atı daha fazla tutamayacaktı ancak hayvanlar şimdi korkmuş, koşuyorlardı ve onları yeniden yakalamak zaman alacaktı, onun için atları bıraktı, sonra kılıcını çekip silahın düz tarafıyla en yakındakine sertçe vurdu. Hayvan anında dörtnala çöle doğru koşarken diğeri de hemen arkasından takip ediyordu. Talon arkaya bakınca Daran'ın da aynı çıkmaz içinde olduğunu gördü, onun için bir çember çizerek arkaya döndü, iplerden birini oğlanın elinden alarak kuzeye doğru ilerlemeye devam etti.

Arkalarından gelen belli belirsiz alarm seslerini duyabiliyordu. Kayalık arazinin içlerine doğru ilerledikçe çığlık ve tehdit sesleri gittikçe duyulmaz oldu, ta ki nihayet yalnız kalana ve atların toynak sesinden başka ses duyulmayana kadar. Yüksek bir kum tümseğine geldikleri zaman Talon ancak elindeki ipi Daran'a verecek kadar durakladıktan sonra ona hep Kutup Yıldızı'nı takip etmesini söyledi.

"Ben bekleyip arkamızdan kimin geldiğini göreceğim, seninle yarım mil ileride buluşuruz. Bir yere gizlenip beni bekle," dedi, hiç tartışmadan atlarını Talon'un gösterdiği kuzey istikametine doğru süren çocuğa.

Talon daha sonra atını bir solukta tümseğin tepesine çıkarttı ve dönüp gelmiş oldukları yola baktı. Şüphelendiği gibi Absalom peşinden adamlarını göndermişti. Kuşkusuz hâlâ Talon'dan istediklerini elde edebileceğine ve onu ve çocuğu Bedevi kurallarının buyurduğu gibi vahanın koruması içindeyken öldürüp çölün konukseverliğini suistimal etmektense açık arazide öldürmenin daha kolay olacağına inanıyordu. Talon Şeyhin ölmüş olması gerektiğine karar verdi.

Dört kişiydiler ve develere binmişlerdi. Ellerinde uzun mızraklar vardı ve Talon yaylarının da olabileceğinden şüpheleniyordu. Ona ulaşmalarının aşağı yukarı on beş dakika alacağını tahmin etti; onları adamakıllı şaşırtması gerekiyordu. Doğuda günün ilk solgun ışıkları belirmeye başlamıştı, bu da işine yarayacaktı, çünkü nişan alması için ışığa ihtiyacı olacaktı.

Yerden bir toz bulutu kaldırarak atını tümsekten aşağı sürdü ve kuzey tarafına geçerek peşinden gelenlerin yaklaştığına dair ilk işareti beklemeye başladı. Adamlar develeri zorladıkları için çok beklemesi gerekmedi. Sessiz çölde adamların bağırtıları ve hayvanların kıçlarına vurdukları sopaların sesi çok yüksek geliyordu.

Biri diğerlerine bağırdı, adamın sesi Talon'un atıyla beklediği yere kadar ulaştı.

"Çabuk olun, *Ferengi*yi yakalamalıyız! Absalom onlarla eğleneceğimize ve ellerindeki serveti paylaşacağımıza söz verdi. Şeyh artık onları koruyamaz."

Talon dört adamın hızla yanından geçmesini bekledi, sonra sökmekte olan şafağın soluk gri ışığıda siluet halinde göründükleri zaman en sondaki adamı vurdu. Yayın çıkardığı tıngırtı neredeyse adamın sırtına saplanan okun tok sesiyle örtüştü. Adamın nefesi kesildi, sırtına ulaşmaya çalıştı ve sonra deveden yere düştü. Diğerleri kendilerini o kadar kovalamacaya vermişlerdi ki ters bir şeyler olduğunu anlamaları birkaç saniye sürdü. O zaman Talon ikinci adamı vurdu. Adam çığlık atarken öldü ve bu diğer ikisinin dikkatini çekti.

Talon atını tümseğin gölgesinden çıkarttı ve onlara durmalarını, yoksa onları da öldüreceğini bağırdı. Adamlar develerini durdurup ona döndüler. İkisi de ışığın Talon'dan yana olduğunu ve herhangi bir şey yapmaya çalışırlarsa ölümle karşı karşıya kalacaklarını biliyordu. Talon'un yay kullanma konusundaki şöhretini artık hepsi gayet iyi biliyordu.

İçlerinden biri, ismi Ömer olanı yaltaklanan bir sesle Talon'u geri dönmesi için ikna etmeye çalıştı. "Süleyman, Hacı seni bulup bize geri dönmeni istememizi söyledi. Neden bizi bırakıp gitmek istedin ki? Sana karşı kibar davranmadık mı? Neden bizi böyle terk ediyorsun?"

Talon ellerine düşen esirin kaderini ve adamı öldürmeden evvel Ömer'in ettiği yemini hatırladı.

"Şeyhin öldüğünü biliyorum, yoksa peşimden gelmezdiniz. Sana da, Absalom'a da güvenmiyorum. Fakat başka kimsenin canını yakmak istemiyorum, Ömer. Absalom'a dön ve ona eğer peşimden başkalarını gönderirse onların kaderinin de bu iki arkadaşınızınki gibi olacağını söyle."

İki adam bir süre ona baktılar ve sonra diğeri kin dolu bir sesle, "Allah belanı versin, *Ferengi*," dedi. "Keşke şeyh seni kabul etmeseydi. Absalom haklıydı; sen evimize ölüm getirdin. Seni uzun zaman önce öldürmeliydik. Git, inşallah su bulmadan güneşin altında delirirsin."

Talon yanıt vermedi. Ölü arkadaşlarının cesetlerini almaya giderken develerini çömelten iki adamın etrafında geniş bir çember çizdi. Sonra diğerlerinden iki yüz metre kadar ötede amaçsızca kumların üstünde durmakta olan iki deveye doğru sürerek iplerinden tuttu. Onlarla usulca konuşarak hayvanları yanına aldı. Develer at kokusundan hoşlanmasa da karşı koymadılar ve uysal bir tavırla onu takip ettiler. Arkasından sırtlarındaki yüklerden iki büklüm olmuş adamlar küfürler yağdırıyordu.

Bir saat kadar sonra bir çıkıntının yaptığı gölgelere doğru yaklaştı ve Daran diğer atı tutarak gölgelerin içinden öne çıktı. Develeri görünce heyecanla bağırdı, çünkü o da sadece atlara güvenmenin ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu.

Talon Daran'a gülümsedi. "Fazladan attan ziyade bu develere ihtiyacımız olacak, Daran. Biraz uzaklaşana kadar atları yanımızda götürüp sonra salacağız. Bu yolculuk için develere ihtiyacımız var."

Kuzeye, kumların ve kayaların sessizliğine doğru yola koyuldular. Talon hava ilerleyemeyecek kadar ısınmadan evvel vahayla arasını olabildiğince açmak istiyordu. Dinlendikten sonra gece yola devam edeceklerdi.

Talon Absalom'un şeyh ya ölmüş ya da yavaş yavaş ölmekte iken ve bu kadar adam kaybetmiş, üstelik kendisi de böyle caydırıcı bir tavır sergilemişken seçeneklerini dikkatle düşünmek

isteyeceğini tahmin ediyordu. Bu noktada onları takip etmesi en iyi seçenek olmayabilirdi.

Etraflarına çölün sessizliği çökmüştü ve yükselmekte olan güneşi sağlarına alarak kuzeye doğru ilerlemeye devam ettiler. Talon içlerine sürdükleri büyük kum tepelerinde oynaşan kumların hışırtısını dinlerken hafif bir kaygı hissetti. Bu ülke için üretilmiş olsalar da bu atlar geçmek zorunda oldukları çorak arazilere dayanmakta develer kadar iyi değillerdi.

Güneş büyük bir küre halinde hızla doğudan yükseldi ve çok geçmen Talon'la Daran onun sıcaklığını hissetmeye başladılar. Uzun pamuklu şallarla sadece gözleri açıkta kalacak şekilde yüzlerini sardılar. Talon güneşin dakikalar içinde ağzındaki bütün nemi emdiğini hissetti. Bir akrebin yanlarından geçerlerken aceleyle kendini kuma gömmesini izledi. Hayvan neler olacağını biliyordu.

Talon durumlarını değerlendirmek için büyük bir kum tepesinin üstünde durdu. İleride devasa bir kum tepesinin kenarında çıkıntı yapmış sarp bir kayalık gördü ve o gün ulaşacakları yerin orası olduğuna karar verdi. Kabilenin bu sıcakta onları takip etmemesi için dua etti.

Kamp kurdukları zaman güneş gökyüzünü kor gibi yakıyordu. Çıkıntının dibindeki küçük kaya öbeği ancak altına kıvrılabilecekleri kadar gölge yapıyordu. Develer yere çöktürüldükten sonra bağlandı ve atlara eyerlere bağlanmış olan tulumlardaki çok değerli sudan biraz verilip kösteklendi. Sonra Talon'la Daran başlarını pamuklu şallarla örtüp uyumaya çalıştılar.

Senin hatırına, aceleyle gidiyorum karada ve suda:
Senin hatırına, geçiyorum çölü ve ayırıyorum dağı ikiye,
Ve yüz çeviriyorum her şeyden,
Ta ki ulaşana dek
Seninle yalnız olduğum yere.

Hallacı Mansur

Bölüm 17

Çöl

Talon aniden uyandı ve kulaklarını dört açarak etrafı dinledi. İçgüdüleri ona bir şeylerin ters olduğunu söylüyordu. İhtiyatla başını kaldırarak etrafına bakındı. Daran hâlâ uyuyordu. Akşam serinliği derin bir uykuya dalmasına neden olmuştu. Talon önce onu uyandıranın sadece akşamın çökmesi ve yola çıkma zamanlarının gelmesi olduğunu düşündü ama atlarla develere baktığı zaman bundan fazla bir şeyler olduğunu kavradı. Hayvanların dikkati onun görüş alanının dışında bir şeye odaklanmıştı.

Tek bir hareketle hızla yayına uzandı ve ayağa kalkarken bir ok taktı. Sonra çıkıntının kenarına doğru süzülerek dışarı baktı. Belli belirsiz bir sesten başka hiçbir şey duymadı. Çölün sessizliğini sadece bir devenin midesinden gelen gurultu ve geviş getirirken dişlerinin çıkardığı tıkırtı sesi bozuyordu. Yine de bütün hayvanların dikkati evvelsi gece gelmiş oldukları yola odaklanmıştı. Kulakları öne eğilmişti ve geldikleri yolun gerisindeki bir şeye bakıyorlardı.

Talon hiç hareketsiz durarak bekledi. Daran'ı uyandırmayı düşündü ama bunu yaparken bir düşman kendini gösterirse çok

değerli bir zaman kaybetmiş olacağını anladı. Bir ses daha duydu, bu sefer kampa doğru yavaşça yaklaşan bir devenin ayağının tok sesiydi duyduğu.

Çok geçmeden Talon kumluk geçitte ihtiyatla ona doğru yaklaşan hayvanla binicisini gördü. Görünürde bir onlar vardı ama Talon riske girmeyecekti. Adam gözlerini ilerideki develere dikerek ve gölgelerin arasında saklanan Talon'u fark etmeyerek yanından geçerken Talon alçak sesle, "Yayımı çektim ve nişan aldım," diye seslendi. "Şimdi deveni durdur ve yere oturt."

Şaşkın bir çığlık duyuldu, sonra devenin üstündeki siluet şöyle dedi, "Süleyman, benim, Abdullah, ok atma. Barış içinde geliyorum."

"Sana söylediğimi yap!" dedi Talon sertçe.

Abdullah aceleyle ona itaat etti. Deveyi dizlerinin üstüne çökmeye zorladı, sonra dimdik eyerin üstünde oturarak bekledi.

"Başkaları var mı?" diye sordu Talon.

"Hayır, Allah adına yemin ederim ki sadece ben varım."

Talon Daran'ın uyanmış olduğunu ve elinde mızrağıyla hemen onun arkasında durduğunu fark etti.

"Neden geldin?" diye sordu Talon, Abdullah onu meşgul ederken arkada bir yerde pusuya yatıp saldırmayı bekleyen birleri var mı diye kararmakta olan güneye doğru bakarak.

"Şeyh, Allah rahmet eylesin, öteki tarafa gitti ve şimdi Tanrı'yla barış yapıyor olmalı. Gitmeden önce bana senin büyük bir savaşçı olduğunu ve senin yanında kalıp ona ettiğim gibi sana da hizmet etmem gerektiğini söyledi."

Talon gergin yayını biraz gevşetti ve Daran'a başıyla gidip deveyi almasını işaret etti.

"Peki, sen bana hizmet etmek istiyor musun, Abdullah? Şeyh'le aynı fikirde misin? O ne buyurursa buyursun senin gönlünde yatanın en olduğunu bilmeliyim."

"Seni dövüşürken gördüm, efendim ve senin bir savaşçı ol-

duğunu biliyorum. Ben de bir savaşçıyım ve Absalom'a karşı hor görüden başka bir duygu beslemiyorum. Eğer beni yanına alırsan sana hizmet ederim."

"Eğer bu doğruysa o halde hoş geldin, Abdullah. Hacı için çok üzüldüm, büyük bir insandı. Ama eğer yalan söylüyorsan Tanrı'nın önünde yemin ederim ki yavaş yavaş öteki dünyaya giderken bundan çok pişman olursun."

Abdullah atından indi ve çok ihtiyatlı bir tavırla, hâlâ bir hainlik yapıp yapmayacağını görmek için onu dikkatle izleyen Talon'a doğru yürüdü. Talon hâlâ sağ elinde bıçağını ve yanına uzattığı sol elinde de yayını tutuyordu.

Şaşırarak Abdullah'ın dizlerinin üzerine çöktüğünü ve önünde secde ettiğini gördü.

"Eğer beni zavallı hizmetkârın olarak kabul edersen Allah şahidimdir ki bana istediğini yapabilirsin, efendim. Eğer sana ihanet edersem bana bir köpek muamelesi yapıp öldür ama buraya sana hizmet etmeye geldiğimi söylediğim zaman bana inan, asil savaşçı."

"Şeyhin Jambiya'sının yanında olduğu dikkatimi çekti, Abdullah. Bunu şeyh kanlar içinde yatarken mi çaldın?" Talon küçümseme duygusunu saklamamıştı.

Abdullah yüzü öfkeden kararararak yavaşça yerden kalktı. "Allah onu cennetine kabul etsin, şeyh Jambiyasını bana güveninin ve onurunun bir simgesi olarak verdi, efendim. Allah şahidimdir. Bunu kendini kabilenin şeyhi yapmak için kullanacak olan oğluna vermek istemedi." Bunu yavaşça söyledi ve sonra ekledi, "Ben hayatımı senin ellerine bırakıyorum, efendim. Eğer bana güvenmiyor veya inanmıyorsan hemen şimdi şu oklarından birini kalbime nişan al."

Talon uzun bir süre adamın gözlerinin içine baktı, sonra ciddi bir tavırla başını salladı. "Sana inanıyorum, Abdullah, çünkü sen bir erkek ve bir savaşçısın. Şüphelendiğim için beni affet; bir kere ihanete uğradık ve bunun tekrar olmasından korkuyorum."

Abdullah biraz rahatlamış görünüyordu. "Artık hizmetkârın olduğuma göre affedecek bir şey yok, efendim." Tekrar Talon'un önünde diz çöktü.

Talon rahatsız olmuştu. "Bir erkek gibi dik dur, Abdullah. Ben şeyh değilim ve senin silah arkadaşım olmanı tercih ederim. Nasıl savaştığını gördüm. Şimdi bana neler olduğunu ve neden kabileyle kalmak istemediğini anlat."

Abdullah ayağa kalktı ve sanki zihninden bir şey silmek istermiş gibi elini alnından geçirerek, "Ben bütün varlığımla şeyhe ait olduğum için sadece babasına sadık olduğumu bilen Absalom'un yanında güvende olamazdım. Eğer bana güvenseydi ona hizmet ederdim, çünkü o şeyhin oğlu ve iyi bir önderlikle kendisi şeyh olabilirdi. Fakat şeyhin emirlerine karşı gelerek sana ihanet etmek konusunda konuştuklarını ve sonra babası öldükten sonra söylediklerini duydum. Babasına karşı hiç saygısı yoktu ve bu beni öfkelendirdi. Absalom benden hiçbir zaman hoşlanmadığı için zamanım azdı. Tanrı şahidimdir ki o babasının izinden gitmeye uygun biri değil."

Talon karanlık gökyüzüne bir göz attı. Yıldızlar parlamaya ve takımyıldızlar ortaya çıkmaya başlamıştı. Kayaların arasında hafif bir rüzgâr inliyor ve kum tepelerinin doruklarında kumlar ıslık çalıyordu.

"Hemen buradan ayrılmalıyız. Hikâyenin geri kalanını yolda anlatabilirsin," dedi Talon. "Takip edildin mi?"

"Oradan bütün kabile, hatta nöbetçiler bile uyurken ayrıldım. Eğer haydutlar geri dönerse ellerini kollarını sallayarak kabilenin arasına dalabilirler. Absalom lider falan değil, efendim."

Kahvaltıları pek sadeydi: biraz kuru nan ve bir avuç pilavdan ibaretti. Başka bir şey yoktu. Hepsi, daha çok içmeyi arzulasa da birer yudum su içerek develere binip atları tutarak Kutup Yıldızı'nı sollarına alıp kuzeye doğru yola koyuldular.

Rüzgâr başlamıştı ve iğne gibi batan kum taneciklerini yüzlerine savuruyordu. Sadece gözlerini açıkta bırakacak şekilde

yüzlerini poşularıyla sardılar. Develer etkilenmemişti ama Talon atların acı çektiğini görebiliyordu.

Rüzgârın uğultusu dışında çöl sessizdi, duyulan tek ses devasa kum tepelerinin üstündeki kumların fısıltısı, develerin kuma gömülen ayaklarının çıkardığı tok seslerle midelerinden gelen gurultulardı. Talon saman olmadan develerin ve atların ne kadar yol gidebileceğini merak ediyordu.

Abdullah'a yaklaştı ve biraz daha konuştular. Abdullah'ın kabileden olmadığı ortaya çıktı. Bir yetim olarak onu da içine alan ticari bir alışveriş vasıtasıyla şeyhin yanına gelmişti. Savaşlar yüzünden Filistin topraklarındaki bütün aileler parçalandığı için o günlerde yetim çoktu. Şeyh onu bir çocuk hizmetkâr olarak çadırına almıştı. Zamanla şeyhin güvenini kazanmış, kabileler arasındaki bir çatışmada da hayatını kurtararak bunu iyice pekiştirmişti. Şeyh onu manevi oğlu yapmıştı ama Abdullah bunun pek de onun lehine olmadığını söyledi.

"Şeyhin oğulları daha ben çocukken hayatımı çekilmez hale getirmek için ellerinden geleni artlarına koymadılar ama ben dayandım, üstelik bir erkek olduğum zaman da iyi bir savaşçı olduğumu ispatladım," dedi, parmağını çirkin yarasında gezdirerek, "ve beni kendi halime bırakmayı öğrendiler.

"Şeyhin ölümü benim kabileye bağlılığımın son bulduğu anlamına geliyordu. Nabataeanlar genelde iyi insanlardır, efendim. Ne olur, onları Absalom'un hareketleriyle yargılamayın. Ama hayatımın tehlikede olduğunu biliyordum, onun için yiyecek ve su tulumları toplayarak oradan ayrılacağım zaman için hazırlık yapmaya başladım."

Abdullah Nabataenaların yön bulma yöntemlerini bildiğini ve onları su ve pek bilinmeyen kuyuların bulunduğu nehir yataklarından geçirerek Bağdat'a götürebileceğini öne sürdü. Bu bilgi olmadan hayatta kalamayabileceklerini söyledi. Göstermek için cübbesinin içinden Talon'un diğer adamların da yıldızlara göre konumlarını belirlemek için kullandıklarını görmüş olduğu düğümlü iple tahtayı çıkardı.

"Bunun ismi ne?" diye sordu Talon.

"Birkaç ismi var ama en yaygın kullanılanı kamal," dedi Abdullah. Onu Talon'a uzattı. Bu üstünde bir delik olan küçük dikdörtgen bir tahta parçasıyla bu delikten geçen uzun deri bir ipten oluşan bir aletti. İp boyunca düzenli aralıklarla düğümler atılmıştı.

Abdullah tahtayı ufka doğru tuttu ve ipin bir ucunu dişlerinin arasına alarak tahtayla dişlerinin arasında gerdi. Tahtayı daha önce göstermiş olduğu bir yıldıza doğru kaydırdı. O noktada bir düğüm vardı ve ölçtüğü bu mesafeyi bir 'Isba' sayısı olarak adlandırdı ve bunun yıldızın gerçek yüksekliğini verdiğini söyledi.

"Bu şekilde her zaman Kutup Yıldızı'na göre konumumuzu belirleyebilir ve yönümüzü bulabiliriz."

Talon'la Daran'a yön bulmalarına yardım etmesi için parmaklarını nasıl kullanacaklarını da göstersede kamalın daha doğru olduğunu söyledi.

Develerin salınması ve sessizlik hipnotize ediciydi. Talon birkaç kez uykunun sezdirmeden üstüne çöktüğünü hissetti. Daran da bir keresinde neredeyse yere düşüyordu, onun için Talon ona daha yakınına gelmesini söyledi ve düşmemesi için onu eyerine bağladı.

Talon hâlâ Abdullah'a kesin olarak güvenmiyor, onun için kendini tetikte kalmaya zorluyordu. Aynı zamanda bir gözü de gittikleri yöndeydi ve arka arkaya devasa kum tepelerine tırmanırlarken peşlerinden gelen var mı diye sürekli geriye bakıyordu. Ayak tabanları geniş olan develer yumuşak kumların üstünde kolayca inip çıkabiliyordu ama atlar yumuşak kum tepelerinde zorlanarak bata çıka ilerliyorlardı. Talon birkaç kez onları salıvermeyi düşündü ama gönlü razı olmadı.

Gecenin ilerleyen vaktinde biraz dinen rüzgâr sadece kum tepelerinin doruklarında dolaşırken bilakis tepelerin arasındaki oyuklardaki sessizlik ağırlaştı. Küçük grup ağır ağır ilerlemeye devam etti. Önlerinde taşlaşmış bir okyanus misali devasa kum tepelerinden oluşan karanlık dalgalar uzanıyordu.

Susuzluk onlara eziyet etmeye başlamıştı ve tekrar durana kadar daha fazla su içmeye cesaret edemeyerek hepsi küçük bir çakıl taşını emmeye başladı. Hafif rüzgâr cübbelerini uçuşturuyor, ince kumaşın altına giriyordu. Hava çok soğumuştu, sanki gece ısıyı kumların içinden emip alıyordu. Talon titreyerek pamuklu cübbesinin altına bir koyun postu giymiş olmayı diledi. Nafile bir ısınma çabasıyla poşusunu boynuna daha sıkı sardı.

Abdullah, eli hançerinin etrafında dolaşarak göz ucuyla onu izleyen Talon'a yaklaştı.

Ama Bedevi sadece konuşmak istiyordu. "Efendim, buradan iki günlük mesafede bir kuyu olması lazım. Pek iyi işaretlenmemiştir, onun için oraya aydınlıkta varmalıyız, yoksa karanlıkta kolaylıkla görmeden yanından geçip gidebiliriz."

"Karanlıkta görsen tanımaz mısın? Yıldızlar o kadar parlak ki adeta gündüz gibi; şimdi bile görüş gayet açık."

"Dikkat etmeyen biri sadece birkaç yüz metre ötedeki bir kuyuyu fark etmeden geçebilir. Ondan sonraki su kaynağı üç günlük uzaklıktaki bir nehir yatağında, efendim. Eğer bunu kaçırırsak ölürüz. Şeyhle bu yolda seyahat etmemizin üstünden birkaç yıl geçtiği için onu karanlıkta fark edebileceğimden emin değilim. O zaman Kerbela'ya gidiyorduk."

"Orası Hüseyin ibni Ali'nin türbesi değil mi?" diye sordu Talon.

"Öyle, efendim. Biz şimdi güneydeki çölden doğruca oraya giden tek yolu takip ediyoruz."

Develeri dinlendirmek, kurumuş dudaklarıyla bir yudum su içmek ve hayvanlara da biraz su vermek için gece yarısına doğru durdular. Daran develerle ilgilenirken Talon atlardan birinin durumunun pek iyi olmadığını fark etti ve onu Abdullah'a gösterdi. Bu kısraktı, hava soğuk olmasına rağmen nefes nefeseydi ve sıkıntı içinde gibi görünüyordu.

Talon diğer ata baktı ama o daha iyi gibiydi. Develer sabırlı bir şekilde otururak kendi kendilerine homurdanmaya başladı-

lar. Mideleri gurulduyordu. Açtılar ama suya ulaşana kadar idare edebilirlerdi. Yemleri beklemek zorundaydı; hayvanlara su verebildikleri sürece hayatta kalabileceklerini düşünüyordu Talon ama huzursuzdu.

Abdullah kısrağın yanına gidip ellerini usulca gövdesinde dolaştırdı. Talon'a döndü.

"Kuyuya kadar gidemeyecek. Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama onu öldürmeli ve etinin birazını kurutup yanımıza almalıyız. Bu şekilde sudan tasarruf edip hayatta kalabiliriz."

Talon'un gönlü buna razı değildi ama Abdullah'ın düşüncesinin makul olduğunu ve adamın kısrağa gereksiz yere zarar vermek istemediğini anlamıştı.

"Bunu şimdi mi yapmak istiyorsun?" diye sordu. Boğazı kurumuştu, öksürdü.

"Şafağa kadar ilerlemek zorundayız, efendim, sonra onu öldürmeliyiz ki et biz uyurken güneşte kuruyabilsin."

Tekrar hayvanlara bindiler ve Abdullah'ın gösterdiği yönde ilerlemeye başladılar. Talon'un bir gözü gücü gittikçe daha azalan kısraktaydı. Bazı kum tepeleri o kadar dikti ki bata çıka tırmanması hayvanın bütün gücünü tüketiyordu ve sonra hayvanlar zıplayarak tepenin diğer tarafından aşağı inerken kısrak o kadar bitkin düşmüştü ki neredeyse tepetaklak yuvarlanacaktı. Develer görünüşe göre hiç çaba harcamadan kilometrelerce salınarak ilerlemeye devam etti ama Talon onların da zorlanmaya başladığını görebiliyordu.

Sonunda kısrak daha fazla yürüyemez oldu. Hayvan tökezleyip alçak sesle kişneyerek yere çöktüğü zaman kısa bir süreliğine kum tepelerinin içinden çıkıp sert bir zemine gelmişlerdi.

Hepsi durdu ve kısrak önce dizlerinin üstüne çöküp sonra yuvarlanarak yan yatarken ona baktılar. Hayvan başını kaldırmaya çabalarken dişleri gözüktü ve tekrar çok zayıf bir sesle kişnedi; arkadaşı onun yanına gitmeye çalışarak kayışını çekiştirirken sinirli bir sesle karşılık verdi.

Talon ipi gevşetti ve aygır kısrağın yanına gitti. Yanında durdu ve burnuyla onu dürttü. Kısrak yine başını kaldırmaya çalıştı ve hafif hafif kişnedi. Talon devesini oturtup aşağı indi. Abdullah ve Daran da öyle yaptılar. Oğlan kısrağın yanına koşup başını kaldırmaya çalıştı, sonra oturup başını kucağına aldı. Talon yanına gidip elini oğlanın omzuna koydu.

"Onu bırakmamız lazım, Daran, artık devam edemez."

Oğlan başıyla onaylayarak gözyaşlarıyla yol yol olmuş yüzünü Talon'a kaldırdı. "Onu öldürmek zorunda mıyız, efendim?" diye sordu. Bunlar çocuğun saatlerdir söylediği ilk sözlerdi ve bu Talon'u çok etkiledi. O bir Kürt'tü; onlar atları aileden biri gibi severlerdi.

"Bunu onun iyiliği için yapacağız, Daran. İzlemek zorunda değilsin. Develerle birlikte kumların oraya git ve orada bekle. Abdullah ve ben bu işi hallederiz."

Oğlan başıyla onaylayarak atın kafasını usulca yere koydu. Kısrak inleyerek titredi.

Daran öteki atı yanına alıp ileride kule gibi yükselen kum tepelerinin gölgesine doğru uzaklaşırken Talon'la Abdullah bıçaklarını çıkartarak kısrağa yaklaştılar.

Talon nazikçe konuşarak ustura gibi keskin bıçağını hayvanın boğazına dayayarak derince kesti. Kısrak titredi ve bütün gücüyle mücadele etti, sonra Talon'u yolundan çekilmeye zorlayarak ayağa kalkmaya çabaladı fakat toynaklarıyla havayı döverek ve inleyerek sırt üstü düştü ve kesilen atardamardan havaya koyu kırmızı kan fışkırdı. Kan başının etrafında bir göl haline gelirken etrafa pis bir koku yayıldı. Talon yeniden hayvanın yanında diz çöktü ve bakışları donuklaşıp titremesi durana kadar başını tuttu. Hayvan ölürken sanki içini çekmişti.

İki adam hemen hayvanın budundan şeritler halinde et kesmeye başladılar. Onlara bir hafta yetecek kurumuş etleri olacak kadar kesip bunları bir kumaşın üstüne koydular, sonra kanlı çıkını deri iplerle bağladılar.

Kısrağın koyu renkli hareketsiz bedenini yıldızların altında tek başına yatar halde bırakarak, et çıkınını aldığı kan kokusuna hemen tepki veren Abdullah'ın devesine yüklediler. Hayvan çıkını bağlamalarına izin verecek kadar sakinleşene dek Abdullah bağırarak deveye bir sopayla vurdu. Sonra hayvanlara binip Daran'ın peşinden gittiler. Çocuğun yanına gittikleri zaman hiçbir şey konuşmadılar, sadece sessizlik içinde bir sonraki kum tepesi okyanusunda sürekli kuzeydoğuya doğru ilerlemeye devam ettiler.

Şafak çabuk söktü. Doğudaki karanlık dağıldı ve etraflarını saran düşmansı, kasvetli araziyi net bir şekilde gördüler. Bu karanlığın içinde ortaya çıkan tek renk, güneşin dağıtacağı gölgelerin oluşturduğu kırmızı ve siyah şeritlerle yol yol olmuş sarı ve turuncu renklerden ibaret çılgın bir desen oluşturan kumların rengiydi. Talon yanındaki yoldaşlarına rağmen bu enginlikte kendini pek yalnız hissetti.

O gün şafak sökerken güney ufkunda koyu kahverengi bir çizgi ortaya çıkaran güneşin etrafı kızılımsı bir haleyle çevriliydi. Abdullah huzursuz görünüyordu, başını çevirerek elindeki kısa kırbacıyla işaret etti.

"Hava değişecek ve yakında rüzgâr çıkacak," diye seslendi Daran'la Talon'a. "Bu Hamsin olabilir!"

"Fırtına mı çıkacak, Abdullah?" diye sordu Daran asabi bir sesle.

"Çıkabilir ama birazdan sığınacak bir yer bulmalıyız, yoksa bu güneşte pişeceğiz," dedi Talon.

Bir başka devasa kum tepesinin üstüne çıktılar ve etrafı incelemek için durdular.

Etraflarında, bazıları onlarca metre gökyüzüne doğru yükselen, ara sıra ortaya çıkan kırmızı çizgili sarp kayalıkların üstüne binmiş gibi görünen kocaman taşlaşmış dalgalar gibi kum tepelerinden oluşan bir okyanus uzanıyordu göz alabildiğine. Bazı kum tepeleri, rüzgâr altlarını oyarak geride köpükleri aşağı

akan bir dalga tepesi gibi görünen bir kum saçağı bıraktığı için gerçekten sanki sorguçluymuş gibi görünüyordu.

Abdullah elini kaldırarak işaret etti. Talon titrek bir ışıkla parlayan ufukta kumdan yükselen bir başka kayalık oluşuma benzeyen bir şey gördü. Ama aradaki mesafe çok fazlaydı ve emin olamıyordu.

Üçünün içinde gözleri en keskin olan Daran bağırdı, "Ağaç gibi bir şey görüyorum! Orası vaha mı, Abdullah?" Heyecan içinde solundaki adama döndü.

"Galiba ama çok uzak ve oraya bugün ulaşamayız," dedi Abdullah sertçe.

"Nerede duracağız? Etrafta uygun bir yer yok." Çocuk adamlardan aldığı gergin enerjiden dolayı korkmuş gibiydi.

"Şu vadilerden birine girip rüzgârdan korunabileceğimiz sarp bir kayalığa yaklaşmalıyız. Bu rüzgârda ilerleyemeyiz," dedi Abdullah Talon'a. İnce esmer yüzü gergin, koyu gözleri korku içindeydi.

Aniden güneyden gelen tiz bir inleme sesini alçak bir gümbürtü izledi. Develer sanki neyin geldiğini biliyormuş gibi homurdandılar. Adamlar aynı anda başlarını o tarafa doğru çevirdiler. Güneyde gökyüzü kararıyordu. Normal bir günün koyu çivit mavisi yerine ufukta kahverengi bir bulut yükseliyordu.

Tekrar aynı gürleme sesini duydular ve yaklaşan rüzgârın uzaktaki kum tepelerinin doruklarındaki kumları savurduğunu gördüler.

"Kum şeytanları şarkı söylüyor!" diye bağırdı Abdullah. Sertçe devesinin kıçına vurdu ve telaşla ve gittikçe daha şiddetli ardı ardına kırbaçlayarak hayvanı ileri sürdü. Deve bağırdı ve koşmaya başladı.

"Çabuk olun! Sığınağa ulaşmamız lazım! Şeytanlar uğursuz müziklerini çalıyor ve eğer burada kalırsak ölürüz!"

Paniği bulaşıcıydı. Diğer ikisi de onun peşinden yerden kum ve toprak kaldırarak tepenin yamacından aşağıya indiler.

Gümbürtü ve tiz sesler daha yükseldi ve daha sıklaştı. Hızla kaçan Abdullah'ın peşinden giden Talon'a arkada bıraktıkları çölden gelen boğuk gürleme sesine devasa telli çalgılar eşlik ediyormuş gibi geliyordu.

Sanki bu işarete yanıt veriyormuş gibi üç yolcuyu ilk kuvvetli rüzgâr aniden vurdu. Uzaktan duydukları ses şimdi her yanlarından geliyor, buna etraflarındaki kum tepelerinden savrulan iğne gibi batan kumlar eşlik ediyordu.

Develerin gidebildiği kadar hızla rüzgâr almayan tarafında bir sığınak bulmayı umarak kum tepelerinin arasında yükselen kayalık adaya doğru ilerlediler.

Rüzgâr giysilerini yırtıp çekiştirerek kamçı gibi dövüyor, onları develerin sırtına tünedikleri yerden aşağı devirmekle tehdit ediyordu. Develer hiç nazlanmadan sığınacak yere doğru koşuyorlardı.

Yarım saat sonra, uğuldayan rüzgâr hiç peşlerini bırakmadan kayalık duvara ulaştılar. Kayalık kuzeybatıya bakıyordu ve çok az bir barınacak yer sunuyordu ama tek şansları buydu.

Abdullah rüzgârın içinden bağırdı. "Develeri kayalığın dibinde yere oturtup onlarla kayanın arasına girelim! Çabuk olun! Fırtına tepemizde!" Son sözleri rüzgârda kaybolup gitti ama diğerleri onun ne demek istediğini anlamışlardı ve hemen işe koyuldular. Bu esnada aygır Daran'ın elinden kurtulup uzaklaştı.

Hayvan besbelli dehşet içindeydi ve geri geri kaçarken Daran arkasından koşarak dönmesi için bağırdı. Talon hemen koştu ve oğlanı omzundan yakalayıp rüzgârda sesinin duyulması için bağırdı:

"Bırak onu! Biz kendimizi kurtarmalıyız, Daran. Hemen gel."

Birkaç metre koşarak artık develerin çökmüş olduğu yere dönüp arkalarına geçtiler. Girdap gibi dönen kumlar aygırı yutmuştu.

Havaya bakan Talon gökyüzünün kapkara olduğunu görebiliyordu. Hava her yandan savrulan ve can acıtan kumlarla karı-

şık pudra gibi incecik toprakla doluydu. Kızıl Deniz'de başlamış olan ve karanın içlerine doğru ilerleyen bir fırtınanın içine düşmüşlerdi. Kumlar gözlerine ve burunlarına doluyor, gözlerini köreltip canlarını yakıyordu.

Talon diğer ikisinin yanına sokulmuş, onlar gibi poşusunu açılmaması için birkaç kez dolayarak bütün yüzünü kapatmıştı. Sonra onları ezip geçen fırtınanın gerçek öfkesini hissettiler. Daha önce duymuş oldukları şarkı şimdi rüzgârın uğultusu ve feryadıyla boğulmuştu. Rüzgâr çömelmiş develerin ardına sinmiş olan onlara kum pençeleriyle saldırıyordu. Talon'a sanki zebaniler onları oradan çekip götürmeye çalışıyormuş gibi geliyordu. İyice büzülerek fırtınanın sona ermesi için dua etti.

Talon devesinin kımıldadığını hissetti ve hayvanın karnından asabi bir gurultu geldi ama olduğu yerde kaldı ve ayağa kalkmaya çalışmadı. Hiçbir şey göremiyor ama eliyle Daran'ı hissedebiliyordu. Çocuk da onun gibi dizlerinin üstüne çömelmişti ama başı neredeyse yere değecek kadar eğilmişti ve ağlıyordu. Talon oğlanın paniklemeye başladığını ve ayağa kalkmaya çalışacağını hissetti ve ona bağırarak hızla yere itti ama rüzgâr sözlerini aldı götürdü. Oradan dışarı çıkmak kesin ölüm demekti. Oğlan yatıştı fakat Talon'un eli birkaç saniye açıkta kalmıştı. Kamçı gibi vuran kum taneleri etine batınca elini hemen giysilerinin kıvrımlarının arasına soktu. Aynı zamanda bütün etrafına kumların yığıldığını hissedebiliyordu; kumların onları tamamen kaplayıp gömebileceğini düşününce paniğe kapılır gibi oldu. Nefes almakta zorlanıyordu, hava uçuşan kumlarla o kadar yoğunlaşmıştı ki daha fazla nefes almak için ağzını açtığı zaman neredeyse boğulacaktı.

Fırtına nihayet dindiği ve rüzgâr inleyen binlerce ruh gibi uğuldayarak kuzeye doğru uzaklaştığında saatler geçmiş gibiydi.

Talon sırtının ve omuzlarının üstündeki ağırlığı hissetti ve büyük bir çaba göstererek ayağa kalktı; bütün etrafı dalga dalga kumlarla kaplanmıştı. Yavaşça yüzündeki poşuyu çıkardı ve kan

çanağına dönmüş gözlerle önünde şekli değişmiş olan araziye baktı. Tepelerinde güneş, fırtına uzaklaştıkça yavaş yavaş açılmakla birlikte hâlâ karanlık olan gökyüzünde uzaktaki kırmızı bir küre gibi görünüyordu. Develer yarı kuma gömülmüştü ve aygırdan iz yoktu.

Diğer devenin arkasında bir şey kımıldadı ve Abdullah onu neredeyse tamamen örtmüş olan kumdan her tarafı bezle sarılı olan başını çıkardı. Bir insandan çok deliğinden çıkan tuhaf bir çöl yaratığına benziyordu. Yüzündeki örtüyü açtı, gözlerini kısarak gökyüzüne baktı, sonra Talon'a bir göz attı. Toz toprak içinde olan yüzünde gözyaşlarıyla ıslanan yerler yol yol olmuştu. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve dehşet içindeydi. Talon gülerek Daran'ı içine büzüldüğü çukurdan çıkarmak için öne eğildi. Oğlan yavaşça ve korku içinde dışarı çıktı.

"Gittiler mi, Süleyman? Şeytanlar gitti mi?" diye sordu sesi titreyerek.

"Allah'a şükür, kurtulduk. Fırtına kuzeye doğru uzaklaştı. Artık korkacak bir şey yok, Daran."

Talon dikkatle devenin etrafından dolanıp hayvanın zarar görüp görmediğini kontrol etti. Deve, fırtınanın verdiği rahatsızlıktan dolayı kızgın gibi görünmesi dışında zarar görmemişti. Abdullah'la Daran da kendi develerini incelediler.

Daran aygırı kaybettiği için mahcuptu. At eşyalarının bir kısmını taşıyordu. Arkalarındaki kayalara tırmandılar ve atı görebilmek için hâlâ tepelerinden kum püskürten ve şekil değiştiren kum tepelerine baktılar ama aygırdan eser yoktu.

"Onu kaybettiğim için çok üzgünüm, Tal...Süleyman. Hayvanı tutamadım. Çok korkmuştu."

Talon elini nazikçe oğlanın omzuna koydu. "O kadar korkmuşken onu ben de tutamazdım herhalde, Daran," diye yalan söyledi, çocuğu rahatlatmak için.

"Burada kamp kuracağız ve Abdullah'ın gösterdiği kuyulara gitmek için karanlık basarken yola çıkacağız," dedi Talon.

Artık kirlenmiş olan yeşilimsi sudan dikkatle birkaç yudum aldılar ve develere de biraz verdikten sonra eti kuruması için arkalarındaki kayaların üstüne dizdiler. Bu eksik bir yöntemdi, zira hiç tuzları yoktu ve etin birazının bozulacağı kesindi fakat geri kalanı birkaç gün daha yenilebilirliğini koruyabilirdi.

Hepsi kayalık duvara yaslanarak uyumaya gittiler. Talon uyurlarken bir akrebin gelip içlerinden birini sokmamasını umdu.

Talon güneş batıda kocaman kırmızı bir küre halinde ufukta batarken uyandı ve develerden birinin çok heyecanlı olduğunu fark etti. İki bacağı bağlanan hayvan ayakta duruyordu ama yere bakıyor ve basbayağı havlıyordu, geri çekiliyor, burnundan soluyor, sonra tekrar geri sıçrıyordu. Talon hemen ayağa fırladı ve devenin önünde yerdeki kocaman böceğe baktı.

Abdullah da kalkmıştı ve bir taş kaparak ileri fırladığı gibi taşı böceğe attı.

"Bu bir deve örümceği ve deve bunu biliyor! Onu öldürmeliyiz!" diye bağırdı, ama attığı taş ıskalamıştı. Örümcek etrafta tehlike olduğunu hissetmişti ki kumun üstünde koşmaya başladı.

Talon kılıcını çekerek arkasından koştu ve hayvanın gövdesine vurarak onu ikiye böldü. Devasa örümcek önünde ölürken kıpırdayan bacaklarına büyülenmiş gibi baktı. Hayvan neredeyse elinin iki katı büyüklükteydi. Onun bir deveye veya bir insana neler yapabileceğini düşününce bu yaratıktan iğrendi ve onu öldürdüğü için hiç pişmanlık duymadı.

Abdullah peşinde Daran'la birlikte yanına geldi.

"Uyurken yanağının yarısı bu yaratık tarafından yenmiş bir adam görmüştüm. Onu öldürdüğüne sevindim. Develer onun ne olduğunu bilir ve onlardan korkarlar," dedi.

"Adama ne oldu, Abdullah?" diye sordu Daran.

Abdullah ona döndü. "Çıldırdı tabii, Daran! Sen çıldırmaz mıydın?" dedi soğukkanlı bir tavırla.

Daran titredi. "Buradan gitmek istiyorum," dedi.

Gidip pişmiş olabileceğini düşündükleri etleri alarak geri kalanını Abdullah'ın söylediği gibi akbabalara bıraktılar ama Talon o boş arazide herhangi bir büyük kuşun hayatta kalabileceğine inanmakta zorlanıyordu. Fakat Abdullah örümceği göstererek, "Bu kumlarda yaşayan pek çok canlı var," dedi. "Ürkektirler ve sık sık görülmezler ama oradadırlar."

Yıldızlar çıktıktan sonra yanındaki Talon parmaklarını kullanırken Abdullah kamalıyla konumlarını kontrol etti ve birkaç derece doğuya dönmeleri gerektiğinde hemfikir oldular. Eğer şanslılarsa şafağa kadar oraya varmaları gerektiğini hesapladıkları için develeri zorluyorlardı. Su neredeyse tükendiği ve geri kalanı da yeşilimsi bir renk aldığı ve pis koktuğu için rahatlanacak bir zaman değildi. Hayvanlar açlıktan zayıf düşmüştü ama ilerlemeye devam ediyorlardı.

Talon yorgundu; fırtına ve şiddetli sıcak altındaki huzursuz dinleniş onu zorlamıştı, onun için devesi salınarak kum tepelerini inip çıkar veya dar bir kayalık boğazda ilerlerken uyukluyordu. Diğerleri de öyle yaptılar.

Gece çöktü ve bir saat içinde kumun bütün sıcaklığını emdi. Çöl soğuğu her yanlarını sarınca titrediler ve sert, serin havayı onları nemlendirecek hiç mukoza olmadığı için acıyan burun deliklerine çektiler. Zaten kurumuş olan dudakları çatlamaya başladı.

Abdullah başı çekiyordu, Daran ortada, Talon ise en arkadaydı. Çok az konuşuyorlardı, hepsi kendi düşüncelerine dalmıştı. Develeri dinlendirmek ve kalan son suyu onlara vermek için iki kez durdular, sonra Kutup Yıldızı'nı her zaman birkaç derece daha sollarında tutarak kuzeydoğuya doğru ilerlemeye devam ettiler.

Şafak açık mavinin içine yayılmış gri çizgiler halinde söktü ve sonra güneş beyaz bir küre halinde ufukta yükseldi. Bütün gece boyunca onları dondurmuş olan soğuk yerini hızla başlarını kaynatacakmış gibi görünen bir sıcağa bıraktı. Birkaç saat içinde güneşin amansız sıcağı kum tepelerini kavuruyor ve insan başını

çevirdikten sonra bile retinasını yakmaya devam eden parlayan kumlarda yansıyordu.

Abdullah onları bir başka kum tepesinin üstüne çıkartıp etrafına baktı. Kolunu yorgun bir tavırla kaldırarak işaret etti ve Talon sıcaktan titreşen havanın içinden gösterdiği yere baktı. Biraz uzakta kuzeyde bir şeyler var gibiydi ama ne olduğunu çıkartamıyordu. Ta uzaktaki kayalıkların önündeki palmiyeler çölden yükselen sıcak dalgaların içinde dans eder gibi göründüğü için sanki bir tür seraba benziyordu.

"Ağaçlar ne kadar uzakta?" diye sordu. Dudakları o kadar kavrulmuş ve boğazı o kadar kurumuştu ki bu sözler ağzından bir fısıltı gibi döküldüğü için tekrarlamak zorunda kaldı.

"Yedi sekiz kilometre vardır ama inşallah oraya bugün ulaşacağız. İlerlemekten başka seçeneğimiz yok," dedi Abdullah boğuk bir sesle.

"Develer başarabilecek mi?" diye sordu Daran. Onun sesi de sanki boğazı kumla dolmuş gibi çıkıyordu.

"Onlara baksana! Suyun kokusunu alabiliyor ve aynı bizim gibi görebiliyorlar," dedi Abdullah.

Gerçekten de Talon başını eğip devesine baktığı zaman hayvanın yaşama karşı ilgisini yeniden kazanmış gibi göründüğünü fark etti. Deve o zamana dek yavaş yavaş gücünü kaybetmeye başlamıştı ve Talon ne zaman aşağı inip kendi başına yürümek zorunda kalacağını merak etmişti.

Öncekinden biraz daha hızlı bir tempoda ilerlemeye başladılar. Biniciler develeri istedikleri hızda gitmekte serbest bırakmışlardı.

Ama yakıcı sıcakta kat edilecek uzun bir mesafe vardı önlerinde ve hayvanın daha hızlanmaya meylettiğini gören Abdullah dizginini çekti. "Bir deve bile yanlış hesaplayabilir ve kendine aşırı yüklenebilir," diye homurdandı diğerlerine.

Talon bu son birkaç kilometrede güneşin sıcaklığının ve çölün bir insanın nemini nasıl emebileceğini tam manasıyla öğ-

renmişti. Vücudunun etrafında kabaran ve sıcaktan yanmasını ve tamamen kurumasını önleyen pamuklu cübbeden çok memnundu. Fakat bu dudaklarının acı verici bir şekilde çatlamasına ve sanki boğazına erimiş metal dökülmüş gibi hissetmesine engel olmuyordu. Açıkta kalan tek yeri olan gözleri yanıyordu ve gözlerinin iyice kurumasını önlemek için onları sürekli kırpmak zorunda kalıyordu. Sıkıntılar hiç bitmiyordu ve aldığı her nefes sanki ciğerlerini kavuruyordu.

Talon Daran'ın da aynı durumda olduğunu görebiliyordu, çünkü oğlan eyerin üstünde iki büklüm olmuştu ve arada Talon'un pek hoşuna gitmeyen bir şekilde kuru kuru öksürüyordu.

Rüzgâr biraz hızlandı ve yine etraflarını saran kum tepelerinden gelen tuhaf müziği duymaya başladılar. Daran korkuyla Talon'a baktı ama Talon elini kaldırarak onu yatıştırdı. Bu tüyler ürpertici müziğin ve gümbürtü seslerinin nasıl ortaya çıktığını anlamıyordu ama onlara bir zararları yoktu, onun için Talon önündeki yola odaklandı.

Vahadaki palmiyeler acı verecek kadar yavaş yavaş büyümeye başladı ve çölün titrek sıcağının hemen üstündeki sinir bozucu danslarını keserek uzaktaki gerçek palmiyeler halini aldılar. Develer hızlanmıştı. Hatta artık açıkça kokusunu alabildikleri suya ulaşma arzularını homurdanarak belli ettiler.

Sonra arada sadece birkaç bin metre kalınca adamlar ve develer artık kendilerini tutamadılar. Abdullah kurbağanınkine benzer bir sesle bağırarak kısa kırbacını devesine vurdu. Hayvan hevesle hantal hantal ilerlerken diğer ikisi de bağırarak ve homurdanarak onu takip etti. Vahaya kadar adeta yarıştılar. Pek ağır olan ve açlıktan ve susuzluktan zayıf düşen hayvanlar yine de paytak paytak dörtnala koşmayı başarıyordu.

Çılgın gibi ağaçların yanına ulaşınca hepsi develerden aşağı atladı. Talon bir gölcük görmek için etrafına bakındı ama hiç su yoktu. Gözlerine inanamayarak ve korku içinde çevresini taradı ama Abdullah ne yapacağını biliyordu. Hemen birtakım sazların yanındaki nemli bir kumluk alana gidip önce bıçağıyla, sonra

elleriyle kazmaya başladı. Çok geçmeden kumun içine açtığı sığ bir çukura su sızmaya başladı.

Develerden birinin hevesle uzattığı başını kenara itti ve iki avucunu birleştirerek biraz su alıp yudumladı. Suyu bir sarraf gibi tadıyordu. Sonunda başını sallayarak biraz daha kazıp kum çıkartarak çukuru daha derinleştirdi.

"Hayvanları biraz daha uzak tutun, efendim," dedi. Büyük bir rahatlama duyan Talon devesini Daran'a vererek Abdullah'ın bir metre kadar bir gölcük oluşturmak için kumları eliyle kazıp çıkartmasına yardım etti. Sızan su ilk başta tuzlumsuydu ama birkaç dakika sonra berraklaşmaya başladı. Develer suya ulaşmaya çalıştıkça Daran hayvanların başını geri çekiyordu.

"Develer içmeden evvel suyun tuzunu kontrol etmem gerekiyordu," diye açıkladı Abdullah, ona bakarak. "Tuzlu su onları öldürür ama bu su tatlı; içmesi güvenli."

Sonra homurdanan ve inleyen heyecanlı develeri idareli bir şekilde su içmeye bırakırken kendileri de hayvanlarının burunlarının yanında suyu avuçlayarak yudumladılar. Talon teninin ve ağzının içini yeniden hissetmeye başladı ve boğazı normale döndü. Çatlak dudakları hâlâ acıyordu ama aldırmadı. Abdullah onları bir anda çok fazla su içmemeleri için uyardı ama telaşla suyu ardı ardına yudumlama arzusuna karşı koymak çok zordu.

Talon yüzünü suyun içine gömüp kana kana içmekten zor alıkoyuyordu kendini. Develer pek çok defa açılan havzadaki suyu tükettikten sonra Abdullah onları zorla oradan uzaklaştırarak yeraltı suyunun izliyor olması gerektiği çukur boyunca uzanan sazların yakınında bir yerde köstek vurdu. Yerin üstünde kendi açtıkları kuyu dışında hiçbir şey görünmemesine rağmen develer için bol saz vardı; hayvanlar memnun bir şekilde onları yemeye başladılar.

Abdullah idareyi eline alarak ateş yakmak için akreplere dikkat ederek etrafta palmiye yaprağı ve başka çerçöp aramaya başladı; bir seferinde gerçekten de bir akrebi rahatsız edince hayvan vahanın doğusundaki kayaların arasına kaçtı.

Talon'un toplamış olduğu birtakım lifli tahtaları çakmaktaşıyla çıkardıkları kıvılcımla tutuşturup usulca üfleyerek bir ateş yakmayı başardılar.

Abdullah bir parça daha et yemeden evvel onu iyice pişirmek istiyordu, çünkü eğer bu et onları hasta ederse sefil olurlardı. Etin bir kısmını kömürleşene kadar yaktılar ve sonra hepsi bir parça alarak tadına baktı. Çok lezzetliydi ve Talon aniden kurt gibi acıkmış olduğunu fark etti.

Karınlarını at eti ve biraz bayat nan ile doyurduktan sonra geriye yaslanarak ilk defa gevşediler. Daran tükenmiş görünüyordu ve uyuması gerektiğine dair bir şeyler mırıldandı. Yüzünü ve başını kapattı ve tek kelime etmeden dönüp derin bir uykuya daldı.

İki adam bir süre samimi bir sessizlik içinde oturdular. Talon artık Abdullah'a yeni bir gözle bakıyordu. Bir kez daha bu insanların ne kadar metanetli, kendine güvenli ve cesur olduklarını düşündü. Abdullah gerçek bir Bedeviydi ve biraz evvel en sert ortamlarda bile hayatta kalma yeteneğini ve azmini sergilemişti. Talon kendi kendine çölün kalabalık yerlerden gelen insanların üstündeki bütün yüzeyselliği soyarak onları çırılçıplak bıraktığını ve onun haşinliğini anlamayanlara hiç merhamet göstermediğini düşünüyordu.

Sonunda sessizliği bozdu. "Arkamızdan geldiğin için minnettarım, Abdullah. Şeyh öldüğü için üzgünüm, onun aynı zamanda senin baban olduğunu biliyorum. Allah rahmet eylesin ve ahrette ruhuna huzur versin. Sen bize yol gösterdin ve yaşadığımız sıkıntıları paylaştın. Benim Bağdat'ın ötesine gittiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum, Süleyman. Ben de seninle birlikte Bağdat'a gideceğim ve orada kalabilirim, zira oranın binlerce insanın sarayda yaşadığı muhteşem bir şehir olduğunu söylüyorlar. O şehri görmek ve altın sokaklarında yürümek istiyorum. O kadar insan nasıl bir sarayda yaşayabilir ve hepsine yetecek yiyecek nasıl bulunur?" diye sordu masum bir tavırla.

Talon gülümsedi. "O şehir hoşuna gidebilir, dostum, ama hayal kırıklığına da uğrayabilirsin. Şehir halkı Bedevilere benzemez, onların ne temiz çölü ne de başlarının üstünde açık gökyüzleri vardır. Orada kesinlikle hoşlanmayacağın şeyler de göreceksin."

"Bu nasıl mümkün olabilir, Süleyman? Muhammed'in ve onun vasıtasıyla da Tanrı'nın temsilcisi Halife o şehirde yaşamıyor mu? Eğer o büyük Tanrı adamı, Peygamberin yoldaşı orada yaşıyorsa, o halde orası Tanrı'nın yarattığı ve bu nedenle de muhteşem bir şehir olmalı." Talon bu basit gerçeği sorguladığı için biraz içerlemiş görünüyordu.

Talon barış yapmak ister gibi ellerini kaldırdı. "Bu söylediklerin doğru, hem bundan daha fazlası da var, dostum. Dünyanın en büyük kütüphanesi orada olduğu için şehre gittiğimde büyük kütüphaneleri ziyaret etmek istiyorum. Son uğradığımda buna fırsat bulamamıştım, onun için orada bir süre vakit geçirmek istiyorum. Sarayların güzelliği karşısında büyüleneceksin. Ama herkesin Halife gibi sarayda yaşamadığını görünce şaşırma sakın."

"Bu önemli değil, Süleyman. Biz mutlaka bir sarayda kalacağız. Şeyh, Allah onu cennetine alsın, senin zengin bir adam olduğunu söyledi ve şimdi senin hizmetkârın olduğuma göre bizim de iyi yaşamamız lazım."

Talon güldü. "Yorgunum, Abdullah, nöbet tutmamız gerekir mi?"

"Burada ziyaretçimiz olacağını sanmıyorum. Ama bundan sonraki kuyuda olabilir. Bence burada güven içinde uyuyabiliriz, Süleyman," dedi Abdullah.

Uyudular ve Talon rüya gördü. Rüyasında bir bahçe içindeydi, soğuk fıskiyeli çeşmelerin etrafını bir çiçek kameriyesi oluşturan çalılıklar sarmıştı ve Ravan orada gözlerinin içine bakarak gülümsüyordu. Talon büyük bir refah duygusu hissetti. Ravan onu öpmek için eğildi ve Talon kızın yasemin kokusunu alabildiğine emindi; derken, bluzunun göğüslerinin üstünde nasıl

gerildiğini gördü ve onları okşamayı arzuladı ama ona doğru uzandığında genç kız gitmişti ve o yine yalnızdı. Talon kendini kaybolmuş hissederek uyandı ve sürekli bir kenara itmeye çalıştığı, uzun süredir peşini bırakmayan yalnızlık duygusu içini bomboş bırakmıştı.

Diğerleri hâlâ uyuyordu, onun için ayağa kalkarak vahayı inceledi. Vaha o kadar küçüktü ki Abdullah'ın dediği gibi karanlıkta kolayca gözden kaçırılabilirdi. Topu topu sekiz ağaç ve su olduğunu gösteren koyu bir kumluk alan vardı. Burası orta boy bir kervan için hiç de yeterli değil, diye düşündü.

Orada iki gün kaldılar. Etin geri kalanı sadece iki gün dayandığı için adamlar sürekli aç olsa da develer hallerinden memnun görünüyorlardı. Vahayı terk edip kuzeye doğru yollarına devam ederken develer nispeten iyi beslenmiş ve bol su içmişti.

Kuzeye ilerledikçe arazi belli belirsiz değişmeye başlamıştı. Devasa kum tepeleri yerlerini, bir zamanlar insanlarla develeri cüce gibi gösteren kocaman çamur yığınlarıymış da şimdi zamanın ve güneşin etkisiyle taşlaşarak bu çarpık şekilleri almış gibi görünen alçak kayalık oluşumlara bırakıyordu. İzledikleri yol daha sertleşmişti ve zaman zaman yol aldıkları gecenin geç saatlerinde bile hâlâ sıcak olan çıplak kayalık arazilerden geçiyorlardı.

Abdullah'a göre sonraki su kaynağı iyi bilinen bir nehir yatağındaydı, onun için de oraya uğrayan çok insan olurdu. Kerbela şehrinin güneyindeki Bedeviler iç kısımlara veya kuzeyde, Mezopotamya bölgesinin zengin düzlüklerine doğru ilerlemeden evvel hayvanların su içmesi için oraya giderlerdi.

Yarıklarla dolu kenarları saf beyazdan koyu kırmızıya kadar sıra sıra renklerle kaplı kayalık alanlar gittikçe daha belirginleşti ve yavaş yavaş develerin çiğnediği kuru kumların altında bir yol görünmeye başladı. Talon bu işaretleri tanıdı ve daha dikkat kesildi. Boş bir alandan insanların seyahat ettikleri bir bölgeye giriyorlardı.

Günler geçti ve su bir kez daha endişe konusu oldu ama

Abdullah iyi yol aldıklarını ve yıllar önce Şeyhle beraber ziyaret ettikleri kuyuya yaklaştıklarını söylüyordu.

Tam Talon yine sıcaktan kavrulduğunu hissetmeye ve develer yere çökmeden evvel suya ulaşma şansları konusunda tedirginleşmeye başlamıştı ki kayalık bir tümseğe ulaştılar ve Abdullah kendinden emin bir tavırla kuzeydoğuyu işaret etti. Talon sıcaktan titreşen havanın içinden gözlerini kısarak baktı ama Abdullah'ın neyi gösterdiğini çıkartamadı.

Eliyle gözlerini sabah güneşinden koruyan Daran, "O sarp kayalığa mı gidiyoruz, Abdullah?" diye sordu.

"O kayalığa gidiyoruz, Daran. Onun dibinde yerden suyun çıktığı büyük bir kuyu bulacağız inşallah. Orada halkımız ve bölgedeki Bedeviler dışında pek az insanın bildiği bir sarnıç var."

Talon bir kez daha Abdullah'ın onlarla birlikte gelmesine memnun oldu. O olmasaydı ne kendisinin ne de Daran'ın hayatta kalabileceğinden emin değildi. Bütün sabah yol aldıktan sonra öğle vakti kuyunun bulunduğu yere ulaştılar. Develer yine bitkindi, insanların durumu da onlardan iyi değildi. Ama develer orada su olduğunu biliyorlardı ve dosdoğru Abdullah'ın göstermiş olduğu yere doğru ilerlediler.

Sarp kayaların yamacına geldiler ama Talon'un tek görebildiği yakında bulunan taşlardan oluşan küçük bir çemberdi. Abdullah direnen devesine diz çöktürdü ve sonra aşağı atlayarak taş çembere doğru yürüdü. Gözlerini kısarak alçak duvardan aşağıya baktı, sonra diğer ikisine yanına gelmelerini işaret etti.

"Uzun zaman önce Nabaraenalar kendilerinin ve başkalarının kullanması için burayı yaptılar. Bizim halkımız asırlardır çöllerde yaşadı, onun için suyun yüzeye çıktığı bütün yerleri bilirler. İşte bu da burada pek çoğunun bilmediği bir kuyu," dedi usulca.

Talon yerdeki karanlık deliğe baktı. Kuyunun içinden serin bir hava geliyor gibiydi ve burnu aşağıda kesinlikle su olduğunu söylüyordu ama onu nasıl yukarı çıkartacaklardı?

"Suya nasıl ulaşacağız, Abdullah?" diye sordu, kurumuş dudaklarının arasından.

"Tulumlardan birinden bir kova yapıp aşağı sarkıtacağız. Bu biraz zaman alacak ama suyu çekeceğiz. Umarım yakın zamanda buraya kimse gelmemiştir, o zaman su derinde olabilir."

Aceleyle giysilerinden eğreti bir ip yaptılar, sonra keçi derisinden büyük tulumlarından birini keserek aynı derecede eğreti bir kova yaparak aşağı sarkıttılar. Kova suya çarpınca sevindirici bir şapırtı sesi geldi ve Abdullah ipi çok germemeye çalışarak dikkatle onu yukarı çekti.

Önce develere su verdiler. Hayvanlar daha çok su istedikleri ve sahiplerinin yavaşlığı karşısında hüsran içinde bağırdıkları için bu zaman ve sabır isteyen bir işti. Sonunda onlar da su içebildi, sonra tulumları doldurarak birkaç saat dinlenebildiler.

"Çölün ucuna ulaşmamıza bir gün var ama insanlar nerede su bulabileceklerini bilmezlerse yine de susuzluktan ölebilirler. Artık Bağdat'a kadar daha sık su bulabileceğiz inşallah," dedi Abdullah.

"Umarım haklısındır," dedi Talon hevesle. "Yardımın ve buraya sağ salim ulaştığımız için Allah'a şükürler olsun. Senin becerilerin olmasa sağ kalamazdık ama ben sürekli susuz kalmaktan biraz yoruldum doğrusu."

Abdullah'ın yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi ama bu sıcak bir gülümsemeydi ve bu iltifattan memnun olduğunu gösteriyordu. Günün en sıcak zamanını sarp kayaların gölgesinde dinlenerek geçirdikten sonra hayvanlara bindiler ve yine Abdullah kuzeydoğuya doğru giden bir patikada başı çekerek yola koyuldular.

Kuyudan ayrılmadan önce namaz kıldılar ve artık su kullanabildikleri için abdestlerini dikkatle aldılar. Daha önce su olmadığı zamanlarda kuru kumla yüzlerini ve ellerini yıkayıp suyun kalanını kullanamadıkları için Tanrı'dan af dileyerek teyemmün almışlardı.

Karanlıkta belli belirsiz görünen patikada yavaşça ilerlerlerken Talon yükselen ayın olağanüstü manzarasını seyrediyordu.

Bir süredir ay her akşam biraz daha büyüyordu ama şimdi tam dolunay olmuştu. Talon onun uzaktaki tepelerin üstünde yükseleceğini biliyordu; o tarafta gökyüzünün donuk bir ışıkla aydınlandığını görebiliyordu; onlar sessizce yollarına devam ederken ve etrafta sadece develerin ayak tabanlarının çıkardığı yumuşak takırtı sesleri duyulurken bu ışık yavaş yavaş yoğunlaştı.

Üç adam hayvanlarını durdurdu ve sanki dini bir törendeymişler gibi gözlerini dikip seyrettiler. İçgüdüsel bir huşuyla iç çekerek doğudaki karanlık sıradağların tepesinde yükselen ayın gümüş kavisinin ilk parıltılarını yaymasına tanık oldular. Ondan sonra ışıltılı gümüşi top hızla hareket ediyor gibi görünerek çölü ışıkla yıkayan soğuk, parlak bir güneş gibi karanlığın içinden yükseldi. Devasaydı, Talon'un evvelsi gece hatırladığından çok daha büyüktü. Kocaman küre etraflarındaki her şeyi tekinsiz bir gümüşi ışıkla yıkayarak gece semasında yukarılara tırmanırken bütün çöl bir ufuktan diğerine aydınlanmıştı.

Talon parlak dolunaya bakarken içinde yolculuk ettiği bu dünyaya hayret ediyordu. Çölü kat ederken düşünecek bol zamanı olmuştu. İnsanlar asırlardır bu yollarda yürüyorlardı ve arazide hemen hiç iz bırakmamışlardı. Ziyaret ettiği diğer memleketleri düşündü ve geçen haftaki bütün zorluklara rağmen burayı, burada hiçbir anlamı olmayan çekişme ve kıskançlıklar içinde debelenen insanlarla dolu memleketlere tercih ettiğini hissetti.

Düşünceleri Kudüs'e ve sarayın kendine has ufak tefek entrikalarına kaydı. Kralın hâlâ hayatta olmasını umut etti, zira o cesur gençten hoşlanmıştı. Fedailerle karşılaşma ve bir Frenk olduğunun açığa çıkması riskinden kaçınarak güneye doğru gitme kararı üstünde düşündü.

Bu yoldan gelmenin nihai bedelini neredeyse ödemiş olsalar da bu kararı aldığı için memnundu. Çöl insana bir orantı duygusu veriyordu. Burada hayat son derece cüziydi; hayatta kalma gereği bütün diğer ihtiyaçları gölgede bırakıyor ve insa-

nın duygularını budayarak en basit duyularına indirgiyordu, yine de Talon mistik bir huşu duygusuyla aya bakabiliyor ve kendini akıl sır ermez bir varlığa yakın hissedebiliyordu. Sanki ayın ortaya çıktığını vurguluyormuş gibi uzaktan bir çakal sesi geldi. Tüm etraflarını saran sessiz çölde hayvanın şarkısı net bir şekilde duyuluyordu.

Açıkça işaretlenmiş kuyularda durarak iki gün daha yol aldılar; insanların mevcudiyetine dair gittikçe daha fazla kanıt görseler de hiç kimseyle karşılaşmadılar.

Ar Ruthiyah kuyularında durdukları zaman Bedevilerle karşılaştılar. Bu kabilenin adamları kendilerine Bani Asad diyordu ve keçi çobanlarıydılar. Geleneksel suya saygı ve çay ikram etme kurallarına uydular ama bu insanların çok fakir oldukları belliydi ve üç yolcuyu tek başlarına bıraksalar da ihtiyatlıydılar. Yaklaşık on kişiydiler, o yüzden Talon'la Abdullah o gece ilk kez sırayla nöbet tuttular.

Talon yolculuk boyunca titizlikle namaz kılmıştı, burada da abdest almaya, bütün bedeni, yeri ve giysileri ibadet için temizlemeye ve Abdullah'ın hesaplayabildiği kadarıyla kıbleye dönmeye dikkat ediyordu. Günde beş defa namaz kılmaya devam ediyorlardı.

Talon bu insanların Sunni mezhebine mensup olabileceğinden ve onlara karşı çıkabileceğinden, hatta onları suçlayabileceğinden ve eğer biri bunu mesele yaparsa işin ucunun ölüme kadar varabileceğinden kaygılanıyordu. O yüzden yalnız başlarına ve kabileden uzakta ibadet ettiler.

"Fitne şimdilik uyuyor: onu uyandıranın Allah belasını versin," diye mırıldandı Abdullah, geceyi geçirmek için yerleşirlerken. Talon onun ne demek istediğini biliyordu. Sıklıkla Fitne olarak adlandırılan Sünni-Şii ayrımı tüten bir volkan gibiydi, hiç durulmayan bir tehlikeydi ama şimdilik hareketsizdi.

Ne var ki ertesi sabah adamlardan biri yanlarına gelerek onlara iyi Şiiler oldukları için Kerbela'ya sağ salim gidebileceklerini ve orada iyi karşılanacaklarını söyledi. Talon sarsılmıştı. Onları

gözlemişlerdi; iyi ki Sünnilerin tarzında namaz kılmışız diye düşündü.

Onları kuyuların etrafında toplanıp vedalaşmaya davet ettiler. "Allah sizi korusun, yolunuzu açık etsin," sözleri kulaklarında çınlayarak ayın kuzeydoğuya uzanan iyice aşınmış yolu aydınlattığı geceleyin kabileden ayrıldılar.

Bir hafta sonra sol taraflarında iki büyük göl oluşturmuş gibi görünen büyük bir su kütlesini geçtiler ve bir yarım gün daha ilerledikten sonra küçük ama önemli Kerbela şehrine ulaştılar.

Talon buranın Hüseyin ibn Ali'nin gömüldüğü çok kutsal bir yer olduğunu bilse de daha önce hiç buraya gelmemişti. Şehrin nasıl bir yer olduğunu merak ediyordu. Ancak Abdullah birkaç yıl evvel burayı hacı olarak ziyaret etmişti.

Karşılarına tepeden bir başka su kütlesine bakan şehre doğru giden insanlar, develer ve eşeklerle dolu kalabalık bir yol çıktı.

Talon Doktor Farjan'ın verdiği Arapça derslerden bu ismin azap ve bela sözcüklerinden türediğini ve Peygamberin torunu Hüseyin ibn Ali'nin Bağdat'tan gelen Halife Muaviye ve ordusuna karşı bir devrime liderlik ederken burada kafasının kesilerek katledilmesiyle ilişkili olduğunu biliyordu.

Çok geçmeden ta uzakta Hüseyin'e adanmış olan büyük türbeyi gördüler. Sorunca ona Mescit Al-Hüseyin dendiğini öğrendiler.

İlerledikleri yol şehir pazarına mal taşıyan insanlarla doluydu. Olgun hurmalar ve başka mallarla yüklü develer sıralar halinde salınarak ilerliyor, tek bir adam, hatta bir oğlan çocuğu aynı anda beşini, altısını birden güdüyordu. Kadınlar ve küçük çocuklar develerin iki yanında sarkan yüklerin arasına tünemişlerdi. Yolun yanından bazılarının boynunda melodik bir tınıyla çınlayan çanlar asılı olan keçilerden ve uzun kuyruklu koyunlardan oluşan sürüler geçiyordu. Toprak yolu kullanan bunca insanın ve hayvanın kokusu ve yerden kaldırdığı tozla karışan koyunların hiç dinmeyen melemesi Talon'un çölde alışmış olduğu sessizliğe çok ters düşüyordu.

Talon Hüseyin'in türbesinde ibadet etmeye giden pek çok hacı fark etti. Bazıları epey yaşlıydı ve onlara çocuklar veya ailenin diğer üyeleri yardım ediyordu. Talon daha sonra Abdullah'tan pek çok yaşlı hacının orada ölümü beklemeye geldiğini, çünkü o türbenin cennete açılan kapılardan biri olduğuna inandıklarını öğrendi.

Talon Hüseyin ibn Ali ile müritlerinin şehit olmasının yasının tutulduğu Aşure gününü hatırladı. Pek çoğu kana susamış, acı içinde yas tutan ve çıldırmış olan Şiilerin bu şehre nasıl geldiğini merak etti. Onlar oradan geçerken Aşure günü olmadığına memnundu.

Şehrin etrafında büyük surlar yoktu; burası kutsal bir yerdi ve buna ihtiyacı yoktu. Mescit etrafını saran şehre hâkimdi ama türbenin etrafında devam eden pek çok inşaat vardı.

Talon ve arkadaşları usta zanaatkârların türbenin etrafında sergiledikleri sanatı uzun uzun seyretmek için durmadılar ama büyük bir yangının şehrin büyük kısmını yok ettiğini ve türbeye büyük zarar verdiğini öğrendiler. Görünüşe göre hacılardan ve zengin bağışçılardan gelen büyük miktarda bir parayla türbe ve şehir yeniden yapılacak, Hüseyin'in çok daha muazzam bir anıtı haline getirilecekti.

Tuğla ile tanışıldığından bu yana nispeten yeni bir düşünce olan minareler şehrin etrafını saran arazide yükselerek hacılar için açık bir işaret olacaktı. Büyük kubbe, duaların taşa oyulduğu çok daha girişik kenar süsleriyle ve tuğla zeminin üstünü kaplayacak ve aksi halde pek donuk olacak yapıya bir ışıltı ekleyecek olan renkli çinilerle yenileniyordu.

Talon orada oyalanmak isterdi ama yola devam edip Bağdat'a ulaşmalıydı, orada belki güneydeki Arap Körfezi'ne giden bir kervana katılabilir veya hatta bir tekne bile bulabilirdi.

Talon doğuya geldiğinden bu yana ilk defa Farsça konuşulduğunu duyuyordu ve kulakları hevesle hacıların konuşmasını duymak için dikilmişti. Ama durup onlarla konuşamazdı; deve-

leri değiştirmeleri gerekiyordu, sonra da Bağdat'a doğru yola koyulmak istiyordu.

Yeni deve bulmak kolaydı; altın tüm kapıları açıyordu. Eski yorgun develerini onları şüphesiz büyük bir kârla talihsiz hacılara satacak olan ve kendi de deve gibi kokan sıska ve çiçek bozuğu yüzlü bir deve tüccarına bıraktılar.

Bu türbede ibadet etmek için çok uzaklardan gelen hacıların sırtından çok para kazanıldığını fark etmemek zordu. Tüccarlar büyük binanın yanındaki tezgâhlarda kaba saba oyulmuş tahta veya kilden andaçlar ve hediyelik eşyalar satarak çok kârlı bir iş yaparken, yiyecek satıcıları hacılara iyi fiyata iyi yiyecekler vaat ederek ve ikisini de vermeyerek bağıra çağıra ürünlerini satışa sunuyorlardı.

O gün Abdullah'ın deve satıcısından öğrenmiş olduğu kervansaraya katılmak için kutsal şehri arkalarında bıraktılar.

Dört gün sonra alçak bir dağ sırasının tepesine çıktılar ve karşılarında büyük düzlük arazilerin içinde akan Dicle Nehri'nin hafif kavisini ve nehrin bir kıvrımın üstünde etrafı surlarla çevrili ünlü Bağdat şehrini gördüler.

Ey Güzellik Kraliçesi, kralları fetheden,
Ey muhteşem kadın, merhamet göster
Senin eşsiz ihtişamını
Usulca şakıyarak dile getirene; bir de
Kırık dökük şarkılarını
Sadece seni överek söyleyene.

Charles H. Towne

Bölüm 18

Bağdat

Uzaktaki Bağdat şehrine bakarken Talon'u etkileyen ilk şey yuvarlak surlarının yüksekliği ve simetrisi oldu. Dicle Nehri yemyeşil ovaların içinde yol alırken o noktada büyük bir kavis çiziyordu ve o kavisin içinde neredeyse üç taraftan korunan, dünyanın dört bir ucunda bilinen 'Yuvarlak şehir' bulunuyordu. Nehrin geçmediği batıya bakan tarafı belki de en heybetli kısmıydı, çünkü buradaki surlar her nedense daha uzun görünüyordu.

Efsanevi şehri çeviren büyük surlara yaklaşırlarken Talon uzun zaman önce bir başka şehrin, İsfahan'ın surlarına yaklaştığı zamanı hatırladı. Yoluna devam etmeyi arzulasa da yorgundu ve biraz mola verip İslam âleminin mucizelerini keşfetmek istiyordu. Büyük Konstantinopolis şehriyle kıyaslayacağı çok şey vardı.

Konstantinopolis'in beyaz surlarının tersine Bağdat'ın surları güneşte pişirilmiş kerpiçten yapılmıştı ve bu yüzden kırmızımsı bir rengi vardı. Yeni gelen yolcular yaklaştıkça pek yüksek ve görkemli görünüyorlardı.

Ama Talon onu rahatsız eden daha pek çok şey görüyordu. Kervanla birlikte kırların içinden şehre doğru ilerlerken çok şeyin değiştiğini fark etti. Aşağı yukarı altı yıl evvel oraya geldiği zaman etraftaki çiftlikler ve mülkler iyi durumdaydı. Ve sıcak bir yaz olduğu için tozlu olmasına rağmen daha çok yeşillik vardı ve kanallar iyi onarılmıştı. Tarlalar bakımlıydı ve her yere değişik ürünler ekilmişti.

Şimdi ise etraf çok yeşil olmasına, palmiyeler uzun ve sağlıklı, tarlalar da iyi sulanmış görünmesine rağmen sanki çok fazla su var gibi görünüyordu. Su çamurlu tarlalarda büyük gölcükler halinde birikmişti ve pek cılız görünen ürünler çamurun içinden boy vermişti. Hendeklerin duvarları ufalanıp parçalanıyordu ve mülklerin etrafını saran surlar çok hasarlıydı ve ihmal edilmiş gibi görünüyorlardı.

Sordukları zaman kervandakiler onlara bu yılki sellerin hatırlananlar içinde en kötüsü olduğunu söylediler. Kırlık arazinin kötü göründüğünü düşünüyorlardı ama bir de şehri görmeliydiler. Tam bir felaketti!

Karmaşık bir suyolu ağı oluşturan kanallar boyunca ilerlerken Talon eskiden iyi onarılmış olan bentlerin un ufak olduğunu ve yer yer kırılarak şu veya bu tarlayı tamamen su altında bıraktığını fark etti. Sivrisinek vızıltıları ona bu sokan yaratıklardan daha çok olduğunu ve bunun da titreten hastalık riskini artırdığını hatırlattı.

Hurma ve pamuk balyaları taşıyan kervan şehrin surlarının dışında konaklayacaktı; böylece Talon'la arkadaşları Abdullah ve Daran yaptıkları ödemeyi neşeyle kabul eden ve onlara şehirde Souk'u nerede bulabileceklerini tarif eden Reis'le vedalaştılar. Orada nerede konaklayabileceklerini bilen birini bulabilirlerdi.

Develeriyle birlikte insanı huşu içinde bırakan girişten geçerken Talon büyük demir menteşeli, bir insanın önkolu kalınlığındaki ahşaptan yapılmış devasa kapıya baktı. Kapının üstündeki düz pervazda tüyler ürperten bir dizi kafatası ve yeni kesilmiş baş suçlulara adaletin Halife'nin kolluk kuvvetlerinin elinden

hızlı ve zalim bir şekilde dağıtıldığını hatırlatmak amacıyla sıralanmıştı.

Kapı açıktı, onun için kapıdan geçmekte olan bir başka küçük kervanı izlediler ve küçük bir giriş vergisi ödediler. Talon şaşkınlık için kapıdaki muhafızların Türk olduğunu gördü. Bunların Selçuklu olması gerektiğini tahmin etti ve Selçukluların gücünün son on yılda biraz azalmış olabileceğini düşündüğü için bu onu meraklandırdı. Çok geçmeden her yanda Selçuklu tüccarlar olduğunu da görecekti. Ancak o anda bu onu kaygılandırmadı. Muhafızlar için onlar şehre ticaret yapmak için gelmiş olan üstü başı dökülen bir grup bedeviydi, onun için yanlarındaki pek az eşyayı bile kontrol etmeden içeri alındılar.

O sırada Talon'un aklındaki en öncelikli mesele rahatça dinlenebileceği güvenli bir yer bulmaktı. Ondan sonra da yıkanmayı o kadar çok arzuluyordu ki sırf bunu düşünmek bile kaşınmasına neden oldu.

Kapıdan geçmek hem Abdullah hem de Daran için gerçek bir deneyim olmuştu, zira ikisi de daha evvel böyle büyük bir şehir görmemişti. Talon bile surları pek ihtişamlı bulmuştu. Surların taban genişliğinin ve yüksekliğinin aşağı yukarı otuz metre olduğunu tahmin etti. Kapı devasaydı ama surların kalınlığı yüzünden sanki bir tünele girmişler gibi geliyordu. Dış surda düzenli aralıklarla görkemli kuleler dikilmişti, girişte ise her iki yanında kümelenmiş olan birkaç kule bir kale etkisi yaratıyordu.

Bu huşu veren birinci engeli geçer geçmez yine aynı derecede heybetli olan ikinci veya iç surla karşılaştılar. Birinci kapıda olduğu gibi muhafızlar tarafından üstünkörü bir incelemeye tabi tutuldular. Sonra içeri girmelerine izin verildi ve kapıdan dosdoğru ta uzaktaki güneşin altında ışıldayan bir saraya doğru uzanan, her iki yanında devasa çınar ağaçlarının sıralandığı bir yolda ilerlediler; sarayın çok sayıdaki kuleleri, kubbeleri ve minareleri büyük bir güç ve zenginliğe delalet ediyordu. Ama onların ihtiyacı olan saray değildi; Souk'tu.

Kendilerine verilen tarifi izleyerek çok geçmeden develerini

dar ve kalabalık sokaklardan oluşan bir ticaret bölgesine sürdüler. Sokak, her türlü yiyecekle, özellikle de etraftaki kırsal araziden getirilmiş ürünlerle dolu pazarlara açılıyordu. Sonunda dar ve gürültülü bir sokaktan insanlar ve hayvanlarla dolu büyük bir meydana çıktılar ve karşılarında Souk'un girişini gördüler.

Talon bu Souk'un ya da kendisinin adlandırdığı şekliyle pazarın şehrin kendisi kadar eski olduğunu biliyordu. Şehri Abbasi Hanedanlığı'nın ikinci halifesi olan El Mansur'un dört yüz yıl önce kurduğunu ve bir ticaret merkezi olarak Souk'un da aşağı yukarı aynı zamanda inşa edildiğini biliyordu.

Talon pazarın daha ziyade bir sarayın girişine benzeyen kubbeli fakat harap cephesine baktı. Girişin iki yanındaki sütunların ve duvarların üstündeki sırlı çiniler ve girişik freskler, iyi bir onarıma ihtiyaçları olduğu belli olsa da, hâlâ seçilebiliyordu ve uzun kemerli tavandan ağzı kapalı çanlar gibi görünen pek çok büyük pirinç fener sarkıyordu. İşçilik çok güzel diye düşündü Talon. Yağ lambaları yandığı zaman tavanın yıldızlar gibi parlayacağını tahmin etti. Ve Souk gecenin geç vaktine kadar ağzına kadar dolu olacağı için onların hava kararırken yakılacağını biliyordu.

Ana girişin arkasındaki duvarın içinde açılmış olan daha küçük bir başka kemerli geçit Souk'un üstü kapalı, karanlık ana güzergâhını oluşturuyordu. Souk'un dış duvarları boyunca kemerli girintilerin içinde çayhaneler ve küçük dükkânlar dizilmişti; yukarılarında da içerdekilerin görünmeden dışarıyı görebilmelerini sağlayan girift desenlerle süslenmiş ahşap kepenkli pencereler vardı. Üst katların pek çoğu aşağıdaki sokağa doğru çıkıntı yapıyordu.

Meydan taşla kaplı olmadığı veya toz kalkmasın diye sulanmadığı için her yer toz toprak içindeydi. Gürültü uzun zamandır çölün sessizliğine alışmış olan adamların kulaklarını sağır ediyordu fakat yiyecek satan dükkânlardan gelen kokuların çoğu ağız sulandırıcıydı. Baharatla karıştırılarak kızartılan kuzu ve tavuğun aroması ile yoldan meleyerek geçen koyun ve keçilerin tozlu berbat kokusu öğle havasını iyice ağırlaştırıyordu.

Develerden indiler ve sıska bir sığırtmaçla anlaşarak bir sikke karşılığında hayvanları koyacak bir yer buldular. Adamın ondan daha da sıska olan kölesi develeri tutarak onlara su vermek üzere uzaklaştı. Talon yiyecek bulmaya giderken Abdullah hayvanlarla kalmayı seçti.

"Etrafta tanımadığım veya güvenmediğim bu kadar insan olunca rahatsız oluyorum, Süleyman. Ben develere gözcülük edeceğim. Çocukla bana biraz yiyecek gönderirsin."

Talon kabul etmek zorunda kaldı; birileri şeytana uyup onları soymaya kalkışabilirdi, o zaman da hiçbir vasıtaları olmadan ortada kalakalırlardı. O ve Daran birlikte Souk'un girişine doğru ilerlediler.

Hemen etrafları sabah işlerini yapmakta olan insanlarla sarıldı. İşçiler, köleler ve kocaman yükler taşıyarak Nubia bölgesinden gelen pek çok siyahî kalabalığa kendilerine yol açmaları için bağırırken çok daha uzak ülkelerden gelenler zayıf develerini yüklerini boşaltmaları için Souk'un arka girişlerine doğru sürüyordu.

Eşeklerin üstüne oturmuş, üstlerinde kaliteli cübbeler ve başlarında kocaman sarıklar olan adamlar basit pamuklu entariler giymiş ve başlarına takkeler geçirmiş olan insanların yanından geçiyordu. Muhafızlarının veya hizmetlilerinin mızraklarıyla yolu açtığı pantolon ve at derisinden güzel çizmeler giymiş olan Selçukluya benzeyen adamlar atlarının sırtında bu insan selinin içinden zorla geçmeye çalışıyordu. Sıcağa rağmen koyun derisinden tozluklar takmış ve yelek giymiş olan ve sırtlarında yay taşıyan, uzak doğudaki memleketlerden gelen incecik bıyıklı, kaba saba görünüşlü adamlar küçük, tüylü midillilerinin üstünde oturmuş, ifadesiz, kısık, kara gözleriyle bu hengâmeyi izliyordu.

İran da dâhil olmak üzere Arap Körfezi'ndeki her milletten tüccarın, yanlarında dünyanın dört bucağından en iyi mallarla geldiği dünyanın bu en büyük Souk'unda Arap dünyasındaki her dil konuşuluyordu. Bazıları büyük deve kervanlarıyla birlikte Tebriz, Hamadan, İsfahan veya Buhara'dan gelen halılarla yüklü

eşeklerle daha yeni varmışlardı; onlar birbirlerini Farsça veya Urduca selamlarken Talon kulaklarını dikti.

Hindistan'dan baharat getirmiş olanlar develerinin sırtında yol boyunca salınarak ilerlerken, kölelerin nefes nefese taşıdığı tahtırevandaki zenginler geçiyor, mis gibi yağ ve baharat kokularına havada asılı kalan kirli giysi ve ter kokuları karışıyordu.

Kadınlar da vardı ve çoğu peçeliydi ama başlarını sadece Şam işi örtülerle örtmüş olanlar da vardı. Bu toz toprağın ve gürültünün ortasında bağırarak ve el kol hareketleri yaparak birbiriyle konuşan insanlar küçük adacıklar halinde toplanmışlardı. Bunlar şehrin diğer bölgelerindeki ambarlarda bulunan büyük malların sevkiyatını yapan adamlardı. Talon bunların kuzeybatıdaki Bizans İmparatorluğu ile ticaret yapan Yahudi veya Ermeni tüccarlar olduğunu biliyordu.

Sokak satıcıları gelen geçenleri bağırarak tadına bakmaya davet ederek, çürük çarık tezgâhlarının üstündeki çoğunlukla su veya çay, bazen de şekerlemeden ibaret olan mallarını satmaya çalışıyordu fakat mallarının üstü her tarafta uçuşan ve insanların açıkta kalan gözlerinin ve ağızlarının etrafında vızıldayan sineklerle kaplıydı. Talon pek çok insanın bunun için at kılından sinek kovucular veya başka aletler taşıdığını anladı; bu sinekler baş belasıydı.

Poşusu olduğuna sevindi, vızıldayan böceklerden korunmak için onu yüzüne örtebilirdi. Karnı çok acıkmıştı ve Daran ilk yapmaları gereken şeyin gerçek bir yemek yemek olduğunda hemfikirdi.

Bunun için Souk'a girmelerine gerek yoktu; duvar boyunca dizilmiş serin dükkânlardan birine girip üstüne kilim örtülmüş yüksek bir platformda bağdaş kurup otururak önce çay içip ardından da pilav ve kebap yiyebilirlerdi. Birini seçtiler ve üç aç adamı doyuracak kadar yiyecek ısmarladılar. Daran haftalardır devam eden fakir beslenmenin işaretlerini göstermeye başlıyordu; onun için Talon onlara sunulan şaşırtıcı sayıdaki yemekler arasından seçmeye koyuldu. Mayhoş limon soslu tavuk keba-

bı ve pilav sadece yemeğin bir kısmıydı. Talon yemeklerini tamamlamak için biraz da yeşillik istedi ve önlerinde şeritler halinde kesilip kızartılan uzun, mor kabuklu berenjena* ile mast denilen yoğurt ve lahana çorbasıyla salatalık ısmarladı. Çocuk yiyeceklerin gelmesini zor bekledi, sonra da önüne konanlara yumulup hepsini ağzına tıkıştırmaya başladı.

"Daran, develer gibi yiyorsun. Bütün yiyecekleri döküp saçtın," diye payladı Talon utanan çocuğu gülümseyerek.

"Affedersin, Talon. O kadar açım ki," diye karşı çıktı oğlan ağzı yemekle dolu halde. Yiyecekler bütün kucağına dökülmüştü.

"Eğer Bedeviler gibi davranırsan insanların senden hiç de hoşlanmayacakları bir yere gidiyoruz," dedi Talon, müşfik bir tavırla.

Daha sonra küçük fincanların yanına konmuş sert şeker kamışı parçalarıyla tatlandırdıkları çaylarını içtiler.

Daran Abdullah'a yemek götürmek için meydanı geçerken Talon yastıklara yaslanarak küçük bir fincandan kokulu çayını yudumladı. Karnı iyice doyduğu için keyifle kalabalık meydanı seyretmeye koyuldu. Sırf tek başına bu meydanın yanında bile Kudüs kaba saba bir köy gibi kalıyor, diye düşündü kendi kendine. Bağdat bir süre burada kalmaya değerdi.

Daran döndüğü zaman kalacak bir yer arayacaklardı. Bu arada Talon etrafındaki seslerin, manzaraların ve kokuların tadını çıkartıyordu. Daran geri geldiği zaman heyecandan yerinde duramıyordu, duyuları bütün bu gürültü, görüntü ve seslerle tıka basa dolmuştu.

Hizmetkârlardan birine kalacak bir yer sorulduğu zaman adam Talon'un giysilerini hızla beğeniyle süzdükten sonra Souk'un girişini işaret ederek hemen içeride, belki otuz metre kadar ileride onlara yardım edebilecek olan, ipek ve el yazmaları satan bir tüccar olduğunu söyledi.

---

* *Patlıcan.*

Souk'a girip devinen insan seline katıldılar. Güneş ışığı yerini hemen kapalı, tavanı yüksek sokakların loşluğuna bırakmıştı. Tavandaki kubbelerde orada bir duvarı, burada bir sütunu aydınlatan ışık huzmelerinin içeri süzülmesine izin veren açıklıklar vardı ama bunlar taş döşeli sokakları aydınlatmaya yetmiyordu. Sütunlar ve duvarlar gelip geçen onca insan ve içlerine işlemiş toz toprak yüzünden iyice kirlenmiş ve yıpranmıştı. Duvarların içindeki girintilerde uçsuz bucaksız Selçuklu İmparatorluğu'nun dört bir yanından gelen çeşitli malları satan lambalarla aydınlatılmış dükkânlar vardı.

Tezgâhlarda Çin'den gelen ipek, Semerkant'tan gelen kâğıt ve Hintli tüccarların Umman üstünden muson rüzgârlarıyla getirmiş olduğu parlak renkli kumaşlar da yer alıyordu. Ummanlı tüccarlar gemileriyle Umman'ın güneyinde, Yemen yakınındaki Salahlah'tan buhurlar, Hindistan'ın öte yanındaki uzak ülkelerden çok çeşitli ve renkli baharatlar da getirmişti. Çuval çuval çaylar ve kahve çekirdeklerinin o baştan çıkartıcı kokusu gelip geçenleri durup bu acı ve uyarıcı sıvıyı içmeye davet ediyordu.

Pis bir rutubet ve küf kokusu birçok malın, baharatın, egzotik yiyeceğin ve boyaların zengin ama tozlu kokusuyla karışmıştı. Talon karanlık köşelerden gelen sıçanların ciyaklama sesini duyabiliyordu ve bu sıkışık ortamda hastalık yayılma olasılığının ne olduğunu merak etti.

Souk'ta, en azından bu bölgesinde konuşmaların gürültüsü daha azalmıştı ama Talon bu devasa labirentin içlerinde bronz, demir ve kalay üstünde çalışan metal zanaatkârları olacağını biliyordu. Bu sokaklarda çıraklar değişik şekillerde fenerler ve yağ lambaları yapmak için pirinç levhalar dövecek veya başka bölgelerde çeliği işleyerek silahlar yapacaklardı. Çekiç sesleri kulakları sağır edecekti. Bir başka sokakta da ahşaptan mobilyalar veya süs eşyaları yapan insanlar olacaktı; bir diğerinde de çömlekçiler zanaatlarını sergileyecekti.

Ne var ki halıların, ipeklerin ve pahalı kumaşların sergilendiği burası daha zengindi; bunlar imparatorluğun dört bir yanın-

dan getirilmişti. Bağdat bunlarla ünlüydü ve Talon durup bazılarını beğeniyle seyretti. Tabii bunu yaptığı anda hevesli tüccar hemen yanlarına yanaşarak onlara çay ve şerbetle ballı çörekler ikram edip oturup pazarlık yapmaya davet etti. Talon başını iki yana sallayıp kibarca eğilerek ipek satan bir başka dükkâna doğru ilerledi fakat burada aynı zamanda pek çok dürülmüş parşömen, hatta birkaç da kitap vardı.

Talon dükkâna dikkatle yaklaştı, çünkü dükkânın önünde başında küçük bir sarık ve üstünde uzun pamuklu bir cübbe olan iri yarı siyahî bir adam duruyordu. Önünde kınının içinde bir kılıç sallanıyordu ve adam iki elini kabzasına dayamış duruyordu. Pek ciddi görünüyordu. Talon muhafıza bir göz attıktan sonra durup birinin gelip onunla ilgilenmesini bekledi.

Tüccarın hemen dışarı çıkmaması biraz alışılmadık bir şeydi ama sonra Talon epey yaşlı görünen içerideki adamın nişin gerisinde bir kadınla konuşmakta olduğunu fark etti. Açık bir kitaba bakarak bir şeyler konuşuyorlardı. Adam başını kaldırınca Talon'la Daran'ı fark etti ve kadına bir şey söyleyerek onlara doğru geldi.

Talon nazikçe eğilerek, "Selamın aleyküm, üstat" dedi.

Yaşlı adam yarım yamalak eğilerek, "Aleyküm selam, efendim," diye karşılık verdi. "Mütevazı dükkânıma hoş geldiniz; onur verdiniz. Size yardım edebilir miyim?"

"O onur bana ait, efendim. Sizin bize yardım edebileceğinizi söylediler."

"Lütfen oturun." Yaşlı adam bir kilim yığınını gösterdi ve çay getirmeleri için ellerini çırptı. Karanlık bir girintiden bir hizmetkâr aceleyle elinde pirinçten uzun zarif bir ibriği olan bir çaydanlıkla gelerek epey yukarıdan uzun cam fincanların içine çay döktü. Talon yeterince içmiş olmasına rağmen çayı kabul etti ve tüccar kendi fincanının da alınca çayını yudumlayarak beğendiğini gösteren sesler çıkardı.

"Size yardım etmek için ne yapabilirim, efendim?" diye sordu yaşlı adam.

"Kalacak iyi bir yer arıyorum. İyi birkaç oda ve hayvanlarım için yer karşılığında iyi para verebilirim. Biz ta Al-Batra'dan geldik, onun için yolculuktan böyle harap görünüyorum fakat varlıklı biriyim ve sizi dolandırmayacağım," dedi Talon. "Ayrıca şehirdeki Yahudilerde paraya çevirtebileceğim senetlerim de var."

Bu sonuncusunu tüccara teminat vermek için söylemişti. Yaşlı adam Talon'a sanki ölçüp biçiyormuş gibi düşünceli bir nazarla baktı. Sonra, "Yakınlarda bir mülkü olan bir dul tanıyorum, orayı size kiraya verebilir. Fazladan küçük bir gelirin bile onun gibi bir kadını memnun edeceğini anlarsınız."

Bu konuşma yapılırken dükkânın gerisinde karanlıkta bekleyen peçeli kadına dönen tüccar onu yanına çağırdı.

"Hanımım, evinizde hâlâ boş odalar var mı? Burada onları kiralamak isteyen bir adam var."

Kadın onlara yaklaştı ve Talon kadının yüz hatlarını görebildi. Loş ışıkta yirmili yaşlarının ortalarında ve oldukça çekici görünüyordu, hatları düzgündü ve yüzünde çocukluk hastalıkları geçirmiş olanların laneti olan o pürüzler yoktu. Peçe yüzünden bundan fazlasını göremedi ve gözlerini dikip bakarak kabalık etmek istemiyordu. Bumuna gül kokusu geldi. Görgü kurallarını hatırlayarak kadının önünde eğilip onu selamladı.

"İyi bir konaklama karşılığında iyi ödeme yaparım, hanımım. Lütfen bizim hırsız olduğumuzu düşünerek korkmayın. Uzun bir yoldan geldik, yorgunuz ve kalacak bir yere ihtiyacımız var. Ben tüccarım ve İran'a gidiyorum."

"Melilla hanım, evinizi bu beye kiraya vermek istiyor musunuz?" diye sordu yaşlı adam.

Kadın başını sallayarak usulca, "Kocamın mülkündeki ahırların üstünde odalarım var, efendim," dedi.

Talon tekrar eğilerek, "Onları bize göstermeye hazır olduğunuzda sizinle geleceğiz, hanımım," dedi.

Kadın Talon'a baktı. "Seller sokağımıza büyük zarar verdi, efendim, ama size üç oda verebilirim."

O zaman yaşlı adam, "İsminizi duymadım, efendim," dedi.

"Benim ismim Süleyman bin Mahmud Ömer, Üstat. Hayvanlara gözcülük eden yoldaşımın ismi Abdullah, yanımdaki bu çocuk da Daran."

Yaşlı adam Talon'un daha evvel söyledikleriyle ilgilenmiş görünüyordu. "İranlı bir tüccar olduğunuzu mu söylediniz? Satmak için yanınızda ne getirdiniz?"

Talon dikkatle yanıt verdi. "Ben Mısır ve Şam'dan geliyorum, orada eski bir işi bağladım, şimdi de arkadaşlarımla beraber memleketime gidiyorum. Bağdat'ta kısa bir süre kalıp Bilgelik Evi'ni ziyaret etmek, kâğıdın nasıl yapıldığını görmek ve eğer yapabilirsem tıp öğrenmek istiyorum. Bu bilgiler batıdaki ülkelerde para kazandırıyor."

Yaşlı adam başıyla onayladı. "Yerleştikten sonra sizi Bilgelik Evi'ne ben götürebilirim. Lütfen zaman bulunca buraya gelin, o zaman kitaplar hakkında bol bol konuşabiliriz."

Adam Talon'un açıklamasından tatmin olmuş gibi görünüyordu ve ziyaretçisine döndü. Tam o sırada uzaktan öğle namazına çağıran ezan duyuldu.

Talon, "Meydana gidip arkadaşlarımla namaz kılacağım, sonra da sizinle birlikte evinize gidebilir miyiz, hanımım?"

"Size evimi göstermesi için bir hizmetkâr göndereceğim," dedi Melilla hanım. Kara çarşafının ardındaki gözleri Talon'u beğenmiş gibi görünüyordu.

Talon eğilerek ikisiyle de vedalaştı. "Allah sizden razı olsun ve sizi korusun," dedikten sonra saygılı bir tavırla dükkândan çıktı.

Souk'un karanlığından dışarı çıktıkları zaman Talon artık etrafta pek az insan olduğunu fark etti. Öğle vaktiydi ve şehir ibadet ediyor veya öğle dinlenmesine hazırlanıyordu. Kalabalığın ve gürültünün yerini sadece ara sıra bir eşeğin anırması veya bir devenin homurdanmasıyla bozulan uykulu bir sessizlik almıştı. Sokaktaki dükkânların çoğunun kepenkleri indirilmiş, sahipleri

namaz kılmaya camiye veya sıcaklık geçene ve şehir tekrar uyanana kadar aileleriyle birlikte olmaya gitmişlerdi.

Abdullah hayvan bakıcısıyla derin bir sohbete dalmıştı; köle hemen yanda yerde uyuyordu. Meydan neredeyse tamamen boşalmıştı. Talon ve iki arkadaşı oldukları yerde namaz kılmaya karar verdiler; minareden gelen çağrıyı duyabiliyorlardı ama onlara yolu göstermek için kadının göndereceği hizmetkârı beklemek istediler. Sonunda temiz beyaz bir ceket giymiş bir adam çıplak ayak Souk'un girişinden dışarı çıktı, etrafına bakındı, sonra onlara doğru yürüdü. Talon'u selamlayarak kendini rehberleri olarak tanıttı.

Talon çabucak Abdullah'a ne yapacaklarını açıkladıktan sonra direnen develeri zorla ayağa kaldırıp hizmetkârın peşi sıra yola koyuldular. Evlerin üst katlarının neredeyse birbirine değdiği ve bazen develerin başının üst katların zeminine sürtündüğü dar sokaklardan geçtiler.

Ama sonra her iki yanında etrafı duvarlarla çevrili evlerin bulunduğu daha geniş sokakların olduğu bir yere geldiler. Bunlar konak değildi; sokaktan uzakta, geniş avluların içine inşa edilmiş evlerdi bunlar. Rehberleri onları bu evlerden birinin kapısına götürdü ve kemerli bir geçidin içindeki sağlam ahşap kapıyı çaldı. Bunu bir konuşma izledi ve kapıcı gibi görünen yaşlı bir adam kapıyı açtı.

Talon'la arkadaşlarına içeri girmeleri işaret edildi ve yerleşkenin geri tarafında genişçe bir evin bulunduğu büyük bir avluya alındılar. Her tarafları duvarlarla çevriliydi ve Talon evin arkasında bir ağaç ve belki de bir bahçe görür gibi oldu. Duvarlar boyunca ahırlar dizilmişti ve sağ tarafta birkaç basamakla çıkılan bir merdivenin tepesinde odalar vardı; hizmetkâr orayı işaret ederek burada kalabileceklerini söyledi. Evin sahibesi ortada görünmüyordu.

Bina iyi havalanmış ve oldukça temiz görünüyordu; pek az eşya vardı. Talon buna aldırmadı. Bütün ihtiyaçları iyi bir döşek, yere serili temiz bir halı ve yemek pişirecek alet edevattı. Birkaç

sürahinin içinde bol su vardı. Çölün kuruluğunun ve susuzluğunun ardından bu su bolluğu üç adamın başını döndürdü. Talon bu şehirde suyun nasıl boşa sarf edildiğini gördükçe dehşete düşmeye başlamıştı.

Erkekler için bir banyo ya da hamam olup olmadığını sordu. Banyo burnunda tütüyor ve hemen yıkanmak istiyordu. Yol tarif edildikten sonra üçü birden Kudüs'ten ayrıldıklarından bu yana tadını çıkartacakları ilk hamama doğru yola koyuldular.

Yarım düzine çıplak adamla birlikte sıcak bir havuzun keyfini sürerken bir yandan da şehirde kaldıkları süre içinde ne yapacaklarını konuştular. Talon Maktabah'ı, Bilgelik Evi'ni ziyaret edecekti ve diğer ikisine akşam namazı ve akşam yemeği için bir araya geldikleri sürece canlarının istediğini yapmakta özgür olduklarını söyledi. Daran'ı onunla birlikte gitmesi için teşvik etti ama üstelemedi; çocuğun kütüphanede can sıkıntısından patlayacağını biliyordu.

Talon kütüphaneleri keşfetmek kadar hastaneyi ziyaret etmek için de vakti olduğuna karar verdi. İsfahan'da ve Bizans'ta bazı Yunanlı ve Arap hekimlerin uyguladığı ileri düzeydeki tıbbi tedaviler onu büyülemişti. O adamların yanında Avrupalı sağaltıcılar pek ilkel ve korkutucu derecede cahil kalıyordu. Talon Doktor Farjan'dan hiç bir şey öğrenmemişse de en azından yaraları itinayla tedavi etmenin önemini öğrenmişti. Şimdi daha fazlasını öğrenmek istiyordu.

Bunu izleyen günler Talon için bir keyifti. Sokaklarda nispeten daha güvenli dolaşabiliyordu ve bu gezintilerinin çoğunda Abdullah ve Daran da ona eşlik edince pek sevindi.

Abdullah şehre geldikleri zaman Talon'u gözlediğini ve gözleri havada, zihni ise başka bir dünyada olduğu için bir korumaya ihtiyacı olduğunun belli olduğunu açıkladı. Bir hırsızın gelip onu dünyevi yüklerden kurtarmasının çok kolay olduğunu ve Talon'un muhtemelen bunu fark bile etmeyeceğini söyledi. Talon gülerek bir noktaya kadar ona katıldı, çünkü bu şehir gerçekten onu mest etmiş ama biraz da üzmüştü.

Sellerin verdiği zarar çok büyüktü. Kendi kaldıkları bölge de dâhil olmak üzere pek çok yerde onarımlar sürmekteydi. Onarım ihtiyacı olmayan ve dokunulmayan pek az yer vardı. Basbayağı suyun içine kaymış ve sanki kocaman bir dev elindeki kılıçla aşağıya vurup yarısını kesmiş gibi kubbelerinin yarısı açıkta kalan camiler vardı. Çoğu iyice sertleşmeden güneşte pişirilen kerpiçten yapıldığı için evler ve duvarlar sel sularının içinde eriyip gitmişti. Talon bu şehri Konstantinopolis'le kıyasladı ve bu yönden çok eksik buldu.

Kütüphaneleri ziyaret etme konusunu konuşmak üzere Souk'taki yaşlı adamı tekrar ziyaret etti ve çay içerek yaşlı adamın şehrin mevcut durumu hakkındaki açıklamalarını dinledi. Ayrıca kitaplarını inceleyerek birkaç tane de satın aldı.

"Sellerle nasıl başa çıktın, Diya al Din?" diye sordu Talon ilk gün, adamın ismini öğrendikten sonra.

Yaşlı adam yavaşça sakalını sıvazladı ve Talon bir Hacı ile konuştuğunu fark etti.

"Bu seller yaşayanların hatırladığı kadarıyla en kötüsüydü ve beraberlerinde hastalık ve kıran da getirdiler. Sellerin ardından kurbağalar geldi; her yerdeydiler! Onların üstüne basmadan yürümek mümkün değildi. Sonra güneşte öldüler ve peşlerinden sinekler geldi! Şimdikinden çok, çok daha kötüydüler, Süleyman. Sellerde sırf suda boğulanlar yüzünden pek çok kayıp verilmişti ama daha sonra hastalıklar ve salgınlar geldi ve çok daha fazla can aldı, sonra yine sinekler geldi."

Talon çok hassas görünen bu konuyu değiştirmek için ne zaman kütüphanelere gidebileceklerini sordu, ayrıca Yahudi bir tüccarla da tanışmak istiyordu. "Bana bir tavsiye mektubu verebilir misin, Hacı?" diye soru nazikçe. "Yanımdaki bazı senetleri paraya çevirmem lazım."

Yardım etmekten zevk alıyor gibi görünen yaşlı adam ona nakit para verebilecek olan Yahudi bir tüccarla görüşmesini sağlayacak bir notla, kütüphanenin lç odasına girmesine izin verecek başka bir not daha yazmayı kabul etti.

"Ben de bir bilim ve şiir öğrencisiyim," dedi Talon'a. Bu dükkân babama ve onun babasına aitti, şimdi de benim. Fakat tek oğlumu sıtma yüzünden kaybettim; onun için her gün kütüphanede oturmayı tercih etsem de geçimimi sağlamak için buradayım. Seni oraya götürmekten memnun olurum, Süleyman." Sanki bir şey düşünüyormuş gibi duraksadı, sonra dikkatle konuştu.

"Bu güzel bir şehir, Süleyman, fakat aynı zamanda entrika ve tehlikelerle dolu bir şehir. Senin gibi genç ve yakışıklı bir adam dikkatli olmalı. Çok dinle, az konuş."

Talon yaşlı adamın sözlerindeki bu mesajın daha başka anlamı olup olmadığını anlamak için ona baktı ama Diya arkasını dönmüş kitaplarıyla ilgilenmeye başlamıştı.

"Tedbirli olacağım, Hacı," dedi.

Daha sonra büyük kütüphaneye gitti ve elindeki mektubu gösterince büyük salonlarda dolaşmasına izin verildi. Burası yanlarında köleler olan kocaman sarıklı sakallı adamlarla dolu bir saray gibiydi. Talon en büyük sarıkla dik yürüme yarışı yapıldığını hayal ederek gülümsedi.

Çok sayıda girintinin içinde ya bir şeyler okuyan ya da daha büyük odaların bir köşesinde küçük gruplar halinde ders çalışan genç öğrenciler de vardı. Buradaki atmosfer genç dostu Theodora'nın Konstantinopolis'te onu götürmüş olduğu kütüphanelerininkilere benziyordu; ancak pek çok genç kız ve kadın görmüş olduğu Konstantinopolis'teki kütüphanelerin aksine burada sadece erkekler vardı. Bununla birlikte matematik hakkında konuşan, kocaman türbanlı yaşlı bir adamı veya astronominin detaylarını açıklayan ya da tıp üstüne bir ders veren diğerlerini dinlemeyi çok aydınlatıcı bulmuştu.

Kütüphane birkaç köşede çeşmeleri olan büyük bir bahçenin içine kurulmuştu; patikalar insanları fonda çeşit çeşit kuşların şakıdığı sıra sıra dizilmiş çınar, palmiye, söğüt ve narenciye ağaçlarının gölgesine götürüyordu. Talon sırf bahçede yürümenin bile bir zevk olduğunu düşündü; bu bir şekilde onu sakinleştir-

mişti ve hayatı ve İran'da ne bulmayı beklediği ve ondan sonra neler olacağı hakkında düşünme fırsatı bulmuştu.

* * *

Tapınak Şövalyesi yaveri Max Bauersdorf Talon'un Acre'de sahip olduğu evine döndüğü zaman düşünceli bir ruh halindeydi. Dışarıda tozu toprağı havada girdap gibi döndürerek köşelerde toplayan sert bir rüzgâr vardı. Max pelerinini omuzlarına sararak gri gökyüzüne baktı. Yine yağmur yağacaktı ve o elinde şarapla bir ateşin yanına oturup düşünmek istiyordu.

Aylar evvel Talon'dan İran'a gitmek üzere Kudüs'ten ayrıldığını ve ne zaman geri döneceğini bilmediğini bildiren bir mektup almıştı. Talon ona prenses hakkında haber aldığını bildirdiğinde hayrete düşmüştü.

Sör Guy Acre'ye geri dönmüş ve Max'i kendi konutuna çağırmıştı.

Max'in savaş hakkındaki sorularını yanıtladıktan sonra ona yorgun bir şekilde gülümseyerek, "Talon Tapınak Şövalyelerine haber verip savaşa katılmalarını sağladığı için ismi efsane olacak ama...hemen ardından çölden İran'a gitmek üzere yola çıktı."

"O zaman kimse onu bulamaz, Sör Guy, çünkü o bulunmak istemiyor."

"Bu iyi olur, zira Dağın Yaşlısı ile yine başını belaya soktu," demişti Sör Guy. "İstemediği sürece bulunmayacağı konusunda seninle hemfikirim."

Max Talon'dan gelen mektubu okuduktan sonra yüzünde endişeli bir ifadeyle başını kaldırıp Sör Guy'a bakmıştı. "Onu bir daha görebilecek miyiz, Sör Guy? Nasıl oldu da onlar...siz gitmesine izin verdiniz?" Sanki hüzünlü bir şekilde gülümseyen şövalyeyi suçlar gibiydi.

"İzin vermek mi, hayır...gitmemesi için neredeyse yalvardım ona. Ancak Kral Baldwin yaptıklarının karşılığında, geri dönmesi şartıyla gitmesi için özel izin verdi. Büyük Başkan Odo da üzülmüştü ama Talon'a özel bir yakınlık duyan krala karşı ge-

lemedi." Sör Guy acı bir şekilde gülmüştü. "Onu kaybetmiş olmamamız için Tanrı'ya dua ediyorum, çünkü onu özleyeceğim."

"Ama eğer hayatta kalıp hikâyesini anlatmak için geri dönecek biri varsa o da Talon'dur. O zorlu bir savaşçıdır ve karşılaşacağı tehlikeleri iyi bilir," dedi Max Sör Guy'ı temin etme gayretiyle.

Talon mektubunda işi kendisi yokken Max'e devretmişti. Eğer bir yıldan uzun bir süre ondan haber alamazsa Max onun öldüğünü farz edip kaptanlar Henry, Nigel ve Guy ile gemileri onlara bağışlamak üzere anlaşmalar yapacaktı. Max paraları kontrol edecek ve bir yüzde de Tapınak Şövalyelerine gidecekti.

Max bugün Jacob isminde birini görmek için Yahudi bölgesine nadir ziyaretlerinden birini yapmıştı ve adam ona Talon'un kendisine bırakmış olduğu bir miktar paranın üstüne yakın zamanda bir not konulmuş olduğunu bildirdi. Talon mektubunda böylelikle iş yaptığına dair bilgi alınca Max'in onun iyi durumda olduğunu anlamış olacağı yazıyordu.

Max kapı muhafızı Simon tarafından avluya alındığı zaman yağmur yeniden başladı. Merdivenden ikinci kattaki büyük yemek salonuna çıktı ve orada üç kaptanı onun emirlerini beklerken buldu.

Hepsi heyecanla Max'i selamladı ve Henry masadaki kulplu şarap sürahisini ona doğru itti. Piskoposluğun sorgulaması devam etmekte olduğu için Max'in söyleyeceklerinde dikkatli olması gerektiğini biliyor, bu yüzden de ona çok fazla soru sormaktan çekiniyorlardı.

"Herhangi bir şey duydun mu, Max?" diye sordu Nigel diğerleri adına.

"Galiba Şahin'in hâlâ uçtuğunu söyleyebiliriz," diye yanıtladı Max gülümseyerek.

Herkes rahatlayarak içini çekip sessizce kupalarını kaldırdı.

"İlkbahar geldiğinde Kıbrıs adasına gitmeli ve onun talimatlarını yerine getirmeliyiz," dedi Max onlara.

Bu perişan gruptaki her bir adam
Hiçbir şey yapmadı kazanmak dışında,
Sadece verenlere vermek,
İşte oyunu böyle oynuyorlardı.

Kaşif Han

Bölüm 19

Maskesiz

Bir gün Diya al Din onunla birlikte gidecek zamanı bulduğunda Talon çok sevindi. Abdullah'la Daran'ı kendi hallerine bırakıp yaşlı adamla beraber dar sokaklarda yürüdü. Şehrin her yanında kolluk kuvveti olmasına rağmen hâlâ eğer paçayı sıyırabileceklerini düşünürlerse yaşlı bir adamı soymakta hiç tereddüt etmeyecek hırsızlar ve yankesiciler de vardı ortalıkta, onun için Talon o gün yaşlı adamın koruması oldu. Hastalık ve ihtiyarlık yaşlı adamı yıpratmıştı, o yüzden yavaş yürüyorlardı; böylece Talon konuşurlarken şehrin görülmeye değer yerlerini inceleme fırsatı buldu. Halifenin sarayının şehrin merkezine hâkim olduğuna dikkat etti.

Bir şehrin içinde surlarla çevrili başka bir şehir olan bu saray imanın koruyucuları olan önceki halifelere adanmış pek çok cami ve anıt içeriyordu. Her yan sivri kubbeler ve minarelerle çevriliydi. Çevrenin güzelliğine uymayan tek bir şey vardı; Talon ana kapının iki yanında mızrakların ucuna geçirilmiş birkaç düzine kelle olduğunu gördü ve bunların bazılarının başlarının kazınmış ve açık renk sakalları olduğunu görünce şaşırdı.

"Bunlar Frenklerin, savaşçılarımızın öldürdüğü Tapınak Şövalyelerinin kellesi, Allah onların belasını versin," dedi Diya, Ta-

lon ona sorunca. "Tanrı'nın en korkunç düşmanları onlar olduğu ve lanetlendikleri için sarayın duvarlarını sadece onların kelleleri süslüyor."

Talon onun eskiden tanımış olabileceği insanlardan bahsettiğini anlayarak gözlerini başka tarafa çevirdi. Şehirdeki Türk askerlerinin sayısından laf açtı.

"Bu şehrin, aslında Mezopotamya'nın bir özelliği bu; Halifeyi koruyan komutanlar çok güçlendiler," diye yanıtladı yaşlı adam. "Aslında o kadar güçlüler ki kimin kimin yetkisi altında olduğu şüpheli."

Talon bir şey demedi ama sırtının ürperdiğini hissetti. Tanrı yardım etmeseydi pekâlâ onun kellesi de bu duvarı süsleyebilirdi. Bunların orada uzun süredir asılı durmadığına, çürümenin pek ileri aşamada olmadığına dikkat etti. Kendisi yolculuk ederken bu zavallı adamların hangi savaşta öldüğünü merak etti.

Bu görüntüden hiç de rahatsız görünmeyen Diya sarayın içinde başka kütüphaneler olduğunu söyledi fakat büyük filozoflar, imamlar ve önde gelen tıp hekimleri dışında pek az kişi girebiliyordu oraya.

Akıl hocası Farjan'ı hatırlayan Talon, "Zamanımızın en önde gelen hekimleri kimler, Hacı?" diye sordu.

"Günümüzde ünlü olan ve şu veya bu sultanın rağbet ettiği birkaç hekim var ama hepimizin saygı duyduğu biri öldü. O da senin gibi İranlıydı, Süleyman ve yüz yıl önce İsfahan'da ders veriyordu. Gel, sana onun bir portresini göstereyim. O İran'daki, belki de tüm dünyadaki en büyük insanlardan biriydi. İsmi Abu Ali al-Hüseyin ibn Abdullah ibn Sina idi."

Bu büyük ismi saygıyla söyledikten sonra basamakları yavaş yavaş çıkarak Talon'un kütüphanede daha evvel görmemiş olduğu bir yere geldiler. Hacı onu duvarlardaki raflara sıra sıra kitapların dizilmiş olduğu nispeten küçük bir odaya aldı. Girintilerin çoğunda uzun bol cübbeler giymiş sakallı adamlar yastıkların üstüne oturmuş kitapları karıştırıyordu ama oturup Diya'nın

onu tanıyan bir görevlinin yardımıyla aldığı büyük bir papirüsü inceleyebilecekleri bir yer buldular.

Diya dürülü kâğıdı saygıyla açıp Talon'a bir adamın portresini gösterdi. "İbni Sina, atalarımızın zamanındaki en büyük doktor ama bence bizim zamanımızın da en büyük doktoru. Bilgi alanında bir değişim içindeyiz, Süleyman."

"Nasıl yani, Hacı?" diye sordu Talon, kafası karışarak.

Yaşlı adam tekrar konuşmadan evvel dikkatle etrafına bakındı.

"Geçmişte insanlar Kuran'ı ve onun vahiylerini tartışıp bunlardan kendilerine göre sonuçlar çıkartabilirlerdi. Fen bilimlerini sınırsız bir biçimde inceleyebilirlerdi ve tıp bilgilenmek isteyen herkese açıktı.

"Ama bugün Tanrı'nın hizmetkârı olduğunu iddia eden insanlar var; onlar kendilerine Tanrı adamı diyorlar ama imamların tersine bunların pek azı iyi eğitimli. Maalesef aynı zamanda sadece ve sadece kendilerinin kutsal kitabı yorumlayabileceğini ve Tanrı'nın sözlerini geri kalanlarımıza iletebileceğini de iddia ediyorlar.

"Daha da kötüsü, bu aynı adamlar diğerlerinin yeryüzündeki mevcudiyetimizi ve etrafımızda görüp duyduğumuz dünyayı sorgulamasını da istemiyor. Bu yüzden bugün fen bilimleri güçten düşüyor..."

Sustu. Talon onu zorlamadı, çünkü odada başkaları da vardı ve birileri yaşlı adamın söylediklerini duyabilirdi. Bunun güpegündüz tartışılması tehlikeli bir konu olduğu belliydi.

Talon önlerindeki resme odaklandı; bu kısa sakallı ve başında hafifçe kafasının gerisine doğru itilmiş bir sarık olan bir adamdı. Talon adamın alnına ve profiline ilgiyle baktı; gözleri sanki sanatkâr resmini yaparken hekim okuyormuş gibi yere bakıyordu. Düzgün hatlı, hafif sakallı yüzü çirkin olmasa da dikkat çekici de değildi: güçlü bir burun, azimli bir çene ve sıkılı dudaklar. Bu dikkate değer adamın portresini çizen sanatkâr ona

has özellikleri yakalayabilmişti. Talon'u en çok cezbeden adamın zekâsı oldu.

Diya Talon'u kitapları okuması için bırakarak küçük odadan çıktı. Talon günün çoğunu okuyarak geçirdi ve ancak güneş ufukta batarken başını kaldırdı. Aceleyle yaşlı adamı aramaya gitti ve onu kütüphanenin başka bir kısmında Ömer Hayyam'ın yazdığı astronomi kitabını okurken buldu.

Güneş batarken yeniden canlanmaya başlayan sokaklardan geçerek Diya'nın evine döndüler. Talon en son ne zaman kendini dünyayla bu kadar barışık ve mutlu hissettiğini hatırlamıyordu. Tıp hakkında daha çok şey öğrenebilmek umuduyla kütüphanede verilen derslerin bazılarına katılmaya karar verdi.

Bunu izleyen birkaç haftada Talon içinde yaşlı adama karşı bir sıcaklık duymaya başladı. Diya'nın konuşmaya can attığı kitaplar ve politika hakkında tartışarak dükkânda uzun saatler geçiriyordu.

Bütün bu süre zarfında Talon kaldığı evin hanımını göz ucuyla bile görmemiştl. Ama bir gün kütüphaneden geri dönerken kadın bir tahtırevandan indi ve hemen arkasında iri yarı siyahî bir köleyle birlikte girişe doğru yürüdü. Onun geldiğini duymuş olmalıydı ki geri dönüp bir göz attıktan sonra kapıda durakladı. Peçesi biraz kaymış, yüzünün büyük kısmını ortaya çıkarmıştı. Koyu renk gözleri onunkileri bularak kısaca yüzünde dolaştıktan sonra içeri girip gözden kayboldu.

Talon'un yakınında duran Abdullah kulağına, "Kadınlar senden hoşlanıyor, Süleyman," dedi. "Bir gün bana bunu nasıl yaptığını açıklamalısın."

Talon utanarak gülümsedi. "Abdullah, dostum, sen hayal görüyorsun!"

Abdullah yüzünde şeytani bir gülümsemeyle ona doğru parmağını salladı.

"Babam Şeyh, Allah rahmet etsin, hep derdi ki, 'Kadın her şekilde başa derttir ve bir erkeğin onlardan sakınması gerekir.'

Hoş, kollarımın arasında bir kadının yumuşaklığını hissetmeyeli uzun zaman oldu. Sence bu şehirde bu ihtiyacımı karşılayabileceğim bir yer var mıdır?"

Talon bir kahkaha attı. "Dostum, burası Bağdat; eminim bir yerlerde istediğin gibi bir yer vardır ama bana sorma... Daha sonra şuradaki hizmetkâra sormayı dene." Ama kadının ona bakışı aklına takılmıştı. Talon kadının yürüyüşünü izlemiş ve gördüklerinin hoşuna gittiğine karar vermişti.

Hâlâ gülümseyerek Daran'a bakmak için kaldıkları odalara çıkan merdiveni tırmandı. Yukarı çıkarlarken Abdullah, "Bu şehir beni hayal kırıklığına uğrattı, efendim," dedi. "Haklıydın; taşı toprağı altın değilmiş ve gerçekten de günün en sıcak zamanında leş gibi kokuyor. Burası Halife'nin ve dolayısıyla da Tanrı'nın şehriyken bu nasıl olabiliyor?"

"Abdullah, şunu anlamalısın ki insanlar ticaret yapmak, hatta sadece yaşamak için bir araya geldiği zaman pek çok çerçöp ve pislik olur. Karşılaştığımız Kudüs'ü hatırlıyor musun? Orası da insanların Tanrı'ya adandığına inandıkları bir şehir. O bu şehirden çok daha küçük ama sıcak günlerde berbat kokuyor!"

"Çölü özlemeye başlıyorum, efendim."

"Ya istediğin şu yumuşacık, sıcak bedene ne oldu, dostum?"

Abdullah'ın yüzü aydınlandı. "Ah! Çöle geri dönmeden evvel Tanrı'nın erkeklere bahşettiği bu hediyenin tadını çıkartmalıyım! Efendim, sence evin hanımı nereye gideceğimizi bilir mi?"

Talon bir kahkaha daha atarak dairelerine girerken elini Abdullah'ın omzuna koydu.

"Abdullah, dostum, eğer o hanımla bunu konuşmaya cüret edersen cezanı onun şu çam yarması kölesi bizzat verir ve kellen hiç şüphesiz bu adaletli şehrin surlarını süsler! Başka bir yol bulmak zorundayız. Hayır, git de şu hizmetkârlardan birine sor."

* * *

Bir seferinde yaşlı adam Talon'dan kendisini bir hekime muayene olmak için Bimaristan denilen hastaneye götürmesini istedi.

"Bir süredir her yanım ağrıyor ve bu ağrılar nefesimi keserek beni zayıf düşürüyor. Beni oraya götürebilir misin? Onlar bana bakarken sen de araştırmalarına devam edersin."

Talon bu fırsatın üstüne atladı ve yol boyunca yaşlı adama iyi bakılmasını sağlama almak için Abdullah'ı da yanına aldı.

Bimaristan Souk'un ve Diya'nın evinin olduğu bölgeden biraz uzakta, şehrin batı yakasındaydı ama yürüyüş keyifliydi. Hatta yolun bir kısmını şehri çaprazlama kesen kanallardan birinde tekneyle aldılar.

Bimaristan'a vardıkları zaman onları kimi görmek istediklerini soran bir hastane hizmetlisi karşıladı. Diya en önde gelen hekimlerden birini söyleyince hizmetli gözden kayboldu.

Diya, "Sadece muayene olmaya geldim, onun için kayıt olmaktan fazla bir şey yapmama gerek yok," dedi. "Eğer gerçekten hasta olarak gelseydim üstümdekileri çıkartıp temiz bir gömlek giydikten sonra bana bir yatak tahsis ederlerdi."

"Ya eşyaların? Onları da mı alırlardı?" diye sordu Talon şaşırarak.

"Paramı ve diğer eşyalarımı alıp ben buradan ayrılmaya hazır olana kadar onları saklarlardı."

"Bir başkasının eşyaları nasıl onlara emanet edilebiliyor?" diye sordu Talon, inanamıyormuş gibi.

"Bir Bimaristan'ı işletmenin kesin kuralları vardır, Süleyman. Eğer bu kurallardan biri bozulursa, eğer bir hasta şikâyetçi olur veya bir şey çalınırsa o zaman bir soruşturma yapılır ve bu yanlışı yapan kişi sert bir şekilde cezalandırılır."

Yaşlı adamla ilgilenilmesini beklerlerken etrafta dolaşmalarına izin verilmedi ama pek çok hastanın alçak platformların üstünde oturduğu veya yattığı zemin katı inceleyebildiler. Her yatağın yanında, o hastadan sorumlu olan doktorun günlük

gözlemlerini yazdığı bir kart vardı. Bu sistemi Al Makriz isminde ünlü bir hekim getirmişti.

Bir ara yavaşça yatakların arasında dolaşarak kartları eline alıp hastanın durumunu onlarla tartışan kır sakallı ve sarıklı yaşlıca bir adamı izleyen bir grup genç adam göründü.

"Bu bir tıp hocası, peşindekiler de öğrencileri; hoca onlardan hastanın sorununun ne olduğunu düşünmelerini istiyor," dedi Diya, gözlerini açmış, ilgiyle onları izleyen Talon'a göz atarak.

"Öyleyse onlar da hekim mi olacak?" diye sordu Talon.

"Eğer sınavları verebilirlerse, evet. Çoğu veremez," dedi yaşlı adam, hüzünlü bir tavırla gülümseyerek. "Ben de eskiden hekim olmaya çalıştım ama sınavları geçemedim, onun için bunun yerine bir kitap satıcısı ve ipek tüccarı oldum. Ama söylesene, Süleyman, sen Şam'a ve Mısır'a gitmişsin, oralarda da böyle Bimaristanlar yok mu?"

Talon cevap vermeden önce bunu dikkatle düşündü. "İsfahan'da Bimaristanları amcamdan öğrenmiştim ve şimdi de bunun aynı şekilde burada uygulandığını görüyorum. O zamanlar daha gençtim ve çok fazla dikkat etmemiştim. O memleketlerde ve Suriye'de şüphesiz Bağdat'ta eğitilmiş iyi hekimler var. Ama ben sadece Mısır'da Bimaristan gördüm. Onlar buradakiler kadar ileri düzeyde değil, gerçi galiba göz hastalıkları için de bir bölümleri var ama emin değilim. Ayrıca, sana şunu da söyleyebilirim ki, Hacı, Bizanslılar dışında Latin Hıristiyanlarda bununla kıyaslanabilecek bir yer yok."

"Bizans Hıristiyanlarıyla Latin Hıristiyanları arasında bir ayrım mı yapıyorsun? Nasıl yani?"

"Bizans halkı asırlar boyunca İranlılarla ve Arap halklarıyla etkileşim içinde oldu, Hacı. Bu tür şeyleri anlıyorlar ama Franslar bu anlamda barbardır," diye yanıtladı Talon.

"Eğer yararlanacakları bir Bimaristan yoksa o zaman Hıristiyanlar hastalıkları ve yaraları nasıl iyi ediyorlar?" diye sordu yaşlı adam.

"Ağrılarından kurtulmak için Tanrı'ya dua ediyorlar veya sağaltıcı denilen insanlar onlar üstünde deneme yapıyor, genellikle de uygunsuz tedavileriyle onları öldürüyorlar," diye yanıtladı Talon, neşesiz bir tavırla gülerek.

"Burada eğer bir hekim hastasının ölümünden dolayı suçlanır ve bu Bimaristan'ın yöneticisini tatmin edecek şekilde ispatlanırsa o zaman hekim hastanın ailesine kan parası ödemek zorunda kalır," dedi Diya.

"O zaman Hıristiyan dünyasındaki sağaltıcıların hiç parası kalmazdı, çünkü onlar tedavi falan etmiyorlar," dedi Talon.

"Hıristiyanlar konusunda çok deneyimli gibi görünüyorsun, Süleyman," dedi yaşlı adam, ona zeki gözlerle bakarak.

Talon'un içinde bir alarm çaldı. "Oralarda ticaret yapmıştım. Filistin'de onlardan uzak durmak zor, Hacı. Orada krallıklar iç içe geçmiş halde, biliyorsundur."

Bimaristan'ın temizliği ve düzeni Talon'u çok etkilemişti. Gördüğü her şeyi Hıristiyan dünyasında yaralılar ve hastalar için yapılmış yerlerin korkunç durumuyla kıyaslıyordu. Büyük Montgisard savaşından hemen sonra Kudüs'te böyle bir yeri ilk kez ziyaret ettiği zaman çok şaşırmıştı. Enfeksiyondan ölmekte olan insanların çığlıkları, cerahatli yaraları yüzünden ateşler içinde yananların sayıklamaları ve uzuvları kesilmiş insanların feryatları onu dehşete düşürüp midesini bulandırmıştı. İsfahan'da bir hastanenin ne olması gerektiğine dair ilk izlenimlerini edindikten sonra o sırada tanık olduğu bu cehennem gibi şartları kafası almamıştı. Talon bu hastanenin İsfahan'dakinden çok daha iyi teçhizatlı ve organize olduğunu fark etti.

Hatta Diya Al Şarab khana denilen bir eczane bile gösterdi. Talon yine bu ismin İran diliyle Arapça karışımı olduğuna dikkat etti ve görünüşe göre İranlıların Arap imparatorluğu üstünde bu kadar büyük bir etkisi olmasına hayret etti.

Hizmetli geri dönerek Diya'dan onunla birlikte gitmesini istedi. Talon'la Abdullah orada kalıp bahçenin keyfini sürerek

onu bekleyeceklerdi. Daha sonra Diya'yı eve götürdüler ve Diya hekimin ona geri dönmesini, bir hafta orada kalıp dikkatli bir diyete girmesini ve biraz büyümüş olan karaciğeri için de ilaç almasını tavsiye ettiğini söyledi.

* * *

Birkaç gün sonra Daran nefes nefese dairelerine gelerek Talon'a ev sahibesinin bir hizmetkâr göndererek onunla konuşmak istediğini bildirdiğini haber verdi. Talon merdivenlerden avluya inince bir hizmetkâr ona akşam namazından sonra evin ön kapısında beklendiğini söyledi. Ev sahibesi onunla konuşmak istiyordu.

Talon iyi bir izlenim bırakmak istediği için özenle yıkandı ve artık daha çok olan giysilerinin içinden en temiz cübbesini seçti. İki arkadaşıyla namaz kıldıktan sonra evin girişine gitti. Kapı o yaklaşırken açıldı ve erkek bir hizmetkâr onu kibarca selamladıktan sonra önce antreye, oradan evin arka kısmındaki geniş bir odaya ve sonunda birkaç basamakla inilen bahçeye götürdü. Talon siyahî kölenin bahçenin içinde merdivenin hemen başında durduğunu gördü. Talon yanından geçerken başını eğdi ama dümdüz ileri bakan köle onu görmemiş gibi yaptı.

Hava kararıyordu ve bahçe meyve ağaçlarının ve çiçeklerin kokusuna gark olmuştu; Talon'un bumuna yasemin kokusu gelince nabzı hızlandı.

Kil çömleklerin içinde çalılar ve yanda da bir portakal ağacı vardı; kısa bir patikada ilerleyen Talon'un kulağına su şırıltısı ve bir çeşmenin sesi geldi. Çeşmeye yaklaşınca arkasında üstüne yiyecek ve içecekler dizilmiş olan bir kilim ve etrafı aydınlatan gaz lambaları gördü.

Talon çeşmenin yanına ulaşınca durup etrafına bakındı. Bu küçük ama türlü çiçeklerle ve fundalarla dolu bakımlı bir bahçeydi. Yaşlı bir morsalkım arka duvara tırmanıyordu ve dalları halının yakınındaki küçük bir alanın üstünü örtecek şekilde budanmıştı. Çok sayıdaki çalılık ve meyve ağacı koyu gölgeler ve

karanlık köşeler oluşturuyordu; Talon'un pusuya yatmış düşman aramaya alışkın gözleri buralara odaklandı fakat duyuları ona o gece orada ev sahibesi dışında kimse olmadığını söylüyordu.

Hâlâ peçeli olan Mellilah yavaşça gölgelerin içinden çıkarak gelip önünde durdu.

"Hanımım," dedi Talon, öne eğilerek. "Selamın aleyküm, hanımım."

Kadın usulca "Aleyküm selam, efendim," diye yanıt verdi. Talon o saatte bu kadınla yalnız olabilmesinin tek nedeninin onun dul ve bu vesileyle de mekânının efendisi olması olduğunu anladı. Başka şartlarda Talon yasaya karşı geliyor olurdu. Şimdi bile Nubialı kölenin kapının yanında durmuş, her hareketini izlediği gerçeğinin son derece bilincindeydi.

Talon konuşmaya devam etti. "Kef Haalik?*"

"Elhamdulillah," diye yanıtladı kadın.

"Bir şeyler alır mısınız, efendim?" diye sordu, yerdeki kilimi ve yiyecekleri göstererek. Talon başını sallayarak kabul etti ve bağdaş kurarak pahalı kilimin üstüne oturdu. Kadın ellerini çırptı ve hizmetkâr çay getirdi.

Talon çayını yudumlayıp ne kadar güzel koktuğunu söyleyince Mellillah da karşısına geçip oturdu.

Talon'un karşısında oturan bu güzel kadının yanında kendini rahat hissetmesi biraz zaman aldı. Kadın şimdi kara çarşafını giymemiş, onun yerine yarı saydam bir peçe takmıştı; onlar adaba uygun konuşmaya devam ederken peçe kadının gizemini ve cazibesini daha da artırıyordu. Talon Diya'dan onun eğitimli bir kadın olduğunu öğrenmişti ama o zamana kadar sohbet etme fırsatı bulamamışlardı, onun için kadın konuşurken ve onu da konuşmaya davet ederken onu ilgiyle dinliyordu.

Üstünde uçuşan bir cübbe ve beline sarılmış kuşakta kaliteli bir hançer asılı olan bir hizmetli yaklaşarak ona içinde bir parça sabunla üstünde yaseminler yüzen bronz bir tas olan bir tepsi

* *Nasılsınız?*

uzattı. Talon resmi bir tavırla ellerini yıkadı ve sonra hizmetkârın uzattığı bir havluyla kuruladı. Mellilah da aynını yaptı.

Sonra birkaç hizmetli önlerine sıcak yemekler koydu: deve sütünde pişirilmiş koyun eti, bir tabak beçtavuğu ve yeşilbiber ve pilavla servis edilen ince tahta şişlere geçirilmiş kuzu kebap. Buna ilaveten üzüm yapraklarına sarılmış haşlanmış et ve kızarmış patlıcan ve badem de vardı. Mellilah ona bu leziz etli ve sebzeli çöreklerin şebah denilen bir Mısır yemeği olduğunu söyledi; ayrıca bulamaçta kızartılmış enginar göbekleri ve iki tür zeytin de vardı, bir de kebaeba: biftek, çam fıstığı ve dövülmüş buğday. Kocası Mısır'dayken bunları çok sevmiş ve aşçılarına nasıl yapılacağını öğretmişti.

Talon hepsinin kokusunun ve lezzetinin tadını çıkartarak bütün yiyeceklerin tadına baktı. Pek konuşmuyorlardı, sadece arada bir Mellilah bir yiyeceği gösteriyor veya bir sonraki yemeği getirmeleri için sesleniyordu. Ana yemeklerden sonra salatalar ve çok tatlı olan ama insanın ağzını serinleten ve temizleyen birkaç tür karpuz geldi.

Bunu şerbet ve ballı çörek izledi ve nihayet Mellilah koyu ve acı kahveyi getirmeleri için seslendi. Talon'a pipo tüttürmek isteyip istemediğini sordu ama Talon reddetti.

Tıka basa doymuş halde anın tadını çıkartarak minderlere yaslandı.

Mellilah peçesini indirmişti ve Talon şimdi lambaların ışığında kadının yüz hatlarının ne kadar orantılı ve çekici olduğunu görebiliyordu. Kadın gülümsediği zaman beyaz ve düzgün dişleri ortaya çıkıyor ve koyu renk gözleri zevkle parlıyordu.

Yanlarında hazır bekleyen hizmetkâra usulca bir şeyler söyledi ve beriki diğerlerine şerbeti ve şekerlemeleri bırakarak sofrayı kaldırmalarını işaret etti, sonra yalnız kaldılar.

Bir saatten uzun bir süre şehirden, kütüphaneden ve hatta okudukları kitaplardan bahsettiler. Talon keyifle onun şairler konusunda iyi eğitimli olduğunu ve hatta İran edebiyatından

Ömer Hayyam, Baba Tahir ve Rumi gibi isimleri bile bildiğini gördü. Fedailerle ilişkisinden hiç bahsetmemeye dikkat ederek İsfahan ve Hamadan şehirlerine dair izlenimlerini anlatarak ona hoşça vakit geçirtti. Melillah da Bağdat şehrinin politikası ve hizipleşmeler hakkında bir bilgi küpüydü. Onu Selçuklulardan ve diğer paralı askerlerden uzak durması konusunda uyardı ve kocasının zamansız ölümünden evvel tanıdığı yüksek mevkideki birkaç kişiden bahsetti.

Talon onun nasıl dul kaldığını öğrenmek istedi. Melillah, "Kocam artık senin de iyi tanıdığın tüccar Diya'nın oğluydu," dedi. "Hummadan öldü, o da senin gibi tüccardı. Zengindi ve Mısır'a, hatta Filistin'e gitmişti. Diya bana senden ve tıbba duyduğun ilgiden çok bahsetti, efendim."

"İsmim Süleyman, hanımım ve bana ismimle hitap etmeni tercih ederim," dedi Talon.

Talon edep sınırlarını aştığını fark ettiği zaman ay iyice yükselmişti, kalkmaya davrandı. Mellilah başını yana eğerek kalması için elini kaldırdı.

"Hakkında daha çok şey öğrenmek isterim, Süleyman. Buraya kütüphaneyi ve Bimaristanı görmeye geldin ama bir tüccardan veya bir tıp öğrencisinden çok bir savaşçıya benziyorsun. Adamlarım bana her gün evin çatısında kölenle alıştırma yaptığını söylüyor."

Talon sözlerini dikkatle seçerek konuşmaya çalıştı. "Hanımım..."

"Yalnızken bana Mellilah diyebilirsin, Süleyman," dedi kadın, usulca.

Talon'un nabız atışları hızlandı. "Mellilah, eskiden ben bir Memluktum," diye yalan söyledi Talon. "Tüccar olmadan önce Nureddin için Frenklerle savaştım. Ama bu zamanda eğer bir tüccar mallarını satmak için yaptığı tehlikeli yolculuklarda sağ kalacaksa iyi hazırlanması gerektiğini öğrendim."

Kadın başını sallayarak onayladı ama aklının başka şeyde olduğu belliydi. Talon bekledi.

Mellilah bir karar vermek üzere gibi görünüyordu ve o düşünürken müdahale etmedi. Sonra kadın, "Seninle tekrar buluşmak isterim, Süleyman," dedi. "Bu yalnız dula acıyıp bir başka sefer ona maceralarını anlatır mısın?"

Ay olmasına rağmen bahçe yine de karanlıktı. Lambaların hemen hepsi sönmüştü.

"Bu çok hoşuma gider," dedi Talon ayağa kalkarak. Mellilah da tek bir kıvrak hareketle ayağa kalktı ve Talon'un kilimin etrafından dolaşıp yanına gelmesini bekledi. Elini uzatarak genç adamın göğsüne dokundu. Bu samimi bir hareketti. Talon da uzanıp kadının elini aldı ve usulca öptü. Kadının ince ve soğuk parmakları elini sıktı. Kısa bir iç geçirdi ama sonra, "Güle güle, Süleyman," dedi. "Huzurlu rüyalar gör."

"Güzel rüyalar göreceğim, Mellilah. Tanrı seni korusun ve rüyaların huzur dolu olsun."

Talon kalbi hızla çarparak ve burnunda kadının kokusuyla bahçeden ayrıldı. Dışarı çıkarken iri yarı köleye çarpıp çarpmayacağını merak etti ama ortalıkta kimse görünmüyordu. Karman çorman bir halde yatağına gitti.

* * *

Ertesi sabah uyanınca Abdullah'ın geri döndüğünü ve pek kendinden memnun olduğunu gördü, onun için bütün geceyi bir kadınla beraber geçirdiğini tahmin etti. Canı sıkkın görünen tek kişi, onların bu gece kaçamaklarına biraz gıpta ediyormuş gibi görünen Daran'dı.

Talon şehirden ayrılmak için hazırlık yapmak istiyordu. Onu bu şehirde daha uzun kalması için baştan çıkartacak çok şey olduğunu hissediyordu, Helen dün geceden sonra. Ne de olsa daha yolculuğunun yarısındaydı ve her şeye rağmen devam etmek arzusundaydı.

Bunu Abdullah'la konuştu. "Sen burada, Bağdat'ta mı kalacaksın, Abdullah?" diye sordu nan ve meyveden ibaret sade bir kahvaltıdan sonra.

"Burada kalabilirim, Süleyman, bunun için iyi bir nedenim var... anlarsın ya. Ama yola çıkman için hazırlanmana ve daha iyi develer bulmana yardım edeceğim."

"O halde hizmetlerinin karşılığını ödeyeceğim ve bu da biz gittikten sonra nispeten iyi yaşamana yardım edecektir," dedi Talon.

Artık sağlığı düzelmekte olan yaşlı Hacı'yı bir sonraki ziyaretinde ona o sabah önemli bir şahsiyetin okuma salonunda astronomi üstüne bir konuşma yapacağını bildirdi. Talon hevesle yaşlı adamla birlikte gitmeyi kabul etti. Toplantıya katılan çok sayıda genç vardı.

Kalabalığı dikkatle iterek ilerlemeye çalışsalar da Talon'la Hacı konuşmacıya yirmi adım bile yaklaşamadılar, onun için söylediklerini duymak için akla karayı seçtiler.

Kalabalığa dikkat etmeden, başlarını eğmiş, bu bilimsel konuşmayı tartışarak yürürken bir adam Hacı'nın önünde durarak bağırdı, "Hacı Diya El Din! Seni burada görmeyeli aylar oldu! Ya şehir dışında ya da mütevazı okulumuza gelmeyecek kadar hasta olduğunu düşündüm. Allah iyiliğini versin!"

Hacı başını kaldırıp gülümsedi. "Ah, Hakim, genç dostum. Ben de seni özledim. Allah'a şükür, Bağdat'a dönmüşsün ve sıhhatin yerinde."

"Sen de iyi görünüyorsun, baba," dedi adam gülümseyerek ve kibarca eğilerek.

"Allah'a şükür, iyiyim," dedi Hacı. "Sana senin gibi bir gezgin olan genç bir adamı tanıştırmak istiyorum. Süleyman da Frenklerle bazı deneyimler yaşadığı Filistin'den gelmiş."

Genç adam döndü ve güzel dişlerini göstererek Talon'a gülümsedi.

"Güzel şehrimize hoş geldin, Süleyman, sellerden sonra artık ne kadar güzelliği kaldıysa!" dedi hüzünlü bir gülümsemeyle. "Hacı Diya'nın bir tanıdığı olduğuna göre, bu senin iyi biri olduğuna inanmam için yeterli. Frenklerle yaşadığın deneyim-

leri dinlemeyi çok isterim. Allah onların belasını versin!" Talon gözünü bile kırpmadı, daha önce de pek çok kez bu şekilde konuşulduğunu duymuştu.

Kaliteli giysiler giymiş birkaç genç Hakim'i bekliyordu. Biri onlara doğru seslendi. "Hadisene, Hakim! Akşamki partiye hazırlanmalıyız; şehzade her zaman olduğu gibi erken gelir!"

Hakim onlara doğru bakarak elini salladı ve sonra çabucak, "Hacı, seni altı aydan uzun zamandır görmedim," dedi. "Süleyman'ı da alıp benim evime gel, bu gece bahçede bir eğlence düzenliyoruz. Birkaç âlim de dâhil olmak üzere okuldan pek çok kişi gelecek, orada daha çok konuşabiliriz. Gelecek misiniz?" diye sordu hevesle.

Hacı Talon'a bakınca beriki başıyla onayladı. "Geliriz, namazdan bir saat sonra. Allah yolunu açık etsin."

Hakim elini kalbine götürerek, "Allah seni korusun, saygıdeğer baba," dedi. Sonra Talon'a gülümseyerek arkadaşlarına yetişmek için koşarcasına uzaklaştı.

Hacı Talon'a döndü. "Eh, şimdi gideceğimiz bir eğlence var, genç Süleyman, bu ilgini çekebilir. Senin yaşlarında eğitimli insanlarla karşılaşma şansın var ve eminim onlar da Filistin'deki savaşları dinlemek isteyeceklerdir."

Hacı'nın evine geri döndüler ve çay içtikten sonra Talon üstünü değiştirip hazırlanmak için aceleyle odasına gitti.

Abdullah'ı orada bulunca onun da gelmesini istedi, çünkü vakit geç olacaktı ve Hacı'nın eve dönerken iyi korunduğundan emin olmak istiyordu. Abdullah hemen kabul ederek, "Şimdi nihayet zenginlerin nasıl yaşadığını göreceğim," dedi.

Talon güldü ve kendisini bilge konuşmalar ve güzel yemeklerle dolu bir akşama hazırlamasını söyledi.

Yaşlı adamı namazdan bir saat sonra şehre alacakaranlık çökerken ve güneşin son ışıkları tozlu bir pusu aydınlatırken bahçe eğlencesinin yapılacağı büyük bir eve götürdüler. Eve yaklaşırken kanun ve ut sesi geldi kulaklarına. Gaz lambalarıyla aydın-

latılmış duvarları aşan pek çok sesin uğultusu içinde yüksek, berrak bir sesin şarkı söylediğini duydular.

Üstünde pahalı bir giysi olan bir hizmetkâr onları karşılayarak kendini beğenmiş bir tavırla kimi görmek istediklerini sordu. Talon adamın aksanından İranlı olduğunu anladı ve tam onu Farsça azarlayacaktı ki dilini tuttu.

Hacı sakin bir sesle, "Ben Hacı Diya El Din, beni Hakim ibni Şaraf davet etti, bunlar da benim refakatçilerim. Lütfen ona selamlarımı ilet ve burada olduğumu haber ver," dedi. Talon kendi kendine gülümseyerek ihtiyar adamın istediği zaman pek mağrur konuşabildiğini düşündü.

Köle Hacı'ya şöyle bir tepeden bakmaya tenezzül etti ama daha kibarlaşmıştı. "Eğer burada beklerseniz Hakim ibn Şaraf'a geldiğinizi haber vereceğim, Hacı."

Dakikalar içinde büyük kemerli bir geçitten geçirilerek bahçeye götürüldüler ve buranın pek çok meyve ağacıyla dolu, insanların doğal bir şekilde etrafında toplandığı birkaç çeşmenin bulunduğu geniş bir alan olduğunu gördüler. Bahçe, insanlar bir gruptan diğerine dolaşırken gölgelerini duvarlara düşüren pek çok fener ve yağ lambasıyla aydınlatılmıştı.

Hakim onları uzaktan görerek çabucak Hacı'yı selamlamak için yanlarına geldi. "Geldiğine çok sevindim, Hacı, sen de evime onur verdin, Süleyman," dedi. "Ben ve arkadaşlarım yakın zamanda Filistin'de bulunmuş birinin ağzından orada olan bitenleri dinlemekten onur duyacağız."

"Ben yakın zamanda demezdim, zira Bağdat'a gelmeden evvelki birkaç ay yollardaydım."

Hakim omzunu silkti. "Ben hiç oralara gitmedim, onun için yine de bana anlatacak çok şeyin olduğuna eminim."

Onları çeşmelerden birinin yanında duran bir grup adama doğru götürdü. Genç adam onların ismini ve soyunu söylerken bunu her zamanki gibi tumturaklı selamlaşmalar izledi. Talon birkaç defa atalarının İranlı olduğunu açıklamak zorunda kaldı, zira bu daha açık tenini ve gözlerinin rengini izah ediyordu.

Bunu sorgulamadan kabul etmiş görünüyorlardı, böylece Talon biraz rahatlayarak etrafını inceledi.

Gençler yaşlı adama karşı saygılıydılar ama daha çok Filistin'deki durumu öğrenmek istiyorlardı. Soracak çok soruları vardı ve bir Frenk'le karşılaşsalardı neler yapacaklarını anlatıp bir hayli böbürlendiler. Hepsi de savaşacak yaşta olduğu için Talon neden bu delifişeklerin Müslüman dünyası için büyük savaşlarda dövüşmediğini merak etti.

Konuşma coğrafyaya, son yapılan ilmi konuşmaya ve tıbba geldi; Talon konuşmaların konusunun böyle hızla değişmesinden keyif alıyordu. Abdullah konuşmaları dinleyemiyordu, onun için koruma rolünde bir kenarda durmaya karar verdi. Yara izli yüzü ve yüzüne kondurduğu öfkeli ifade yaklaşıp sohbet etmek isteyenleri caydırıyordu.

Akşamın ilerleyen vakitlerinde bazıları biraz sarhoş oldu. Sarayın verdiği katı fermana rağmen şarap su gibi akıyordu ama Hıristiyan dünyasındaki o iğrenç sarhoşluklar burada pek görülmüyordu.

Talon endişeliydi, onun için kölelerin zaman zaman ballı çöreklerle birlikte ikram ettiği su ve meyve suyu dışında bir şey içmedi. Dikkatliydi, çünkü onu alarma geçiren bir şey fark etmişti. Partiye gelen adamlardan biri Talon'a sertçe bakmış ve konuşurken tuhaf bir ilgiyle onu izlemeyi sürdürmüştü.

Adam diğerlerinden biraz daha yaşlıydı ve Şam hakkında o kadar bilgili konuşuyordu ki sanki daha yeni oradan gelmiş intibası veriyordu. Bıyıklı ve kısa sakallı esmer biriydi fakat adamda Talon'un bir türlü ne olduğunu çıkartamadığı bir aşinalık vardı.

Sonra hatırladı ve sırtından aşağıya soğuk terler boşaldı. Ona gözlerini dikip bakan bu adam Arif Mecit'ten başkası değildi, hani Abidos limanının açıklarında bir fırtına esnasında gemisini ele geçirdikten sonra fidye karşılığında serbest bırakılan şu adam. Talon gölgelerin arasına saklanarak adam izlemek istedi ama beriki ortadan kaybolmuştu. Talon tam Abdullah'ı alıp gitmek üzereydi ki kapıda gürültülü bir kargaşa oldu.

Herkes o tarafa dönerek sokaktan gelen sesleri huzursuz bir şekilde dinledi. Aniden bahçeye koşarak askerler girdi; birini aradıkları belliydi. Yanlarında Talon'un daha evvel dikkatini çeken genç adam vardı ve hedefini bulmak için bahçeyi tarayan gözleri fıldır fıldır dönüyordu.

Talon askerlerin onun için geldiklerinden emindi. Abdullah'ın kolunu tutarak çok alçak bir sesle, "Benim için geldiler, dostum," dedi. "Sen kendini kurtar."

Abdullah kısa bir kahkaha attı. "Seninle kalıyorum, efendim. Eğer gerçekten haklıysan o zaman bu gece benim kılıcıma ihtiyacın olacak."

Oradan çıkmanın bir yolunu arayarak gölgelerin arasına süzüldüler ama önlerine bir duvar çıktı; duvara tırmanabilirlerdi fakat arkalarından gelen bir bağırtı onları bunu denemekten alıkoydu. Sırtlarına bir okun veya mızrağın saplanmasını istemeyen Talon arkasına dönünce karşısında altı asker buldu, içlerinden biri bağırdı, "Olduğunuz yerde kalın! Kendinizi tanıtın!"

Bunu izleyen kısa sessizlikte, onlar meyve ağaçlarının arasında karşılıklı dururken Talon Hakim'in subaya öfkeyle bağırarak bu müdahalenin nedenini açıklamasını istediğini duydu. Fakat bir Selçuklu'ya benzeyen subayın kaba sesi sözünü keserek ona eğer konuşmaya devam ederse bir casusa yardım etmekten hapsi boylayacağını söyledi.

Bütün sesleri bastıran bir başka ses yükseldi, bu Arif'ti. "Bu o! Bu işte o Frenk! Onu nerede görsem tanırdım. Kaçmadan hemen yakalayın!"

Talon askerlerin başının üstünden baktı ve onu alenen ifşa eden ve parmağıyla göstererek, "Tutuklayın onu! Tutuklayın onu!" diye bağıranın gerçekten Arif Mecit olduğunu gördü.

İçine korkunç bir felaket duygusu çöken ve midesi burulan Talon karşısındaki adamlara gözdağı vermek ve biraz alan kazanmak için kılıcını kınından çıkartarak bir adım öne çıktı. Gerçekten de geri çekildiler fakat sorumlu görünen başlarındaki

aynı subay onlara bağırdı. "Saldırın, sizi köpekler, onu esir alın. Onu canlı istiyorum! Saldırın, yoksa sizi ölene kadar kırbaçlatırım, sizi çakallar!"

Adamlar biraz tereddüt ettikten sonra ilerlemeye başladılar. Talon'a en yakın olanı kılıcını kaldırdı ve bağırarak üstüne hücum etti. Talon adamın beceriksizce aşağı inen kılıcından kaçarak kendi kılıcını vuracakmış gibi havaya kaldırdı. Adam kendini korumak için kalkanını kaldırınca Talon kılıcını açıkta kalan göğsüne sapladı. Adam acı içinde inledi ve kan kusarak öne düştü. Diğerleri adamın bu kadar hızlı öldürülmesi karşısında şoke olarak durakladı ama aynı subay tekrar bağırdı, hatta içlerinden birini kılıcının düz tarafıyla itekledi.

Kendilerini toplayan askerler Talon'u pes etmeye zorlayarak hızla üstüne geldiler. Fakat Talon sol tarafında onun için kalkan görevi gören biri olduğunu fark etti. Bu Abdullah'tı ve karşılarına dizilmiş adamlara bağırarak küfrediyordu. "Gelsenize, köpekler! Hepinizi şu keskin kılıcımla cehenneme yollayacağım!" diye bağırıyordu, kılıcını onlara doğru savurarak.

Ama askerlerin kılıçlarından başka mızrakları da vardı ve altı adamı desteklemek için başkaları da geliyordu. Çok geçmeden ikisi de sırtlarını bahçe duvarına dayamak zorunda kaldılar ve etrafları silahlarını savurarak üstlerine gelen ve hepsi aynı anda saldırmaya çalıştığı için bağırarak birbirlerini itip kakan askerlerle sarıldı. Talon'la Abdullah tekrar öldürmeye koyuldular ama pek uzun dayanamayacakları belliydi. Talon dehşet içinde Abdullah'ın sendeleyerek nefes nefese ona doğru gerilediğini gördü. "Beni öldürdüler, efendim. Sen kendini kurtar, ben bittim!" Daha fazla konuşamadı, çünkü askerler onu sıkıştırarak kılıçlarını bedenine birkaç defa daha sapladılar ama o zaten ölmüştü. Talon arkadaşının hâlâ yaşayıp yaşamadığından emin olmadığı için onu korumak için üstüne eğilirken çok büyük bir hata yapmıştı. Hatırladığı en son şey buydu, zira başının üstüne bir darbe yedi ve ondan sonra her şey kararardı.

Hain zaman koydu beni hapse
Kafesteki bir kuş gibi cıvıldarken
Ne kadar saf özlemim
Ne kadar saftı ve saf olacak orada.

Todorus Abulafia

Bölüm 20

Hapis

Talon başını kaldırdı ve bulanık bakışlarla etrafına bakındı, sonra bir acı dalgası altında ezilerek yüksek sesle inledi. Yakalandıktan sonra önce askerlerin, daha sonra da muhafızların attığı dayaktan dolayı aldığı yara bereler çok acı veriyordu. Yüzü şişmişti ve çenesinin sol yanı hissizdi. Kendine gelmeye çalışarak başını salladı ama daha kötü oldu; öyle bir ağrı hissetti ki sanki başı kopup düşecekmiş gibi geldi.

Karanlıkta elleriyle etrafı yokladı ve küçük bir taş hücrede berbat kokan nemli sazların üstünde yattığını anladı. Ellerinin ve dizlerinin üstünde ayağa kalkmaya çalıştı fakat sol bacağından tutan bir şey onu bundan alıkoydu; bir şangırtı duydu. Arkasına bakınca bir duvara zincirlenmiş olduğunu gördü. Dikkatle duvara yaslanarak dik oturdu, sonra gözlerini kısarak etrafındaki karanlığa baktı.

Eni boyu üç metreyi geçmeyen küçük hücre öğürmesine neden olan dışkı ve idrar kokuyordu. Talon yırtılmış giysisinin yeniyle ağzını sildikten sonra başını kaldırıp alçak tavana baktı.

Her tarafı ağrıyordu, onun için kırık bir yeri var mı diye bedenini yokladı ama bayağı kötü dayak yemiş olan yüzü ve göğsü

dışında telaşlanacak pek bir şey bulamadı. Hiç kırık veya derin yara yoktu. Açık bir yara böyle bir yerde iltihaplanır ve onu öldürürdü. Hemen yakından gelen bir ses yüreğini ağzına getirdi. "Ah, dostumuz uyanmış, Allah'a şükür!"

Talon karanlıkta gözlerini kısarak baktı ve karşı köşede çömelmiş karanlık bir siluet gördü. Siluet kolunu sallayınca zincirlerin şıngırtısı duyuldu.

"Kimsin sen? Ben neredeyim?" diye sordu Talon, çatlamış dudaklarının arasından.

"Ah, konuşuyor da! Önce son sorunu yanıtlayacağım, zira o daha kolay," diye cevap verdi gölge. "Nehrin doğusundaki kaledesin, Vezir'in konuğusun; burası onun sarayı ve onun hapishanesi. Neredeyse bir gündür buradasın. Öldüğünü sandım. Şurada testide biraz su var," dedi eliyle işaret ederek.

Testiyi gören Talon itiyatlı bir şekilde ona yaklaşarak içini kokladı. Testinin içinden gelen berbat koku hiç de güven telkin etmiyordu ama müthiş susamıştı, onun için boğazını bir iki damla suyla ıslattı. İğrenç bir tadı vardı ama Talon zorla yutkunarak suyu içti.

"Aslında o kadar berbat haldeyim ki ölsem de olur," dedi Talon kızgın bir sesle.

Siluet kıkırdadı. "Onlar seni öldürmeden cezalandırmanın yollarını bulacaktır, dostum. İşte bundan kork, çünkü o zaman ölmeyi isteyeceksin. Vezir için çalışan adamlar öğrenmek istediklerini senin gibilerinin ağzından alma konusunda uzmandır."

"Benim gibiler mi?"

"Sen şu ünlü casus Atmaca değil misin? Kudüs Krallığı'ndan gelen Tapınak Şövalyesi?"

"Senin gibi biri böyle saçmalıkları nereden duyuyor?"

"Seni buraya getirip duvara zincirleyen muhafızlar konuşuyordu."

Talon bir şeyler homurdanarak yorgun bir halde duvara yaslandı. Duvar rutubetliydi ama umursamadı. Bitkin ve çok açtı.

"Burada bize yemek veriyorlar mı?" diye sordu konuyu değiştirmek için.

"Akıllarına geldiği zaman."

"Peki, sen kimsin ve neden bu hücredesin?" diye sordu Talon.

"Ben Ummanlı Allam ve ben de tıpkı senin gibi casusluk yapmakla suçlanıyorum."

"Casus musun?"

"Eh işte." Durakladı. "Ama düşündüğün gibi değil. Buraya seni gözetlemeye gelmedim. Bağdat'a yarış develeri ve ülkemin güneyinde bulunan Salahlah çalılarının mis kokulu reçinelerini satmaya geldim. Gelmemin bir nedeni de prensim için arazinin yapısını görmekti."

"Burada hapse tıkıldığından haberi var mı?"

"Şimdiye kadar ortadan kaybolduğumu haber almış olmalı, zira adamlarım bir ulak göndermiştir fakat ne onlar ne de prensim ne nerede olduğumu ne de başıma ne geleceğini öğrenemeyecek."

"Başına ne gelecek ki?" diye sordu Talon tiz bir sesle.

"Senin başına ne gelecekse o, dostum! Bizimle işleri bittiği zaman Halife'nin sarayının önünde şehir meydanında çakallar gibi kanımızın aktığını görmek isteyen bir kalabalığın karşısında kellemizi uçuracaklar."

Talon bir şey demedi ama bütün vücudundan soğuk bir ürperti geçti. Demek burada ölecekti. Bu kaleden kurtulup İran'a gitme şansı yoktu. Şehirden devasa duvarları ve etrafa hâkim olan kocaman bir kapısı olan tehditkâr görünüşlü bu kuleyi görmüştü. Kalenin büyük kırmızı duvarları Dicle'nin oluşturduğu geniş kıvrımın hemen kuzeyinde, nehrin doğu tarafında meşum bir şekilde yükseliyordu.

Talon'un gözleri karanlığa alıştıkça karşı köşede çömelmiş olan adamı daha net göremeye başladı. Karman çorman bir sakal, keçeleşmiş saçlar ve hiç umudu olmayan bir adamın hare-

ketsiz gözlerini seçebiliyordu. Adamın giysileri belki bir zamanlar kaliteli olsa da şimdi paçavraya dönmüştü; o ışıkta anlamak zordu. Başını çevirip kapıya baktı. Bu demir sürgülü ahşap bir kapıydı. Sol tarafında, Allam'ın çömelmiş olduğu duvarın yukarısındaki bir penceredeki yarıktan içeri ince bir ışık huzmesi düşüyordu ama bu hücreyi aydınlatmaya yetmiyordu.

Kaçmayı düşündü ama kendini o kadar yorgun ve hasta hissediyordu ki bu düşünce zihninde şöyle bir alevlenip sönerken Talon etrafını incelemeye devam etti. Sıçanlar vardı; Talon uzaktaki köşede bir şeyler yerken kendi aralarında ciyaklayan hayvanları duyabiliyordu. Yeni arkadaşı da onu kendi haline bıraktı, çünkü o da çok yorgun görünüyordu.

Talon uyuklamış olmalıydı. Dışarıdan gelen ayak seslerine uyandı; kapının altındaki aralıkta titreşen ışık birinin meşale taşıdığını gösteriyordu. Ayaklar durdu, demir sürgüler çekildi ve hücrenin kapısı içeri doğru açıldı.

İki adam meşalenin düşürdüğü gölgelere dikkatle baktıktan sonra biri içeri girdi ve iki adım atarak duvarın önünde çömelmiş olan ve gözlerini kısarak başını kaldırıp ona bakan Talon'un önünde durdu.

"Sen!" dedi Talon'un bacağını tekmeleyerek, "ayağa kalk, bizimle geliyorsun."

Onunla konuşan adam esmerdi; başının etrafına sardığı pis paçavranın altında ince, çiçek bozuğu bir yüzü ve bakımsız bir bıyığı vardı. Adamın kör bir mavi gözü vardı; buna nehir körlüğü deniliyordu. Talon uzun zaman evvel İran'da Dezful'da bundan çok görmüştü.

Diğerinin güçlü olduğunu belli eden kocaman elleri ve kolları vardı. Sarığı hiç saçı ve hatta boynu bile yokmuş gibi görünen başının etrafına gevşekçe dolanmıştı. Kararmış ve çürümüş dişlerini göstererek Talon'a kötü kötü gülümsedi. Talon her ikisinin de en az onlar kadar pis ve pejmürde kılıklı olduğunu düşündü.

Talon sendeleyerek ayağa kalktı. Ama kör gözlü adam için yeterince hızlı değildi ki başının yanına bir tokat attı.

"Ben kımılda deyince kımıldayacaksın, seni kâfir domuz!"

Talon tokat yüzünden yalpalasa da dengesini korumayı başardı. Muhafız geri çekildi; elindeki kılıcı Talon'a doğru tutarken diğeri zincirin bağlı olduğu bacağındaki kelepçeyi anahtarıyla açmak için öne eğildi. Sonra doğruldu ve öne geçerek kapıya doğru ilerlerken diğer muhafız da Talon'u sertçe dışarı doğru itti.

"Allah'a emanet ol, dostum," diye seslendi Allam.

"Allah seni korusun, dostum," diye yanıtladı Talon. Ve arkasındaki muhafızdan başına bir şaplak daha yedi.

"Sessiz ol, kâfir, senin tanrın seni başına geleceklerden koruyamaz."

Talon dikkatle yürüse de engebeli zeminde birkaç kez tökezledi; bitkinliğine rağmen, olur da kaçma şansı bulur belki diye etrafına dikkat etmeye çalışıyordu. Yer çok engebeliydi, ara ara kırılmış ve içeri çökmüş kerpiçten yapılmıştı. Tünelin içine su sızıyor ve meşalenin ışığını yansıtan, pis kokulu karanlık küçük gölcükler oluşturuyordu. Üç adam her iki yanında hücreler bulunan karanlık uzun bir koridorda ilerleyerek bir merdivene geldiler. Talon merdivenin tepesindeki ahşap kapıdaki çatlak ve yarıklardan sızan gün ışığına doğru tırmandıklarını gördü.

Baştaki adam kilitli sürgüleri çekerek kapıyı itip açtı. Talon bir kez daha arkadan kabaca dışarı itildi. Parlak güneş ışığı gözlerini acıttığı için irkildi ve ancak birkaç saniye sonra etrafını doğru dürüst görebildi. İri adam ilerlemesi için yine onu itince tekrar sendeledi.

Zemin katta ve büyük bir avlunun bir kenarında olduklarını gördü. Arkasına dönüp baktı ve biraz önce çıkmış oldukları kapının gerçekten çok kalın görünen dış duvarlardan birinin içine oyulmuş olduğunu fark etti. Güneşin durumuna bakılırsa kapı nehrin kenarındaki kalenin batısında gibi görünüyordu.

Arkasındaki adamlar kılıçlarının ucuyla Talon'un sırtını dürterken pek hareketli olan avluyu geçtiler.

Büyük meydanın bir ucunda bir grup atlı kaleden ayrılmaya hazırlanıyordu; diğer tarafta ise ahırlar ve ağaçların gölgesinde hayvanlarla ilgilenen seyisler vardı. Ana kale kuzey duvarında bulunuyordu ve dıştaki istihkâmların üstünde yükseliyordu.

Talon arkadan itilerek bu ürkütücü yerin girişine doğru yöneltildi. İki muhafıza şimdi hafif zincir zırh giymiş, mızraklı beş muhafız daha katılmıştı. Talon kaçmasını engellemek için etrafını saran bu adamlara teslim edildi ve sonra kalenin ana girişine doğru ilerlediler. Talon şaşkınlık içinde at sırtında veya etrafta uzanmış olan adamların çoğunun Türk olduğunu fark etti. Selçukluların soylular tarafından sıklıkla paralı asker olarak tutulduğunu unutmuştu. Besbelli vezir yerel milis kuvvetlerinden ziyade bu sert adamlarla kendini daha güvende hissediyordu.

Talon içerideki uzun sütunlara, serin, çok güzel boyanmış çinilere veya birinci katın tavanındaki yüksek yivli kemerlere hayran olacak zaman bulamadı. Beyaz pamuklu cübbeler içindeki adamlar ellerinde kitaplar ve dürülmüş kâğıtlarla vezirin işlerini yapmak için aceleyle oradan oraya koşturuyordu. Grup hızla sarayın üst katlarına çıkan geniş merdivene doğru ilerlerken kimse onlara pek dikkat etmedi. Dışarıdan bir kale olsa da, içerisi vezirin Bağdat halifesinin işlerini yerine getirdiği gerçek bir saraydı.

Muhafızlar Talon'u daha çabuk hareket etmesi için dirseklerinden tutarak aceleyle merdivenden çıktılar. Merdivenin tepesine ulaşınca tam tekmil zırhlar içindeki uzun boylu bir savaşçı tarafından durduruldular: adamın üstünde bir göğüslük ve etrafına sarık dolanmış sivri uçlu bir miğfer vardı, elinde de bir kalkanla kılıç taşıyordu. Kolunu kaldırdı ve veziri görmeye gelenin kim olduğunu sordu.

Talon'u getiren grubun lideri eğilerek Talon'u gösterdi ve mahpusu sorgulanması için vezire getirdiklerini söyledi.

Savaşçı onların kendisiyle aynı seviyeye çıkmasına izin verdi ve geniş koridorda öne geçerek onları yanlarında iki muhafızın beklediği cilalı, oyma bir kapıya doğru götürdü. Tekrar kimlikleri soruldu ve içlerinden biri usulca kapıya vurmadan önce yine

ufak bir tören yapıldı. İçerden bir adam kapıyı hafifçe aralayarak dışarı baktı. Muhafız ona bir şey fısıldadı ve sonra başparmağıyla Talon'u gösterdi. Kapı iyice açıldı ve şatafatlı bir odaya alındılar.

Talon'un şaşkınlıktan adeta nefesi kesilmişti. Bu, taş zemini son derece kaliteli halılarla kaplanmış büyük bir odaydı. Her yanda, batmakta olan güneşin büyük kemerli pencerelerden içeri giren ışığı altında parıldayan altın ve gümüş süsler ve çanaklar vardı. Odanın ortasındaki alçak masaların üstü güzel örtüler ve minderlerle doluydu ve bir köşede dürülmüş kâğıtlar ve kitaplarla dolu bir kütüphane vardı.

Masada, yanında ona hizmet eden kâtipler gibi görünen iki yardımcıyla bir adam oturuyordu.

Muhafızlar Talon'u diz çökmeye zorlayarak kendileri de adamın önünde secde ettiler ve adam elini kaldırana kadar o pozisyonda beklediler. Sonra ayağa kalktılar ve hâlâ diz çökmekte olan Talon'un arkasında durdular.

Adam ayağa kalkarak onlara yaklaştı. Uzun boylu ve zayıftı, yaşlı kafasına mütevazı bir sarık dolamış, beyaz pamuklu bir cübbe giymişti. Ancak cübbesinin ve sarığının kumaşının en iyi ipekten ve sarığındaki mücevherlerin son derece değerli olduğu Talon'un gözünden kaçmadı. Üstelik adamın duruşundan emir vermeye alışık olduğu belliydi ve zeki gri gözleri dikkatle onu izliyordu.

İki adam birkaç dakika birbirlerine baktılar. Hâlâ dizlerinin üstünde olan Talon gözlerini kaçırmayı reddediyordu ve adam da bu irade oyununu kazanmaya azmetmiş gibi görünüyordu.

Sonunda, "Bana Kudüs Krallığı'ndan gelen bir casus olduğun söylendi," dedi. "Bu doğru mu?"

"Merhametli yüce Allah şahidimdir ki ben casus değilim, efendim. Ben casusun ne olduğundan bile emin değilim."

"Sen Allah ve onun merhameti hakkında ne bilirsin ki, kâfir?"

"Ben Tanrı'nın yasalarını öğrenerek büyüdüm, efendim."

"Arapça konuşuyorsun. Nereden öğrendin?"

"Bu da Allah'ın merhametini ve yasalarını öğrenirken öğretildi bana, efendim. Annem Halep kuşatmasında esir alınan bir köleydi, babam da Nureddin'in babasının ordusunda bir subaydı." Talon Anadolulu olduğu ve o bölgede sıklıkla yaşanan kuşatmalardan birinde esir alınan köle bir kadının oğlu olduğu hikâyesine sıkı sıkı bağlı kalmaya kararlıydı.

"Seni tanıyan bir adam seni ifşa etti. O senin bir geminin kaptanı olduğun ve denizde onu ele geçirdiğin hakkında çok farklı bir hikâye anlattı. Bu konuda ne diyeceksin?"

"Eğer beni suçlayan bu adamla karşı karşıya getirilirsem yalanlarını çürütebilirim, efendim. Ben hiçbir zaman bir gemiye binmedim ve böyle bir şey yapmaya da hiç niyetim yok. Denizden ödüm kopar benim! Ben sadece İran'daki Şiraz şehrine gitmeye çalışan bir tüccarım."

"Şiraz'da ne işin var?"

"Orada yaşayan bir amcam var, efendim."

Vezir meraklanmış gibiydi.

"O halde neden bir şansın varken seni itham eden adamla yüzleşmek yerine kaçtın?" dedi Farsça.

Talon başta adamı doğru duymadığını sandı ama sonra şansını denemeye karar verdi. Tehlikeli sularda yüzdüğünü biliyordu ama önündeki adamın gözlerine baktı ve blöf yaptı. Farsça cevap verdi.

"Ne ile suçlanacağımı bilemedim ve saldıran adamların bir hata yaptığını düşündüm. O sırada benim verdiğim yanıtlarla hiç ilgilenmiyorlardı, Gorban."

Vezir gözlerini kırpıştırdı, kurduğu bu tuzağın yeterli olacağını sanmıştı ama Talon onu anlamış ve cevap vermişti. Vezir hâlâ Farsça konuşarak bir soru daha sordu.

"Farsça konuşmayı nerede öğrendin?"

"Amcam öğretti, Gorban. O zamanlar İsfahan'da ticaret ya-

pıyorduk. O dünyanın en güzel şehridir, tabii Bağdat'tan sonra," dedi Talon yaltaklanan bir tüccar havasında.

Adam elini sallayarak kızdığını belli etti.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu.

Talon başını iki yana salladı. "Ben sadece sizin bilge ve adil bir insan olduğunuzu biliyorum, efendim ve kendimi sizin insafınıza bırakıyorum."

"Ben Bağdat halifesi Al Nazır'ın veziriyim ve seni idam etme veya serbest bırakmak gücüne sahibim. Hayatın tamamen benim ellerimde. Şimdiye kadar beni suçlandığın gibi bir casus olmadığına ikna edemedin. Ayrıca, o pis Frenklerin, Arapça şöyle dursun, benim dilimi konuşmayı öğrenebileceğini hiç sanmıyorum, onun için senin suçlandığın kişi olduğundan şüpheliyim. Fakat senin hakkında daha çok şey öğreneceğim. Frenke benziyorsun ama sana benzeyen, gerçek imanı kabul eden, sultanlara paralı asker olarak hizmet eden pek çok memluk var.

"Sana Bağdat'a ne iş yapmaya geldiğini söyleyerek hayatını ve ruhunu kurtarma şansı veriyorum. Sen de o memluklardan biri misin? Eğer öyleyse, Bağdat'a bir tüccar kılığına girerek ne işler peşindesin?"

Talon derin bir nefes aldı, sonra korktuğunu belli etmemeye çalışarak dosdoğru vezirin gözlerinin içine baktı. "Efendim, ben Bağdat'a sadece özel bir iş için İran'a gitmek üzere geldim. Yine söylüyorum, ben ne bir memluğum ne de bir Frenk casusuyum."

"Ama seni itham eden adam Frenk olduğunda ısrar ediyor. Seni şu kâfir Frenklerin yanında görmüş, Allah hepsinin belasını versin. Senin onu yakaladığını ve ailesi fidyeyi bulmaya çalışırken onu bir Tapınak Şövalyesi hapishanesine tıktığını söylüyor."

Talon artık çok dikkatli olması gerektiğini biliyordu. Karşısındaki adamın bakışlarına olabildiğince cesur bir bakışla karşılık vererek sözlerini tekrarladı. "Efendim, eğer ben Kudüs Krallığı için casusluk yapıyor olsaydım, Tanrı o kâfirlerin belasını versin,

neden esas çatışmanın olduğu bölgelerden bu kadar uzaktaki Bağdat'a geleyim ki? İşte ben de zaten o savaşlar yüzünden bu şehirde İran'a gitmenin yollarını arıyorum! Ben çatışmadan kaçan bir barış adamıyım, efendim."

Vezir sanki ne yapacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi bir süre daha yukarıdan ona bakmaya devam etti.

"İkna edici konuşuyorsun ama seni itham eden adamla seni karşı karşıya getirip neler olacağına bakacağım. Eğer yalan söylüyorsan işkence edilerek öldürüleceksin." Başını sallayarak görüşmenin sona erdiğini belirtti.

Muhafızlar yeniden onun önünde secde ettiler, sonra Talon'u çekip ayağa kaldırarak odadan dışarı çıkardılar. Meydanı geçerlerken Talon duvarlara ve girişlere özellikle dikkat etti. Eğer kaçabilirse işine yarayabilecek şeylere, atların nerede tutulduğuna ve mazgallı siperlere nerelerden çıkıldığına baktı.

Geldikleri yoldan döndüler ve Talon Allam'la birlikte kaldıkları hücreye götürülmek üzere onu zindanlardan oraya getirmiş olan iki muhafıza teslim edildi.

Onu tekrar duvara zincirlediler ve hiçbir şey demeden gittiler.

Kapı gürültüyle üstüne kapatılınca yeni arkadaşı ona seslendi. "Eee, dostum, nasıl gitti? Pek işkence görmüş gibi görünmüyorsun. Çığlık sesleri duymadım."

Talon başını çevirerek Allam'a baktı. "Allah bugün bana karşı merhametliydi ama korkarım bu uzun sürmeyecek. Biri beni Orta Deniz'de bir Frenk olmakla suçluyor."

"Kesinlikle öyle birine benziyorsun."

"Hepimiz Arap efendilerimize benzeyemeyiz ki," dedi Talon, mayhoş bir sesle.

Beriki kıkır kıkır güldü. "Öyle tabii ve İslam bir insanın derisinin veya saçının rengine karşı kördür ama söylesene, hiçbir neden yokken neden biri seni suçlasın ki?"

Talon konuşmanın çetrefilleştiğini fark ederek konuyu değiştirdi. "Vezir beni suçlayan adamı bulduğu zaman sorgulanacağım."

"Ah, bu haftalar alır. Zaman vezirin zindanlarında farklı işler. O adamı bulacaklardır, bundan hiç şüphem yok ama adamın seni ne zaman suçlayacağına karar verene kadar onu kolayca hapse de tıkabilirler. İnşallah ona da bizim gibi davranırlar."

Talon meraklandı. "Ne demek istiyorsun? Onu neden hapse tıksınlar ki?"

"İçine korku salmak için. Burada Bağdat'ta küçük oyunlar oynamayı severler. Halife Al Nazır, Allah ondan razı olsun, yeni ve kimse onun ne istediğinden ve yöntemlerinden emin değil. Öte yandan vezir İranlı ve uzun süre idarecilik yaptı. O casuslardan çok daha önemli başka meselelerle ilgilenir. Uzun bir beklemeye hazırlan, dostum."

"Sonsuza dek burada kalmak istemiyorum! Sen ne kadar zamandır buradasın?" diye bağırdı Talon.

"Galiba dört haftadır ama artık pek emin değilim. Günler birbirine karışıyor. Bunun sonsuza dek süreceğinden şüpheliyim, dostum ama bir zaman sonra öyle gibi görünebilir."

"Ya kaçmak?" Talon yanındaki bu adama güvenip güvenemeyeceğine karar vermeden sözler ağzından çıkıvermişti. Ama artık çok geçti.

"Kaçmak ha! Ben de bunu sık sık düşündüm ama ikimiz de duvara zincirliyiz ve kaçarken yanına duvarı almak pek kolay bir iş değil." Adam kendi söylediğine kendi güldü.

Talon bir an düşündü. "Eğer bir silahın olsaydı kendini savunabilir miydin?"

Adam alaycı bir tavırla cevap verdi. "Sen at sırtında büyümüş ve dört yaşındayken eline kılıç verilmiş biriyle konuşuyorsun, Ferengi!"

Talon adamın içinde hâlâ şevk olduğunu anlayınca rahatladı. Artık Allam'ın savaşabileceğini biliyordu ama etkilendiğini hiç

belli etmedi. Geriye yaslanarak ne yapabileceğini düşündü. O gece geç bir saatte her zaman çift olarak dolaşan muhafızlar hücreye geldiler ve her ikisinin uzanabileceği mesafeye biraz yiyecekle berbat kokulu su bıraktılar.

Yiyecekleri iştahsızca yediler ve karanlıkta yapılacak başka bir şey olmadığı için konuştular. Soyu hakkında konuşurken hep dikkatli olan Talon Kutsal Topraklar için ilk büyük savaşların başladığı zamanda Ermenistan'daki hayatı hakkında bir hikâye anlattı. Ne var ki arkadaşının kendi geçmişi hakkında hiç de ağzı sıkı değildi.

"Ben Umman krallığından bir tüccarım ama saygıdeğer bir tüccarım, neredeyse bir prens sayılırım," dedi Talon'a. "Yarış develeri ve çölde az bir miktar bulunabilen Lubban alıp sattığım Umman'ın güneyindeki bir liman olan Salahlah'tan geldim. Sen Lubban nedir bilir misin, Ferengi?"

"Benim adım Süleyman bin Mahmud Omar ve bu beni Frengi yapmaz! Ve evet, o kokulu özsuyu biliyorum; Frenkler de dâhil olmak üzere iç denizin kıyılarında çok rağbet görür," dedi Talon sertçe. Arkadaşı karanlıkta omuzlarını silkti.

"Benim Bağdat'a gelme nedenim halifeliğin değişmesi ve efendimin bunun krallığına nasıl bir etki yapacağını bilmek istemesi," dedi Allam. "Sokaklarda ve çayhanelerde konuşulanları dinlemek için buraya gönderildim.

"Ne yazık ki vezir için çalışan casuslardan biri beni duymuş ve çok soru sorduğuma karar vermiş. Üstüne üstlük, aksanım da beni ele verdi," diye açıkladı Allam.

Talon Körfez'de konuşulan Arapçanın bazı yönlerden Mezopotamya Arapçasından farklı olduğunu fark etmişti.

Arkadaşı konuşurken Talon bir silah olarak kullanabilecekleri bir şey aramıştı. Etrafta bağlı olduğu zincirden ve belki de yemeği sağ eliyle sıyırmış olduğu tahta kaptan başka bir silah bulamadı.

O gece doğru düzgün uyuyamadı; pis paçavraların üstünde

yatarken üstünde sürünen böcekleri hissedebiliyordu. Hücre arkadaşı da rahatsız uyuyordu ve birkaç kez onu rahatsız eden bir böceğe vurmak için küfrederek kalktı.

Gece yarısından sonra bir sıçan Talon'un çizmesini kemirmeye başlarken Talon uyumaya çalışmaktan vazgeçti ve nemli duvarın önünde çömelerek bu cehennem çukurundan kaçmanın yollarını düşünmeye koyuldu.

Şafak sökünce biraz rahatladı. Yukarıdaki pencereden içeri ışık huzmeleri süzüldü ve hücreyi köşelere ulaşmayan gri puslu bir ışıkla aydınlattı. Uzaktan belli belirsiz bir ezan sesi geliyordu. "Allahu Ekber!" Sonra bunu nehrin karşısındaki camilerin minarelerinden ellerini ağızlarının kenarına koyup ezana katılan başka imamlar izledi.

Pislikler yatıyor karanlıkta benimle birlikte,
Bacakları prangada, tıpkı benim gibi;
Zaman çarpıttı bütün yollarımı...haksız yere.
Gardiyanlarım zalim. Hiçbir zarar vermeyen bana.

Todros Abulafia

Bölüm 21

Sorgulama

Talon gece boyunca nasıl kaçabileceğini düşünüp durdu. Artık arkadaşının ağzından laf almak için hücreye konmuş bir casus olmadığına, sorgulamaların ne zaman başlayacağı belli olmadığı için onun da kaçmayı çok isteğine inanmıştı. Allam bu sorgulamaların nasıl yapılacağına dair kan dondurucu hikayeler anlatmıştı.

"Önce dövmekle işe başlıyorlar, sonra derini yakıyorlar ve parmaklarının birkaç tımağını çekiyorlar. Seni ısıtmak için ayak tabanlarına bile vurabilirler," demişti, zevkle. "Ama zaman geçtikçe itiraf etmeni sağlamanın daha sınanmış ve güvenilir yollarına başvururlar ve ondan sonra da, dostum bütün kapılar açık olsa bile buradan çıkıp gidecek kadar bile yürüyemez hale gelirsin."

Allam nihayet uyandı ve bitmek bilmeyen saatleri geçirmek için gelişigüzel laflamaya başladılar. Gün boyu yağmur yağmıştı ve Talon arkasındaki duvarın nemli olduğunu fark etti. Duvara yaslanmak son derece rahatsız ediyordu ama Talon loş ışıkta elini tuğlaların üstünden geçirince tuğlaların ufalandığını fark etti.

Onu duvara bağlayan kancanın yanındaki tuğlayı önce tırna-

ğıyla, sonra da zincirin bir halkasıyla oymaya başladı. Tuğladan birkaç parça döküldü. Talon umutlanarak tahta kabı alıp bunu tuğlayı iyice oymak için kullandı. Yavaş yavaş duvara gömülü metalin etrafında bir girinti oluşturmayı başardı.

Onu almaya gelmeleri tam dört gün sürdü. O zamana kadar Talon sıçanlarla iyi geçinmeye ve hücrenin berbat kokusuna alışmıştı artık. Sürekli kendi bedensel dışkılarının yanında yaşama bedbahtlığını çekmeye mahkûm olan bu yaratıklar hiçbir zaman doğanın çağrısına yanıt vermek için dışarı bırakılmamışlardı.

Talon hücrelerine yaklaşan ayak sesleri duyunca kazımayı kesti. Kazmakta olduğu yere yaslanarak bacaklarını olabildiğince açarak uzattı.

Kapı gürültüyle açıldı ve gardiyanlar içeri girerek bir kez daha zincirini açtılar. Bu sefer Talon onların bunu nasıl yaptığına çok dikkat etti. Onun tehlikeli olduğunu düşünüp gereksiz yere alarma geçmesinler diye çok bitkinmiş gibi hareket ediyordu. Sonra diğer hücrelerin önünden geçerek koridorda ilerlediler. Hücrelerin bazıları doluydu; Talon'un kulağına kara kara kaderlerini düşünen ve aldıkları yaralar yüzünden bağıran mahpusların iniltileri ve çığlıkları geliyordu.

Talon koridorun diğer ucundaki, daha büyük bir odaya açılan bir kapıya götürüldü. İçeri girerlerken kanı dondu. Burası besbelli bir işkence odasıydı. Duvarların önüne pek çok sorgulama aleti yığılmıştı ve ortada bir gergi ile sorgulama başlamadan evvel kurbanların üstüne yatırıldığı bir masa vardı.

Küçük bir grup onları bekliyordu ve adamların havasındaki hiçbir şey basit sorular soracaklarını itimat etmiyordu. Dört kişilik grubun önündeki iki adam Talon'un içeri getirilmesini işaret edince Talon sertçe adamlara doğru itilip diz çökmeye zorlandı.

"Diz çök, seni Ferengi köpeği. En yüce vezirimizin bir memurunun huzurunda bulunuyorsun!" dedi hor bir tavırla muhafızlardan biri.

Memur yanına gelerek, "Bu adam tarafından bir Frenk casu-

su ve Tapınak Şövalyesi olmakla suçlanıyorsun. Bunu inkâr mı ediyorsun?"

Talon gözlerini kısarak memurun arkasındaki adama baktı ve Aaron Mecid'i tanıyınca ürperdi. Bağdat'a bir ağırlığa sahip gibi görünen Aaron kesinlikle ona kin beslediği için Talon o gün olmasa da yakın gelecekte orada ölmeye mahkûm olduğunu biliyordu.

"Beni suçlayan bu adam kim?" diye sordu elinden geldiğince cesur bir tavırla ama karnında hissettiği korku yüzünden sesi çatlak çıkmış ve ağzı kurumuştu.

"Ben suçluyorum, ey *Süleyman bin Mahmud Omar*," dedi adam, ismi alaylı bir tavırla söyleyerek. "Senin olduğunu söylediğin kişi olmadığını fakat Abidos limanının açıklarında gemimi ele geçiren ve ailemi ödemek için neredeyse sefalete düşürerek benim için fidye alan Tapınak Şövalyesi Talon olduğunu biliyorum. Tapınak Şövalyeleri adına mı, yoksa başkası adına mı casusluk yapıyorsun?"

Adam güldü. "Allah'ın izniyle seni yakaladım! Ey kudretli şahin! Öldürmekteki ustalığın nedeniyle sana bu ismin takıldığını biliyor muydun? Senin Batiniler gibi, Raşüddidin'in şu pis Fedaileri gibi öldürdüğünü söylüyorlar." Duraklayarak alaycı bir şekilde gülümsedi. "Bir de şimdi haline bak, görüyorum ki hiç de o kadar iyi giyimli veya kudretli değilsin!" Burnunu tutarak mahkûmdan gelen koku karşısında dehşete düşmüş gibi yaptı. "Seni o kadar gözü kara bir şekilde geldiğin o bahçede gördüğüm zaman gözlerime inanamadım." Memura dönerek muzafferane bir tavırla, "Bu o adam, efendim," dedi. "Ağzından mümkün olduğunca çok bilgi almak için işkence edilmeli ve sonra da adi bir suçlu gibi idam edilmelidir."

Memur başıyla onayladı ve ekledi, "Bir Frenk askeri değil de sıradan bir tüccar olduğunu iddia eden bu adama karşı sadece senin sözün var. Eğer o söylediği kişiyse o zaman prangaya vurulmaz."

"Size söylüyorum, o Talon, diğer ismiyle 'Şahin'! O tehlikeli bir casustur ve aldatma ve kılık değiştirme konusunda çok ustadır. Ben onu tanıyorum!" dedi Aaron heyecanla.

Memur Talon'a döndü. "Biz gerçeği öğrenene kadar bugün ve daha pek çok gün sorguya çekileceksin. Eğer söylediğin kişiysen o zaman Allah müdahale edecektir ve sen de bir yığın acıdan kurtulmuş olacaksın. Öte yandan," dedi sertçe, "eğer gerçekten bir Tapınak Şövalyesi casusuysan bu odada sorgulamacımızın elinde pestilin çıkarıldıktan sonra cellâdımızın eliyle idam edileceksin. Sorgulamaya başlayın."

Arkasındaki iki adama Talon'u gösterdi. Adamlar yaklaşırken Talon yere düşerek feryat etti. Adamlar onu tutarken acıklı bir sesle bağırdı.

"Efendim, hepinize merhametli olmanız için yalvarıyorum, ben masumum. Bu adamı inanın tanımıyorum. Ben basit bir tüccarım!" Adamlar yırtık pırtık giysilerini çekip alarak onu masanın üstüne fırlatana kadar bağırdı. Çizmelerini çıkartıp bir köşeye fırlattıktan sonra onu kol ve bacaklarını açarak masanın üstüne yüz üstü yatırdılar. Talon gerçekten korkmuştu ama onlara dehşete düşmüş gibi bir izlenim vermek istiyordu. Allam onların zor adamların dilini çözmeyi sevdiklerini ve hayatta kalmak için gerçekte duyduğundan daha fazla acı çekiyormuş gibi yapması gerektiğini söylemişti. Adamlar onu tutan ipleri sıkılaştırırken Talon durmadan feryat etti ve adamların işe başlamasını beklerken ağladı.

Adamlardan biri onun böyle masanın üstünde ağlayıp feryat edişini izlerken güldü. "Eğer bu adam bir askerse çok şaşarım valla. Baksanıza, sanki boğazlanmak üzere olan bir koyun gibi böğürüyor!"

Dişleri kırılmış ve gözleri şaşı gibi görünen iri yarı çirkin bir azmandı adam. Yerde kıvrılmış duran bir kamçıyı alarak Talon'un sırtına usulca vurdu. Talon daha kırbacın hafif temasını hisseder etmez öncekinden daha bir gayretle ağlayıp bağırmaya başladı; onu dinlemeleri için yalvarıyor ve Allah'ı şahit göstererek ger-

çekten o şehirden geçmekte olan bir tüccar olduğunu söylüyordu. O şehre yaklaştığı için bile kaderine yanıp duruyordu.

Fakat kamçı çıplak sırtına gerçekten indiği zaman gerçek bir acıyla kasıldı. Sorgulayıcı ona yedi kırbaç indirdi ve her seferinde ondan suçlandığı gibi bir Tapınak Şövalyesi olduğunu itiraf etmesini istedi. Talon her seferinde ağlayıp feryat ederek öyle olmadığını söyledi ve durmaları için yalvardı.

Memur bir süre kaldıktan sonra iğrenerek omuzlarını silkti ve memnun bir şekilde gülümseyen ama şaşırmış olan Aaron'u yanına alarak uzaklaşırken, "Eğer bu yana yakıla ağlayan insan müsveddesi senin dediğin çapta bir askerse, o zaman neden Filistin'i çok uzun zaman evvel onların elinden almadığımızı merak ediyorum. Bence doğruyu söylüyor olabilir."

Bunu duyan Aaron'un rengi attı; haksız suçlamanın onu şimdi üstünde yatmakta olan adamın yerine gergiye gönderebileceğini biliyordu. İki adamın koridorda sesleri gittikçe uzaklaşırken Talon Aaron'un hararetle memuru onun bir casus olduğunu bildiğine inandırmaya çalıştığını duyabiliyordu.

Talon'la kalan iki adam sopa ve kırbaçla çalışmaya devam ettiler. Sonra çıplak ayakları üstünde kızgın demirler kullandılar ve hiç acıya dayanamayan korkmuş bir tüccar taklidi yapan Talon merhamet etmeleri için daha çok feryat etmeye başladı. Ama acı gerçekti ve sürekli olarak bedeninin başka bir kısmında yenilenen işkenceler ve susuzluk yüzünden hızla bitkin düştüğünü hissediyordu. Sonunda tam bayılmak üzereyken adamlar yorulup onu masanın üstünde yarı baygın halde yüzükoyun bırakarak gittiler.

Talon onların gittiğini duydu ve kendini toplayarak acıyla başını kaldırıp etrafa bakındı. Bir köşede içinde demir çubukların ısıtıldığı metal bir kapta yanan ateş vardı, tepedeki kirişleri kasnaklar ve ipler süslüyordu. Bir duvar boyunca kangal halinde sarılmış ipler ve birkaç ağır kamçı sıralanmıştı. Talon aşağı bakınca içinde sadece tırnak veya diş sökmek için kullanılabilecek olan aletlerin bulunduğu küçük bir tepsi gördü.

Aletlerin üstünde kurumuş kan vardı ve hatta aralarında kararmış bir dişe benzeyen bir şey de görünüyordu. Talon bu şeytani aletlere bakınca titredi ama sonra gözleri içlerinden birine takıldı. Bu yaklaşık on beş santim uzunluğunda ve bir santim kalınlığında ucu keskin demir bir çiviydi; onun üstünde de birinin kurumuş kanı vardı.

Tepsiye bakarken kafasında bir plan şekillenmeye başladı. İşkencecileri geri dönene kadar beklerken dinlenmek için tekrar geri uzandı. Adamlar geri döndü ama işkenceye devam etmediler. İkindi vaktiydi ve öğleden sonrası uykularını kaçırmışlardı, onun için onu hücresine geri götürmek istiyorlardı. İçlerinden biri gardiyanlara bağırmak için kapıya giderken diğeri de yalandan yarı baygın rolü yapan Talon'u çözmeye koyuldu.

Adam son ipi çözmeyi de bitirip Talon'u ayağa kalkması için çekmeye başlayınca Talon aniden sendeleyerek adamın ellerinin arasından kayıp yere çöktü. Öyle ki işkence aletlerinin bulunduğu tepsinin hemen yanına düşmeyi ve çarparak onu yere düşürmeyi başardı. Pirinç tepsi odanın bir köşesine yuvarlanır ve aletler tozlu zeminde her yere dağılırken Talon inleyerek düştüğü yerde kaldı.

Muhafız bir küfür savurarak bir kolunu Talon'un boynuna geçirip aniden onu dizlerinin üstüne çekti ve yerdeki karmaşadan uzağa fırlattı. Talon yorgunluktan bitkin düşmüş gibi yaparak ve daha bir gayretle ağlayıp sızlanarak diz çökmüş halde kaldı. Usanan muhafızlar onu sertçe çekip kaldırdılar, sonra yarı sürükleyerek odadan çıkartıp koridordan geçirerek hücresine götürdüler ve orada onu sertçe duvara doğru fırlatarak zincirlediler. Giderken paçavralarını ona atarken kör gözlü olanı dalga geçti, "Eğer sen askersen benim annem de komutan. Ne sulu gözlüsün ama!"

Talon kendine gelmeye çalışarak bitkin bir şekilde duvara yaslandı. Arkadaşı nihayet konuştu, sesi dar hücrede pek yüksek çıkıyordu.

"Allah'ın yalvarışlarını duyduğuna eminim! Bütün kale sesi-

ni duymuştur. Seni sanki hadım ediliyormuşsun gibi bağırtacak kadar ne yaptılar, Süleyman?"

"Senin talimatlarını harfi harfine yerine getirdim, Allam; onlar gördüğüm en çirkin ve en sevimsiz insanlar olmasına rağmen sanırım onları kandırdım ki çok fazla zarar vermediler. Ama ayaklarım korkunç ağrıyor. Yürümeye korkuyorum."

Allam usulca güldü. "Belki bu sefer o kadar zarar vermediler, dostum ama bu uzun bir süre devam edebilir. Şimdi senin üstünde çalıştıkları için beni unuttular, bu da bana kendimi toparlamam için zaman veriyor ve sonra sıra yine bana gelecek."

"İkimize de rahat yüzü yok," diye mırıldandı Talon. Avucunu açtı ve içinde duran sivri uçlu çiviye baktı. Duvara doğru döndü ve duvara gömülü kalın demir kancanın etrafındaki tuğlayı oymaya koyuldu. Çivinin her seferinde daha fazla tuğla parçası çıkardığını görünce çok rahatladı. Umuda kapılarak azimli bir şekilde kazmaya devam etti; çok geçmeden duvarın dibinde küçük bir toz yığını oluştu ve kancanın bir kenarında büyükçe bir oyuk ortaya çıktı.

Allam meraklanmıştı. "O duvarın bu kadar ilgini çekmesinin nedeni ne, dostum?" diye sordu.

"Bir demir parçası çalmayı başardım. Kaçmak mı istersin, yoksa gelip kafanı uçurana kadar burada beklemek mi?" diye sordu Talon açıkça.

"İlk seçeneği tercih ederim, dostum."

"Bu zaman alacak ama ikimiz de çalışmalıyız ki zamanı geldiğinde muhafızların yemek getirdiği bir gece ikimiz de onların hakkından gelmek için serbest kalalım. Beni almaya geldiklerinde sen canla başla kazacaksın ve seni almaya geldiklerinde de bütün gücümle ben kazacağım. Bu günler alabilir ama elimizdeki tek seçenek bu."

"Sana katılıyorum, Süleyman," dedi Allam, ciddi bir tavırla. "İkimizin de dayanmasını ve Allah'ın bize karşı müşfik olup bu pis domuzların yaptığımızı görmemesini sağlamasını umut edelim."

"Çıkan tozu toprağı sakla ve bir şeyden şüphelenmemeleri için adamların geldiğini duyunca onu çamur haline getirip tekrar geri koy," dedi Talon. "Birimiz dinlenirken diğerimiz çalışarak gece gündüz kazmalıyız."

Allam fısıldadı, "Zavallı bir tüccara göre bayağı becerikli birisin, Süleyman," Sonra kıkırdadı. "Ama bundan bana ne ki? Biz aynı sıkıntıya düşmüş ve birbirine ihtiyacı olan yoldaşlarız, öyle değil mi?"

Talon karanlıkta başını sallayarak onayladı. "Öyle, dostum. Şimdi sen kaz, çünkü ben yorgunum ve biraz dinlenmeye ihtiyacım var."

Yeni aleti Allam'a fırlattı ve beriki onu havada yakalayarak dikkatle inceledi. "İyi bir alet gerçekten. Birkaç saat uyu, sonra sen devam edersin."

Talon çıkan tozdan çamur topağı yapmak ve bunu kancanın etrafındaki boşluğa sıvamak için ağzında kalan pek az tükürüğü kullandı.

Sonra üstüne bir yorgunluk çökerek, her yanı ağrıyan bedenini ve geceleyin üstünde dolaşacak bitleri ve diğer yaratıkları unutarak bir yanına dönüp uyudu. Hücre arkadaşı çalışmaya odaklandı.

O gece geç vakitte gardiyanlar getirdikleri bulaşık suyuna benzeyen yiyecekle tuzlumsu suyu uyuyan Talon'la duvara yaslanıp bitkin bir tavırla onlara bakan arkadaşının ulaşabileceği mesafeye bıraktılar.

İçlerinden biri sevimsiz bir tavırla güldü. "Şu 'karı' daha gerçeğini bile görmeden ciyak ciyak bağırıyor. Muhtemelen sefil bir tüccar ama biraz daha eğleneceğiz."

O gece daha sonra dışarıdan çok gürültü geldi. İki adam da oturup bağırmaları, çığlıkları, kamçı şaklamalarını ve bunu izleyen daha çok çığlığı ve sonra çarparak açılıp kapanan kapı seslerini dinlediler.

"Bundan ne anlıyorsun, Süleyman?" diye sordu Allam.

"Kalenin sunduğu ucuz pansiyon fırsatını daha çok kişi keşfetmiş galiba," dedi Talon, şaka yapmaya çabalayarak.

Allam kesik kesik güldükten sonra tükürdü. "Güçlü birisin, Süleyman, hakkını vermeliyim. Bu partide çok insan olduğunu söyleyebilirim."

Sonra iki adama eşlik eden sıçanların dışında yeraltının derin sessizliği çöktü hücreye.

Talon duvara yaslanarak belki yüzüncü kez orada ne işi olduğunu merak etti. Abdullah'ı kaybetmek onu sarsmıştı. Adam iyi bir arkadaş ve güvenilir biriydi. Talon'la yan yana dövüşmüş ve ölmüştü. Talon Abdullah'ın ruhunun cennete gitmesini umut etti. O buna layıktı.

O gece ilerleyen bir vakitte Allam onu uyandırdı ve arkadaşı uyumak için yatarken Talon duvarda çalışmaya koyuldu. Tuğlanın yeterince ıslak olduğunu fark etti ve biraz düşündü. Her ihtimali düşünürse pekâlâ Dicle'nin su seviyesinin altında da olabilirlerdi. Eh, bu da onun avantajıydı; tuğla çürümüştü ve Talon çalıştıkça kazması daha kolaylaşıyor gibiydi. Ancak kanca duvarın iyice içine gömülmüştü; onun için çürümüş tuğlayı sürekli kazımaya devam etti. Küçük çiviyi tutarak sürekli duvara vurmaktan dolayı elleri su toplamıştı. Ama acıya aldırmadan inatla kazımaya devam etti.

Kancanın bir tarafının ucuna geldiğini hissettiği zaman şafak söküyordu. Talon yapması gereken tek şeyin oyuğu yeterince derinleştirmek olduğunu ve zincirin halkasını etrafından dolandırıp çıkartabileceğini ve o zaman özgür kalacağını anladığı zaman çok heyecanlandı. Hararetle çalışmaya devam etti, sonra nefesi kesilerek çekip zinciri halkadan çıkarttı ve elinde serbestçe sallanan zincire baktı.

Allam tam o sırada uyandı ve Talon'un yüzünde muzaffer ane bir ifadeyle, ağrıyan ayaklarına rağmen, elinde zincir, ayakta durduğunu gördü.

"Allah'ın yardımıyla, başarmışsın!" diye fısıldadı, huşu dolu bir sesle.

Talon onun yanına giderek omuzlarından tuttu.

"Evet, başardım ve şimdi de seni kurtarmalıyız. Eğer Allah bizi korursa hemen bu gece özgür kalabiliriz."

Yukarıdan gelen loş ışıktan gardiyanların ya yemek getirmek ya da içlerinden birini 'sorgulamaya' götürmek için gelmesine daha birkaç saat olduğunu biliyorlardı, onun için sırayla çalışmaya koyuldular. Bu duvar Talon'un tarafındakinden daha kuruydu fakat kullandıkları küçük çiviyle sürekli oydukça ufalanıp dökülüyordu.

Ne var ki çok geçmeden koridorun aşağısından kapıları çarparak ve küfrederek hücrelere bulaşık suyuna benzer bir şeyle dolu yemek kaplarını atan gardiyanların sesi geldi. Hemen etraflarında toplanmış olan ufalanmış tuğlanın üstüne tükürerek ikisi de dikkatle kendi duvarlarına yaslanıp bekledi.

Görünüşe göre bu sefer mahkûmlardan biri idam edilmeye götürülüyordu. Talihsiz mahkûmun bağırıp çağırışlarını ve yalvarmalarını hiç umursamayan gardiyanlar adamın kendini bırakmış bedenini koridordan geçirerek merdiveni tırmanıp dışarı çıkardılar. İnsanların dışarıdan gelecek sesleri duymak için kulaklarını diktiği hapishaneye korku dolu bir sessizlik çökmüştü. Ama idam büyük olasılıkla nehrin öte yanında gerçekleşecekti, onun için o gün kaderleriyle yüzleşecek olan mahkûm alayını izleyecek olan kalabalığın kükremesini duymayacaklardı.

"Bugün bizi neyin beklediğini öğrenene kadar çalışmasak iyi olur, dostum," dedi Talon, sabırsızca tekrar çalışmaya koyulmuş olan Allam'a.

"Haklısın, Süleyman," dedi Allam, içini çekerek. "Buradan gitmeye öyle can atıyorum ki artık bekleyemiyorum."

Sonunda gardiyanlar onların kapısına geldi. Bu sefer beyaz kör gözlü olanı Allam'ın yanına giderek onu çekip dizlerinin üstüne oturttu.

"Zincirini çözerken orada dur, seni pislik," diye homurdandı adam.

Onu çözdükten sonra aralarına alarak kapıdan dışarı ittiler ve gürültüyle kapıyı arkalarından kapattılar. Tam giderlerken Allam Talon'a göz kırptı. Talon yüzünü buruşturarak eliyle selam verdi. İkisi de gardiyanların onu nereye götürdüğünü ve yarım saat içinde çığlıkların başlayacağını biliyordu.

Talon Allam'ın cesaretini kaybetmemesi ve işkenceye dayanabilmesi için dua etti. Kimsenin onu almaya gelmeyeceğini umarak hemen Allam'ın zincirini tutan kanca üstünde çalışmaya koyuldu.

Saatlerce sürmüş gibi gelen aralıklı çığlıkların ardından Talon adamların geri geldiğini duydu. Kapı açıldı ve Allam'ı köşesine iterek gitmeden önce zincirini taktılar. Talon oturduğu yerden kımıldamadı, zira biraz sonra onlara o bulaşık suyuna benzeyen çorbayı getirmek için geri geleceklerini biliyordu.

Allam inleyerek başını kaldırdı. Talon adamın yüzünü görünce şoke oldu. Allam dik oturmaya çalıştı ama beceremeyince duvara yaslanarak Talon'a buruk bir şekilde gülümsemeyi başardı.

"Kötü görünüyor ama herhangi bir yerimi kırdıklarını sanmıyorum," dedi boğuk bir sesle, sonra başını sazların üstüne koyarak kendinden geçti.

Talon onun yanına gitmeye davrandı ama gardiyanlar geri döndü ve tahmin etmiş olduğu gibi ulaşabilecekleri mesafeye bir sürahi suyla biraz nan ve bir kâse ne olduğu belirsiz çorba bıraktılar. Kötü kokuyordu ama Talon pişmiş mercimeklerin kokusunu alabiliyordu.

Kör gözlü gardiyan Talon'a alaycı bir tavırla gülümsedi. "Yarın işin zor, Ferengi. İyi ye; yarın seninle işimiz bittiğinde yiyecek halin kalmayacak."

Hücreden çıktıkları zaman Talon dikkatle zincirini çıkardı ve sürahiyi alarak arkadaşının yanına gidip onu sırt üstü çevirdi. Allam'ın başını kaldırdı ve kan içindeki ağzına biraz su damlattı. Boğazı tıkanan Allam başını iki yana sallayarak doğrulmaya ça-

lıştı. Ağzından bir diş tükürdü, sonra kolunun pis yeniyle ağzını sildi. Talon onu duvara yaslayarak dik oturmasına yardım etti.

"Kötü görünüyorsun, dostum. Sana ne yaptılar böyle?"

"Her zamanki şeyler ama her nedense acele içindeler ve ben karı gibi bağırınca gerçekte olduğundan çok daha fazla acı çektiğimi sandılar," dedi Allam bitkin bir halde. "Sen de dünkü dayak yüzünden hâlâ kötü görünüyorsun, onun için benim için çok endişelenme." Kesilmiş dudakları gerilerek gülümsedi. Adamın cesaretinin hâlâ kırılmadığını görünce rahatlayan Talon dikkatle sordu, "Benimle birlikte gelecek gücü bulabilecek misin? Buradan tez zamanda ayrılmalıyız, yoksa bizi öyle hırpalayacaklar ki imkânımız olsa bile buradan gidecek halimiz kalmayacak."

"Haklısın, Süleyman. Eğer burada kalırsak bizi öldürecekler, onun için işe koyulmalıyız. Çivi nerede?"

"Bende. Ben çalışırken sen biraz ekmekle çorba ye, daha sonra bana yardım edersin."

İkindiye kadar sırayla yemek yediler, kazdılar ve hatta uyudular, ta ki Allam alçak sesle bir çığlık atana kadar.

Talon hemen yanına gitti.

"Allah'a şükürler olsun! Neredeyse bitti!" dedi Allam titreyerek. Son tuğla kırıntılarını da çıkarmak için deliler gibi çalıştılar ve sonra iki eliyle zincirlerini tutarak ayağa kalkma sırası Allam'a geldi. Alam sevincinden dans ederek Talon'u çekip ayağa kaldırdı ve onu kucaklayarak pis sazların üstünde beceriksizce oynadı. Sonra durdu ve Talon'a sıkıca sarılarak uzun uzun kucakladı.

"Sen benim kurtarıcımsın, dostum. Allah razı olsun, bunu asla unutmayacağım."

"Henüz hapishaneden çıkmadık, Allam, onun için dereyi görmeden paçayı sıvama!" dedi Talon. "Şimdi söyleyeceklerimi dinle."

Sonra planının ana hatlarını anlattı. Allam'a oynayacağı rolü açıkladıktan sonra kaçtıkları zaman ne yapacaklarını konuştular.

Uzun bir süre heyecanla seçeneklerini tarttılar. Allam hemen şehrin dışındaki kamp yerine gitmek ve sonra güneye, denize doğru kaçmak istiyordu ama Talon vezirin adamlarının onu tekrar tutuklamak için nereye bakacaklarını bileceklerini söyledi. Allam gönülsüzce ona katıldı.

Talon hâlâ kiraladığı mülküne gidip silahlarıyla yoluna çıkacak muhafızlara veya başkalarına rüşvet vermek için biraz para alabileceğini açıkladı. Nerede kaldığını kimsenin bulmamış olduğunu umuyordu, çünkü bu aynı zamanda Kürt Daran'ın da keşfedileceği ve büyük ihtimalle soyulup öldürüleceği anlamına geliyordu. Abdullah yanında öldürülmüştü, onun için yaşlı adam dışında onun şehirde kaldığı yeri bulabilecek olan kimse yoktu, o da zaten tüccarın nerede kaldığına dair bir bilgisi olduğunu kesinlikle reddedecekti.

Her ikisi de güneye gitmek istediklerine karar verdiler, mesele sadece bunu nasıl yapacaklarıydı. Mesafe göz korkutucuydu ve eğer vezir ne tarafa gittiklerinin kokusunu alırsa yol boyunca takip edileceklerini biliyorlardı. Konuşmanın sonunda Allam, "Basit bir plan bu," dedi, "inşallah işe yarayacak, yoksa kaçacağımız yere ölürüz."

Nehrin karşısındaki minarelerden gelen ezanı duydular. Akşam namazı vaktiydi. Allam bitkin bir halde ayağa kalktı. "İbadet etmeliyiz, dostum, çünkü bu Allah'ın rahmeti ve ona şükretmeliyiz."

Talon da ayağa kalktı ve birlikte namaz kıldılar.

Pusuya yatmış bu kılıç, tutkuların altında,
Mabedi savaş, şöleni kan olan,
Şimdi göze çarpmadan, boş boş asılı duruyor orada,
Onu kuşananın vaat edilmiş istirahatını paylaşarak.

Thomas W. Wood

Bölüm 22

Kaçış

Bekleyiş zordu. İki adam berbat çorbayla bayat ekmeği olabildiğince yemeye çalıştılar, zira Talon'un söylediği gibi, bir süre için bu yedikleri son yemek olabilirdi ve önlerindeki gece için güçlü olmaları lazımdı.

Akşam yaklaşırken uygulamaya koyacakları planı gözden geçirerek vakit geçirdiler. Talon Allam'ın çok gergin olduğunun farkındaydı; ayrıca arkadaşının hâlâ sorgulamanın yol açtığı fiziksel acı içinde olduğundan da şüpheleniyordu. Kendi vücudu da çok ağrıyordu ve yüzü ve ayakları yediği dayaktan dolayı kötü yaralanmıştı. Nihayet gardiyanların gecenin son turunu attığını duydular ve kapının altındaki çatlaktan gelen meşalenin titrek ışığını gördüler.

"Hazır ol!" diye fısıldadı Talon. Arkadaşının kara silueti kıpırdandı ama bir şey demedi.

Sürgüler çekildi ve kapı bir tekmeyle açıldı. Önce Talon'un Kör Göz dediği gardiyan sağ elinde tuttuğu kılıcını öne doğru uzatarak girdi, onu hemen arkasından bir testi su ve biraz kuru nan taşıyan arkadaşı izledi.

Kör Göz bir elinde de meşale taşıyordu, onun için ikisinin de

eli doluydu fakat mahkûmlar duvara zincirlenmiş oldukları için saldırıya uğrayamayacaklarına güvendikleri çok belliydi.

Duvarın önünde başını eğmiş halde çömelmiş olan Talon meşalenin ışığında adamları izliyordu. İri adam elindeki sürahiyle yiyeceği bırakmak için eğildiği zaman harekete geçme vakti geldi. Talon ayağa fırladı ve hızla savurduğu zincir havada bir kavis çizerek adamın ensesine indi. Adam bu darbenin vahşeti karşısında sersemleyerek dizlerinin üstüne çöktü.

Talon ona bakmadı bile, onun yerine sanki gördüklerine inanamıyormuş gibi ağzı açık duran Kör Göz'ün üstüne atıldı. Adamın tepki vermesine fırsat kalmadan Talon hızla yanında geçip arkasına dolanarak zinciri adamın boynuna geçirip bütün kuvvetiyle sıktı. Kör Göz ancak zar zor duyulabilen boğuk bir çığlık atabildi ve her iki eliyle boğazını saran zinciri tutmak için kılıcıyla meşalesini düşürerek geriye doğru sendeledi.

Talon bir kez daha zinciri sertçe sıktı ve mücadele eden adamı geriye doğru çekerek yerdeki karman çorman yığının üstüne düşürdü. Talon adamın karşı koyamayacağından emin olduktan sonra Allam'ın ne yaptığına bakmak için çabucak bir göz attı. Arkadaşı diğer gardiyanın üstüne atlamıştı ve o da zincirini adamın boğazına dolayarak bütün gücüyle geriye doğru çekiyordu.

Fakat kurbanı çok güçlüydü ve ayağa kalkıp saldırganına karşı koyacak kadar kendini toplamıştı; Allam zinciri çılgın gibi öne arkaya çekerken adam ellerini yakalamak için arkaya uzanıyordu. İki adam, gardiyanın acı dolu hırıltılarının ve Allam'ın kesik kesik soluma sesinin eşlik ettiği tuhaf bir dans ediyordu. İri yarı gardiyan boynundaki zincirden kurtulmak için bütün gücüyle mücadele ettiği için Talon bu durumun tek bir şekilde sona erebileceğini görebiliyordu. Er ya da geç saldırganıyla sıcak temasa gireceği açıktı ve ondan sonra olacaklar konusunda Talon'un pek şüphesi yoktu.

Talon ayaklarının dibinde nefesi tıkanarak öksüren ve yardım istemek için bağırmak üzere olan Kör Göz'e baktı. Zinciri gevşeterek paslı kılıcı kaptı. Hiç düşünmeden kılıcın ucunu kur-

banının böğrüne sapladı; nefesi kesilen adam inleyerek sessizce kıvrandı. Talon sadece saniyeleri kaldığını biliyordu. Kılıcı hızla çekip çıkarttı, döndü ve diğer iki adamın birbirlerine sarılmış halde çılgın gibi mücadele ettiği hücrenin öteki yanına atıldı. Gardiyan vücudunu Allam'a doğru çevirmeyi başarmış, sonra da onu duvara yapıştırmıştı.

Allam şimdi gardiyanın boğazına kenetlenmiş olan iri ellerinden kurtulmaya çalışarak can havliyle mücadele ediyordu. Zincir serbestçe sallanıyordu ama gardiyan kendini bu mücadeleye o kadar kaptırmıştı ki yardım istemek için bağırmamıştı bile. Talon pozisyon alarak her iki eliyle tuttuğu kılıcı yapılı adamın sırtına sapladı. Kılıç dosdoğru adamın kalbinden geçip öndeki kaburga kemiğinden dışarı çıktı. Silahın ucu Allam'ın göğsünün iki santim önünde durdu.

Adam bir an dondu kaldı, sonra kılıcın göğsünden çıktığı noktayı tutmaya çalışarak sırtını eğdi. Acısını haykırmak için ağzı açıldı ama Allam tam zamanında her iki elini ağzına bastırarak adamın sesini boğmayı akıl etti. İri adam hâlâ her iki eliyle göğsünü tutarak dizlerinin üstüne çöktü. Gözleri yukarı doğru devrildi, sonra alnını boğuk bir gürültüyle duvara çarparak öne düştü, sonra da yan tarafına devrilerek hareketsiz kaldı. Allam yana çekilerek ayaklarının dibinde ölen adamı kocaman açılmış gözleriyle izledi.

Her şey sadece birkaç saniye sürmüştü ama ikisi de nefes nefese kalmıştı. Talon kılıcın üstüne yaslanmış, zorlukla soluyordu.

"Hiç hareket etmeden dinle." İkisi de oldukları yerde donup etrafı dinlediler. Birkaç dakika sonra Talon fısıldadı, "Bizi kimsenin duyduğunu sanmıyorum."

Allam sendeleyerek gidip kapıyı kapattı. Islak sazların üstüne düşmüş olan meşale sönmek üzereydi. Talon eğilip onu alınca meşale tekrar alevlendi. Meşaleyi havaya tutarak etrafı inceledl. İki gardiyan da ölmüştü ve yavaş yavaş etraflarında bir kan gölü oluşuyordu.

"Hemen giysilerini çıkartmalıyız!" dedi Talon soluk soluğa.

Allam hiçbir demeden başını salladı; o da nefes nefeseydi. Kör gardiyanın giysilerini çıkarmaya başladılar. Allam adamın su yüzü görmemiş vücudundan ve pis giysilerinden yayılan koku karşısında burnunu buruşturdu ama giysilerin hepsini kolunda toplayana kadar işe devam etti. Üstlerindeki kanı silkmek ve denemek için onları çırptı. Talon öteki gardiyanın yanına giderek aynısını yaptı. Çıkardıkları giysileri üstlerine geçirip yere oturdular ve bir durum değerlendirmesi yaptılar. Alarm verilip verilmediğini duymak için yine etrafı dinlediler. Küçük hücrenin içinde kendi boğuk nefes sesleri dışında hiçbir şey duyulmuyordu.

"İnsanlar bu ikisini aramaya kalkışmadan önce hemen gitmemiz gerekiyor," dedi Talon.

Allam başıyla onaylayarak, "Allah var, senin bu gece yaptığın kadar hızlı adam öldüren kimse görmedim, Süleyman," dedi. "Sen hafife alınmaması gereken bir adamsın." Meşalenin titrek ışığında gözlerini kısarak düşünceli bir tavırla Talon'a baktı.

Talon homurdandı. "Böyle şeyler konuşacak zamanımız yok, dostum. Evet, ben bir Memluktum. Şimdi harekete geçmeliyiz!"

Giyinip kurbanlarının sarıklarını da başlarına geçirdikten sonra gitmek için hazırdılar. Allam zorla kurbanlardan birinin sandaletini giymeye çalıştıktan sonra hazır olduğunu bildirdi.

Talon ihtiyatla kapıyı açıp dışarı bir göz attı. Meşalenin ışığının aydınlattığı alanın ötesinde her yer karanlıktı. Dışarı çıktılar ve sonra kapıyı kapatıp sürgülediler. Artık kaçmalıydılar; geri dönüş yoktu.

Sanki oraya ait gardiyanlarmış gibi kendilerine güvenen bir havayla yürümeye çalışarak Allam'ın işkence odasında bir duvara dayalı gördüğü silahları almak üzere koridorda ilerlediler. Allam eğer o geceyi dövüşerek sonlandırmaları gerekirse diye üstünde hiç değilse bir bıçak olmasını istediğini söylemişti Talon'a.

Oradan birkaç bıçak ve paslı eski bir kılıç aldılar. Talon çizmelerinin atıldıkları yerde durduğunu görünce sevindi ve hemen ayaklarındaki sandaletleri çıkartıp onları geçirdi. Şimdi meydana çıkan merdiveni tırmanmaları ve gardiyan olmadıkları fark edilmeden bir şekilde kaleden çıkmaları gerekiyordu.

Talon girişe geldiklerinde meşaleyi söndürmeye karar verdi, böylece karanlıkta dışarı çıkacaklardı. Gecenin bu vaktinde etrafta pek faaliyet olmasa da kapının yakınında onları endişelendirecek kadar hareketlilik vardı, onun için duvarın yanındaki karanlık girintiye sokularak etrafı incelediler.

"Peygamber adına, buradan nasıl çıkacağız?" diye fısıldadı Allam Talon'un kulağına.

Talon başını iki yana salladı. "O kapıdan çıkabileceğimizi sanmıyorum; orası aydınlık ve insanlar aşağıdaki o iki adamı tanıyordur."

Talon yukarı bir göz attı. "Bence bu duvarı aşmalıyız ama yukarıda da nöbetçiler var."

Aklına bir fikir geldi. "Geçide geri dön. Ben gidip ip alacağım," diye fısıldadı. Aceleyle işkence odasına gidip işe yarayabileceğini düşündüğü bir kangal ip aldı. Kangalı sırtına atıp arkadaşının yanına döndü.

"Bu ip duvarı aşmamıza yardım edecek ama öteki tarafa geçmek için nehirde yüzmemiz gerekecek. Bunu yapabilir misin?" Kaçmak için başka birini daha öldürmesi gerekebileceğini söylememişti. Eğer böyle bir şey olursa bunu halletmeleri gerekecekti.

Allam temkinli bir tavırla başını salladı. "Nehirde yüzmemiz mi gerekecek?" diye sordu asabi bir sesle.

Talon cevap vermek için oyalanmadı. Duvarın gölgesinde kalmaya çalışarak mazgallı siperlere çıkan bir merdivene ulaşana kadar ilerlediler. Dikkatle basamakların en tepesine tırmandılar. Talon'un korktuğu gibi, birkaç adım uzakta sırtını duvara yaslamış çömelmiş oturan bir adam vardı. Adamın uyanık olup

olmadığını anlamak zordu. Son basamakları çıkarlarken onları alçak bir horlama sesi karşıladı. Talon Allam'a nöbetçiyi işaret ederek bir parmağını dudağına koydu. Gökyüzü yıldızlarla ışıl ışıldı.

Adam uyanırsa kesin alarm verirdi. Allam sanki adamın işini bitirecekmiş gibi hançerini çekip ilerledi ama Talon onu kolundan tutup tekrar parmağını dudaklarına götürerek mazgallı siperleri işaret etti. Hızla önündeki alçak duvara gidip eğilerek aşağıyı kolaçan etti. Biraz şaşırarak kısa bir kıyı ve onun ötesinde hızla akan simsiyah sular gördü. Şimdi kalenin temelinin neden o kadar nemli olduğunu anlıyordu.

Çabucak ipi aşağı attı ve yaklaşık yarısına kadar içeri çektikten sonra siperlerden dışarı uzanan mazgallardan birine bağladı. Hemen Allam'a ipi tutmasını işaret ederek şöyle fısıldadı:

"İki ipi de al ve aşağı kay. Sakın ipleri bırakma, yoksa tepetaklak olup bir yerini incitirsin."

Allam başıyla onayladı ve Talon onun duvarın kenarına çıkmasına yardım ederek iplerin ikisini de tuttuğundan emin oldu.

"Git!" diye fısıldadı sertçe.

Allam'ın da daha fazla beklemeye niyeti yoktu. Yolun büyük kısmını kayarak nehrin kıyısına indi. Talon hızla hareket ederek kendini aşağıya bıraktı fakat tam inmeye başlamıştı ki hemen yakından gelen birtakım sesler duydu.

Bir adam, "Uyuyacağını biliyordum!" diyordu. "Hey sen, Ali! Seni tembel eşek, uyan hadi! Kırbaç cezası alacaksın."

Bir çift sandalet ve yüksek bir tokat sesi duyuldu. Uyuyan adam bir çığlık atarak uyandı ve yeni gelenler onu görev başında uyuduğu için azarlarken bağırış çağırışlar duyuldu.

Talon duvara yapışıp olduğu yerde dondu. Eğer biri duvarın kenarından bakacak olursa onu mutlaka görürdü. Kimsenin bakmaması ve onları görmemesi için dua ederek çok yavaşça aşağı inmeye başladı. Fakat yukarıdaki gürültülü ağız kavgası devam ediyordu, onun için Talon hiç durmadan aşağı inerek gölgelerin

arasına saklanmış olan Allam'ın yanına gitti ve yukarısı yatışana kadar orada kaldılar.

Duvarın olduğu kısma sessizlik çöktü. Talon çok yavaşça ipin bir ucunu çekmeye başladı. Bu biraz zaman aldı ama sonunda serbest kalan ip durdukları yere düştü. Yine herhangi bir tehlike olup olmadığını anlamak için karanlıkta etrafı dinlediler.

"Şimdi büyük ihtimalle duvardan kaçtığımız akıllarına gelmeyecek," diye fısıldadı Talon Allam'a. "Yüzmeye hazır mısın?"

Sessizlik oldu. Talon arkadaşını dürttü. "Nehirde yüzmeye hazır mısın?" dedi, daha telaşlı bir sesle, arkadaşının kolunu tutup sarsarak.

Arkadaşı sert bir sesle fısıldadı. "Ben...Ben yüzme bilmiyorum, Süleyman. Ben bir çöl insanıyım, su insanı değil!" dedi, hafif savunmacı bir tavırla.

Talon karanlıkta acımasızca gülümsedi. "O halde öğrenme zamanın geldi. Suyun içinde debelenme, yoksa boğulursun. Ben ikimizi suyun üstünde tutacak bir şey bulabilir miyim, bir bakayım. Sen burada kal."

Duvarın dibinden koyu gölgelerin içine doğru ilerleyerek elleriyle etrafı yokladı. Allam'a destek olacak ve geniş nehri geçmelerine yardım edebilecek bir şey arıyordu.

Bir şeye çarpıp tökezledi ve şaşırarak bunun bir kereste parçası olduğunu anladı. Elleriyle inceleyince bunun kale duvarından aşağıya atılmış olan birçok ahşap kiriş ve başka ıvır zıvırın yanında yatan eski, çürük bir kapı olduğunu gördü.

Kalası kaldırıp kıyıya koydu ve duvarın önünde çömelip acıklı bir şekilde önündeki nehre bakmakta olan Allam'ın yanına gitti.

Talon yanına gelince Allam kederli bir sesle fısıldadı, "Allah alnıma burada ölmemi yazmış, dostum. Beni kurtarmak için elinden geleni yaptın sen ama bu nehir bana göre değil. Ben burada kalacağım ve sen kaçabilesin diye geldikleri zaman onlarla dişimle tırnağımla savaşacağım. Hiç pişmanlık duymadan öleceğim, dostum."

Talon, "Eğer istiyorsan kalıp şehit olabilirsin," dedi homurdanarak, "ama ikimizi birden karşıya geçirecek bir vasıta buldum. Çok cesur olman gerekecek, Allam, yoksa bizi görürler. Fakat eğer beni dikkatle dinlersen bunu başarabiliriz."

Allam da fısıldayarak, "Allah için, istediklerini harfi harfine yapacağım, Süleyman. Söyle hadi," dedi.

Kapının yanına gittiler ve Talon kapıyı suya kaydırdı. Çürümüş olduğu için iyi yüzmüyordu ve Talon'un onun Allam'ı taşıyabileceğine dair bazı kuşkuları vardı. Fakat mutsuz arkadaşını kapının üstüne yatırdı, ahşap hemen suya battı ve Allam neredeyse suyun altında kalınca paniklemeye başladı. Talon onun üstüne eğilerek sert bir sesle hareketsiz kalmasını, yoksa onu orada bırakıp yalnız gideceğini söyledi. Allam yatıştı fakat hiç nefes almadan, biteviye dualar mırıldanmaya başladı.

Talon çizmelerini çıkartarak Allam'ın sırtına koydu ve sonra hepsini suyun içine doğru itti. Bedeninin geri kalanı neredeyse tamamen suyun altında kalan Allam nereye gittiklerini görmek için başını kaldırarak can havliyle kapının iki tarafını sıkı sıkı tutuyordu. Büyük bir korku içinde olduğunun tek işareti, sanki alabileceği bütün havayı almaya çalışıyormuş gibi kocaman açtığı ağzından çıkan hırıltılı nefes sesleriydi. Tekrar dua mırıldanmak aklına geldiği zaman küçük bir dalga ağzına çarpıyor ve birkaç dakika onu susturuyordu.

Talon akıntının gücünü hafife almıştı. Üstündeki giysiler suyun içinde çekiliyordu ve rotalarından sapmamak ve aynı zamanda alabora olmamak için mücadele etmesi gerekiyordu. Allam bata çıka ilerliyor ve nehrin kıyısındaki birinin dikkatini çekmek gibi tatsız bir olaya neden olacak kadar patırtı çıkartıyordu.

Talon dosdoğru karşıya ulaşmayı umarak ayaklarını kuvvetle vuruyordu fakat akıntı onları tahmin ettiğinden çok daha büyük bir hızla nehrin aşağısına sürüklüyordu. Talon nehrin o kısmında kimsenin olmamasına çok sevlnmişti, zira eğer bir tekne geçseydi görülebilirlerdi ve hemen alarm verilirdi. Sadece nehrin

çeyrek mil kadar aşağısından küçük bir tekne geçmişti ancak içindeki insanlar içip eğlenmekle meşgul oldukları için etraflarındaki nehre dikkat bile etmemişlerdi. Yine de Talon Allam'ın başını, ikisi de çürük kapıya tutunurken sadece gözleri suyun dışında kalacak şekilde suyun içine itti.

Sanki saatlerdir suyun içindeydiler ve karşı kıyıya ulaşmak üzerelerken Talon iliklerine kadar üşümüştü. Talon taş kesilmiş olan Allam'ın sıkı sıkı tuttuğu kapıyı dikkatle kıyının, onları meraklı gözlerden gizleyecek ağaçlıklı bir kısmına doğru yöneltti.

Ayaklarının altında kıyının çamurunu hissedince büyük bir rahatlama duyarak salı sazların içine doğru itti. Çok yorgun olmasına rağmen kapıyı bırakması için Allam'ı kuvvetle çekerek suya atması gerekti, sonra sendeleyerek kuru sahile çıktılar. Orada konuşamayacak kadar bitkin halde, öylece yattılar. Talon gidip çizmelerini aldı ve soğuktan titreyerek yere serildi; iliklerine kadar donuyordu ve arkadaşı tek söz etmemiş olsa da onun da donduğundan emindi. Allam gözle görülür bir şekilde titreyerek kuru çamurun üstünde sırılsıklam bir çıkının üstünde yatıyordu.

Sonunda Talon doğrularak etrafa bakındı. Doğu ufku hafif aydınlanmıştı. Gitme zamanı gelmişti. Ayağa kalktı ve sendeleyerek sazların arasından bayırı tırmanarak nehirden biraz uzaklaştılar. Çizmelerine dolan suyu boşaltmak için yere otururak nehrin karşı kıyısında tünemiş olan uzaktaki kalenin karanlık meşum siluetine baktı. Şimdilik alarm verilmemiş gibi görünüyordu fakat bu durum her an değişebilirdi. Etraflarını saran gecenin içinde pek az ses vardı: bir köpeğin uzaktan gelen havlaması ile ağaçların içinde bir yerden gelen bir karganın huzursuz gaklama sesi dışında ortalık süt limandı. Talon iki gardiyanın ortada görünmediği anlaşılana ve diğerleri adamları aramaya başlayana kadar daha birkaç saat geçeceğini tahmin ediyordu.

"Hadi, Allam, acele etmeliyiz," dedi.

"Sana bir kez daha borçlandım, dostum. Allah kıyamet günü sana karşı iyi olsun," dedi Allam alçak bir sesle.

"Bana daha sonra teşekkür edebilirsin, gün ışığında görünmememiz lazım, yoksa insanlar bizi hatırlar." Talon ısınmaya çalışarak hızlı bir tempoyla yürümeye koyuldu.

"Halkının nerede kamp kurduğunu söylemiştin?" diye sordu Allam'a.

"Şehrin güneyinde, buraya çok yakın, Süleyman," dedi arkadaşı, etrafına bakındıktan sonra.

Halife azametle çekildi istirahata
Göğsünde devinen dev dalga pek azgın olsa da;
Ve akşamın parıldayan yıldızları ortaya çıkmış
Ve uzun minarenin gölgesi koyulaşmış,
Ve oda sakin olsa da, o henüz uyumamakta.

Thomas. W. Wood

Bölüm 23

Sığınak

Çok yakın oldukları için bir bakmaya karar verdiler. Bu, şehrin büyük surlarının etrafında konuşlanmış olan pek çok kamptan biriydi. Günün ilk ışıkları doğu ufkunu aydınlatır ve palmiyelerin tepelerini altın rengine büründürürken kampa yaklaştılar. Talon kaledekiler onların ortadan kaybolduğunu keşfeder etmez ilk olarak bu kamp yerine bakmaya geleceklerini biliyordu; o zamana kadar oradan olabildiğince uzaklaşmış olmak istiyordu. Peşlerine düşeceklerdi, bundan emindi.

Fakat tatsız bir sürprizle karşılaştılar. Allam'ın grubundaki insanlar ve develer gitmişti. Hayal kırıklığına uğrayan Allam çaresizlik içinde bir hata yapıp yapmadığını görmek için etrafına bakındı. Talon da kamptan geri kalanlara bakıyordu. Orada daha önce birilerinin kaldığına dair işaretler vardı: her tarafta sönmüş ateşler ve deve dışkıları görülüyordu. Toprağın üstünde birkaç paçavra bile vardı ama küçük fakat zengin bir kervanın orada haftalarca kaldığını gösteren başka pek bir şey yoktu.

Sonunda iki adam durum değerlendirmesi yapmak için sönmüş ateşlerden birinin küllerinin yanında çömeldiler.

"Şehre geri dönmeliyiz," dedi Talon.

"Sen deli misin?" dedi Allam, inanamıyormuş gibi. "Peygamber adına, delisin sen!" Gözlerini kocaman açmış, Talon'a bakıyordu.

"Burada kalırsak yakalanırız, çünkü mutlaka buraya geleceklerdir, dostum," dedi Talon sakince. İpi arkalarında bırakmamış olmayı diliyordu. "Dışarıda bizi destekleyecek hiçbir şeyimiz yok, oysa şehirde param var, yiyecek, hatta belki bir tekne bile alabiliriz."

"Şehre nasıl girmeyi öneriyorsun?" diye sordu Allam, merakı Talon'a bir kez daha delirdiğini ve onun bu planıyla hiçbir işi olmadığını söyleme arzusuna baskın gelerek.

"Sabahleyin sokağa çıkma yasağı yüzünden geceyi kapıların yanında geçirmiş olan pek çok insan olacaktır. Kapılar açıldığı zaman onların arasına karışıp şehre gireceğiz. Umarım, o zamana dek alarm verilmez. Acele etmeliyiz, çünkü kapılar şafakta açılıyor."

Allam'a dönüp bir bakış bile atmadan, sökmekte olan şafağın ışığında hayal meyal görebildikleri uzaktaki kapıya doğru koşmaya başladı. Kapıda, ilk namazlarını camilerde kılmaya giden zengin tüccarlardan tutun da keçileri ve koyunları giden köylülere kadar bayağı bir kalabalık bekliyordu. Çiftliklerden gelen ürünlerin yüklendiği develer ve hatta dilenciler de vardı.

Talon'la Allam aceleyle bu küçük kalabalığa doğru giderken şehrin içinden gelen ilk ezan sesi de duyuldu. Bu uzun ezgiye şehrin diğer minareleri de katılınca sanki bütün şehir Tanrı'nın sözlerini müminlere ileterek onları günün ilk ibadetine çağırıyormuş gibi geliyordu. Kapıdakilerden bazıları namaza başladı ama kapının arkasında bir hareketlenme olunca aceleyle ibadetlerine son verdiler. Ve sonra ağır kapılar açılmaya başladı. Ağır kapının kanatları beş asker tarafından itilerek açılıp duvara çarpıldı.

Talon onlardan biriymiş gibi yaparak Allam'la birlikte çoban-

ların sırasına katıldı; koyunlarla keçilerin idaresi zordu ve çobanlar yardıma açıktı. Talon rahatlayarak nehrin zindanda geçirdikleri zamandan kalan kirin ve kanın büyük kısmını temizlemiş olduğunu gördü. Kimse pis kokan keçileri ve koyunları güderek kapıdan geçen üstü başı perişan bu iki adama dikkat etmedi.

Talon çabucak arkaya bir göz attı ve sonra Allam'ı karanlık bir dar sokağa çekerek hızla Daran'la bütün varlığını bırakmış olduğu sokağa doğru yöneldi. Yolda aceleyle ibadet etmeye veya başka bir yerlere giden birkaç erkenci kuş vardı. Mollaların çağrısı hâlâ bütün sessiz şehri kaplıyordu. İlk eve ulaştıkları anda köpekler onlara havlamaya başladı. Talon onları incelemeye gelen en cesurlarına kılıcını sallamak dışında köpekleri görmezden geldi.

Kimse onlara dikkat etmedi, onun için hiç engellenmeden yollarına devam edebildiler. Ancak daha saygın evlere yaklaştıkları zaman daha çok insanla karşılaşmaya başladılar. Bunların çoğu hâlâ görev başında olan gece bekçileriydi. Bazen bir ücret karşılığı sokakları temizleyen veya evlerin hizmetkârlarından çöpleri toplayan fakir insanlar vardı.

Talon pansiyonun bulunduğu bölgeye yaklaştığını anladı. Durup etrafa bakındı; sokaklar sessizdi. Sürekli sokaklarda dolaşan devriyeler bile daha boy göstermemişti. Sabahın erken saati çoğu insanın en derin uyuduğu zamandı. Yine de Talon kaygılıydı. Eğer pansiyonu bulmuşlarsa işleri bitikti.

Ne var ki kaygılanmasına gerek yoktu, zira sokağa vardıklarında her taraf sessizdi. Çok dikkatle ve gölgelerin arasında kalmaya çalışarak tanıdık avluya açılan kapıya geldiler. Talon sessizce kapıyı yokladı ve içeriden sürgülü olduğunu gördü. İçeride bir hareket olup olmadığını görmek için kapıyı dinledi. Ama ev sahibesi geç vakte kadar uyurdu, tabii ev halkı da öyle.

"Şimdi ne yapacağız?" diye fısıldadı Allam, endişeli bir sesle. Artık ikisi de tükenmek üzereydi fakat hâlâ arzuladıkları sığınağa ulaşamamışlardı.

Talon hızla etrafına bakındıktan sonra başını kaldırıp avlunun

duvarına baktı. "Beni kaldırabilir misin? Duvara çıkmama yetecek kadar?" diye fısıldadı.

Allam yanıt olarak duvara gidip ona yaslanarak ellerini birleştirip uzattı. "Gel, dostum, şu duvara çık, yoksa ikimiz de biteriz."

Talon hemen uzatılan ellerin üstüne basıp duvarın tepesine atladı. Bir elini duvarın öteki tarafına ancak atabildi ama sonra kendini yukarı çekemeyecek kadar yorgun olduğundan orada öylece asılı kaldı. Allam altına geldi ve ayaklarını yukarıya doğru iterek öteki eliyle de duvarı tutmasına yardım etmeye çalıştı; Talon bitkin bedenini duvarın üstüne çektikten sonra nefesini kontrol etmeye çalışarak orada öylece yatarak aşağıdaki avluyu inceledi.

Her taraf sessizdi. Talon duvardan aşağı kayarak beceriksizce yere indi. Bir alarm işareti bekledi ama hiçbir şey duyulmadı. Dikkatle kapıya doğru ilerleyerek sürgüyü kaldırdı. Kapı açılırken Allam içeri süzüldü ve arkadan kapıyı tekrar kapattılar. Birlikte gölgelerin arasında çömeldiler ve yine harekete geçen insan sesleri duymayı bekleyerek etrafı dinlediler.

Sonunda Talon ayağa kalktı ve kendi tuttuğu odalara çıkan merdivene doğru ilerledi. Merdivenin tepesine geldiklerinde Talon kapıyı itti. Kapı içeriden sürgülenmişti ama bir tıkırtı sesi çıktı. Odadan hafif bir ses geldi. Talon şansını deneyerek kapıyı çaldı. Bu sefer içeriden bir ayak sürüme sesi geldi ve Daran'ın kim olduklarını soran sesi duyuldu.

"Benim, Süleyman. Aç kapıyı, Daran."

Heyecanlı boğuk bir çığlık duyuldu, kapı ardına kadar açıldı ve Daran ağzı açık halde karşısında duran pislik içindeki iki adama bakakaldı. Talon büyük bir rahatlama hissetti. Oğlan emniyetteydi, bu da şimdilik onların da emniyette olduğu anlamına geliyordu.

"Efendim, nerelerdeydin? Berbat görünüyorsun. Allah'a şükür yaşıyorsun. Seni esir aldıklarını duydum. Seni bir daha canlı

görmeyi beklemiyordum...ben...ben nereye gideceğimi ya da ne yapacağımı bilemedim, onun için de burada kaldım." Çocuk gözyaşları içinde karma karışık konuşuyordu.

Talon oğlana sarılarak, "Büyük Allah'ım, iyi ki seni burada emniyette tutmuş," dedi. "Ben iyiyim, bu da bir süre bizimle kalacak olan dostum Allam ibn Muhammed Halil. Kısa bir süre için güvendeyiz ama bu pek uzun sürmeyecek."

Daran Talon'dan geri çekildi ve bumunu buruşturarak yüzünü astı. "Efendi Talon, neredeydin bilmiyorum ama yıkanmaya ihtiyacın var. Hemen bunun icabına bakacağım. Ayrıca...sakalını da düzeltmelisin." Allam'a bakarak öne eğildi. "Eğer efendim dostu olduğunuzu söylüyorsa o zaman sizin hizmetkârınızım."

Allam kafası karışmış gibi görünüyordu. "İsminin Süleyman olduğunu sanıyordum," dedi Talon'a sorgulayıcı bir tavırla.

"Sana hayatımı emanet edebileceğimden emin olana dek bu şansı göze alamazdım, dostum."

Allam düşünceli bir şekilde başını salladı ve sonra saygılı bir tavırla Daran'ın önünde eğilerek güldü. "Biraz macera yaşadık, genç Daran. Davetini kabul ediyorum fakat çok yorgunuz ve her şeyden evvel biraz uyumamız gerekiyor. Burası güvenli mi?" diye sordu Talon'la oğlana.

Talon Daran'a bakarak onu omuzlarından tuttu. "Ben ortadan kaybolduktan sonra hiç ziyaretçin oldu mu, Daran?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Hayır, efendim, bir kişi bile gelmedi. Evin hanımı kendi konağında kalıyor ve durmadan ağladığını duyuyorum. Ben kaldım, çünkü seni tutuklayanların bu yeri bilmeyebileceğini düşündüm. Hizmetçi kızlardan biri bana senin yakalandığını ve Abdullah'ın öldüğünü haber verdi. Bana ortalık yatışana kadar göze batmamamı, sonra da buradan gitmemi söyledi. Sokaklarda dolaşmamayı tercih ettim, çünkü biri beni tanıyabilir ve seninle ve Abdullah'la birlikte olduğumu hatırlayabilirdi, Allah onun ruhuna rahmet etsin."

Talon çocuğun omuzlarından sertçe tuttu. "İyi yapmışsın, genç dostum. Yargı günü geldiğinde Abdullah'ın ruhuna merhamet edileceğine eminim. O iyi bir adamdı ve ikimizin de iyi bir arkadaşıydı. Allah günahlarını bağışlasın."

"Şimdi, biz açız ve uyumamız gerek. Bize yiyecek bir şeyler bulabilir misin?"

Daran bumunu kolunun yeniyle silerek heyecanla başını salladı. "Biraz peynirim, keçi sütüm ve mercimekle biraz barbari var. Soğuk; şimdilik bu kadarı yeter mi, efendim?" diye sordu hevesle.

"Gürültü ve gevezelik ederek ev halkını uyandırmak istemeyiz," dedi Talon, Daran'ın önlerine koyduğu yiyecekleri iştahla mideye indirirken. Bu yiyecekler hapishanenin iğrenç yemeklerinden sonra mükemmel görünüyordu. "Onun için etrafta dolanmamalı ve dikkatle bundan sonra atacağımız adımları planlamalıyız."

Allam çarpık bir gülümsemeyle, "Eğer o iğrenç bulaşık suyuna daha fazla dayanmak zorunda kalsaydım seve seve cellâdın yanına gitmeye razı olurdum," dedi.

Aç kurtlar gibi hepsini mideye indirdikten sonra Talon kendi yatak odasına gitti ve Allam'a da salonda üstünde uyuyacağı bir yaygı verildi.

Talon başını yastığa koyduğunu bile hatırlamıyordu. Kendini yatağa atar atmaz uykuya daldı.

Daran ortalığı temizledikten sonra efendisinin odasına giderek Talon'un üstündeki paçavraları giysilerini çıkartıp bir köşeye attı ve sonra üstüne bir örtü alıp yatağın ayakucunda halının üstüne kıvrıldı. Ev halkı uyumaya devam ediyordu.

Talon dudaklarının ucunda bir çığlıkla ter ve panik içinde uyandı. Rüyasında Kör Göz'ün odasına geldiğini ve öldürüldüğü için cezalandırılmasını istediğini görmüştü. Böğründeki kocaman yarayı göstererek ödemeler hakkında yakınıyor, mavimsi kör gözü suçlarcasına dikkatle Talon'a bakıyordu.

Talon yuvarlanıp yataktan kalktı, sersem gibi duvarlara ve odadaki eşyalara baktı. Sonra tekrar uzanarak içinde bulundukları durumu değerlendirdi. Hava aydınlıkken gitmek söz konusu değildi, zira şimdiye kadar kaçtıkları haberinin yayılmış olduğundan emindi. Daran'ın onun için bırakmış olduğu bir leğende berelenmiş yüzünü yıkarken ne yapmaları gerektiğini düşündü. Oğlan diğer odada kahvaltı hazırlıyordu.

Talon sessizce yatak odasından çıktığında Allam hâlâ uyuyordu. Talon çocuğa, "Bütün gün burada kalacağız ve gece buradan ayrılıyoruz, Daran," dedi. "Senin bir tekne bulmanı istiyorum, üçümüzü zamanı geldiğinde buradan götürecek kadar iyi bir tekne olsun. Denize açılacak bir tekne lazım, çünkü Arap denizine gitmeliyiz. Böyle bir tekne bulabilir misin?"

Daran başıyla onayladı. "Belki, Talon, ama ben teknelerden pek anlamam."

"Eğer uzun bir direği ve uzun, dar, yüksek bir kıçı varsa ve uzunluğu on metreden fazlaysa muhtemelen işimize yarayacaktır, Daran."

"İstediğini yapacağım, Talon. İnşallah, doğru tekneyi seçerim," dedi oğlan, sonra hınzır bir tavırla sordu, "Evin hanımı seni sorarsa ne diyeyim?"

Talon yalandan çocuğun başına vuracakmış gibi yaptı. Daran hızla başını yana çekerek sırıttı ama sonra ciddi bir sesle, "Korkma, efendim," diye fısıldadı. "O burada olduğunu öğrenmeyecek... En azından benden değil!" Talon da gülümsedi ve oğlanın kafasına bir daha vurdu. Allam'ın bitkin uykusundan uyanmasını beklerken dostça bir sessizlik içinde ekmek yediler ve biraz pilav kaşıkladılar.

Talon yeni dostunu ayağına vurarak uyandırdığında Daran gitmişti bile. Allam tükürükler saçarak bir şeyler geveledi ve eliyle silahını aranarak uyandı; gözlerinde korku vardı. Sonra başında durmuş sırıtan ve hançerini ondan uzakta tutan Talon'u gördü.

"Kalkma zamanı, dostum, bizi pek hoş karşılamayan bu şehirden nasıl kaçacağımızı planlamalıyız," dedi Talon alçak bir sesle.

Allam kirli yüzünü ve sakalını yıkarken Talon da durumlarını açıklamaya koyuldu. "Eğer buraya geldiğimizi düşünürlerse büyük ihtimalle bu şehirde kısılıp kalırız."

Allam başını sallayarak onayladı. "Buraya gelmek delilikti... mutlaka yakalanıp idam edileceğiz. Daha şimdiden cellâdın kılıcının ucunu sırtımda hissedebiliyorum!" Asık bir suratla Talon'a baktı, beriki elinde olmadan güldü.

"Belki cellâdı şimdi bile kandırabiliriz. Dinle, kapılardan çıkamayız; at veya deve üstünde şehirden ayrılmak isteyen herkesin üstü aranıp sorgulanacaktır. Buradan tek çıkış yolu tekneyle gitmek, o zaman bile zor olacak, zira hâlâ surları aşmamız gerekecek."

"Ben seni meydanda, yaratıcımızla buluşmaya giderken göreceğim, Süleyman veya Talon, her kimsen; bence bu sefer kapana kısıldık."

"Senin Allah'ın merhametine inancın yok mu?" dedi Talon sertçe. "O şimdiye kadar düşmanlarımızın değil, bizim yanımızdaydı!"

Allam yüzünü kuruladı. "Fakat onun inayetine bu kadar uzun süre bel bağlamak olmaz. Şimdiye kadar yüzümüze güldü fakat tıpkı kapana kısılmış fareler gibi bize sırtını dönmeden önce bizimle oynuyor da olabilir."

"Allam, ben senin bir savaşçı olduğunu sanmıştım! Bu saçmalık da ne? Sence de kendi aklımıza güvenmemiz daha iyi olmaz mı? Senin korkak biri olduğunu sanmıyorum, dostum."

Allam galeyana geldi. Sırtını dikleştirdi ve sağ eliyle Talon'un hâlâ elinde tutmakta olduğu bıçağını aradı. "Kimse Allam'a korkak diyemez! Sen bile!" dedi öfkeyle.

"Çok doğru, dostum. Sana korkak demeyeceğim. Fakat eğer kalkışacağımız bu işte başarılı olacaksak kendine ve bana

güvenmen lazım. Allah'tan bir mani gelmezse, bu işi kendimiz halletmeliyiz. Şimdi dinle beni."

Sakinleşen Allam kahvaltısının geri kalanını bitirirken Talon planını açıkladı.

Sonra, uyanıp dışarıda sellerin tahrip ettiği avluda bütün sabah günlük işleri yapan ev halkını dinleyerek güçlerini toplamak için biraz daha dinlendiler. Hâlâ mahalledeki yıkılan ve un ufak olan evleri ve duvarları onarmak için yapılacak çok iş vardı; bahardaki şiddetli seller bütün şehre büyük bir zarar vermişti.

Bir ara kapı tıkırdatılarak biri Daran'ın ismini seslenince iki adam da yerlerinden fırlayıp nefeslerini tutarak silahlarına sarıldılar. Neyse ki hizmetkâr veya her kimse fazla oyalanmadan sabırsızca bir küfür savurup uzaklaştı.

Sabahın ilerleyen vaktinde iki adam merdiveni çıkan ayak sesleri duydular ve kapı Daran'la kararlaştırdıkları gibi şifreli olarak çalındı. Talon ihtiyatla kapıyı aralayınca Daran hemen loş odanın içine süzüldü. Her halinden çok heyecanlı olduğu belliydi.

"Dün gece veya bu sabah iki adamın kaleden kaçtığı haberi bütün şehre yayılmış!" dedi bir solukta, Talon ona neler olduğunu sorunca.

"Kötü şöhretli 'Şahin' lakaplı bir casusla Ummanlı başka bir casusun gardiyanları öldürüp sırra kadem bastıklarını söylüyorlar!"

Talon'a döndü. "Şahin kim, efendim?"

"Kim olduğunu boş ver, Daran. Başka neler duydun?" Talon bu haberi dinlerken gözlerini kocaman açarak ona bakmakta olan Allam'a bir göz attı.

"Kafam karıştı, efendim, ama bir de bugün bir kutlama olduğunu, çünkü Halifenin bir süre evvel ele geçirilen kâfirlerin, mahkûm İsmaililerin idam edilmesini buyurduğunu söylediler."

"Mahkûm İsmaililer mi? Ne demek istiyorsun?" diye sordu Talon, şaşırarak.

"Fedailerin, İran'dan gelen İsmailililerin veziri öldürmeye teşebbüs ettiğini söylüyorlar. Onlar hakkında bilgin var mı, Talon?"

"Hayır, sokaklarda neler konuşuyorlar? Allam, sen onlar hakkında bir şey biliyor musun?"

"Onları duymuştum, Talon. Görünmez olabildikleri ve seçtikleri herkesi öldürebildikleri için çok ürkütücü insanlar bunlar. Herkes korkar onlardan, Allah onları sonsuza dek lanetlesin!"

Daran artık havaya girmişti. "İsmailililerin ve şehirdeki Şiilerin, ağırlıklı olarak da İranlıların halifeyi devirmek için komplo kurmaya çalıştıklarını ve bu insanların, halifeyi öldürmeyi planlayan başkalarına gözdağı vermek için şehir sakinlerinin arasından seçildiğini söylüyorlar."

"Peki, en başta halifeyi öldürmeye çalışanlara ne olmuş?" diye sordu Talon. Ama yanıtı zaten biliyordu.

"Onların ele geçirilmektense kendilerini öldürmeyi tercih ettikleri söyleniyor, Süleyman; onlar ölümden korkmuyorlar," dedi Allam.

Talon başını salladı ama bir şey demedi. Bu yararlı bir bilgi olabilirdi. İdam edilecek olan zavallılara acıdı. Onlar, İsmailileri ve diğer Şii mezhepleri kâfir olarak gören ve her zaman erdemli Sünnileri öldürmek için komplo kurduklarından şüphelenen baskıcı bir rejimin kurbanlarıydılar ama Talon bu konuda hiçbir şey yapamazdı. O sadece, zaman içinde gittikçe daha sertleşen ve sonu gelmeyen mezhep çatışmalarına bulaşmadan şehirden uzaklaşmak istiyordu.

Hatta Şiilerin kerpiçten şehrin büyük kısmını mahveden geçen bahardaki sellere neden olmakla bile suçlandığını duymuştu. Suni vatandaşlar ayaklanmıştı. Onlar gibi perişan edilen Yahudi topluluğuyla aralarında hiç ayrım yapmadan Şii ve İsmailililerin oturduğu bölgelerdeki evleri yakmışlardı. Şehrin içindeki ve etrafındaki pek çok onarım görmemiş kanalın yol açtığı bu büyük zarardan dolayı suçlanan pek çok masum insan ölmüştü.

Bunları düşünen Talon Daran'a döndü. "Şehre giren ve çıkan pek çok kanal var. Surların altındaki giriş yerlerini gözetliyorlar mı?"

"Gidip öğrenebilirim, efendim."

Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünen Talon oğlana şehrin nehir tarafına en yakın kanalı bulması talimatını vererek tekrar dışarı yolladı. Aslında Dicle nehri şehrin kuzeyini ve doğusunu çeviriyordu, onun için oralarda nehre açılan pek çok kanal olması mümkündü. Çocuğa ayrıca fark ettirmeden dört günlük yiyecek almasını da tembihledi.

Talon'un aklından evin hanımına iyi olduğunu bildirmek geçti ama sonra kendini bunu bir daha düşünmeye zorladı. Hizmetkârları bunu kesin öğrenirdi ve o zaman da ev halkından birinin baştan çıkarak onlara ihanet etme riski vardı. Bunu göze alamazdı.

Çocuk geri döndüğünde gün bayağı ilerlemişti. O zamana dek iki adam alarm verdirmeden şehri nasıl terk edeceklerini bütün detaylarıyla konuşmuşlardı.

Oğlan içeri girdiğinde yine heyecan içindeydi. "Efendim, şehrin merkezinde, halifenin sarayının kapısının hemen önündeki büyük meydanda kalabalık toplanıyor. Bir çok Şii olduğunu ve onların İsmaililerle Şiilerin idam edilecek olmasına çok öfkelendiğini ve bu gece idam sırasında pek çok birliğin görev başında olacağını duydum."

"Bu gece de tam böyle bir kargaşaya ihtiyacımız olabilir," dedi Allam.

Gökyüzünü, yeryüzünü ve denizleri yaratana,
Bedenim yakında ölmesi gerektiği
Ve ertesi öğlen yemek yemek için bir Baş istediği için,
Damarlarım açılmaya başladığı zaman, bir hamlede
Koy ruhumun üstüne ebedi bir Baş.

Sör Walter Raleigh

Bölüm 24

Bir Tekne

Hiç not bırakılmayacaktı; gecenin içinde hırsızlar gibi sessizce sıvışacaklardı. Kılıçlarını gerektiği zaman kolayca çekip çıkartacakları dürülmüş örtülerin içine saklamışlardı fakat bıçaklarını kılıflarının içinde taşıyorlardı. Daran da bir bıçak ve ayrıca ata bindiği zaman kullandığı uyluğundaki kesede de Talon'un yayını taşıyordu. Develer de dâhil olmak üzere başka her şeyi evin hanımına bırakıyorlardı. Her biri fakir çöl Arapları gibi giyinmişti ama üstlerinde onları soğuktan ve çölün kumundan koruyacak olan bir de harmani vardı.

Talon şimdi giysilerinin arasına sokuşturduğu küçük bir çantada üstünde taşıdığı altınları Allam'ın görmemesine dikkat etmişti. Daran'ın kayıtsız şartsız ona sadık olduğunu biliyordu, onun için çocuğun ona ihanet etmesinden endişelenmiyordu.

Hizmetkârların evin başka bir tarafında birtakım işlerle meşgul olmasını beklediler, sonra sessizce odadan dışarı süzüldüler. Kendilerininkine bitişik düz bir duvar boyunca koşup, sonra da yerleşkenin kapısında bekleyen yaşlı adama görünmeden bir yapı iskelesinden ıssız sokağa inmeleri zor olmadı.

Hızlı adımlarla ilerleyerek, idamların gerçekleşeceği büyük meydana giden insan selinin arasına karıştılar. Talon'un bunu izlemek için kalmaya hiç niyeti yoktu ama hedeflerine gitmek için aralarından veya meydanın yanından geçmeleri gerekiyordu. Talon şehirden fark edilmeden ayrılmalarını sağlayacak dikkat dağıtıcı bir şeyin olmasını istiyordu. Bir ayaklanma çok işe yarardı.

Hemen meydana doğru akan insanların arasına karıştılar. Sahiplerinin ne istediğine aldırmadan kendi hızlarında salına salına ilerleyen develer de vardı. Bu gece pek keçi veya koyun yoktu ama insan çoktu. Aceleyle ilerlerken Talon insanların ne konuştuğuna kulak verdi. Bunun olağanüstü bir heyecan yarattığı belliydi, zira kâfirlerin böyle kitle halinde idamı pek sık olmazdı ve bu kesinlikle herkes için bir eğlenceydi.

Yan sokaklarda ilerleyerek, iç kapılardan halifenin sarayının kapısına götüren ana caddeye doğru yaklaşırken kalabalık iyice arttı. İnsanların uzun sopalann üstünde taşıdığı meşaleler yüzleri ve kadınların sarkarak aşağıdaki kalabalığı izlediği etraftaki evleri aydınlatıyordu.

Zaman zaman arkadan bir bağınş duyuluyor ve bir atlı insanları etrafa dağıtarak kalabalığı yarıp geçiyordu. Böyle zamanlarda Talon'la Allam dikkatle başlarını öne eğiyor ve kalabalığın içine çekiliyorlardı. Tam onları meydanın nehir tarafına çıkaracak olan bir kavşağa yaklaşmışlardı ki ileriden bir çığlık sesi geldi.

"İdamlar başladı," diye fısıldadı Allam. "Kalabalık kontrolden çıkmadan meydanı geçip nehre inmeliyiz."

Talon onu duydu ama bir şey demedi. Şimdi onları sıkıştıran ve bazıları hiç de hoş kokmayan heyecanlı insanlardan oluşan bir kalabalığın içinde sürükleniyorlardı. Sonra meydanın kenarına gelince mızraklı askerler tarafından durduruldular. Sahnelenmekte olan bu tüyler ürpertici gösteriye rağmen etrafta bir şölen havası vardı.

Askerler ortada yer alan sahneye fazla yaklaşılmasını önlemek için meydanı dar bir çembere almışlardı. Mızraklarını

önlerinde çaprazlama koymuş, kalabalığa dönük bir şekilde duruyorlardı. Piyadelerin oluşturduğu çemberin içinde süvariler vardı, besbelli sorun çıkmasını önlemek için bekliyorlardı. Gördükleri Talon'un hoşuna gitmedi; o noktada meydanı geçemezlerdi. Başka bir yol bulmak için etrafına bakındı ve koluyla Allam'ı dürttü.

"Güneye gidelim; oradan caddeyi geçebiliriz." Kalabalığın üstünden işaret etti. Allam başıyla onayladı ve küfürlere ve çirkin bakışlara aldırmadan kalabalığı yararak o tarafa doğru ilerledi. Talon Daran'ı omzundan tutmuş ve Allam'ın arkasından iterek önüne almıştı.

Talon sağ tarafta, meydanın ortasına yakın bir yerde mahkûma benzeyen birbirine sokulmuş halde diz çökmüş insanlar gördü, onların sağında, meydanın tam ortasında ise besbelli cellât olan çam yarması gibi üç adam vardı. Bu tüyler ürperten olayı izleyen kalabalıktan bir kükreme daha yükseldi.

Talon, adamların uzun kılıçlarını havaya kaldırmış halde beklediği yere doğru sürüklenirken çırpınan talihsiz bir mahkûmun çığlığını duydu. Askerler birbirlerine sokulmuş mahkûmların arasından birini ve sonra bir başkasını daha sürükleyerek hayatlarının sona ereceği yere götürdüler.

Adamlara orada diz çöktürdüler ve kalabalığa dönük halde kolları arkalarından bağlandı. Cellâtlardan biri harekete hazır bir halde kurbanının başında durdu ve kılıcının ucunu adamın sırtına sapladı. Acıdan nefesi kesilen mahkûm başını havaya kaldırdı. Kılıç neredeyse kendiliğinden aşağı inip başı kesti. Kurbanın başı omuzlarından ayrılarak zıpladı ve kasılan bedeni kumun üstüne kan pompalayarak devrilip düştü. Başı birkaç adım zıplayarak bir kenara yuvarlandı. Yüzü koyun duran bedenden hâlâ kan boşalırken cellât uzanıp iri eliyle başı alarak havaya kaldırdı. Kalabalık bağırarak tezahürat yaptı. Ustaca gerçekleştirilen bir idam hayranlık uyandırmalıydı, ayrıca eğlencenin tadını çıkartıyorlardı. Talon bu şartlar altında şanssız mahkûmun işinin nazikçe bitirildiğini, çünkü bundan çok daha kötü olabileceğini düşündü.

Oysa ondan sonraki mahkûm hareketsiz kaldığı sürece idamının temiz bir şekilde gerçekleşeceğini anlayamamıştı. Yerinde durmaya zorlanan adam bağırıp çağırarak dehşet içinde feryat etti. Sonra cellâdı kılıcı gövdesine saplamasına rağmen adam öne eğildi. Bu hareket kılıcın adamın başını tam olarak kesmediği anlamına geliyordu ve adam azap içinde feryat ederek öne düştü. Bundan hiç hoşlanmayan kalabalık kükreyerek sanki azarlanmış gibi görünen beceriksiz cellâda açık saçık küfürler savurdu. Eğer işini düzgün yapmazsa o da mahkûmların arasına katılabilirdi. İnsanlar işini hemen doğru düzgün yapması için bağırıyordu!

Bundan sonra daha tüyler ürpertici bir idam gerçekleşti. Belini saran bir bez parçası dışında çıplak olan bir mahkûm kalabalığın önünde sürüklenerek çarmıha benzeyen bir iskelete kayışlarla bağlandı. Hareket edemeyen adam orada asılı dururken bir adam meydandaki kalabalığa bir duyuru okudu.

"Bu adam Batinilerin bir üyesi, en kutsal kişi olan Bağdat halifesinin hayatına kasteden bir Fedai. Cezası canlı canlı derisi yüzülerek verilecektir, sonra da derisi samanla doldurularak cümle âleme gösterilecektir. İdam başlasın!"

Duyuruyu okuyan ufak tefek adam sözlerini izleyen sessizlikte aceleyle uzaklaştı.

Ama sonra cellâtlardan biri mahkûma yaklaşarak bir bıçak çekti ve önce adamın sırtında, sonra da her iki böğründe derin bir yarık açtı. Mahkûm bütün arenadaki tek ses olan, acı bir ağıt gibi uzun bir çığlık atarak kendine geldi. Bir başka adam geldi ve ikisi birden çekerek mahkûmun sırtındaki eti yırttılar. Acıma bilmeyen cellâtlar derisini yüzmeye devam ederken mahkûm korkunç bir şekilde kasılıp sarsılarak ıstırabını dünyaya haykırdı. Tanık olduğu bu dehşeti beğenen kalabalıktan bir uluma sesi yükseldi.

Herkes kana susamış halde bu manzarayı izlediği için kimse gizlice meydanı geçen üç kişiye dikkat etmemişti. Ne Talon ne de diğer ikisi halife adına gerçekleştirilen bu feci olayı daha

fazla izlemek istememişti. Sonunda meydanı geçmiş ve kalabalığın sesinin uzaktan geldiği ana caddeye açılan dar bir sokağın köşesine sığınmışlardı. Orada durumlarını değerlendirmek ve bundan sonraki hareketlerine karar vermek için durdular.

Talon Daran'a yolu sorunca çocuk eliyle işaret etti.

"Orada şehrin hem iç hem de dış surlarının arasından geçen bir kanal var, Talon. Nehre ulaştığımızda bir tekne alabiliriz; kıyıda pek çok tekne var."

Talon başını salladı ve tam gitmek üzere dönecekti ki dikkatini bir şey çekti. Caddenin hemen yukarısında bir başka köşede, kalabalığın bir parçası olmadıkları belli olan birkaç adam gördü. Gruba dikkatle bakınca hepsinin elinde yay ve başka silahlar olduğunu fark etti. Yüzleri koyu renkli poşularla örtülüydü; yine de Talon onların meydanı izlediğini fakat bunu sanki bir şey bekliyormuş gibi farklı bir ilgiyle, daha yoğun ve biraz meşum bir ilgiyle yaptıklarını görebiliyordu.

Talon etrafına ve sokağa göz gezdirdi; başlarına kapüşon geçirmiş, silahlı başkalarını da gördü. Allam'la Daran'ı kollarından tutarak aceleyle fısıldadı, "Hemen gitmeliyiz! Her an bir bela çıkabilir!"

Açıklamak için oyalanmadan öne geçerek karanlık sokakta koşmaya başladı. Tam sokağın diğer tarafına çıkmışlardı ki ellerinde yay ve mızrak olan bir grup adamın koşarak onlara doğru geldiğini farkettiler. Talon arkadaşlarını gölgelerin arasına çekti ve adamların onları görmemesini umarak yüzünü gözlerine kadar örttü. Şanslıydılar; adamlar dikkatlerini kendi işlerine vermişti ve kaçakların olduğu tarafa bir göz bile atmadan aceleyle geçip gittiler.

Talon tekrar öne geçip önlerindeki kanal köprüsüne doğru koşmaya başladı. Kenardan koşarak nehrin kıyısının karanlığına dalıverdiler. Suda şehir kanallarında düzenli seferler yaparak yolcu taşıyan tekneler vardı. Etrafta kimsecikler yoktu, bu gece eğlence başka yerdeydi. Artık kalabalığın kükreme sesi derisi yüzülen talihsiz adamın içe işleyen feryatlarını bastırıyordu.

Aceleyle teknelerden birinin içine atlayıp suya ittiler. Sadece birkaç yüz metre sonra iç surların arasından geçecek bir tünelin içinde ilerlemek zorundaydılar. Kimliklerinin sorulmasını bekleyerek dikkatle yaklaştılar ama onlara seslenip orada ne işleri olduğunu soracak kimse yoktu, böylece tünelin karanlığına girdiler. Bir sırıkla iterek tünelin diğer ucundaki loş ışığa doğru ilerlediler. Surlar çok kalın ve tünel uzun ve rutubetliydi. Talon sırığı çamura bastırarak tekneyi itmek için ayakta dururken tavan neredeyse başına değecek gibi hissediyordu. Gözü dönmüş kalabalığın kükremesi onları tünelde de izledi fakat kısa sürede bir mırıltıya dönüşerek yerini teknenin pruvasına vuran suyun yumuşak sesiyle yarasaların ciyaklamasına bıraktı.

İlk engeli aştıkları için şükrederek açık havaya çıktılar fakat tam o sırada kıyıdaki bir asker bağırarak kenara çekip nereye gittiklerini açıklamalarını istedi. Aralarındaki kalın duvara rağmen bir kez daha kalabalığın uzaktan gelen sesini duydular. Talon'un yüreği sıkıştı. İki kaçağın aranmasına hâlâ devam ediliyordu. Vezir idamların onu hedefinden uzaklaştırmasına izin vermeyecekti. Talon da askere seslendi.

"Bir gece için bu kadar eğlence yeter; eve gidiyoruz."

"Eviniz nerede? Yüzlerinizi görmek istiyorum! Buraya gelin, yoksa oraya doğru bir mızrak geliyor!"

Talon haksızlığa uğramış gibi bir sesle, "Dur, geliyoruz!" diye seslendi.

"Sadece bir kişi var galiba, Süleyman," diye fısıldadı Allam.

"Başkalarına da hazırlıklı ol. Ben onu hallederim," diye fısıldadı Talon.

Tekneyi kenara çektiler ve Talon dışarı sıçrayarak elleri iki yanında askere doğru yaklaştı. "Namuslu bir vatandaş yaşlı babası ve oğluyla eve gidemeyecek mi artık?" dedi, şikâyetçi bir sesle.

"Seni görebileceğim yere gel, seni köpek dışkısı! Bu gece kanaldan geçen herkesi kontrol etmek için emir aldım."

Talon onu görmek için meşaleyi yukarı kaldırmış olan ada-

ma yaklaştı. Tam yanına geldiğinde elini kuşağına götürdü ve bıçağını çekerek tek bir hızlı hareketle adamı sol eliyle boğazından yakalayıp kalbinden bıçakladı. Asker meşaleyi düşürdü, kısacık bir an çırpındı, sonra yere yığılıverdi.

"Çabuk, hemen onu ortadan kaldırmalıyız!" diye fısıldadı Talon.

Diğer ikisi koşarak gelip ölü adamı tünelin yanındaki duvarın gölgesine sürüklemesine yardım ettiler.

"Bu kanalın bizi teknelerin bulunduğu nehre götürdüğünden emin misin?" diye sordu Talon Daran'a.

"Evet, efendim, surların hemen diğer yanında iskele boyunca dizilmiş pek çok tekne var. Oranında gözetlendiğinden eminim."

Tam o sırada kalabalığın gürültüsünden farklı bir ses duydular. Daha önce duydukları intikama susamış seslerden başka bir ses geliyordu şimdi. Talon bunun panik sesine benzediğine yemin edebilirdi. O zaman neler olduğunu anladı. Biraz önce görmüş olduğu adamlar büyük ihtimalle kendi insanlarına uygulanan bu zulmün öcünü almak isteyen ve en hassas anda kalabalığa saldırmış olan Şii veya İsmaili topluluğuna mensuptular.

"Acele hareket etmeliyiz," dedi Talon diğerlerine. "Bu gece Bağdat sokaklarında çok ölü olacak."

Onlara engel olmak isteyebilecek herhangi birini görmek için iki yanlarında yükselen kıyıyı gözleyerek karanlıkta kanal boyunca ilerlediler. Genellikle kanalın üstüne doğru uzanmış evler vardı ve oralardan geçerken içeride uyuyan birilerini uyandırmamak için çok sessiz oluyorlardı. Fakat Bağdatlıların büyük kısmı o gece iç surların içindeydi ve onları gören herhangi biri de muhtemelen hiç karışmak istemeyecekti.

Şimdi dış surlar karanlıkta belli belirsiz görünmeye başlamıştı ve şehirden çıkan tünelin girişinde meşaleler vardı. Talon orada yollarını kesebilecek kale kapısı gibi demir bir parmaklık olup olmadığını merak etti.

Tekneyi kıyının en karanlık kısmına doğru sürerek diğerlerine, "Burada ya yüzeceğiz veya suda yürüyeceğiz. Su derin değil; dipte yürüyüp başımızı yukarıda tutabiliriz," dedi.

İkisinden de bir yanıt gelmedi.

"Daran, sen bana tutunabilirsin. Sen de bu sırığı kullanabilirsin, Allam. Ama tekneyle geçemeyiz. Bunu anlıyorsunuz, değil mi?"

"Allah bizi korusun ama ben sudan korkuyorum!" diye fısıldadı Allam.

"O zaman bunu al, bu bir su tulumu. İçine hava üfle ve onu bir şamandıra gibi kullan," dedi Talon ve hemen kıyıdan suyun içine kaydı.

"Siz ikiniz geliyor musunuz?" diye fısıldadı aceleyle.

Daran inleyerek kıyıdan aşağı kayıp Talon'un sırtına bindi ve bir eliyle boynunu mengene gibi öyle bir sıktı ki neredeyse Talon'u boğacaktı. Bununla birlikte oğlanın hâlâ diğer eliyle yayı suyun üstünde tutacak basireti vardı. Duyduğu dehşete rağmen yayı ıslatmamasının hayati olduğunu biliyordu.

Üçü birden suyun içinde yürüye yüze tünelin girişinin bir yanına konmuş olan meşalelere doğru ilerlediler.

Gerçekten de meşalelerin yakınında adamlar vardı ama dikkatlerinin kanalda olmadığı çok belliydi. Onun yerine iç surların gerisinden gelen seslere ve surların tepesinde titreşen alevlerin kızıllığına odaklanmışlardı.

Üç kaçak birbirleriyle heyecanla konuşan adamların dikkatini çekmeden süzülüp geçtiler.

Bu zor bir tüneldi, zira nehirden gelen su duvarlara çarpıyordu ve Talon'un karşı koymakta zorlandığı hafif bir dip akıntısı vardı. Allam da paniklemiş gibi görünüyordu, ta ki Talon giysilerinden tutup onu çekene kadar.

Soğuktan titreyerek duvarın dış tarafındaki sıralı iskelelerden birinin yanında sudan çıktılar. Bu zor bir mücadeleydi fakat yukarıdaki platforma tırmanmayı başardılar ve solumaları düze-

lene dek orada yattılar. İliklerine kadar ıslanmış olsalar da kaçtıkları için çok sevinçliydiler.

"Allah'a şükür kurtulduk!" diye fısıldadı Allam minnetle.

Daran karanlıkta başını salladı. "Bugün bizi koruduğu için Tanrı'ya şükürler olsun!"

Talon doğruldu ve iskele boyunca sıralanmış olan feluccalara baktı. Seçim yapmak için çok fazlaydılar, onun için Daran'a hangisini gözüne kestirdiğini sordu.

Sırılsıklam olan çocuk ayağa kalkarak hemen yakında bağlı duran uzun, gösterişli bir tekneyi işaret etti. "Onu uzun bir süre izledim. Kaptanı İranlı galiba, Farsça konuşulduğunu duydum. Altı da tayfası var."

"O zaman bizim için zor olur, biz üç kişiyiz ve bu tekneyi kontrol edemeyiz. Daha küçüğünü bulmalıyız." dedi Talon.

İskelede durmuş aşağıdaki teknelere bakıyorlardı ki tünelin girişinden gürültüler geldi. Boğuk bir çığlık sesi duyuldu ve karanlığın içinden sırıkla itilen bir tekne çıktı. Teknede dört kişi vardı, onu içinde beş kişi olan bir başkası izliyordu ama başları dertte gibi görünüyordu. Dahası, Talon hepsinin Farsça konuştuğunu fark etti. Gergin ve korku içindeydiler ve yıldızların loş ışığında peşlerindeki bir şeyden kaçıyor gibi görünüyorlardı.

O sırada Talon arkadaki teknede birinin yerde yattığını ve yaralı gibi göründüğünü fark etti. Hiç düşünmeden adamlara Farsça seslendi. "Şehirde neler oluyor, Allah aşkına?"

Adamlar ona bakakaldılar. Sonra içlerinden biri yayını kaldırarak iskelede duran üçüne doğru nişan aldı.

"Ateş etmeyin! Biz dostuz ve size yardım edebiliriz," diye bağırdı Talon.

Her iki tekneden de kuşkulu nidalar yükseldi ve adamlar tekneyi yanaştırmaya başladılar.

"Eğer bize yardım etmek istiyorsanız, çabuk olsanız iyi olur! Şehirde arı kovanına çomak soktuk ve bizim bu tarafa geldiğimizi biliyorlar!" diye kısa bir açıklama yaptı içlerinden biri.

"Biz buradan bir tekne alacağız, siz de bize yardım edebilirsiniz," dedi Talon. Allam'a kılıcını, Daran'a da yayına bir ok takarak hazır tutmasını söyledi. Bu adamlardan emin olamazdı. Bir tekne çalıp arkalarında konuşacak kimseyi bırakmamanın kendi çıkarlarına daha uygun olduğunu düşünebilecek katillerdi onlar.

Adamların karanlık siluetleri şimdi iskelede ihtiyatla yaklaşıyordu ve tam Talon bu gölgelere güvenilip güvenilmeyeceğini merak ederken bir patırtı daha duyuldu; bu sefer sesler nehrin kıyısında üç yüz metre uzaktaki kapıdan geliyordu. Kapının bir kanadı açıldı ve dışarı askerler akın etti. Sonra surların üstünde onları göstererek bağıran insanlar belirdi. Yukarıdakilerden birkaçı aşağıya yanan meşaleler fırlattı ve kıyıya düşen meşaleler cızırdayarak sönmeye yüz tutsa da iskeledeki topluluğu aydınlatmaya yetti. Hemen ardından atılan oklar ve mızraklar iskelenin tahta döşemesine saplandı.

"Kaybedecek zamanımız yok!" diye bağırdı Talon. "İhtiyacımız olan tekne bu. Bizimle geliyor musunuz, yoksa kalıyor musunuz?"

İskelede karşılarında duran gölgelerin lideri yukarı, sonra da onlara doğru koşan birliklere baktı.

"Sizinle geliyoruz," dedi, kısaca.

Tek bir söz daha söylemeden, yaralıyı taşıyan iki kişi de dâhil olmak üzere hepsi Talon'un göstermiş olduğu feluccaya doğru koşarak hemen içine atladılar. Güvertede seslere uyanmış olan birkaç adam onlara karşı koyacak gibi oldu. Ama hemen apar topar suya atıldılar ve nehirde çıkardıkları su sesleri çığlıklarını çabucak boğdu.

Tekneyi iskeleye bağlayan ip hızlı bir kılıç darbesiyle kesildi ve adamlar güvertede buldukları sırıklarla tekneyi itip kıyıdan uzaklaştırmaya çalıştılar. Talon'la Allam yelkeni açmak için direğe gittiler. Kıyıdan uzaklaşırken diğerleri de yanlarına gelip yelkeni direğin tepesine çekmelerine yardım etti; yelken kıyıdan gelen hafif esintiyle kabardı.

İlk asker birliği ahşap iskeleye ulaştığı zaman kıyıdan kırk metre kadar uzaklaşmışlardı. İskelenin yüksekliği tekneye doğru cirit ve mızrak atan askerlere hafif bir avantaj sağlıyordu. Mızraklardan bazıları güverteye saplandı ama hiç birine isabet etmedi. Fakat sonra okçular gelip ıslık sesiyle oklarını atmaya başladılar ve ilk ok ahşaba saplanınca herkes kendine saklanacak bir yer buldu. Yabancılardan biri hıçkırarak, göğsüne saplanan bir okla öne düştü.

Talon aceleyle yayını Daran'dan alıp yaklaşık altmış metre uzakta toplanan iskeledeki kalabalığa nişan aldı. Oku fırlattı ve karşıdan acı dolu bir çığlık gelince memnun oldu. Gruptaki diğerleri de ok atmaya başladılar ama artık aradaki mesafe ortalama bir yay için fazla olduğu için pek başarılı olamadılar. Buna karşın Talon daha güçlü olan kendi yayıyla tamamen menzil dışına çıkana kadar birkaç adamı daha yere serdi.

Talon pek çok meşaleli adamın surların üstünde sıralandığını ve aradaki mesafeye ve karanlığa rağmen iskelenin üstünde bir başka teknenin yanında deli gibi bir faaliyet olduğunu görebiliyordu.

Bu tekne de iskeleden uzaklaşmaya başladı ve çabucak bir yelken açıldı. Talon'un kalbi sıkıştı. O teknedeki kalabalıkla baş edemezlerdi. Onlardan daha hızlı gitmek zorundaydılar.

Tüm dikkatini yelkene ve önünde uzanan nehre verdi. Hızla ana güverteden ikinci güverteye çıkarak orada duran yekeyi* aldı ve yerine yerleştirdi. Tekne hemen hevesle tepki verdi, ama fazla hevesle tepki vermişti, zira yelken çırparak rüzgârı kaybetti. Talon aceleyle yön değiştirdi ve yelken bir kez daha kabarıp şişti. Tekne ileri atıldı.

Onlarla birlikte tekneye binmiş olan adamlardan biri arka güvertede büyük yekenin yanında ayakta duran Talon'a yaklaştı. Talon adamın ona zarar verme niyetinde mi olduğunu merak etti fakat adam onun karşısında durarak peşlerinden gelen tekneye bir göz attı.

---

* *Teknelerde dümeni kullanabilmek için dümenin baş tarafına takılan kol.*

"Hızlı düşünerek hayatımızı kurtardın, bunun için teşekkür ederim. Allah senden razı olsun ama bunun nedenini anlamıyorum. Kimsiniz siz ve neden Bağdat'tan kaçıyorsunuz?"

Biraz daha yaklaşarak Talon'a dikkatle baktı. "Peygamber aşkına, galiba anlamaya başlıyorum! Yüzün...sanki çok kötü dayak yemişsin gibi görünüyor. Bütün gün sokaklarda kaleden iki adamın kaçtığı lafı dolaşıyordu. Onlar siz miydiniz?"

Talon ihtiyatlı bir tavırla, sessizce başıyla onayladı. Karşısında duran aşağı yukarı onun boyunda olan, sırım gibi, esnek vücutlu adamı inceledi. Bu bir savaşçıydı; güçlü önkollarında bunu ispatlayacak birkaç uzun yara vardı; sağ elindeki kılıcını rahatça taşıyordu. Esmer, ince yüzü ona Alamut'ta tanımış olduğu İsmailileri hatırlatıyordu. Ama onlar buradan çok uzaktaydılar. Belki yüzüncü defa bu insanların neden Bağdat'a geldiğini merak etti.

Talon adamın da sanki onlar hakkında daha karar vermemiş gibi dikkatle kendisini incelediğini ve hâlâ tehlikede olabileceklerini fark etti.

Sonra adam aniden bir kahkaha attı. "Kaleden kaçabilen herkes benim dostumdur!" dedi. "Bir gün bana bunu nasıl yaptığınızı anlatmalısın ama şimdi bu keçi pisliklerini geride bırakmalıyız, yoksa hepimiz kaleye geri döneceğiz! Bu tekneyi nasıl yürüteceğini biliyor musun?"

"Hayır, ama senin bildiğini umuyordum," dedi Talon, karşısındaki adama sırıtarak, adam da ona gülümsedi.

"Hayır, ben de bilmiyorum ama galiba teknede bunu bilen biri var. Behzat, kıçtaki kamarada bulduğumuz adamı getir."

Bir itiş kakış ve ciyaklama duyuldu, sonra merdivenin kenarında üç baş göründü. Ortadaki adam onu bütün kuvvetleriyle tutup sürükleyerek yukarı çıkarmaya çalışan iki adamla mücadele ediyordu.

Sonunda yukarı çıktılar ve adamı Talon'la yeni tanışının ayaklarının dibine fırlattılar. Güvertenin üstündeki adamın üs-

tünde pis bir gece giysisi vardı. Orta yaşlı ve göbekliydi. Kır bir sakalı vardı ama başının tepesi açılmaya başlamıştı. Güverteye fırlatıldığı zaman sarığı düşmüştü.

Talon'la konuşmuş olan adam yerde yüzükoyun yatan adamı ayağının ucuyla dürttü. "Bu tekneyi nasıl yüzdüreceğini biliyor musun?"

Güvertede yatan adam hiçbir şey demedi.

Adam onun yanına çömelerek sabırlı bir sesle bir kez daha konuştu. "Yekeyi tutan şu adamı görüyor musun? Evet mi? Pekala, eğer bana cevap vermezsen iki dakika içinde seni küçük parçalara ayırıp nehre atacak." Sonra ayağa kalktı ve kaburgalarına doğru bir tekme atarak yerdeki adamın soluğunu kesti.

"Evet, evet, tekneyi kullanabilirim! Bu benim...ben kaptanım."

"Ah, güzel, adam konuşabiliyormuş. Şimdi dinle beni, seni sakatat parçası, bu tekneyi Dicle'den denize çıkartacaksın ve eğer başarılı olursan tekneni sana geri bile verebiliriz."

"An...anlıyorum. Bunu sizin için yapacağım, efendim!" dedi adam tiz bir sesle.

"Allah öyle istiyor! Şimdi ayağa kalk ve arkaya bak. Oradaki tekneyi görüyor musun? Eğer bizi yakalarlarsa ölü bir adam olursun. Anlıyor musun?"

Talon karanlıkta adamın sakallı yüzünün sarardığını neredeyse görebiliyordu fakat adam başını sallayarak onayladı. Talon yekeyi ona verdi ve adamın geminin kontrolünü eline alışını izledi.

Sonra bütün konuşmayı yapan adam Talon'a döndü. "Galiba artık yoldaşız. Benim adım Hüseyin; seninki ne?"

"Benim ismim Süleyman; yardımın için minnettarım. Bence hiç birimiz bunu tek başına yapamazdı, onun için Yüce Allah da dâhil olmak üzere hepimiz birbirimize borçluyuz."

"Zamanı gelince hepimiz Allah'a şükrederiz ama şimdi sence peşimizdeki bu tekne konusunda ne yapmalıyız?"

Talon kıçtaki tırabzanın üstünden arkalarından gelen kalabalık tekneye baktı. Arayı kapatıyorlar gibi görünüyordu.

Aklına bir fikir geldi. Kaptana dönerek, "Bu teknede ateşimiz var mı?" diye sordu.

Kaptan ona sanki deliymiş gibi baktı. "Ateş mi? Bu teknede ateş falan yok."

"O zaman denize açılınca nasıl yemek pişiriyorsunuz?"

Talon hançerini çekip kaptanın koluna dayadı. "Seni konuşturmak için canını yakarım ama tekneyi idare edemeyeceğin kadar değil. Bu teknede ateş var mı?"

Adam Talon'un gözlerinin içine baktı ve blöf yapmadığını anladı. Yutkundu ve boğuk bir sesle, "Aşağıdaki kamarada yemek pişirmek için metal bir kazanın içinde sıcak korlar var."

"Teşekkür ederim. Allah senden razı olsun, Hacı," dedi Talon yumuşak bir sesle ve dediğini kontrol etmek üzere uzaklaştı.

Kazanı bularak onu güverteye çıkardı. Korsan gemisiyle yaşadıkları hâlâ belleğinde taze olan Talon yayları olanlara nasıl yemeklik yağa bulanmış ve sıkıca dürülmüş pamuklu bezleri oklarına bağlayacaklarını gösterdi. Adamlar bu işle uğraşırken Talon kazandaki korları karıştırarak Daran'dan ateşi alevlendirecek bir şeyler bulmasını istedi. Etrafta dolanan Hüseyin'e bakarak ne yapacağını söyledi.

"Sadece tek bir şansımız olacak, onun için iyice yaklaşmalarına izin vermeliyiz."

Hüseyin'in başta itiraz edeceğini sandı ama beriki önce Talon'a, sonra tekneye baktıktan sonra başını sallayarak onayladı ve sonra kıç güvertesine çıkarak kaptanla konuştu.

Teknedeki adamlar, sanki bu işi iyi bilmiyorlarmış gibi yelkenleri rüzgârın büyük kısmını almayacak şekilde indirdiler. Felucca yavaşlayarak nehrin karanlık sularında debelenmeye başladı.

Diğer teknedeki adamlar kurbanlarıyla arayı kapattıklarını anlayınca neşeyle bağırarak, talihsiz kaçakları yakaladıkları za-

man onlara ne yapacaklarına dair tehditler ve küfürler yağdırmaya başladılar.

Talon adamlara ne istediğini açıklayarak, sadece sıkı sarılmış yağlı bezlerin tutuşması için uçlarının açık olması gerektiğine dikkat çekti. Ok uçarken alevin sönmemesi için bezin yeterince uzun süre yanması gerekiyordu. Ne yapılması gerektiğini anlayan adamlar işe koyularak okları hazırlamaya başladılar.

Sonra Talon ve diğer okçular sessizce arka güvertede ve teknenin orta kısmında çömelerek beklemeye koyuldular. Kıç tarafından arkadaki tekneyi gözetleyen Hüseyin sürekli olarak aralarındaki mesafeyi bildiriyordu.

Hüseyin öteki teknenin kırk metre yaklaştığını bağırdığı zaman okçular ayağa kalkarak uçları yanan oklarını fırlattılar. Oklar arkalarından kıvılcımlar ve alevler saçarak havada yükseldi. Biri söndü ama diğer dördü peşlerindeki teknedeki adamların arasına düştü. Şaşkınlık, öfke ve acı dolu çığlıklar duyuldu.

Bir dizi ok daha atıldı ve bu kez içlerinden biri, sonra bir diğeri daha yelkene isabet etti. Çöl rüzgârları ve güneş yüzünden kurumuş olan dokuma hemen tutuşarak saniyeler içinde alevden uzun bir sütun haline geldi. Sonra halat takımının ve yüklerin arasına düşen başka oklar hemen alev aldı ve alevler güvertedeki adamların onların yayılmasını engellemek için gösterdikleri çaresiz çabalara rağmen kontrolden çıktı. Tekne dakikalar içinde nehrin üstünde cayır cayır yanan bir fener haline geldi ve insanlar suya atlamaya başladı. Talon aşağıda bekleyen Allam'la tayfalara seslendi.

"Yelkeni çekin! Aramızdaki mesafeyi açmalıyız!" Adamlar hiç oyalanmadan aceleyle dediğini yaptılar ve yelken hafif bir rüzgâr yakalayınca tekne ileri atıldı.

Arkadaki tekneden gelen korku ve öfke dolu haykırışlar duyulmaz olduktan sonra bile hâlâ ta uzaktaki parlak alevleri görülebiliyordu.

"Kaçış" sözcüğünü her duyuşumda
Daha bir hızlı akar kanım,
Ani bir beklenti
Ve atlamaya hazır bir şekilde!

Emily Dickinson

Bölüm 25

Nehir Yolculuğu

"İsmin ne?" diye sordu Talon teknenin kaptanına.

"Kadeen, efendimiz, hizmetinizdeyim," diye yanıtladı adam.

"Kalleşlik yapmadan bizim için çalışacak ve tekneyi idare etmek için hayatta kalacaksın," dedi Hüseyin.

Kaptan boğazlanmayacağını anlayınca heyecanlandı.

"Ben Bandar Abbaslıyım ve oraya gidiyordum tam...tam siz geldiğinizde," dedi.

"Biz de oraya gitmekten memnuniyet duyarız," dedi Hüseyin adama ve Talon rahat bir soluk aldı.

Kaptan gevezelik ederek sinirlerini yatıştırmaya çalışırken Talon'un düşünceleri başka yere kaydı. Güneydeki vezirin askerlerine posta güvercinleri gönderilmiş olduğuna dair içini kemiren kaygıya rağmen onlar için nehirden başka gidecek bir yer olmadığını biliyordu. Bandar Abbas'ta karaya çıktıkları zaman, tabii eğer çıkarlarsa, Hüseyin gerçek bir tehlike haline gelebilecek ciddi bir sorundu. Başta Talon'la iki arkadaşı kendilerini olabildiğince uzak tutuyorlardı, çünkü Talon kendi üstüne fazla dikkat çekmek istemiyordu, hele ki İsmaililerin dikkatini. Ama bu gittikçe daha zor olmaya başlamıştı.

Hüseyin onun hakkında meraklanıyordu ve her fırsatta Talon'un geçmişini ve neden hapsedildiğini sorguluyordu. Hüseyin fazla zorladığı zamanlarda Allam araya girip vezirin hapishanesine kimin girip kimin girmeyeceğine kaprislerine göre karar verdiğini açıklıyordu.

"Bana baksana!" diye üsteledi bir akşam üst güvertede oturmuş konuşurlarken. "Ben Bağdat'ta adil bir fiyata satmak üzere yarış develeri getiren Ummanlı bir tüccarım sadece ama hiçbir kanıt olmadan casus olarak tutuklandım. Allah şahidimdir ki tek kuruş ödemeden ciğerparelerime el koydular! Allah vezirin cezasını versin ve bütün çocukları vebadan ölsün, inşallah. Eve nasıl döneceğim artık Tanrı'ya kaldı."

"Fakat şehirde her yerde bahsedilen o şahin kim? Onun bu arkadaşın olduğuna inanabilirim..." diye üsteledi Hüseyin, Talon'a keskin bir bakış atarak.

"Başkasıyla karıştırdıkları kesin," dedi Allam, alaycı bir tavırla sırıtarak. "O mezbahada Süleyman'la uzun zaman geçirdim, Allah bize işkence eden o adamların belasını versin. Süleyman işkence odasını gördüğü anda çığlığı bastı. Onu bir duymalıydın! Ona öldüresiye işkence ettiklerini sandım ama daha yeni başlamışlardı. O casus falan değil!" dedi Allam, sağ tarafında, ezik görünmeye çalışarak, başını eğmiş oturmakta olan Talon'a bakarak.

Talon korkmuş bir tavırla titrer gibi yaptı.

"Ben Mısır'da az çok başarılı bir iş yaptıktan sonra eve dönmeye çalışan Şirazlı bir tüccarım sadece," dedi, yakınan bir tavırla.

"Bana pek Şirazlı gibi gelmiyorsun, Süleyman," dedi Hüseyin, dikkatle Talon'u inceleyerek. "Ayrıca tekneye bindiğimiz anda kontrolü eline aldın. Tehlikeye yabancı biri gibi görünmüyorsun."

"Hayır, değilim. Ben Mısır'da yıllarca ticaret yaptım. Fakat amcam Şiraz'da yaşıyor ve o kalan son akrabam. Zaman za-

man bir tüccarın bile hayatının kontrolünü eline alması lazım, yoksa iflas eder," dedi Talon, yalan söylerken içerlemiş bir tavırla Hüseyin'e bakarak. Kesinlikle vezire söylediği aynı yalanları söylemek istemiyordu. Karşısında oturan adam onun Nureddin için savaşan bir memluk olduğunu duymaktan hiç hoşlanmazdı. Nureddin ölmeden evvel İsmaili mezhebini yok etmeyi kafaya takmış ve sık sık Trablus kontluğunun kuzeyindeki dağlık bölgelerdeki kalelerine saldırmıştı. Hüseyin şimdilik bu hikâyeyi kabul etmiş gibi konuyu değiştirdi ve Bağdat'taki son olaylardan bahsetmeye başladılar.

"Halifeyle veziri, Allah onların belasını versin, yıllarca Şiilere ve İsmaililerden geri kalanlara eziyet ettiler. Bize kâfir diyerek idam etmeye bayılan gözü dönmüş kalabalıklara atmak kolay. Böylece kötü hasatla ilgili sorunlarını kafalarından atabiliyorlar ve vezir de bu sel felaketlerinin suçunu yükleyecek birini bulmuş oluyor."

"Sen Şii misin, İsmaili misin?" diye sordu Talon, saygılı ve çekingen bir tavırla, cahil gibi görünmeye çalışarak.

Hüseyin ona bir bakış attı, durakladı ve sonra, "Sana güveniyorum, Süleyman," dedi, "bizler İsmailiyiz."

Talon başını sallayarak Allam'a korku dolu bir bakış attı, beriki de korkmuş ve huşu içinde gibi görünüyordu ama o bunda samimiydi. Talon Hüseyin'e fedailer hakkında bilgisi olduğuna dair bir ipucu vermeyi kesinlikle istemiyordu, onun için bu konuyu orada bıraktı.

"Halifeye yapılan son saldırıdan ve idamların ardından çıkan isyanlardan siz mi sorumlusunuz?" diye sordu.

Hüseyin'in yüzü gerildi. "Şehirde kalan birkaç İsmailiyi korumak ve kendilerine mümin diyen kâfirlerin liderine son noktayı koymak için gönderildik. Şansımız dönmeseydi başaracaktık da. Vezirin şehrin her yanında casusları vardır, onun için daha başlamadan mimlendik. Halkımızdan birinin derisini yüzdüler ama diğerleri cennette, çünkü askerler geldiği zaman ölümüne savaştılar."

"İsyanda bunun acısını çıkarttınız mı?" diye sordu Allam, merak korkusuna üstüne gelerek.

"Çıkardık. Hatta o pis idamlarını gerçekleştirmelerine fırsat vermeden kendi adamımızı bile öldürdük. Kalbine bir ok attım, sonra da bu edepsizliği yapanları öldürdüm."

Talon elinde olmadan buna biraz sevindi. Kimse o şekilde idam edilmemeliydi ve Hüseyin'e duyduğu saygı biraz daha arttı. Adam tehlikenin ortasına dalmaktan korkmuyordu.

Daha sonra Hüseyin yaraları tedavi etmeyi bilip bilmediğini sordu. "Mısır'da ticaret yaptığını söyledin, Süleyman, onun için belki onların tıbbı hakkında bir şeyler bilirsin. Kötü bir yaralımız var."

"Biraz deneyimim var," dedi Talon. "Beni ona götür, bakalım ne yapabileceğim."

Talon ambarda bir döşeğin üstünde yatan adamın yanına götürüldü. Adamın uyluğunun üst kısmına bir mızrak saplanmıştı. Ateşi vardı ve alnı boncuk boncuk terlemişti.

Talon adamın uyluğuna sarılmış olan kanlı bezi çıkardı ve adamın bacağındaki açık yarığa baktı. Sargıyı çıkardığı anda kan boşalmadığını görünce hayati bir kan damarının kesilmediğini varsaydı. Sonra adamın birkaç arkadaşı onu tutarken İsfahan'da şansı varken daha çok şey öğrenmiş olmayı dileyen Talon kaptandan yelkenlerin onarılması için kullanılan bir iğne ile iplik ödünç alarak yarayı kabaca dikti.

Dikerken sıvının akabilmesi için biraz açıklık bırakarak adamlara onu bu pis kokulu ambardan güvertenin temiz havasına çıkartmalarını söyledi. Gücünü koruması için iyi yemesini ve bol temiz su içmesini sağlamaları gerektiğini ekledi.

Talon elinden geleni yaptıktan sonra güvertenin altına inerek derin bir uykuya daldı. Rüyasında birkaç yakın arkadaşıyla birlikte hiç sonu gelmeden çığlık çığlığa üstlerine akın eden düşmanlarla savaştı. Daran akşam olduğunu ve yemek dağıtıldığını haber vermek için onu sarsarak uyandırdı.

Nehir yolculuğu bir hafta sürdü. Bu sürede geceleri ya ıssız sahillerde demir attılar ya da yollarını aydınlatan binlerce yıldızın parlak ışığı altında sessizce ilerlediler.

Yolda balık avladılar ve gece gündüz dikkatle besledikleri kor ateşinde yakaladıklarını pişirerek keyfini çıkardılar. Allam'la Talon nehrin uzaktaki kıyılarını izleyerek sohbet ettiler.

"Bana senin şu Umman'ı anlatsana, Allam. İlginç bir ülkeye benziyor."

"Öyledir, dostum. Zengin bir ülkedir, çünkü bir Ummanlılar denizciyizdir. Şey, sahilde yaşayanlar öyledir. Ben çölün enginliğini ve sevgili develerimi daha çok severim ve kabilelerin güzellerimi iyi fiyat karşılığında satın aldığı çölün içlerinde dolaşırım. Babam gibi ben de varlıklıyım.

"Umman zengin bir memlekettir, çünkü Hint denizindeki büyük fırtınalarla baş edebilecek şekilde tasarlanmış, bundan çok daha büyük teknelerimiz var; onlara Al Ghanjah denir. Çok büyük yükler taşıyabilirler. İnsanlarımız Hindistan'a gidip baharat ve kumaş, ayrıca nadir bulunan hayvan derileri ve gemilerimizi yapmak için kullanılan değerli, sert ahşap getiriyor."

"Dünyanın öteki tarafındaki o diyarlara nasıl gidileceğini nasıl biliyorlar?" diye sordu Talon, meraklanarak.

"Bu nesillerdir yapılıyor, Süleyman. Bizim halkımız Yahudilerin peygamberlerinin yaşadığı zamandan beri Hint memleketleriyle ticaret yapıyor."

"Ya rüzgâr? Nasıl tek yöne gidip, sonra diğer yönden geri dönmeyi başarıyorlar? Rüzgâr mı değişiyor?"

"Ah, evet, muson rüzgârları yağmurlu yaz mevsiminde güneybatıdan eser, sonra kış zamanı da kuzeydoğudan eserek tüccarlarımızı Umman'a geri getirir. Tanrı'nın bahşettiği bu rüzgârlar sayesinde zengin olduk. Babam büyük bir denizcidir, ağabeyim de öyle; ben de bir kere Hindistan'a gittim."

Talon etkilenmişti. Bununla birlikte, yolculuk rotaları hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordu.

"Güneye de yelken açıyorlar mı? Güneyde ne var?" diye sordu.

"Ah, işte şimdi güzel bir soru sordun. O iri yarı zenci köleler nereden geliyor sanıyorsun? Hiç bir filin dişlerini gördün mü? Arap ülkelerinin ve Kızıl Deniz'in güneyindeki topraklar Afrika olarak bilinir ve kocaman hayvanlar ve amansız kabilelerle doludur, her ikisi de seni yer!"

Onları dinleyen Daran hızla nefesini içine çekerek gözlerini kocaman açtı. "Bu gerçekten doğru mu, Allam?"

"Allah şahidimdir ki orası bir cennet gibi çok büyük ve hayvanlarla dolu bir yer ama senin gibi birini bir lokmada yiyecek devasa yaratıklar da var, genç dostum," dedi Allam gülerek.

"Bütün bunları nasıl bilebiliyorsun, Allam? Hiç oraya gittin mi?" diye sordu Talon kuşkuyla.

"Hayır, dostlarım, ama Umman kralı zengin bir adamdır ve sahip olduğu bütün zenginlikler Afrika'dan ve sahilin açıklarında Zanzibar ismindeki bir adadan gelir. Gemileri baharat almak için oradan Hindistan'a gider. Biz Ummanlılar Muskat'a ve sonra da güneyde Salahlah'a gitmiş olan denizcilerden sürekli Zanzibar hakkında hikâyeler dinleriz. Umman'a köle ve fillerin dişlerini taşıyan büyük gemiler işte oradan yola çıkıyor."

Bir sabah erken vakitte Talon nöbetteydi ve yekenin başındaki kaptan onu çağırarak güneydoğu yönünü işaret etti.

"Şuradaki çizgiyi görüyor musun, efendim?"

Talon gözlerini kısarak doğu ufkuna baktı ve üstünde ilerledikleri büyük nehrin güney sahili olan uzun, koyu bir çizgi gördü.

"Onun ötesi Arap Denizi'dir," dedi kaptan. "Kokuyu alabiliyor musun? Küçük bir liman kasabası olan Basra bu nehrin girişinde bulunuyor ve denizi geçeceğimiz üç veya dört gün için erzak ve su bulabileceğimiz son yer orası."

"O zaman karadan uzaklaşacağız ve takip edilme riskimiz olmayacak, inşallah," dedi Hüseyin, güverteye çıkarak.

Hepsi bir ağızdan tekrarladı. "İnşallah."

Talon'dan hiç uzak kalmak istemiyor gibi görünen Allam da uykusundan sıyrılmak için gözlerini ovuşturarak güverteye geldi.

"Ne konuşuyorsunuz? Orası Basra mı? Nihayet geldik mi? Eğer mümkünse Basra'ya gidip Muskat'a ulaşmanın bir yolunu bulup bulamayacağıma bakmak isterim," dedi, ihtiyatlı bir tavırla Hüseyin'e bakarak.

Talon da Hüseyin'e baktı. "Erzakımız ve temiz suyumuz azaldı. Dün kontrol ettim; uzun bir yolculuk için yeterli malzememiz yok ve biraz kuru balık dışında yiyecek bir şey de kalmadı."

Kaptan kendi görüşünü ekledi. "Eğer su almazsak başımız ciddi bir derde girer. Suyu nehirden alamayız; nehrin suyu tatlı değil ve içenler hastalanıyor. Allah'ın izniyle fırtınaya yakalanmayız ama..." Sözünü havada asılı bıraktı.

Hüseyin gittikçe büyüyen sahil şeridine baktı. Kocaman açık deniz yelkenlilerinin direkleriyle birkaç minarenin sivri ucunu ve birkaç uzun palmiyenin tepesini görebiliyorlardı. Güneş hızla yükseliyor, kocaman beyaz küresi güverteyi kaplamış olan hafif çiyi buharlaştırmaya başlıyordu. Sıcaktan nehrin suyu titrek bir ışıkla parlıyor, net bir şekilde görmeyi zorlaştırıyordu.

Sıcak bir gün olacağı belliydi. Talon nehrin ve körfez bölgesinin sıcağını çölün kuru sıcağıyla karşılaştırdı ve çölün sıcağını bu boğucu ve sıkıntılı sıcağa tercih ettiğine karar verdi.

"Karanlık basana dek burada kalacağız ve herkes namaza durduğunda sessizce şehre girip su ve erzak konusunda neler yapabileceğimize bakacağız," dedi Hüseyin.

O akşam tam güneş batarken çok yavaşça kıyıya yaklaştılar. Belki de ondan daha az korktuğu için Talon'dan hoşlanmaya başlayan kaptan sahilde demirlemiş olan daha büyük gemileri gösterdi.

"Onlar limandaki feluccalarla Arap yelkenlileri; bizimkilere al Baum denir ama onlar Şui ve sanırım Umman'dan gelen bir de

al Ghanjah var. Ama oradaki şu büyük gemiye Şebek deniyor. İki direği ve birkaç güvertesi vardır. Umman'a gidiyor olabilir; musonda Hindistan'a gitmek için bu tür gemiler kullanıyorlar. Bunlar okyanusta gitmek için tasarlanmıştır."

Büyük gemilerin direklerinin ucundaki birkaç fener dışında pek az ışık görünüyordu. Talon bunun önemli bir kasabadan ziyade, balçıktan bir kalesi olan bir liman olduğunu tahmin etti. Ancak nehir boyunca bir teknenin sahile yanaşabileceği ve su ve erzak alabileceği son yerdi. Kim oldukları sorulmadı, onun için sahildeki meraklı gözlerden uzakta, daha büyük teknelerin yanında demir attılar. Demir bir şapırtı sesiyle suyu sıçratarak nehrin çamurlu sularına gömüldü, yelken indirildi ve tekneleri akıntıya karşı döndürüldü.

Uzaktan gelen ezan sesini açıkça duyabiliyorlardı ve diğer teknelerden gelen mırıltılar onlara kadar ulaşıyordu. Teknede dikkatle etrafı izleyen adamlara her şey sakin görünüyordu.

Hüseyin kaptanı uyardı. "Sakın insanları uyarmaya veya kim olduğumuzu söylemeye kalkışma. Dilini tutarsan ailenle evini görebilirsin."

Kaptan çökmekte olan alacakaranlıkta hiçbir şey demeden başını salladı. Söylediklerinde samimi olduğunu gayet iyi bildiği için Hüseyin'den çok korkuyordu. Sandaldaki adamlar ahşap iskeleye yaklaşırken gergindiler; rıhtım ve kasabanın ana caddesi çok hareketliydi. Basra'nın tek önemli özelliği nispeten güvenli nehri bırakıp denize açılmadan evvelki bir uğrak limanı olmasıydı.

Kimse onlarla ilgileniyor gibi görünmedi; ihtiyatlı bir tavırla satıcı arayarak erzaklar için pazarlık yapmaya koyuldular. Talon satıcılara ödeme yapmak için altınının bir kısmını kullandı; diğerlerinin verecek bir şeyi yoktu. Çok geçmeden, birkaç fıçıyla tulumları tatlı suyla doldurmak için bir doğal su kaynağına giriş de dâhil olmak üzere, ihtiyaçları olan her şeyi aldılar. Sonra tekneye geri döndüler.

Tekneye ulaştıklarında Allam onlara limandaki büyük gemi-

nin kaptanıyla konuştuğunu söyledi. Kaptanın Ummanlı olduğu ve Muskat'a gittiği anlaşılmıştı ve Allam'ı da yanına almayı kabul etmişti fakat rüzgâr uygun olduğu için bir saat içinde yola çıkıyordu ve yıldızlara bakarak yönünü bulabileceği için gece bile olsa denize açılmak istiyordu. Talon arkadaşına birkaç sikke verdi.

Alam çok sevinerek çabucak dostuyla vedalaştı.

"Süleyman, Talon, ismin her ne ise, dostum," dedi, ayrılırlarken alçak bir sesle, "sana hayatımı borçluyum ve Allah şahidimdir ki bir gün bu borcumu ödeyeceğim.

"İran'da ne yapmayı planladığını bilmiyorum ama başını daha büyük bir tehlikeye sokacağından şüpheleniyorum ve bu adamlar da çok tehlikeli arkadaşlar. Eğer olur da Umman'a yolun düşerse beni bul. Babam tanınan biridir ve eğer yardıma ihtiyacın olursa bana destek olacaktır. Seni asla unutmayacağım, dostum," dedi, duygusallaşan adam eliyle gözyaşını silerek. Alçak bir sesle Talon'a babasının evini nasıl bulacağına dair talimat verdi.

"Tanrı seninle olsun, Allam. Dediklerini aklımın bir köşesinde tutacağım. İnşallah, yeniden görüşürüz," dedi Talon. Bu neşeli gençten hoşlanmaya başlamıştı.

Sıkıca kucaklaştılar ve sonra Allam aceleyle Daran'a sarılarak, "Mükemmel bir efendin var, Daran," dedi. "Onu iyi korumalısın."

Daran güldü ve gözleri yaşararak burnunu çekti. O da arkadaşlarının bu yumuşak doğasını sevmişti. Talon onu son gördüğünde Allam, arkada bıraktığı dümen suyuyla teknelerini sallayarak yanlarından geçen büyük gemiden el sallayarak onlara sesleniyordu.

"Allaha emanet olun! Dualarım sizinle, dostlarım!"

"Tanrı seni korusun!" diye seslendi Daran, Talon'un yanında durmuş, el sallayarak.

Gitme zamanı gelmişti; denizi geçmeleri için gereken temel

malzemeleri almışlardı ve eğer hava iyi giderse, bir bela işareti arayarak asabi bir tavırla kıyı şeridini gözleyen kaptana göre yolculuk kısa olacaktı.

Çok geçmeden bir araya kümelenmiş gemilerden uzaklaşarak tekrar büyük nehrin ortasına doğru açıldılar. Hüseyin sancak tarafındaki ara güvertede durmakta olan Talon'un yanına giderek, "Galiba tam zamanında ayrıldık oradan, Süleyman," dedi. "Şurayı görüyor musun?" Biraz evvel ayrıldıkları kıyıyı işaret ediyordu.

Nehrin kıyısında bir kalabalık toplanmaktaydı. Talon birçok meşalenin havaya kaldırıldığını ve hatta el sallayarak kollarıyla işaret eden atlılar gördü. O mesafeden bile adamların aslında ellerini değil, tehditkâr bir tavırla silahlarını salladıkları açıkça görülebiliyordu.

"Artık bizi yakalayamazlar," dedi Hüseyin rahat bir tavırla. "Bu tekne çok hızlı. Ancak kuyruğumuzu görürler."

Talon güldü. Artık epey uzakta kalan Umman gemilerinin yelkenlerine baktı ve Allam'ın da vezirin elinden kurtulduğunu düşünmek onu rahatlattı.

Üç saat sonra rüzgâr sertleşti ve yelken gerilince gemi yana eğildi. Tekne hızlanarak, kabaran denizde inip kalkarak ilerlemeye başladı. Talon bu teknenin deltadan ziyade açık denizde gitmeye uygun olduğunu düşünüyordu, serbest kalmak isteyen bir savaş atı gibi gerilmişti. Nihayet denize ulaştıklarında kaptan bile rahatlamış görünüyordu.

Havasını bulmaya başlayan tekne silkinirken pruvasından geriye püskürttüğü sular Talon'un yüzünü yıkadı. Adamlar geride bıraktıkları, gittikçe küçülmekte olan düz kıyı şeridine bakarken teknede elle tutulur bir rahatlama hissediliyordu.

Yıldızlar geçiyor hızla yonca göklerde
Islak pullar kış beyazında
Sülfür pus yayılıyor
Kobalt mavisi doğu ufkunda
Nehir kıpkırmızı bir ayna
Yaprakların hafifçe dokunduğu
İsfahan'ın eski köprüsünün üstünde güller
İpek ve kumrular, firuze
Cami, yabani yosun
Arılar kaynaşıyor etrafında
Bembeyaz orkide misali ayın.

Shireen Bakhtiar

Bölüm 26

İsfahan

Bahçe, atının üstünde oturmuş, baktığı kapıdan aynı görünüyordu. Düzgün biçilmiş çimenlerin etrafını aynı fundalar ve alçak palmiyeler çeviriyordu. Uzakta Rıza ile birlikte ok atmaktaki becerilerini sınamış oldukları meyve ağaçlarını görebiliyordu. Nedense burası hatırladığından daha küçük görünüyordu ama ağaçlar büyümüştü, onun için ev uzun kavak ağaçlarının ve palmiyelerin gölgesinde çömelmiş gibi görünüyordu.

Binaya doğru uzanan ağaçlı yola bir göz attı ve içinden karmaşık duyguların sel gibi aktığını hissetti. Doktor Farjan, Fariba, Ravan ve Rıza ile buraya gelmelerinin üstünden o kadar zaman geçmişti ki. Yavaşça atını sürerek binaya yaklaşırken kalbinin güm güm atmaya başladığını hissediyordu.

Çok geçmeden dikkat çektiğini fark etti; bir bahçıvan eğilerek selam verdi ama onu tanıdığını gösteren bir hali yoktu. Talon ana girişte atından inerek dizginleri koşarak gelen seyise verdi.

"Ben dönene kadar burada bekle, Daran," dedi oğlana, sonra da hızla o yaklaşırken açılan kapıya kadarki kısa mesafeyi kat etti.

Üstünde bol bir pantolon, kırmızı deri terlikler ve beline sarılmış geniş kırmızı bir kuşağın üstünde dizlerine kadar inen uzun ipek bir ceket olan kapıdaki iyi giyimli bir hizmetkâr eğilerek selam verdikten sonra ne istediğini sordu. Talon adamı baştan aşağı süzdükten sonra, "Eğer buradaysa, evin hanımı Fariba'yı görmeye geldim; lütfen ona eski bir dostunun ziyarete geldiğini haber verin," dedi.

Kaba davrandığını biliyordu ama Fariba onu tanımadan önce birkaç saniye onu izlemek istiyordu. Hizmetkâr bir an ne yapacağını bilemez halde kalakaldı, sonra kendini topladı ve başını eğerek Talon'u yüksek girişin sağ tarafındaki oturma odasına aldı. Talon adamın yanından yürüyüp geçerek odanın ortasında durdu. Aynı hatırladığı gibiydi. Yerdeki kaliteli halıları ve sahibinin çalışkan olduğu kadar dekorla da ilgilendiğini gösteren dürülü kâğıtlar ve kitaplarla dolu alçak masalarıyla çok bakımlı bir odaydı bu. Duvarlara ipek yastıklar dayanmıştı ve odanın çeşitli yerlerine konulmuş çiçeklerle dolu vazolar huzurlu olduğu kadar neşeli bir hava da veriyordu. Son defa buradayken tanık olduğu o korkunç yıkım uzak bir anı olmuştu. Şimdi bu anılar onu boğacak gibi sel misali belleğine hücum ediyordu.

Talon kendini duygularını kontrol etmeye zorlayarak tavandaki ahşap kirişlere baktı ve yeni boyanmış olduklarını fark etti. Elbette ya, kısa süre evvel No Roos zamanıydı! Bütün İran'da evlerde bahar temizliği yapılan bir zamandı bu.

Arkasında hafif bir ayak sesi duyduğu zaman sırtı kapıya dönük duruyordu. Yavaşça döndü ve karşısında Fariba'nın narin figürünü gördü. Işık Talon'un arkasından geldiği için o Fariba'yı

net bir şekilde görürken kadın onun yüzünü çıkartamayarak merakla onu süzdü.

"Hizmetçim bir dostun beni görmeye geldiğini söyledi ama..."

"Fariba, beni hatırlamadın mı?" diye sordu Talon. Duyguları ayaklandığı için sesi boğuk çıkmıştı. Fariba her zamanki gibi güzeldi, hatta biraz uhrevi bir havası vardı; saçlarına kırlar düşmüştü ama Talon'un hatırladığı gibi endamı düzgün, ince ve narindi.

Fariba gözlerinde bir soru işaretiyle ona bakarak öne doğru bir adım attı; hatta yarı saydam örtüsünü başına daha da çekti. "Affedersin, Ağa..." diye konuşacak oldu ama sonra gözleri parıldadı. Eli kalbinin üstüne gitti.

"Talon? Hayır! Bu...bu mümkün değil!" diye fısıldadı, sonra bu fikri kafasından atmış gibi, şaşkın gözlerle kararsız bir şekilde durdu. Ama sonra Talon bir adım ilerleyerek, "Evet, Fariba," dedi, "Benim, Talon. Benim, teyze."

Fariba'nın dermansız elleri peçesini aşağı indirdi. Şimdi Talon onun güzel yüz hatlarını görebiliyordu ama yüzü bembeyazdı ve eğer Talon hızla ilerleyip kadın halsiz bir şekilde kollarının arsına yığılmasaydı yere düşecekti.

Fariba nefesi kesilerek, "Aman Tanrım!" dedi. "Allah'a şükürler olsun. Talon, bu gerçekten sen misin?" sonra sessizce ağlamaya başladı.

Talon onun kırılgan bedenini kollarının arasına aldı ve titreyen kadını tutarken kendisi de ağlamaya başladı. "Evet, Fariba teyze, benim... geldim işte...nihayet."

Fariba ağlamayı kesti ve elleriyle göğsünü iterek yaşlı gözlerle ona baktı.

"Ah, dur sana bir bakayım! Ne kadar da değişmişsin! Ah, Talon'um, ne kadar değişmişsin." Parmaklarını Talon'un çenesindeki yara izinde dolaştırdı, sonra her iki elini birden sakallı yanaklarına koyarak usulca başını iki yana salladı. "Ah, fakat o kadar çok savaş yaran var ki, Talon'um!"

Onu iki yanağından öptü; Talon kadının ıslak yanaklarını hissetti.

"Gel de oturalım, benim uzun süredir kayıp olan oğlum, bana buraya nasıl geldiğini ve Filistin'e gittiğin zaman başından neler geçtiğini anlat. Senin öldüğünü sandık; bu olanların başka açıklaması olamazdı... Fakat tuhaf söylentiler de vardı!" Burnunu çekti ve çekingen bir tavırla gülerek bir mendille sildi.

Talon sabırsızlığını kontrol etmeye çalışarak minderlerin üstüne oturdu, zira çaresizce öğrenmek istediği tek bir şey vardı.

Fariba gözle görülür bir çabayla kendini kontrol etmeye çalışarak ellerini çırptı ve sihir gibi bir anda ortaya çıkan hizmetkâra talimatlar verdi. Hemen çay ve çörek getirilmesini istiyordu! Talon'a meraklı bir bakış atan hizmetkâr gözden kayboldu.

Talon oturduğu yerde dönerek sordu. "Teyze, sana başımdan geçen her şeyi anlatacağım ama önce Tanrı adına ve eziyet içindeki ruhum aşkına, anladığıma göre Tanrı merhamet ederek onu esirgemiş ama bunu senin ağzından duymaya ihtiyacım var, sevgili Fariba! Ravan yaşıyor mu?"

Fariba gözlerini ipek bir mendille kuruladı. "Sevgili Talon'um...evet...evet, yaşıyor."

Fariba yüzünde kaygılı bir ifadeyle sustu, zira Talon sanki acı çekiyormuş gibi öne eğildi ve elleriyle gövdesini sararak bir süre orada iki büklüm vaziyette sallandı. Fariba sonra, "Kardeşin Rıza da öyle," dedi. Bunu duyan Talon birdenbire doğruldu ve yüzü sevinçle parladı.

"O zaman ikisi de güvende. Söyle bana, teyze, güvendeler mi?" Kadının önünde bir dizinin üstüne çökerek ellerini ellerinin arasına aldı. Fariba başını sallayarak onayladı ama sonra bir elini çekerek kolunun üstüne koyup usulca şöyle dedi:

"Hem anlatacak hem de öğrenecek çok şeyin var, Talon. Ama şimdilik sakin ol; Ravan yaşıyor, Rıza da öyle, zamanı gelince bu konu hakkında daha çok konuşuruz. Bugün Allah merhametliydi ve dualarımı duydu.

"Evet, sevgili Talon, haberi duyduğum zaman senin için günlerce dua ettim. Allah ben ölmeden evvel seni bana geri gönderdi, bunun için ona o kadar minnettarım ki." Ona doğru eğilerek yanağından öptü ve sanki kendini gerçekten orada olduğuna inandırmak istiyormuş gibi narin elini alnına koydu. O güzel yeşil-gri gözleri hâlâ yaşadığı duygular ve şaşkınlıktan dolayı kocamandı.

Konuşmaya başladılar, arada durup güzel kokulu çaydan içiyor, sonra tekrar konuşmaya devam ediyorlardı. Fariba Talon Tapınak Şövalyelerinin o uğursuz kalesinde gözden kaybolduktan sonra olan biten her şeyi bilmek istiyordu.

"Rıza seni aramak için geri döndü, Talon. O şövalyelerin bazılarını görmüş...onlara ne denildiğini hatırlayamıyorum ama Rıza'nın içinde kötü bir his vardı, sezgilerinin ne kadar güçlü olduğunu bilirsin. Bana senin esir alındığını gördüğünü ve seni dövmelerini izlediğini söyledi, ondan sonra da senin bir esir gibi o kalelerden birine götürüldüğünü görmüş. Şaşırıp kalmış, çünkü onların senin halkın olduğunu düşünüyordu; onların Franslar olduğunu söyledi. Bu seni son görüşü olmuş, çünkü Ravan'a geri dönüp bu korkunç haberi vermesi gerekiyormuş."

"Gerçekten Tapınak Şövalyeleri beni esir aldı; onlara kim olduğumu söylediğim zaman bana inanmadılar ve gitmeme izin vermediler, Fariba teyze. Ondan sonra esirleri oldum, ta ki beni bir gemiye koyup memleketime gönderene kadar," dedi Talon, o da gözyaşlarını silmek zorunda kalarak.

"Öfkeden kudurdum ve gitmeme izin vermeleri için yalvardım; sürekli aklımda Ravan'ın benim çocuğumu taşıdığı düşüncesi vardı ve bunun onu ölüme mahkûm etmek olacağını biliyordum. Ruhum o zamandan beri eziyet çekiyor."

Fariba ona bakıyordu, yüzü yine sararmıştı. "Seni yakaladıkları zaman bütün bunları biliyor muydun? Zavallı oğlum, korkunç eziyet çekmiş olmalısın."

"Bu azap hiç dinmedi, teyze...Buraya gelmek için özel izin aldım, zira artık bilmeden yaşamaya dayanamıyordum."

Tam o sırada kapının dışından tiz bir ses geldi.

"Ben büyükannemi görmek istiyorum, Salem ve beni durduramayacaksın!"

Bir itiş kakış sesi duyuldu ve sonra koşarak odaya bir çocuk girdi. Çocuk altı yaşlarındaydı, altında bol bir pantolon vardı ama ayakları çıplaktı. Üstüne hafif bir gömlek giymişti ve başında neredeyse düşmek üzere olan bir sarık vardı. Odaya koşarak girdi ama odanın ortasında halının üstünde oturan iki yetişkini görünce olduğu yerde durdu.

"Büyükanne, ziyaretçin olduğunu ve içeri giremeyeceğimi söylediler!"

"Gerçekten de bu şekilde içeri girmemeliydin, Rüstem, bu büyük kabalık. Senin daha terbiyeli olduğunu biliyorum!" diye azarladı Fariba, sert görünmeye çalışarak. "Ama mademki buradasın çok saygılı olman ve ziyaretçimi selamlaman lazım. Bu Talon, kendisi bizi görmek için çok uzaklardan gelmiş bir dostumdur."

Narin ama güçlü bir görünüşü olan çocuk iyice öne eğilerek, "Selam, Ağa, Halla shuma khobe?" dedi.

"Selam, Rüstem. Man khob hastam. Va toro, khob hastin?" dedi Talon kibarca gülümseyerek. Oğlan tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu. Fariba'ya döndü ve onun garip bir ifadeyle kendisine bakmakta olduğunu gördü. Sonra çok acayip bir şey yaptı. Bir parmağını dudaklarına götürerek başını iki yana salladı. Talon onun sorularını sonraya saklamasını istediğine karar vererek üstelemedi.

Fariba kapıda bekleyen hizmetkâra seslenerek, "Salem, Rüstem şimdi seninle gidecek. Zaten banyo yapma zamanı geldi. Hadi bakalım, Rüstem ve Alia'ya iyi davran. Ben sonra gelip sana kitap okuyacağım."

Rüstem onun yanına giderek kadını öptü ve sonra hizmetkârla birlikte uzaklaşırken omzunun üstünden, "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Khoda Haffez, Talon Ağa," diye seslendi.

Talon gülümseyerek yanıtladı, "Umarım tekrar görüşürüz, Khoda Haffez, Rüstem."

* * *

Çocuk gittikten sonra odaya kısa bir sessizlik çöktü. Talon Fariba'ya dönünce kadını yüzünde esrarengiz bir ifadeyle ona bakarken buldu.

"Bir torunun mu var?" Sonra kadının gözlerindeki bakışı sorgulayarak, "Ne var, teyze, ne söylemek istiyorsun?" diye sordu.

"Talon, sen Ravan'dan ayrılalı ne kadar oldu?"

"Sen ne diyorsun, teyze, neredeyse bir sonsuzluk. Eğer yanılmıyorsam yaklaşık altı yıl oldu."

"Sence Rüstem kaç yaşında, Talon?" diye sordu Fariba gülümseyerek.

Talon hızla nefesini içine çekerek ona bakakaldı. "Yani..." Sözüne devam edemedi; sadece ağzı açık halde ona bakakaldı.

"Evet, benim değerli Talon'um, o senin oğlun."

Talon yüzünde afallamış bir ifadeyle uzaklara dalıp gitti. Birkaç dakika sonra Fariba'ya döndü ve tiz bir sesle karşı koymasına rağmen kollarını kadının narin bedenini sararak onu kucakladı.

"Talon!" diye karşı çıktı Fariba, "Hizmetkârlar ne düşünür?"

"Hakikaten, hizmetkârlar ne düşünür, tatlım?" dedi aksi bir ses.

İkisi de başını kaldırınca Doktor Haddad'ın şaşkın bir halde kapıda durduğunu gördüler.

"Kocacığım! Bak kim var burada! Bu Talon! Allah dualarıma yanıt verdi!" diye bağırdı Fariba ayağa kalkarak kayarcasına yanına gidip adamın sakallı yanağını öperek.

"Galiba doğru duydum; bu gerçekten sen misin, Talon?" diye bağırdı doktor, odadaki yabancıya dikkatle bakarak.

Talon ayağa kalktı ve kolunu Fariba'nın beline sarmış olan doktora doğru yürüdü; ikisi de ona gülümsüyorlardı.

"Gerçekten benim, Ağa ve ikinizi de gördüğüme çok sevindim." Doktorun önünde eğildi ve beriki teklifsizce öne uzanıp Talon'u sıkıca tuttuktan sonra ona sarılarak sırtını tıpışladı.

"Evimizi onurlandırdın, Talon. Burada kalmak istediğin sürece burası senin de evin," diye mırıldandı doktor, gözleri yaşararak. Fariba elini onun göğsüne koydu. "Sevgili kocacığım, git de bir banyo yap, hastanede yoğun bir gün geçirmişsindir. Ben yiyecek bir şeyler hazırlatacağım, sonra beraber yeriz."

Talon'a baktı. "Biliyorsun, bizim konuğumuzsun, Talon. Kalma niyetiyle geldin, öyle değil mi?"

Talon ona sevgiyle gülümsedi. "Fariba teyze, saygıdeğer doktor, ikinizi de burada bulmayı umarak gelmiştim ama önce bunu öğrenmem gerekiyordu. Şimdi gidip eşyalarımı ve Kudüs'ten benimle birlikte gelen Kürt bir delikanlı olan arkadaşımı getireceğim.

"Hayır! Hizmetkârınla eşyalarını getirmeleri için hizmetçilere talimat ver," diye bağırdı Fariba.

"Bu sözlerinde pek çok hikâye saklı ve ben hepsini dinlemek istiyorum," dedi Haddad gülümseyerek. Eğilip Fariba'yı öptükten sonra elini salladı ve merdivenden gürültüyle çıkarken hizmetçilerini çağırdı.

Fariba Talon'a dönerek, "Evet, Talon," dedi, "bana karşı çok iyi ve ben şimdi onun karısıyım."

Talon onun ellerini tutarak, "Onun sözüne sadık olacağını umuyordum ve öyle olduğu da görülüyor. Şimdi ona amca mı demeliyim?" diye sordu haylaz bir tavırla.

Fariba gülümsedi. "Eminim ki amcan Farjan buna karşı çıkmazdı, Talon. Onu çok sevdiğin için bunu anlardı. Haddad içerlemiş gibi yapacaktır ama memnun olacağını biliyorum." İkisi birden güldü.

Talon onu yanağından öptü. "Gerçekten de onu çok sevdim ve hâlâ da seviyorum, tıpkı seni de sevdiğim gibi, çünkü o benim akıl hocamdı."

Talon'la Fariba tekrar minderlere oturarak heyecanlı sohbetlerine devam ettiler. Sonunda Fariba durup, "Sanki mümkün olan en kısa zamanda birbirimizin ağzından olabildiğince çok bilgi almak ister gibiyiz," dedi. "Daha zamanımız olacak ama bu arada hizmetkârların sesini duyuyorum ve senin ihtiyaçlarınla ilgilenmeliyim. Akşam yemeğini de kontrol etmem lazım. Hazırlanacak çok şey var!" Ayağa kalktı ve ona orada kalmasını söyleyerek onun için bir oda ve bir banyo hazırlatmak için uzaklaştı.

Talon ancak o zaman bütün bu konuşma esnasında onun hiç Ravan'dan bahsetmemiş olduğunu fark etti.

Yemek pek neşeliydi ve yiyecekler de nefisti. Talon Bağdat'tan ayrıldığından beri böyle bir yemek yememişti ve Fariba eskiden sevdiğini hatırladığı her şeyi tatması için ısrar ediyordu. Otlarla karıştırılmış keçi peynirli kurutulmuş, baharatlı et vardı. Ana yemek bastiniya idi ve armutlu, şeftalili ve bademli baharatlı tavuk ve kuzu etinden oluşuyordu. Bunu Talon'un hatırladığına göre ismi rutab mu'assal olan, gül suyuyla kokulandırılmış ve içine badem sokulmuş ballı hurmalar izledi.

Talon yerken bir yandan da son altı yıldaki hayatı hakkında yüzlerce soruya cevap vermek zorunda kalıyordu. Onlara tekrar yakalanışını ve Ravan'ı kaybettiği için nasıl zihinsel bir işkence yaşadığını ve sonra da memleketine dönüşünü anlattı. Oradan ayrılmasına neden olan olayları ve Mısır'da, başka ülkelerde ve nihayet Filistin'de geçen yıllarını hikâye etti. İsfahan'a geri dönüşü ikisinin de ilgisini çekti, özellikle yakalanıp Bağdat'ta hapse tıkılması onları çok etkilemişti. Kaçışını ve katlandığı zorlukları üstü örtülü anlatmıştı ama onu dikkatle izleyen Fariba'nın bu hikâyede dile getirdiklerinden çok daha fazlasını yaşadığını anladığı belliydi.

O akşam daha sonra hizmetkârlar yattığı zaman üçü birlikte oturup çay içerken Talon o soruyu sordu.

"Fariba teyze, şimdi bana Ravan'ın nerede olduğunu söyle. Rıza nerede? Birlikteler mi, yoksa Rıza hâlâ Elburz'da mı? Bunu bilmem lazım."

Fariba doktorla bakıştı, sonra derin bir nefes alarak konuştu.

"Ravan artık bir kadın, Talon ve bildiğin gibi kardeşi Ağa Han'ın onun için planları vardı."

İçini çekti. "Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, Talon ama bir şekilde söylemeliyim."

Kocası kadının koluna dokundu.

"Tatlım, cesur olmalı ve söylenmesi gerekeni söylemeliyiz. Talon gerçeği bilmeli."

Bu konuşmayı dinleyen Talon kalbi sıkışarak bekledi.

Nihayet Fariba başını kaldırdı ve gözlerinde yaşlarla şöyle dedi, "Ağa Han Şiraz sultanıyla bir anlaşma yaptı, Talon." Sustu, sonra devam etti. "Ravan yıllarca burada kaldı ve biz sanki o hastaymış ve yolculuk edemezmiş gibi davrandık ama bir gün, daha birkaç ay evvel, ağabeyinin gönderdiği bir elçi gelip onunla görüştü. Ağabeyine onun iyi olduğunu ve evlenme yaşını geçmiş olsa da yine de bir eş olabileceğini haber vermiş olmalı. Sultan onun güzelliğini duymuş ve onu istemiş.

"Kısa bir süre sonra kardeşinden Ravan'ın kalabalık bir maiyetle Şiraz'a gitmesi ve orada sultanın karısı olması için emir geldi."

Fariba'yla doktor onun duygularıyla mücadele edişini izlerken Talon hiçbir şey demeden hiç hareketsiz oturdu.

"İsteyerek gitmedi, Talon. Canına kıymaya çok yaklaştı, bundan eminim," dedi Fariba, yanaklarından yaşlar akarak uzanıp ona dokunarak. "Ama onu ne olursa olsun yaşaması gerektiğine ve bir gün yeniden oğlunu göreceğine ikna ettim."

* * *

Talon o akşam sersem bir halde yatağa gitti. Durumu anlamaya çalışarak ve bu konuda ne yapabileceğini düşünerek gözüne uyku girmeden bir o yana, bir bu yana dönüp durdu. Aklına pek çok seçenek geliyordu ama bütün bunlar sonunda gelip şimdi sultanın karısı olan Ravan konusunda ne yapabileceğine dayanı-

yordu. Talon onun ağabeyinin elinde bir piyon olduğu için bundan çok korktuğunu söyleyişini hatırlıyordu ve şimdi de orada neler yaşayacağını ancak Tanrı'nın bildiği bir kalenin içlerindeki sultanın hareminde kilit altındaydı.

Şafağın ilk ışıkları belirdiğinde nihayet bir karara varmıştı.

Oturma odasında ikisinin de yüzünde beliren inanamayan ifadeyi izleyerek Fariba ve doktorla konuştu.

"Sen delirmişsin, Talon!" diye bağırdı doktor dehşet içinde. "Şiraz güneydeki en büyük kalelerden biridir. Araplar onu bir nedenle inşa ettiler ve o da bölgede barışı sağlamaktı. Orası zapt edilemez ve Baluçilerin, Afganların ve başka yabancıların pek çok kuşatmasına dayanmıştır. Oraya nasıl girebileceksin? Hem sonra, Allah seni korusun ama nasıl hareme girip Ravan'ı dışarı çıkarabileceksin? Bu delilik!"

Heyecandan ellerini ovuşturup duruyordu.

Fariba'nın hali de o kadar fenaydı. "Oğlunu düşün, Talon. Eğer seni ele geçirirlerse ona ne olur? Seni korkunç bir şekilde öldürürler ve eğer işkenceyle ağzından laf alabilirlerse o zaman da Ravan'ın hayatı tehlikeye girer!"

"Beni dünyanın en iyileri eğitti, dostlarım. Sen bunu biliyorsun, Fariba! Hem ne yapsaydım? Bulmak için ta dünyanın öbür ucundan geldiğim kadını saçları dökülen bir zamparanın hareminde mi bırakayım? Bunu düşünmeye bile dayanamıyorum! Hem eğer başaramazsam oğlumun burada bir yuvası var. Başaramadığımı kimsenin bilmesine gerek yok, çünkü o zaman ne ben ne de Ravan gelip onu sizden alamayacağız ve o da bir acıya katlanmak zorunda kalmayacak."

Bütün bir sabah onu vazgeçirmeye çabaladılar ama kararı kesindi. Sonunda onu ikna edemeyeceklerini anlayan Fariba ile doktor ona yardım etmeye karar verdiler. Kaybedecek zaman yoktu, onun için hazırlıklara başladılar.

Doktor Rüstem'i güvendiği bir hizmetkâr ve dadısı Alia ile birlikte güneydeki Buşehr limanına gönderecekti, orada onun

onlara Ravan'ı getirmelerini bekleyecekti. Eğer başarırlarsa gemiyle Umman'a gideceklerdi.

"Orada bana can borcu olan ve ısrarla gidip onu ziyaret etmemi isteyen bir arkadaşım var," dedi Talon onlara.

Ne Fariba ne de doktor bu plandan hoşlanmamıştı ama Talon'un fikrini değiştirmesini sağlayacak başka bir seçenek bulamadılar, onun için gönülsüzce de olsa razı geldiler.

Alia Talon'u görmesi için çağrıldığında ağladı. Talon bütün adetlere karşı gelerek onu kucakladı ve Ravan'a baktığı için teşekkür etti. Talon eski dostu kervanbaşının hâlâ İsfahan'da olup olmadığını bilmek istedi. Çarşıdaysa Al Tayyub'u bulması için bir hizmetkâr gönderildi.

Cesur bir şövalye isterim bu âlemde,
Asla savaşmaktan vazgeçmeyecek.
Gözyaşlarımı kurutacak bir şövalye,
Bana korkularımı yenmemi söyleyecek.

Bölüm 27

Zindan

Karanlıkta kalın olmasına rağmen çığlıkları ve yalvarışları engelleyemeyen ahşap kapının ardından gelen gürültüleri duyan kadın uyandı. Gerilerek doğrulup oturdu ve kapının gürültüyle açılıp ellerinde ipek iplerle adamların içeri girmesini ve nihai yolculuğunun başlamasını bekledi. Fakat gürültüler kesildi ve sonunda etrafa sessizlik çöktü. Kadın, hâlâ hapse atılmadan evvel yaşadığı ıstıraplı günlerden dolayı bitkin olsa da artık karanlık hücresinde uyuyamayacağını anladı.

Zihni çok farklı koşullarda yaşadığı bir zamana uzandı.

O zamanlar her arzusu yerine gelmiş ve her türlü rahatı sağlanmıştı. Evlilik resmi olarak onaylandığı için şehre geldiği zaman trompetlerle ve zengin bir ziyafetle karşılanmıştı. Tören gerçekleşirken sultanı sadece yanında terleyip duran bir varlık olarak hatırlıyordu. Elbette erkek kardeşi orada değildi. Hiç olmazdı.

Hareme götürülürken davullar, ziller ve boynuzlar çalındı. Bütün gözler onun üstündeydi, herkes erkek kardeşinin armağanları olan ipek giysilerine, zengin süslemelere, silme altın bileziklere ve mücevherlere hayran kalmıştı. Kardeşi ayrıca Türkmen diyarından bembeyaz bir at da göndermişti ve bu armağan bol bol övülmüş olsa da o sultanın böyle bir hayvana binebileceğine inanamıyordu; adam çok şişmandı.

Törenle içeri alındığı haremin girişinde hadımla kadınlardan sorumlu olan kadın tarafından karşılanmıştı. Her ikisinin de yaltakçı ve gayrı samimi tavrı, tanıdık bir yüz arayan ona pek de yardımcı olmamıştı.

Onu buraya getiren olaylardan dolayı hâlâ şaşkın ve sersemlemiş olan kadın söylediklerine zar zor karşılık vererek, onu özel meskeni olacağını söyledikleri duvarın içine oyulmuş bir nişe götürmelerine izin verdi. Dış giysilerini ve mücevherlerini çıkardılar ve eğilerek ve tatlı sözler söyleyerek dışarı çıkarken, nihayet ona biraz mahremiyet vermek için ince perdeyi çektiler. Havuzun kenarında toplanmış olan diğer kadınların gevezelikleri onun izlerken kesilmiş fakat şimdi yeniden alçak ama heyecanlı mırıltılar duyulmaya başlamıştı.

Üstüne çöken uyuşukluktan kurtulması iki gün sürmüştü. Hadımla öteki kadınlar ona gururla alçak bir melodi sesiyle akan bir çeşmesi olan büyük havuzu gösterirken etrafının zar zor farkındaydı. Kadınlarla birkaç çocuk bütün gün dedikodu yaparak ve can sıkıntısından patlayarak burada oyalanıyordu. Etrafı parlak seramiklerle çevriliydi ve duvarların yukarısındaki kavisli pencerelerden bu kubbeli alana biraz güneş ışığı girebiliyordu. Bu yeni şık evine bakarken yüreğindeki acı daha da arttı.

Bahçeyi, kuşların sesini ve kavakların arasında esen rüzgârı, hatta kasıla kasıla yürüyen can sıkıcı tavus kuşunun çığlığını bile nasıl özlemişti. Gözyaşlarına boğularak nişine geri dönmüştü. Ona hayret içinde bakmışlardı; burası cennet değil miydi? Oysa o biliyordu, burası ancak yaşlı bir kadın veya bir ölü olarak ayrılabileceği bir hapishaneydi.

Artık yetkili olan hadım isminin Abeer olduğunu söyleyen kadına yakında sultanın evliliğin gereğini yerine getirmesi için yeni kızı hazır olarak karşısında görmek isteyeceğini söyleyerek yakınmaya başlamıştı.

Yanına gelip tatlı sözlerle onu ayağa kalkmaya razı etmişler, sonra da Basim isminde bir başka hadımın yardımıyla diğer kadınlarla kızların meraklı gözlerinden uzaktaki hamama götü-

rerek üstündeki ince giysileri çıkartmışlar ve o yıkanırken Hadım Basim yanında kalmıştı. Bu Afrika'dan gelmiş bir siyahîydi, hâlâ gençti ve koyu renk kıvırcık saçları ve ona beğeni ve sempatiyle bakan parlak siyah gözleri vardı.

Bacaklarının arasındaki tüylü bölgeye bakarak orayı halletmek gerektiğini mırıldandı fakat o an için vücudunu ve saçlarını yıkamaya odaklandı, sonra onu kuruladı ve havlulara sarıp oturtarak saçlarını ışıl ışıl parlayana dek fırçalamaya koyuldu.

Kadın yaşadığı bunalıma rağmen kendini daha iyi hissetti, hatta acıkmıştı bile. Basim sanki bunu sezmiş gibi gidip biraz tatlı getireceğini söyleyerek birkaç dakika ortadan kayboldu.

O gidince hamama bir başkası girmişti. Bu on altı yaşlarında çok güzel bir kızdı ve su kenarında oturan Ravan'ı görünce bağırdı.

"Ah! Ne kadar güzelsin. Bunu söylemişlerdi ama şimdi kendi gözlerimle gördüm."

Kısa bir çekingenlikten sonra Ravan ve isminin Cennet olduğunu söyleyen genç prenses derin bir sohbete daldılar ve Ravan hemen bu kızdan hoşlandı. Cennet de sanki biri uzun zamandır içinde tuttuğu bir su bendinin önünü açmış gibi içindekileri dökerek onun bu duygusuna karşılık verdi. Cennet'in daha önce Kerman'daki hayatı hakkında derin bir sohbete dalmışlardı ki Basim elinde yemesi için üstelediği tatlılar ve küçük pastalarla dolu bir tepsiyle geri döndü.

Bu Ravan'ın hatırladığı birkaç hoş andan biriydi ama bundan çok kısa bir süre sonra hayatı değişti.

"Çok zayıfsın, hanımım, seni biraz tombullaştırmalıyız ama bu zaman alır ve seni yarından sonrası için hazırlamam lazım. Sultan seni o zaman görmek istiyor," dedi Basim, nazikçe.

Cennet'i uzaklaştırdı ve sonra uyluklarının arasındaki tüyler konusunda bir şey yapması gerektiğini söyledi. Tüylerin tamamen alınması gerektiğini ve bunu yapmanın tek yolunun o sırt üstü yatarken kendisinin can yakan kokulu bir merhem sürmesi olduğunu açıkladı.

Bu Ravan'ın gelecekte sık sık tekrarlanacağını anladığı bir çileydi. Hadım ona zamanı gelince geri dönüp kalanları alacağını söyleyerek acısıyla baş başa bırakıp gitti.

Bir saat sonra geri dönmüş ve ona kımıldamamasını söyleyerek apış arasında bulabildiği bütün tüyleri nazik ama kesin bir tavırla almıştı. Bütün bunları yaparken zayıf Farsçasıyla ona sürekli ne kadar güzel ve sultan onunla evleneceği için ne kadar şanslı olduğunu söyleyen Basim son derece nazikti.

Ravan onu dinlemiyordu bile; düşünceleri çok uzaklardaydı.

Bu iş bitince tekrar yıkanmıştı ve onu inceleyen Basim sultanın huzuruna çıkmaya uygun olduğunu söylemişti. Ama yapılması gereken bir şey daha kalmıştı. Basim ondan sırt üstü yatmasını istemiş ve sonra Abeer ismindeki kadını çağırmıştı.

Bunu izleyen şey hiç de hoş değildi. Abeer Basim'den onları yalnız bırakmasını istemiş, sonra usulca elini Ravan'ın karnına koyup okşayarak şöyle mırıldanmıştı, "Sen sultanın şimdiye dek bulduğu en güzel kadınsın, tatlım. Çok yakında seni sultanımız diye çağıracağız, bundan eminim."

Okşamasına diğer eliyle devam ederek yavaşça Ravan'ın uyluğuna doğru ilerlemiş, sonra da kararlı bir tavırla bacaklarını açmıştı. Sonra parmaklarını sanki Basim'in yaptığı işi kontrol ediyormuş gibi uyluğunun iç kısmına doğru kaydırmıştı. Ravan sinirli bir şekilde yerinden doğrulmaya davranmıştı. Abeer diğer eliyle onu geri itmişti.

"Kımıldamadan yat!" dedi kadın sert bir sesle. Ravan gergin ve huzursuz bir şekilde yattı. Daha önce hiçbir kadın ona bu şekilde dokunmamıştı ve Abeer'in bundan keyif aldığından neredeyse emindi. Kadının araştıran eli bacaklarının birleştiği yere doğru ilerlemeye devam etti ve sonra Abeer besbelli onu heyecanlandırmaya çalışarak orayı okşamaya başladı.

Ravan kızarak ve bu sefer daha büyük bir kararlılıkla yerinden doğruldu. "Sen ne yapıyorsun! Beni yalnız bırak!" diye bağırdı.

Abeer hiç uyarmadan iki parmağını vajinasının içine soku-

vermişti. Zorlamamıştı ama bu hareket Ravan'ı o kadar şaşırtmıştı ki birden oturma pozisyonuna geçmiş, sonra da kadın zorla onu itince sırt üstü geriye düşmüştü. Dehşet içinde kadının yüzündeki şaşkınlık ve hatta tatmin ifadesini görmüştü.

"Demek...bakire değilsin!" dedi kadın yavaşça. "Şüphelenmiştim. Bir çocuk taşıdığını gösteren o küçük işaretleri gördüğümü sanmıştım, haklıymışım. Sen diğerleri kadar genç değilsin, onun için emin olmam gerekiyordu. İşte şimdi başın belada!"

Ravan başında dikilen kadının yüzüne bakakaldı. Kadının koyu renk gözlerinde soğuk bir zafer ifadesi vardı. Bir zamanlar güzel olan bu kadın bu keşfinden pek memnun görünüyordu. Ravan aniden bu kadının onu rakip olarak gördüğünü anladı.

Bu inkâr edilecek bir şey değildi. Uzun bir süre bakıştılar. Sonra Abeer yüzünde memnuniyetini belirten yapmacık bir gülümsemeyle, "Sultanın huzuruna çıkamazsın ve biz de bu durumu saklayamayız. Sen buraya yalanla geldin ve sultan bundan hiç memnun olmayacak. Bunu bilmeliydik. Senin halkına hiçbir konuda güvenilmez, bu kadar önemli bir meselede bile!"

Kadın azametle odadan dışarı çıkınca Ravan aceleyle üstünü örtüp ayağa kalktı fakat dakikalar içinde dışarıda yüksek sesler duyulmuş ve hadımlar Abeer'le birlikte geri dönerek Ravan sultanın memnuniyetini veya memnuniyetsizliğini beklemek üzere aceleyle odasına geri götürülmüştü. Kapısındaki perdenin gerisinde uzun bir süre meşum bir sessizlik olmuştu; sonra yavaş yavaş haremin diğer sakinleri fısıldayarak bu inanılmaz olayı konuşmaya başlamıştı.

Cennet içeri girmeye çalışmış fakat Abeer ona sertçe uzak durmasını söylemiş ve ardından da zehirli bir dille kimsenin bozuk mal istemediğini eklemişti. Cennet'in cesur olduğu belliydi, öyle ki hiç de alçak olmayan bir sesle, "Onu alenen suçlamana gerek yoktu," demişti, "bunun usulleri var; bunları hepimiz biliyoruz ama hayır, sen bunu yapmak zorundaydın. Sen içi kötülükle dolu bir cadısın."

Bunu bir tokat izlemiş ve Abeer şöyle demişti, "Bu fahişe

erkek kardeşi tarafından bir hakaret olarak gönderildi. Onu görmesen iyi olur, yoksa sen de zindanı boylayabilirsin. Onun icabına bakılacak ve sen bunun ne demek olduğunu biliyorsun, onun için beni seni de onun yanında göndermeye zorlama."

Cennet sessizce geri çekilmişti ve sonra Ravan iki gün tek başına, yüreğinde korkuyla kara kara geleceğini düşünmüştü.

* * *

Baş hadım durumu sultanla vezire çıtlattıktan sonra Abeer olanları onlara bildirmişti. Sultanın yüzünün mosmor kesildiği korkunç bir sessizlikten sonra vezir elini sallayarak herkesi dışarı göndermiş ve hiddetinden hop oturup hop kalkan efendisinin önünde durmuştu. Sultanın öfke krizi dakikalarca sürmüştü, ta ki bu krizlere alışkın olan vezir müdahale etme zamanının geldiğine karar verinceye kadar.

"Çok dikkatli olmalıyız, sultanım!" demişti, sinirli bir şekilde etrafına göz atıp adeta fısıldayarak. Adamın hafif kamburumsu sıska bedeni, sanki bir tür nöbet geçirip hemen oracıkta ölecekmiş gibi görünen sultanın önüne dikilmişti. Sultan yüzü seğirerek, ayakları öne uzanmış halde tahtının üstüne çöküvermişti.

Tombul yüzünde derine gömülü gözlerinden ateş saçarak ona bakan sultan dişlerini gıcırdattı. Sonra ağzını açtı. "O idam edilmeli!" dedi, adeta bağırarak.

"Elbette haklısınız, Efendim, ama...onun kimin kız kardeşi olduğunu hatırlıyorsunuz, değil mi?" dedi vezir.

Sultan kendini çekerek tahtında dikleşti. Aklına aniden bir düşünce geldi. "Çeyizi geri vermeyeceğim."

"Tabii vermeyeceksiniz, efendim. Ama eğer o kadını halkın önünde öldürürsek... o zaman pek çok soruyla ve belki tatsız tepkilerle karşılaşabiliriz. Bu insanların ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorsunuz."

"Onun yaşamasına izin vermemi mi öneriyorsun?" dedi sultan gıdaklar gibi fakat karşı tarafın intikam alma olasılığı karşı-

sında duyduğu korku gözlerinden anlaşılıyordu. Bu her zaman ölümcül olurdu.

Vezir gergin bir tavırla gülümsedi. "Hayır...Elbette hayır, sultanım, fakat eğer o kadını uzun bir süre gözlerden uzak tutarsak unutulacaktır; o zaman biz de..." İnce parmaklarıyla sanki bir kuşun boynunu kırıyormuş gibi bir hareket yaptı.

"Yine de ona sahip olmalıyım! Güzelliği beni mahvediyor! Ama...ama o bozuk bir mal ve bunu *biliyorlar*!" diye sızlandı sultan. Oturduğu yerde dikleşti, sarığı yana kaymıştı. "Bunu bu iğrenç insanlar öğrenmeden nasıl yapacağız? Onların her yerde gözleri ve kulakları var!"

"Karanlık bir gecede su kanalında ağır bir çuval. Kimse çuvalın içinde ne olduğunu bilmeyecek ve cesedi gömülmesi için geri getirdiğimizde üstünde şiddet gördüğüne dair hiçbir işaret olmayacak. Bunu tespit edip kayıt altına alması için bir hekim hazır bulunacak ve sonra da Han'a gönderilecek. Bir insan sayısız hastalıktan ölebilir."

"Peki, ben ne yapmalıyım, vezirim? Sen ne yapılması gerektiğini bilirsin," dedi sultan yakarırcasına. "Affedilmeyecek şekilde hakarete uğradım."

"Onun zindana atılması için emir vereceğim, efendim...tabii sizin keyfinizi beklemek üzere."

* * *

Kalenin ta içlerinde yüzünün önünde tuttuğu elini bile göremediği zifiri karanlıkta Ravan'ın zihni çocukluğunun, Fariba teyzesinin ve nazik doktorun anılarının arasında dolaşıyordu. Onların nasıl olduğunu merak ediyor ve onlara hiç zarar gelmemesi için dua ediyordu. Düşünceleri her zaman olduğu gibi sadece Talon'a yöneldi. Fariba ona en büyük iyileştirici güçlerden birinin zaman olduğunu söylemişti. Zamanla Talon'u unutacak ve yüreği iyileşecekti. Ama Ravan Fariba'nın bunu öylesine söylediğini biliyordu, çünkü o da Talon'u neredeyse onun kadar severdi.

Fransların dünyasında kaybolmadan önce İsfahan'da onların hayatını kurtarmamış mıydı o?

Rıza'nın Mısır'daki bir olay hakkında getirmiş olduğu heyecanlı bir haber dışında, ki ikisi de bunun Talon olabileceğine karar vermişti, ondan hiç haber yoktu. Ne var ki anısı belleğinden silinmemişti ve bazen şafaktan evvelki karanlıkta Talon'un ruhunun yakınlarda olabileceğini düşünmüş ve ona seslenmek için uyanmış, sonra da onun hayatta mı, yoksa ölü mü olduğunu bilmediği için ağlamıştı. Bu umarsız aşkını, ara sıra onda artık bir daha hiç görmeyeceği Talon'u gördüğü oğluna akıtmıştı.

Artık onların hiçbirini bir daha göremeyecekti, zira gardiyanlar ona görüp göreceği son yerin orası olduğunu temin etmişlerdi. İdam gaddarca olacaktı ama belki o zaman ruhu biraz huzur bulacaktı. Döndü ve cenin biçiminde yaygının üstüne uzanarak yüzünü ıslatan gözyaşlarının farkına bile varmadan huzursuz bir uykuya daldı.

Fakat Tanrı'nın gölgesi arayana buldurur.
Çal kapıyı, yeterince çal,
Arkadan uzanacaktır bir baş.
Onun için umut aşığı denedi de denedi,
Şans eseri ve korkuyla bir buluşma bahşedilene dek.

Rumi

Bölüm 28

Şiraz

Yüzü yarısına kadar bir poşuyla örtülmüş, başı sarıklı karanlık bir siluet sultanın büyük kalesinin bir bölümü olan kerpiçten mazgallı siperin kenarından usulca öbür tarafa geçerek alçak duvarın üstünden atlayıp yakındaki bir kalenin köşesindeki gölgelerin arasına karıştı.

Bu aysız gecede soğuk rüzgârdan korunmak için kemerli geçidin içinde duran nöbetçi ne bir şey duydu, ne bir şey gördü. Fakat avluya inen tek yolda durduğu için kaldırılması gereken bir engel oluşturuyordu.

Mutlak bir sessizlik içinde duvar boyunca kayan siluet nöbetçiye arkadan yaklaştı. Tam sırtına dayadığı bir bıçakla adamın icabına bakmak üzereyken kurbanında tuhaf bir şey dikkatini çekti.

Adam dik duracağına gevşek bir şekilde duvara dayanmıştı. Talon daha dikkatle baktı ve adamı duvarda tutanın kendi mızrağı olduğunu gördü! Mızrağın sapı yere dayanmış, ucu ise adamın çenesinin altından girmişti. Mızrağın sapından aşağıya ve muhafızın yeleğinin üstüne kan damlıyordu; kan kerpiç ze-

mine yeni damlamaya başlamıştı. Adam sadece dakikalar önce ölmüştü!

Talon gecenin karanlığında ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu ve alnına soğuk bir ter bastığını hissetti. Bütün duyuları çığlık çığlığa alarm veriyordu. Çabucak hiç ses çıkartmadan tekrar gölgelerin arasına kaydı. Birisi ondan evvel buraya gelmişti ve hâlâ pekâlâ vuruş mesafesinde olabilirdi.

Sırtını dayadığı kerpiç duvar kadar hareketsiz olan Talon'un gözleri ıssız mazgallı siperlerde, etraftaki gölgelerde ve girintilerde dolaştı. Yaprak kımıldamıyordu. Çömeldiği yerde bıçağını sıkıca tutarak ve en ufak bir saldırı işaretine karşı dikkat kesilerek kulaklarını dikti. Hedefi, arkasında kubbeli sarayın yükseldiği, karşıdaki duvarın diğer yanındaki yerleşkeydi. Bunun çok az başarı şansı olan delice bir girişim olduğunu biliyordu. Fakat ta İran'a ve Şiraz'a kadar sırf beklemediği bir şeyle karşılaştı diye Ravan'ı kaderine terk etmek için gelmediğini de biliyordu.

Kendini sakin nefes almaya ve korkusunu yatıştırmaya zorlayarak gözleriyle duvarları ve yakındaki gölgelik alanları tarayarak ufacık bir işaret yakalamaya çalıştı. Fakat hiç hareket yoktu, etrafta çıt çıkmıyordu ve gölgelerin arasında vurmak için bekleyen kimse görünmüyordu.

Talon kendinden önce geleni merak etti; bu şüphesiz çok usta bir Fedaiydi ve Talon'un onun ardından gelip beklemeye yattığını mutlaka fark edecek biriydi.

Talon sırtını duvara yaslayarak güvene almıştı. Buradan mazgallı siperlerin aşağısındaki binaların arasında uzanan geniş taş yolları görebiliyordu. Sonra altmış adım kadar ötede, bir duvarın köşesinde ve yuvarlak kulelerden birinin dibinde belli belirsiz bir hareketlilik fark etti. Karanlık bir siluet yavaşça gölgelerin arasından çıktı ve hızla duvarın kenarından yolun ilerisindeki bir kapıya doğru ilerledi. Gölgelerin arasında kalarak sessizce hareket ediyordu. Talon duvarın gölgesindeki silueti zor görüyordu ama hareket ettiği kesindi.

Onun biraz önce nöbetçiyi öldüren Fedai olması gerektiğini

biliyordu. Neden? Bu Fedainin ne için burada olduğunu tahmin edemiyordu ama bu planlarını geri dönülmez şekilde mahvediyordu. Talon içinde öfkeyle karışık bir hüsran hissetti; buraya planının saraya girmeye çalışan biri tarafından bozulması için gelmemişti. Onun kim olduğunu öğrenmek zorundaydı ama daha da önemlisi alarm verilmeden ve kaçmak zorunda kalmadan evvel onu durdurmalıydı. Bir daha buraya geri gelmek imkânsız gibi bir şeydi. Sayısız nöbetçi dikilirdi ve hepsi gözlerini dört açardı.

Talon peşine düştüğü avı kadar sessizce hızla ahşap merdivenden inerek adamı uzaktan takip etmeye koyuldu. Ottan örülmüş sandaletleri kumun üstünde hemen hiç ses çıkartmıyordu. Fakat daha ancak elli adım gitmişti ki önündeki siluet aniden gölgelerin arasında kayboldu. Talon adamın nereye gittiğini görememişti, onun için avının nereye gittiğini anlamak için elinden geldiğince sessizce ilerlemekten başka çaresi kalmamıştı. Bütün duyuları ileride tehlikenin onu beklediğini haykırıyordu ama kendini ilerlemeye zorladı.

Ne var ki fazla ilerlemesine fırsat kalmadan siluet aniden üstüne atladı. Talon'un ilk tepkisi kılıcını yukarı doğru saplamak oldu ama silahı inanılmaz bir hızla savuşturuldu ve yine aynı hızla bir kılıç parıldayarak kaburgalarının alt kısmına doğru yöneldi.

Talon tam zamanında dans edercesine yana kaçtı ve rakibinin ustura gibi keskin kılıcı en üstteki giysisini delip geçti. Dışarı verilen bir nefesin tıslaması duyuldu ve siluet bir yılan gibi hızla saldırmaya devam etti. Talon bir kez daha ona doğru gelen titreyerek ışıldayan kılıcı kendi silahıyla savuşturarak yana kaçmak zorunda kaldı. Birbirine vuran çelikler gecenin sessizliğinde yüksek bir ses çıkartıyordu. Karanlıkta bir sonraki darbenin nereden geleceğini anlamak zordu. Kılıçlar bir kez daha gıcırdadı ve iki adamın bilekleri kilitlendi. O zaman Talon bir şey hissetti. Rakibi güçlüydü ama kendisinden daha hafifti.

İkisi de o anda geriye çekilmenin kesin ölüm demek olduğunu bildiği için, Talon hâlâ kılıçları birbirine kilitlenmiş haldeyken bütün gücünü kullanarak diğerini geriye itmeye çalıştı.

Öteki eliyle de öne uzandı ve hem adamın kaçmasını hem de herhangi bir girişimde bulunmasını önlemek için parmaklarıyla kılıcı tutan kolunun bileğini sıkıca kavradı. Yine adam kısa bir süre mücadele ederken tıslama gibi bir nefes sesi duyuldu ve sonra avucunun içiyle Talon'un başına vurdu. Talon darbeyi savuşturmak için hızla eğildi fakat adamın şakağını sıyırıp geçen kolu ve eli canını yakmıştı.

Talon başını salladı ve sonra bütün gücüyle kendisinden daha hafif olan adamı dengesini bozacak kadar kaldırdıktan sonra yakındaki duvara doğru fırlattı. Adamın başı duvara vurdu ve sanki sersemlemiş gibi yere yığıldı. Talon kurbanının başındaki örtüyü çekip alırken hızla nefesini içine çekti.

Karşısındaki hiçbir zaman unutmadığını birinin yüzüydü. Yıllar bu yüzü olgunlaştırmıştı ve bakımlı bir sakalı ve bıyığı olsa da hiç şüphesiz bu Rıza'ydı; çaresizce tekrar dengesini bulmaya çalışan biraz şaşkın bir Rıza.

"Rıza! Rıza!" diye fısıldadı Talon aceleyle. Haklı olması için dua ediyordu. O karanlıkta yanılıyor olması pekâlâ mümkündü ve o zaman da rakibi tekrar saldırıya geçerdi. Adam başını salladı ama karşısındaki başı örtülü tehditkâr siluete dikkatle baksa da içgüdüsel olarak hemen tekrar tetiğe geçti.

"Kimsin sen?" diye fısıldadı, aynı derecede sert bir sesle.

"Ben Talon, senin kardeşin, seni budala!"

Talon başındakini çekip çıkardı.

Rıza dikkatle baktı ve sonra ağzı açılıverdi.

"Talon? Bu gerçekten sen misin? Aman Allahım! Değişmişsin! Burada ne yapıyorsun?"

"Galiba senin yaptığını yapıyorum!"

"O zaman Ravan'ı arıyorsun."

Rıza kılıcını bir tarafa koyarak Talon'u sımsıkı kucakladı. İkisi beraber bir süre bu halde sallanıp durdular. Nihayet ayrılıp birbirlerini kollarından tuttukları zaman ikisinin de gözleri yaş içindeydi.

"Değişmişsin, kardeşim; karşımda bir savaşçı görüyorum."

"Sen de değişmişsin, kardeşim. Eskiden çocuktuk, şimdiyse iki savaşçıyız! Beraber miyiz?" dedi Talon.

Rıza ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Evet, Talon, çok şey değişti, biz de öyle...fakat sen hâlâ benim kardeşimsin ve Tanrı'ya bunun için ve burada ve hayatta olduğun için şükrediyorum. Ravan'ın burada olduğunu nasıl bildin?"

"Fariba. Daha sonra konuşuruz; şimdi onun nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu Talon.

"Haremde tutulduğunu biliyorum ama hepsi bu. Sarayın daha içlerine girmenin yolunu arıyordum. Doğru taraftayız, çünkü bu duvar haremin avlusunun duvarlarından biri."

"Bu duvarı nasıl aşacağız? Bizim için bile çok yüksek."

Rıza karanlıkta sırıttı.

"İkimiz de eskiden olduğu kadar hafif ve çevik değiliz, Talon. Ama bu duvarı aşmamız gerek. Oyuklar ve ayak basacak küçük girintiler var, duvar kerpiçten yapılmış. Bunu başarabiliriz, sonra başka bir tane daha var."

Yüzlerini tekrar kapatarak sessizce geniş kerpiç duvarın aşağısına doğru koştular. Tırmanış Talon'un korktuğu kadar zor değildi ama yine de çok fazla ses çıkardığını düşünüyordu. Rıza duvarı bir örümcek gibi hızla tırmanmış ve elini uzatarak onu da peşinden duvarın üstüne çekmişti.

Rıza Talon'a fısıldadı, "Ortalık sakin ama her yanda hâlâ uyanık insanlar olduğu için çok dikkatli olmalıyız. Ben nöbetçinin icabına baktım."

Talon başını salladı. "Duvardan atlarken onunla karşılaştım. Bana senin oraya uğradığını söyledi."

Rıza Talon'a telaşlı bir bakış attı.

"Ama nasıl...?"

"Gerçi nalları dikmişti; ödümü kopardı!"

Rıza sessizce kıkırdadı. "Hiç değişmemişsin! Hâlâ şakacısın."

"Bunu söyleyene de bakın. Hadi gidelim."

Hızla karanlık patikalarda ilerleyerek avluya, oradan da hedefleri olan yerleşkeye doğru ilerlediler. Bir duvarı daha tırmanıp usulca diğer tarafta yere indiler ve gölgelerin içine süzüldüler.

Hızla sessizce ilerlerlerken Rıza, "Ravan'ın haremin en içteki odalarından birinde olduğunu tahmin ediyorum," diye fısıldadı, "fakat binanın içinde gerçekten nerede olabileceğini bilmiyorum. Dikkatle araştırmalıyız. Eğer kadınları uyandırırsak korkmuş bir kaz sürüsü gibi bağıracaklarına şüphe yok; bu da bizi ele verir, ondan sonra neler olacağını da biliyorsun."

Talon tahmin edebiliyordu. Akıllarını kaçırana kadar işkence görecekler ve halkın önünde hâlâ canlıyken doğranarak idam edileceklerdi. O sırada başarısızlığı düşünmek istemiyordu.

Yerleşkeyi çeviren duvara tırmanmak kolay oldu fakat duvarın üstünde yatmak zorunda kaldılar, çünkü hemen aşağılarındaki iç avluda konuşarak yürüyen iki adam vardı. Talon onların sultana ait malları denemek isteyebilecek saldırganları önlemek için nöbet tutan hadımlar olduğunu tahmin etti. Rıza'ya doğru eğildi.

"Onları öldürmek zorunda mıyız?" diye fısıldadı.

Rıza'nın yüzü yeniden başına doladığı peştamalın altında görülmüyordu ama başını sallayarak onayladı. Yüzünü Talon'unkine yaklaştırdı.

"Başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum, zira bu yoldan geri dönmek zorundayız ve eğer en ufak şüphelenirlerse çıkarken ortalığı ayağa kaldırmadan yanlarından geçmek çok zor olur."

Talon bıçağını çekerek adamlarla karşılaşmaya hazırlandı.

Adamlar sırtları onlara dönük olarak diğer tarafa doğru yürürken Talon'la Rıza hızla ve sessizce duvardan indiler. Ellerinde hançerlerle sessizce kurbanlarının arkasından koşup bıçaklarını sırtlarına sapladılar. Duyulan tek ses bıçağın kabzasının tok sesiydi. Nöbetçiler ne olduğunu anlamadılar bile, kalplerine sapla-

nan bıçaklar ve ağızlarına kapanmış ellerle sessizce öldüler; pek kısa mücadele ettikten sonra can çekiştiler fakat biri mızrağını tekmeleyince alet takırdayarak duvara çarptı. Talon'la Rıza durup etrafa kulak kabarttılar ama alarm verilmedi.

Cesetleri gölgelerin içine çektiler ve geceyi dinleyerek beklediler. Hiçbir şey olmadı, sadece sessizlik vardı. Sessizliği bozan tek ses bir devenin uzaktan gelen bağırışı ile onu izleyen bir keçinin meleme sesiydi fakat sonra hayvanlar da susunca ortalığa derin bir sessizlik çöktü. Kale uykuya dalmış gibi görünüyordu. Etraf o kadar sessizdi ki bu büyük gerginlik içinde Talon duvarlardaki taşlardan kayıp düşen kerpiçlerin sesini duyabildiğini hissetti.

Şimdi arkalarındaki binaya giden yolu bulmaları gerekiyordu. Bir kemer altına gelene kadar duvara yapışarak sessizce ilerlediler; orada durdular. İçeriden bir horultu geliyordu.

Çok şişman bir adam küçük bir kapının kemerli girişine yaslanmış halde bir minderin üstünde oturuyordu. Besbelli orayı koruması bekleniyordu ama herhangi bir sorun olursa dışarıdaki arkadaşlarının onu uyarmasına bel bağlayarak uyuyacak kadar kendini güvende hissetmişti.

Talon adamın nefesinden gelen pis şarap kokusuna aldırmadan yanına diz çöküp bıçağıyla onu dürttü. Adam irkilerek uyandı ve uykulu gözlerle üstüne eğilmiş olan tehditkâr karanlık siluete baktı. Keskin bir bıçak boğazına dayanmıştı. İnleyerek geri çekildi.

"Bana haremin yerini söylersen seni öldürmem," diye fısıldadı Talon.

Adam besbelli dehşet içindeydi; eli kalbine gitti ve ağzının kenarından çenesine doğru salyası aktı. Talon ona hatırlatmak için adamı bir daha dürttü.

"Konuş, yoksa hemen işini bitiririm!" diye fısıldadı daha acımasız bir sesle.

Adam ses çıkarmadan başıyla kapıyı gösterdi.

"İçeride; uzun koridoru geçin, haremin ana girişine geleceksiniz," dedi boğuk bir sesle.

Rıza adamın üstüne eğildi. "Ayağa kalk! Bize kapının yerini sen göstereceksin ve eğer alarm verilirse ilk ölen sen olacaksın."

Şimdi ter içinde kalan adamı çekip ayağa kaldırdılar ve Talon ellerini arkasından bağlarken Rıza sarığını çözerek sıkıca adamın yüzünün alt kısmına bağlayıp ağzını tıkayarak alçak sesle inlemesine bir son verdi. Adamın üstünde bir anahtar vardı, Rıza bunu alıp kapıyı açmak için kullandı.

"Dışarıdaki adamları bulmaları an meselesi," diye fısıldadı Talon. "Acele etmeliyiz."

Rıza başıyla onayladı. Sızlanan adamı loş binanın içine itip kapıyı arkalarından kapattılar. Adamın söylediği gibi önlerinde, sadece duvarların içindeki oyuklardaki dumanlı yağ lambalarıyla aydınlatılmış uzun bir koridor vardı. Üçü birden pek az aydınlatılmış koridorda ilerleyerek sol taraflarında güzel oymalı, büyük bir kapıya ulaştılar. Kapının üstünde içerdeki birinin görünmeden dışarıyı görmesini sağlayacak bir friz vardı. Talon'la Rıza bunu görür görmez hızla başlarını çekerek görüş menzilinden çıktılar.

Talon şişman adamı kendine çekerek ağzındaki tıkacı çıkardı. "Kapının yanında dur ve kapıyı açmalarını söyle."

Rıza kapıyı çalarak bekledi. Sonunda küçük bir ızgara açıldı ve tiz bir ses aksi bir tavırla sordu, "Bu saatte gelen kim? Kapıya vurup durma, yoksa herkesi uyandıracaksın!"

"Benim, Cemal. Kapıyı aç."

"Tamam, ama gürültü yapma." Izgara pencere hızla kapandı ve içerden çekilen sürgülerin sesini duydular. Rıza ve Talon bakıştılar. Seçenekleri yoktu. Kapı açılır açılmaz Talon içeri süzülüp içerideki hadımın bağırmasına fırsat vermeden bıçağını kalbine saplayarak adamı öldürdü. Sonra onu hemen girişteki karanlık girintiye yatırdı.

Esirleri korku içinde bağırmaya başladı ama Rıza bıçağını

tehditkâr bir şekilde adamın yüzüne doğru savurunca sadece dehşet dolu bir inilti duyuldu. Üçü birden cesedin yanından geçip ilerideki karanlık odaya doğru ilerlediler. Bu bölge biraz önce geçtikleri koridorun sade dekorundan çok farklıydı. Burası yüksek tavanı güzel oyma taşlardan yapılmış pek çok ince ve oluklu sütunla desteklenmiş bir odaydı. Talon bakışlarını odada dolaştırdı ve etraftaki duvarlarda pek çok karanlık girinti olduğunu fark etti. Duvarlarda şatafatlı goblenler ve kilimler asılıydı, üstlerindeki resimler ve simle işlenmiş Arapça süslü yazılar birkaç nişin içine konmuş olan gece lambalarının ölgün ışığında parıldıyordu.

Talon üstünde durdukları mermer merdivenlerin aşağısında yere ve alçak oturma platformlarına kaliteli halıların serilmiş olduğuna dikkat etti. Bunun ilerisinde büyük bir hamam gibi bir havuz olduğunu görebiliyor ve bu su havuzunun içinde akan fıskiyeli bir çeşmenin sesini duyabiliyordu. Suyun şırıltısı onları karşılayan bu mağaramsı sessizlikte pek yüksek geliyordu. Görünen oydu ki sultan kadınlarına iyi bakıyordu.

Talon Rıza'yı dürterek kadınlar için bir oturma odası işlevi gördüğünü tahmin ettiği odanın ilerisindeki duvarların içindeki nişleri işaret etti ve Ravan'ı nasıl bulacaklarını merak etti. Ayrıca onları görünce bağırabilecek çocuklar veya başka kadınlar olmasından da korkuyordu, işte o zaman başları belada demekti.

Yanlarındaki adam kendi kendine inliyor ve berbat bir koku yayarak terliyordu, giysileri terden sırılsıklam olmuştu. Talon adamı kendine çekerek fısıldadı.

"Eğer hayatına değer veriyorsan bana Ravan hanımın nerede yattığını söylersin," dedi, tıslar gibi.

Ne var ki adamın yanıt vermesine fırsat kalmadan duvarın yanındaki alçak yataklardan birinden bir siluet kalkarak onlara doğru yürümeye başladı. Talon'la Rıza donup kaldılar ama adam titremeye başladı, onun için Talon zorla adama diz çöktürürken Rıza da hızla onlara yaklaşan siluete doğru süzüldü. O kadar hızlıydı ki bir kadın olduğu anlaşılan siluetin boğazına bıçağını

dayayıp diğer eliyle de ağzını kapatırken kadın ancak boğuk bir ses çıkartabildi. Rıza alelacele kadına bir şeyler fısıldadı ve kadın onu serbest bırakabileceği kadar gevşedi fakat bıçağı hâlâ tehditkâr bir şekilde gözlerinin önünde dolaşıyordu.

Talon'un odanın loş ışığında görebildiği kadarıyla bu eskiden güzel olsa da şimdi aşırı şişmanlamış bir yönetici gibi görünen yaşlıca bir kadındı.

"Ravan ismindeki kadın nerede?" diye tısladı Rıza. Kadın bir elini ağzına götürdü; korkudan titriyordu ama sonra kendini toplar gibi oldu ve "Artık burada değil," dedi.

Rıza ve Talon bu sözleri duyduklarında şoke oldular. "Değil mi? O zaman nerede? Söyle, yoksa boğazını keserim!" diye hırladı Rıza. Bıçağını tekrar tehdit edercesine kadına doğru salladı.

"İsfahan'a gitti."

"Ne zaman?" Talon da Rıza da bu haber karşısında buz kesmişti.

Tam kadın yanıt vermek üzereydi ki duvardaki girintilerden birinden bir siluet çıkarak onlara doğru geldi. Bu çok daha genç bir kadındı, neredeyse bir yeniyetmeydi ve koşarak yanlarına geldi.

Sert bir sesle fısıldadı. "Yalan söylüyorsun! Yalan söylüyorsun, Abeer!"

Kız konuşurken Rıza yaşlı kadınla onu gözden kaçırmamak için hareket ediyordu. Talon hadıma bir göz attı ama adam diz çöktüğü yerden karşısındaki sahneye hayret ve korku içinde bakakalmıştı. Talon onu merdivenden aşağı sürükledi, böylece hem hadımı hem de yaşlı kadını tehdit edebilecekti.

Rıza uzanıp genç kızın kolunu yakaladı fakat kız elinden sıyrılarak öfkeyle ona bir tekme savurdu. Rıza o kadar şaşırdı ki elini gevşetti ve kız kurtuldu fakat takılıp dizlerinin üstüne düştü. Rıza saldıran bir yılan gibi hemen kızın üstüne atıldı ve bu sefer onu saçlarından tuttu. "O...o İsfahan'da değil!" dedi kız nefes nefese ve Abeer dediği kadını işaret etti. "*O* nerede olduğunu

biliyor! Söyle onlara, seni cadı! Ravan İsfahan'da değil!" Kız artık debelenmiyordu; Rıza, "Kımıldama, olduğun yerde kal," dedi.

Kızı bırakarak tekrar Abeer'in yanına gitti ve tehditkâr bir sesle, "Sana Ravan hanımın nerede olduğunu sordum," dedi. "Bu defa sakın yalan söyleme, yoksa işini şuracıkta bitiririm." Fısıldayarak konuşsa da sesinde öyle vahşi bir ton vardı ki kadın irkilerek geriye doğru bir adım attı ama Rıza üstüne gitti ve Talon da hemen arkasından gelince kadının gidecek yeri kalmadı.

Kadın şimdi korkudan titriyordu. Kekeleyerek, "Onun sarayın zindanlarından birinde olduğunu biliyorum ama hangisinde olduğunu bilmiyorum," dedi. "Sultanın konutundan doğruca oraya götürüldü."

"Yine yalan söylüyorsun!" diye atıldı kız, tıslarcasına fısıldayarak. "Onun bakire olmadığını öğrendiğin zaman onu sultanın hizmetkârlarına sen ihbar ettin. Bunu onlardan saklayabilirdin! Erkekler o kadar aptal ki!"

Talon ve Rıza önce birbirlerine, sonra kıza, daha sonra da kadına baktılar.

Genç kız sanki onlar orada değilmiş gibi konuşmaya devam etti. "Onlar görmek istediklerini görürler. Fakat sen kendi bencil nedenlerin yüzünden ona ihanet ettin ve şimdi idam edilerek ölecek! Seni cadı!"

Talon'la Rıza tekrar bakıştılar ama bu sefer bakışlarında panik vardı. Talon sinirli bir şekilde etrafa bakındı. Bu konuşma gittikçe gürültülü olmaya başlıyordu ve bütün harem her an uyanabilirdi ki o zaman da işleri biterdi.

Yavaşça kadına yaklaştı ve çok sessizce, "Hayatın onun nerede olduğu konusunda gerçeği söylemene bağlı. Eğer yalan söylersen geri gelir ve seni korumak için ne yapılırsa yapılsın seni buluruz. Biz Fedaiyiz ve Alamut'tan geldik. Anlıyor musun?"

Kadın, neredeyse ta baştan beri kim olduklarını anlamış olsa da hızla nefesini içine çekerek başını salladı.

"Ana sarayın altındaki zindanda." Rıza'nın zorlamasıyla onlara oraya nasıl gideceklerini anlattı. Bütün bu süre zarfında diğer kız gözlerinde öfkeyle onu izliyordu ama Abeer sözünü bitirene dek hiçbir şey söylemedi. Sonra hadımı göstererek, "O bilir...Cemal'in bildiğinden eminim," dedi.

"Ona nazikçe sormak zorunda kalacağım," diye fısıldadı Rıza Talon'a.

"Hayır, bu benim sıram. Birkaç dakika içinde öğreneceğime eminim."

"Talon, kardeşim, ben bu işte senden daha iyiyim. Benim daha çok deneyimim oldu."

"Benim onu nasıl konuşturulacağını bilmediğimi mi düşünüyorsun?" diye sordu Talon, şaşkın bir sesle.

Genç kız ellerini kalçalarına koyup iğneleyici bir tavırla konuşarak araya girdi. "Siz ikiniz bu...bu böcek için iki eşek gibi didişmeyi kesene kadar şafak sökecek ve bir şey yapmak için çok geç olacak. Artık bir karar verin de arkadaşım Ravan'ı kurtarın!"

Rıza'yla Talon ağızları açık ona bakakaldılar. Talon tek bir söz daha etmeden hâlâ dizlerinin üstüne çökmüş halde duran adamın yanına gitti ve bıçağını boğazına dayadı. Hepsi buydu; hadım ağlayarak ellerini ovuşturmaya başladı. Talon dikkatle ağzındaki tıkacı çıkartarak, "Bizi onun hücresine götürebilir misin?" diye sordu.

Adam başıyla onayladı. "Yeter artık, yalvarırım! Sizi oraya götüreceğim," dedi, hıçkırarak.

Talon'la Rıza tekrar bakıştılar. Önlerinde önemli bir iş vardı ve Ravan'ı aramaya giderken bu kadınları nasıl geride bırakabilirlerdi ki?

Genç kız sanki düşüncelerini duymuş gibi fısıldadı, "Beni de yanınıza almalısınız! Eğer onun yaşamasına izin verirseniz mutlaka benim cezalandırılmamı sağlayacaktır, o zaman da kesin ölürüm. Beni yanınıza almalısınız!" diye yalvardı, Rıza'nın koluna uzanarak. "Beni bu hapishaneden çıkartın, burada ölmek

istemiyorum." Kızın gözlerine yaş dolmuştu. Rıza döndü ve kıza sanki onu ilk kez görüyormuş gibi baktı. Belki on sekizinde genç bir kızdı, güzel bir yüzü ve ince bir bedeni vardı. Talon Rıza'nın yüzünün değiştiğini gördü ve bundan sonra ne yapacağını merak etti.

Rıza hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine yaşlı kadına doğru uzanarak onu dizlerinin üstüne çöktürdü. "Buradan çık, kardeşim. Bu ikisini de yanına al."

Talon odadaki havanın aniden değiştiğini fark etti, kadın da zamanın geldiğini anlamıştı. Hayatını kurtarmak için son bir çabayla çığlık atmak için ağzını açtı. Fakat hiç ses çıkarma şansı bulamadı. Rıza'nın bıçağı parıldadı.

Kadın aniden gevşemiş gibiydi, sonra gittikçe çoğalan bir kan gölü içinde cilalı çinilerin üstüne yığılırken Rıza onu tuttu, havayı boşalan bağırsaklarının pis kokusu sarmıştı. Talon şaşırmıştı ama sıkıca tuttuğu adam daha paniklemiş ve inlemeye başlamıştı.

Kız hafifçe inledi ve gözleri dehşetle kocaman açılarak eliyle ağzını kapattı ama başka bir şey yapmadı. Talon onun kendine hâkim olmasını ve sendeleyerek yanından geçerek sanki çoktan kabul edilmiş gibi odanın kapısına doğru ilerleyişini beğeniyle izledi. Sonra tıkacı tekrar esirinin ağzına bağlayarak adamı ayağa kaldırıp kızın arkasından sürükledi.

Rıza sessiz odayı çabucak gözden geçirdikten sonra hızla peşlerinden gitti ve çıkarken büyük kapıyı sessizce arkasından kapattı. Yine koridordaydılar ama bu sefer esirleri on adım ileri deki bir diğer süslü kapıya doğru gitmelerini işaret etti.

Kız terliklerini çıkarmıştı ve ikisi kadar sessizce yürüyordu ama esir adam Talon'un istemediği kadar çok gürültü yapıyordu. Talon hâlâ arkadaşının biraz önce tanık olduğu acımasız hareketini düşünüyordu ama kendi kendine eğer yakalanırlarsa bundan daha beterine maruz kalacaklarını söyledi.

Gözü kara sevda korkmaz patlamaktan
Akıl kazanç peşindeyken;
Sevda ıstırap çekerken
Sağlam, metin ve güçlü kalır o.

Rumi

Bölüm 29

Kanal

Rıza tıkacı çıkarttı ve hadıma zindanlara kadar daha ne kadar yol olduğunu sordu.

"Zindanlar aşağıda, eğer kuleden gidersek en fazla bir iki nöbetçiyle karşılaşırız," dedi adam nefesi kesilerek.

"Bu kapının arkasında ne var?" diye sordu Talon.

"Bir...bir nöbetçi, tıpkı benim gibi," dedi adam boğuk bir sesle.

Yavaşça kapıyı açtılar ve diğer tarafta üstünde birkaç yastık olan bir sırada uyuyan bir hadım gördüler. Adamın horultuları küçük odada yankılanıyordu. Hepsi büyük bir dikkatle parmak uçlarına basarak adamın yanından geçtiler. Esirleri o kadar korkmuştu ki çıt çıkarmıyordu. Sollarında, kemerli girişin karşısındaki küçük bir kapıyı işaret etti. Kemerli girişin üstüne onları meraklı gözlerden gizleyen bir perde çekilmişti.

Talon diğer tarafta bir yerlerde muhafızlar olduğundan emindi, onun için bir parmağını dudağının üstüne koyarak kızla esir hadıma sertçe baktı. Küçük kapı hem aşağı inen, hem yukarı çıkan taş bir merdivene açılıyordu. Menteşelerin en ufak gıcırdamasının uyuyan adamı uyandıracağının farkında olarak kapıyı

büyük bir dikkatle kapattılar ve usulca aşağıdaki karanlığa doğru süzüldüler.

Yavaşça taş basamaklardan inerken aşağıdan gelen ölgün ışığı görebiliyorlardı. Çıt yoktu, ne bir horultu ne de etrafta dolanan insanların sesi duyuluyordu. Talon kılıcını önünde tutarak en başta gidiyordu, Rıza ise bıçağını boğazına dayadığı adamı ensesinden tutmuştu, kız da bir fare kadar sessizce yanlarında yürüyordu.

Talon yavaşça merdivenin son dönemecini döndü ve uzun koridorun sonuna geldiklerini gördü. Geçidin kerpiç duvarlarında birkaç kapı vardı ama hapishane hücrelerine benzemiyorlardı. Koridordaki girintilerle yanan lambalar etrafa loş bir ışık saçıyordu. Sönmüş olan bazı lambalar dar geçitte karanlık bölgeler oluşturmuştu. Talon arkaya bir göz atarak hadıma yanına, kapının girişine gelmesini işaret etti.

"O nerede?" diye fısıldadı.

Hadım şaşırmış görünüyordu. "Burası zindan değil!" diye fısıldadı, gözlerini korkuyla çevirerek; gördüğü karşısında hayrete düştüğü belliydi.

Talon adamı boğazından yakaladı. "O zaman nerede?" diye tısladı.

Titreyen adam bir başka kapıya işaret etti. "Bu kapı olmalı..." Talon Rıza'ya doğru başını iki yana sallayarak adamı loş koridora doğru itti ve hepsi sessizce geçidin diğer ucuna doğru ilerlediler; orada karşılarına çıkan bir diğer kapı aşağıdaki karanlığa inen bir merdivene açıldı. Talon kulağına su sesi geldiğini sandı ama emin olamadı.

Kapıyı arkalarından kapattıkları zaman kendilerini zifiri bir karanlık ve aşağıda bir yerde akan suyun sesi dışında tam bir sessizlik içinde buldular. Burunlarına nahoş bir koku geliyordu. Rıza kapıdan geri dönerek bir girintideki lambayı aldı, sonra titreşen ışıkta merdivenden inmeye başladılar.

Talon zamanlarının daraldığını biliyordu; çok geçmeden bi-

rileri boğazlanmış muhafızı veya haremdeki ölü kadını bulacak ve kıyamet kopacaktı. Ravan'la birlikte bu şehirden çıkıp sahile gitmek için can atıyordu. Onu bir bulabilselerdi!

Bir kez daha bir açıklığa çıktılar ve ilk dikkatlerini çeken koku oldu. İdrar ve pislikle karışık dışkı kokusu. Talon da Rıza gibi sarığının ucuyla burnunu kapatırken kız iğrendiğini gösteren bir inilti koyarak elini yüzüne götürdü. Akan suyun sesi daha yakından gelmeye başlamıştı. Bu, geçidin ortasındaki metal bir ızgaranın altında akan akarsuyun sesiydi.

"Bu su nereden geliyor?" diye sordu Talon hadıma.

"Bu Khoskh nehrinin suyunu saraya götüren kanal," diye fısıldadı adam titrek bir sesle. Talon bu bilgiyi zihnine kaydetti.

"Nereye gidiyor?"

"Sarayın altından geçtikten sonra nehre geri dökülüyor. Sarayın bütün suyu ondan temin ediliyor."

Rıza demir parmaklıklı koridor boyunca yavaşça koşarak ve hücrelerin içine göz atarak tüneli aydınlatan iki meşaleden birini geçti. Hücrelerin hepsinde uyuyanlar vardı ve bir ikisi uyanarak korku dolu gözlerle bakışlarına karşılık vermişti. Ama hiçbiri Ravan değildi, bundan emindi.

Sonra bir sürpriz oldu. Hücredeki siluetlerden biri uyanarak ayağa kalktı. "Bu saatte ne istiyorsunuz?" diye sordu aksi bir sesle. Aynı hücredeki bir başkası daha ayağa kalktı. "Neler oluyor? Mahpuslardan birini mi istiyorsunuz?" diye sordu, anahtarlarını şıkırdatarak ayağa kalkarken.

Talon şaşkınlık içinde bunların açık bir hücrede uyuyan gardiyanlar olduğunu anladı.

Rıza çabucak kendini topladı. "Sizi kontrol etmemiz için muhafız subayı gönderdi bizi...ve bilin bakalım, ne gördük! Horul horul uyuyordunuz, sizi köpekler!"

"Biz sadece dinleniyorduk, efendim, lütfen bizi ihbar etmeyin," diye yakardı içlerinden biri, besbelli Rıza'nın ses tonundan ve kibirli tavrından ürkerek.

"Buraya mahpus Ravan'ı yukan götürmeye geldik. Hücresi hangisi?"

"Size derhal göstereyim, efendim!" dedi ikincisi, anahtarları havada sallayarak. Rıza başıyla onayladı. "Sen! Orada kal," diye uyardı kılıcını sallayarak döşeğinin üstünde büzülen diğer adamı. Diğer mahpuslar da uyanmaya başlamıştı. Hatta bazıları neler olduğunu soruyordu. Talon onu ve diğer ikisini gizleyen karanlığa minnettardı.

Rıza anahtarları tutan adamı hücreden dışarı çıkardı ve sonra ilgisiz bir tavırla sordu, "Bu hücrenin anahtarı hangisi?"

Adam bu soruyu hiç düşünmeden anahtarı Rıza'a gösterdi; Rıza anahtarı adamın elinden kaptığı gibi öteki adamın içinde olduğu hücreyi kilitleyiverdi. Adam korku ve öfkeyle karşı koydu. "Bunu neden yaptın? Bana bunu yapamazsın! Kimsin sen?" diye bağırdı, parmaklıkları tutup sarsarak.

"Çeneni kapatırsan hayatta kalırsın," dedi Rıza ve kılıcının düz tarafıyla adamın ellerinin mafsallarına vurdu. "Eğer biraz daha gürültü yaparsan oraya gelip boğazını keserim."

Adam gözlerinde korku dolu bir bakışla, yaralanan parmak mafsallarını emerek geri çekildi.

Ona aldırmayan Rıza Talon'la diğerlerine yanına gelmelerini işaret etti ve sonra kılıcını yüzünde şaşkın ve korku dolu bir ifadeyle ona bakan diğer adamın boğazına dayadı.

"Siz muhafız değilsiniz! Kimsiniz siz?" diye sordu adam titrek bir sesle.

"Beni Ravan hanımın hücresine götür."

Titreyen adam hiç sesini çıkarmadan başıyla onayladı, sonra elini arkadaşına doğru salladı. Talon'la diğer ikisi de gardiyanların ve artık uyanan ve tuhaf bir şeylerin olduğunu farkına varan diğer mahpusların şaşkın bakışları altında Rıza'ya katıldılar.

"Kimsiniz siz? Burada ne yapıyorsunuz? Allah aşkına, bizi buradan çıkartın!" diye bağırıyorlardı.

Genç kız parmağını dudaklarına götürerek onlara gülümsedi

ve sessiz olmaları için elini salladı. "Gürültü yapmayın! Gürültü yapmayın!" diye fısıldadı. Pislik içindeki aç yaratıklar seslenmeyi keserek gecenin bir yarısı karşılarında beliren bu güzel kadına bakakaldılar.

Acele etmek gerekiyordu. Talon hadımı öne itti. "Onu gardiyanla birlikte kilitle. Artık ona ihtiyacımız yok," dedi Rıza'ya; beriki hemen dediğini yerine getirdi.

Talon sonra dışarıdaki gardiyana acele etmesini işaret etti. Yakındaki duvarda bir meşale yanıyordu. Rıza onu aldı ve itaatkâr bir şekilde hançerinin ucundan sakınan gardiyanı izledi. Birkaç adım sonra duvarın içine gömülmüş ahşap bir kapıya geldiler ve adam kapıyı başka bir anahtarla açtı. İçerideki zifiri karanlıktan nemli ve soğuk havanın kokusu geldi. Hızla kaçan bir sıçanın tırnaklarının sesi duyuldu. Rıza içeriyi daha iyi görmek için meşaleyi havaya kaldırdı.

Talon'un duyguları taşmak üzereydi ama çok şeyin duygularını salmadan evvel güvenle kaçmalarına bağlı olduğunu bilerek kendine hâkim oluyordu. Rıza'ya yerdeki kaba saba döşeğin üstünde yatanı uyandırmasını işaret ederek arkasına dönüp herhangi bir tehlike olup olmadığına baktı. Yanında duran kız hücrenin durumunu görünce şaşkınlık içinde hızla nefesini içine çekti.

Rıza döşeğe doğru ilerleyerek üstünde yatanın omzuna dokundu. Yerden boğuk bir ses geldi, sonra döşeğin üstündeki siluet doğruldu ve gözlerini kısarak ona baktı. Rıza bir dizinin üstüne çöktü, sonra bir parmağını dudağına götürerek bir şey fısıldadı. Boğuk bir haykırma sesi duyuldu, sonra siluet zorla yataktan kalkmaya çalıştı. Talon geri çekildi ve kalbi güm güm atarak baktı.

O Ravan'ı her yerde tanırdı, bu hücrenin yarı karanlığında bile, onu bulmuş olduğu bu koşullarda bile ama kendi sırtı ışığa dönük olduğu için Ravan onun yüzünü seçemiyordu. Ayağa kalkarak Rıza'ya fısıldadı.

"Sensin, Rıza! Geleceğini biliyordum! Gelmen için o kadar

çok dua ettim ki! Ama o kim?" Çıplak ayakla ondan bir el uzun olan Talon'a dikkatle baktı.

"Beni tanımadın mı, Ravan?" diye sordu Talon boğuk bir sesle.

Ravan ona bakakalırken mutlak bir sessizlik oldu, sonra eli kalbine doğru giderek sallandı. Talon hızla öne atıldı ve tam ona uzanırken Ravan kollarına yığılıp kaldı.

"Talon?" diye sordu, geri çekilip yüzüne bakarak.

"Evet," diye fısıldadı Talon. Ravan her iki eliyle erkeğin yüzünü tutarak usulca okşadı.

Başını iki yana salladı. "Bu bir rüya; bu ancak bir rüya olabilir. Rüyalarımda bana geliyorsun ve sonra uyanıyorum ve kendimi o kadar kaybolmuş hissediyorum ki ağlıyorum. Kaderin benimle burada, bu yerde de uğraşması ne zalimlik; elimde sadece bu kaldı," diye mırıldandı perişan bir sesle.

"Bu sana rüya gibi mi geliyor?" diye sordu Talon, ona uzanıp sıkıca sarılarak. Onu tutarken yanaklarından ılık gözyaşlarını aktığını hissediyordu.

"Ah, hayır! Talon, bu gerçekten sen misin?" diye sordu, omzuna dayadığı dudaklarının arasından çıkan sesi boğularak. Talon'un göğsüne dayalı elleri sıkıca gömleğini kavramıştı.

Döndü ve loş ışıkta gözlerini kocaman açarak onlara baktı. "Seni görüyorum, Rıza ve bu da sensin, Talon ama bu sen misin, Cennet? Senin burada ne işin var?"

Cennet ağlıyordu ve öne atılarak ona sarıldı. "Biz, senin şu tuhaf arkadaşların ve ben seni götürmeye geldik, Ravan'ım. Ben de sizinle birlikte gitmek zorundayım, yoksa onlara yardım ettiğim için beni öldürürler. Ama seni bulmak istedim, seni çok özledim."

Onlar kucaklaşırken Rıza yanlarına geldi. "Kaybedecek zaman yok. Gitmeliyiz, hanımım, yoksa hepimiz öbür dünyayı boylayacağız," diye fısıldadı.

Talon Rıza'nın uyarısını duyunca hemen kendini topladı.

"Derhal buradan uzaklaşmalıyız. Yolculuk için başka giysilerin var mı, hanımım?" diye sordu. Ravan'ın başını kaldırdığını hissetti ve yanaklarında parlayan gözyaşlarını gördü. Ravan'ın eli tekrar yüzünde dolaştı.

"Talon'um, üstümdekiler dışında başka giysim yok, bir de bu terliklerim var. Bana başka bir şey vermediler."

"O halde böyle gideceğiz. Yolda yeni giysiler bulabiliriz," diye fısıldadı Talon. "Atların orada bir harmanim var, onu giyebilirsin."

Rıza bir kenarda durmuş seyreden gardiyanı tuttu ve adam ses çıkarmasına fırsat kalmadan kendini hücrenin arka duvarına fırlatılmış ve kapı da üstüne kilitlenmiş halde buldu.

Rıza yüzü öfke içinde arkaya döndü. "Bunu prensesimize yaptılar ha!" diye bağırdı, inanamayan bir sesle. "Ben hemen geri döneceğim."

Talon'un onu durdurmasına fırsat kalmadan en sondaki kapıya koşup merdivenden çıkarak gözden kayboldu.

* * *

Rıza sessizce merdivenden tırmandı, sonra koridordan geçerek hızla son basamakları da çıktı ve uyumakta olan muhafızın önünde durdu.

Muhafız uyandığı zaman kendini boğazına bir bıçak dayanmış halde buldu. "Bana sultanın nerede uyuduğunu söyleyeceksin," diye fısıldadı kara siluet kulağına tıslarcasına. Rıza'nın yüzü o kadar yakındı ki adam hızla geri çekildi fakat yakasını sıkıca tutan el hiç kımıldamadı.

"Söyle! Hemen söyle!" Terlemeye başlayan adam elini kaldırarak yukarıyı gösterdi.

"Yukarıdaki ana konutta," dedi, tiz bir sesle.

Söylediği son şey bu oldu. Rıza boğazı boydan boya kesilmiş ve hâlâ kasılmakta olan adamı kendi kanından oluşan bir gölcüğün içinde bırakarak hızla yukarı çıktı.

Uyuyan muhafızların icabına bakmakta hiç zorlanmadı ve nihayet heybetli bir kapının iki yanında duvara dayanmış iki adam gördü. Adamlar ses çıkarmaya bile fırsat bulamadan öldüler ve Rıza bir hayalet gibi odanın içine süzüldü.

Odanın diğer ucunda, ipek ve minderlerle döşenmiş yüksek bir platformda tombul bir adam uyuyordu. Adamın iki yanında iki kadın vardı. Kadınlar çok gençti, karnı bedeninin ortasında bir tepe gibi görünen adamsa sırt üstü yatıyordu. Yatak örtüleri aralarında kıvrılmış halde, hepsi derin bir uykuya dalmıştı.

Rıza'nın niyeti sultanı öldürmekti ama sonra bundan vazgeçti. Öfkesini başka bir yolla gösterse de sonuç aynı ölçüde yıkıcı olacaktı.

* * *

Rıza tam Talon onun ne iş peşinde olduğunu öğrenmek için peşinden gitmek üzereyken tekrar bir hayalet gibi zindanda ortaya çıktı.

"Neredeydin, kardeşim!" dedi Talon aksi bir tavırla; bundan hiç memnun olmamıştı.

Rıza ona soğuk bir ifadeyse gülümsedi. "Bir mesaj bıraktım."

Daha fazla konuşamadı, zira Talon yukarıdan bir ses duymuştu. Eliyle yukarıyı işaret etti ve hepsi kulaklarını dikip dinledi. Talon'un en çok korktuğu şey yukarıda başlamak üzereydi. Kaçış yolları tıkanmıştı.

"Ne yaptın?" dedi Rıza'ya suçlarcasına.

"Onları ayaklandıran ben değildim, Talon. Galiba haremdeki hadımlar ölüyü bulup alarm verdiler."

Talon'un bakışları hızla etrafta dolaştı ve yerdeki deliği kapatan ızgarada durdu. Izgara küçük bir kuyu başı gibi yerden biraz yüksekti. Talon'un aklına bir fikir geldi. Anahtarları Rıza'nın elinden kaptığı gibi hadımla gardiyanın olduğu hücreye koştu. Kılıcıyla dürterek adamları Ravan'ın eski hücresine doğru sürükledi ve sonra onları ayağıyla içerideki şaşkın adamın üstüne itip hemen kapıyı kilitledi.

Rıza onu telaşlı bakışlarla izliyordu. "Talon, bunun için vaktimiz yok!" diye bağırdı.

"Yukarıda olanları dinlesene. Duymuyor musun? Cesetleri buldular. Bir fikrim var, Rıza. Mahkûmları sal ve onlara çıkış yolunun merdivenin yukarısında olduğunu ve ellerinden geldiğince hızlı koşmaları gerektiğini söyle. *Biz* kanala iniyoruz!"

Rıza yukarıdan gelen boğuk seslere kulak kabarttı. Sonra gülerek başını iki yana salladı.

"Tabii ya!" dedi.

Hızla harekete geçerek hücreleri açtı ve şaşkın ve hayret içindeki mahkumlara tek çıkış yollarının bu merdivenden yukarı tırmanmak olduğunu söyledi. Hiç tartışmaya mahal vermedi ve hatta kılıcının düz tarafını kullanarak onları kapı boşluğuna doğru sürükledi. Çoğunun ısrar edilmeye ihtiyacı yoktu ve aceleyle özgürlüğe giden yolları olduğunu düşündükleri karanlık merdivenleri tırmandılar. Ama o sırada yukarıdan meşum bir gürültü geldi. Bu daha çok bağırtı çağırtıyla yere sertçe vuran ayakların sesiydi.

"Acele edin, hemen ortadan kaybolmalıyız!" diye seslendi Rıza, kapıyı son mahkûmların arkasından kapatırken.

Talon ağır ızgarayı çekti; ızgara aşağıdaki karanlığa göz atmalarına yetecek kadar kalktı. Talon mahkumların yaratacağı karmaşanın aşağıya inip gözden kaybolmalarını sağlayacak kadar dikkatleri dağıtması için dua etti.

"Üç metre var yok," dedi Rıza. "Önce ben inip kadınların inmesine yardım edeceğim. Onları bana doğru sarkıt, Talon," dedi ve sonra hiç duraksamadan atlayarak gözden kayboldu. Boğuk bir şapırtı sesi geldi, sonra telaşla yukarı seslendi. "Çabuk olun!"

Talon korkmuş olan Cennet'i ızgaranın kenarına çıkartarak bir kolundan tutup aşağı sarkıttıktan sonra memnuniyetle Rıza'nın ona ulaşıp kızı yakaladığını hissetti. Ravan ızgaranın kenarına çıktı ve Talon'a bir bakış attıktan sonra ellerini tutarak aşağıda Rıza'nın kollarına indirmesine izin verdi.

Artık gardiyanlar yukarıdaki gürültünün farkına varmış ve hücrelerinin kapısına insanları aşağıya indirecek kadar gürültüyle vurmaya başlamışlardı. Ortadan kaybolma zamanıydı. Talon ızgaranın kenarına çıktı ve kuyunun kenarına tutunarak ızgarayı tekrar yerine kaydırmaya çalıştı. Ancak bunu kısmen başardı, zira bütün yapabileceği buydu, böylece kendini bırakarak bir şapırtıyla aşağıda akan soğuk suya düştü.

"Gel, fazla zamanımız yok," dedi Rıza karanlıkta, suyun hemen aşağısından. "Bunu yapmak delilik ama eğer işe yararsa bir şansımız olur."

Su dize kadar geliyordu ve akıntı o kadar güçlüydü ki ayakları yerden kesilecek gibi oluyordu. Talon'la Rıza kendilerinin ve kadınların sürüklenip gitmesini engellemek için duvarlara tutunmaya çalışıyorlardı. Cennet bir ara nefesi kesilerek debelendi ama Rıza zifiri karanlık tünelde sendeleyerek ilerlerken kızı kolundan tutup arkasına çekti. Sonra Talon da Ravan'ı elinden tutarak onları izledi.

Sonra bir sorunla karşılaştılar. Su yükseliyor gibiydi ve akışı yavaşlamıştı ama alttaki akıntı hâlâ çok kuvvetliydi. Çok geçmeden su göğüs hizasına çıktı ve ayakları yerden kesilen Ravan'la Cennet erkeklere tutunmak zorunda kaldı. Rıza Talon'a dönerek, "Bir tıkanıklık olabilir veya inşallah sadece bir daralmadır. Bunu öğrenmem gerek."

Cennet'i Talon'a teslim ederek derin bir nefes aldı ve suyun altına daldı. Uzunca gibi gelen bir süre sonra nefes nefese yeniden yüzeye çıktı. Talon onu göremese de hissedebiliyordu ve Rıza'ya seslenerek nerede olduklarını sordu.

Rıza hızlı hızlı soluyarak, "Aşağıda bir daralma var ama teker teker geçilebilir. Önce ben gideceğim ve bir kayayı yerinden çıkarmaya çalışacağım."

"Bunun nereye çıktığını biliyor muyuz?" diye sordu Ravan hepsine birden.

Rıza yanıt verdi. "Hayır, hanımım, bilmiyoruz ama başka yol yok. İnşallah hadımın söylediği gibi nehre çıkıyordur. Eğer öy-

leyse hayatta kalabiliriz; eğer değilse hepinizle başka bir yerde görüşeceğiz. Benimle gel, Cennet." Kızın elini sıkıca tuttu. "Korkma, hanımım. Sadece derin bir nefes al ve içinde tut, sonra da bana güven," dedi ve gözden kayboldu.

Cennet içgüdüsel olarak karşı koydu ama Rıza onu sıkı sıkı tutuyordu. Talon'la Ravan'ı karanlıkta birbirlerine tutunmuş halde bırakarak suyun içinde gözden kayboldular.

"Seni şimdi yitirmek kaderin zalimliği olur, Ravan'ım. Tanrı'ya güvenmeliyiz." Konuştuğunu duyması için sesini yükseltmesi gerekmişti.

Ravan, "Seni seviyorum, Talon," dedi nefes nefese ve korkudan kaynaklanan bir çaresizlikle erkeğe sıkıca tutundu.

Su seviyesi aniden düşmeye başladı ama sonra akıntının gücü arttı. Su bel seviyesine indi ve orada kaldı.

"Rıza dediği kayayı yerinden çıkarmış olmalı," dedi Talon. "Allah seni korusun, Ravan. Seninle nehirde görüşürüz."

Sonra sertçe kızın dudaklarından öperek onu bıraktı.

Ravan derin bir nefes aldı ve sanki hiç orada bulunmamış gibi karanlığın içinde kayboluverdi.

Talon da derin bir nefes aldı ve onun peşinden suya dalarak akıntının onu aşağı sürüklemesine izin verdi. Su bedenini ele geçirip onu önce ayaklarından omuzlarının zar zor sığdığı bir açıklığa sürükleyince bir an paniğe kapıldı. Sonra ancak düzgün bir kil boru olabileceğini düşündüğü bir şey boyunca ilerledi ve şaşkınlık içinde kısa bir mesafe sonra bir kavis çizen suyla beraber bir başka su kütlesinin içine düştü. İyice derinine daldığı suyun yüzeyine ulaşmak için bütün gayretiyle uğraştı; suyun yüzeyine ulaşınca nefes nefese ciğerlerini tekrar havayla doldurmaya çalıştı. Sağ tarafından gelen hafif bir çığlık sesi duydu ve uzanarak Cennet'in sağa sola savrulan kolunu tuttu ve sonra gözleriyle etrafı taradı.

Nehrin, onları dışarı fırlatan suyun fışkırdığı yüksek bir setin siper oluşturduğu daha derin bir kısmı vardı. Cennet Talon'a bir

maymun gibi yapışmıştı ve solumasını düzeltmeye çalışırken anlaşılmaz bir şeyler geveliyor, aynı zamanda kurtulduğu için şükredip duruyordu. Talon çaresizce Ravan'ı aradığı için ona aldırmıyordu bile. Nehrin hızla akan sularında hiçbir şey göremiyordu ama sonra kuvvetli bir el uzandı ve Rıza onu yakasından yakaladı.

"Ravan nerede?" diye sordu Talon, ayağı nehrin dibine tekrar değince. Karanlık nehirde deli gibi onu ararken midesi kasılıyordu.

"Korkma, benimle. Nehirde üstüme düştü ve neredeyse boynumu kırıyordu!" dedi Rıza, omuzlarını ve boynunu ovuşturarak.

"O halde şu maymunu üstümden al da atları bulabilelim," diye fısıldadı Talon da ve Cennet'in mengene gibi kollarını zorla açarak boynunu kurtardı. Talon kıyıda Rıza'nın yanında yatan Ravan'ı görünce müthiş rahatladı.

"Ben...ben yüzemiyorum. Üzgünüm, üzgünüm. Allah'a şükür, beni sen kurtardın!" dedi Cennet kekeleyerek.

"İşte, Rıza, al onu." Talon sırılsıklam kızı ona doğru itti. Yukarıda bir eşek arısı yuvasına çomak soktuk, onun için atları alır almaz sarayla aramızı olabildiğince açmalıyız. Şimdi neredeyiz?"

Rıza'nın kıyıya çıkmasına yardım ettiği yarı çıplak kız hemen nefes nefese kalan Ravan'ın yanında elleriyle dizlerinin üstüne çöktü. Rıza farkında olmadan yaslanınca kazara başı Cennet'in ıslak kalçasına değdi. Kız şaşırarak tiz bir çığlık atarak öne düşerken Rıza hızla kendini geri çekerek dizlerinin üstünde durdu.

"Af...affedersin, hanımım," dedi kekeleyerek ve son derece utanarak. Kız başını çevirerek kızgın bir ifadeyle baktı.

Eğer durum böylesine acil olmasaydı ikisinin de birbirinden utanması komik olabilirdi ama Talon Cennet'in buna o kadar da aldırmadığını hissetti. Neredeyse bir kahkaha atacaktı.

Ravan ayağa kalkmıştı. "Beni yakaladığın için teşekkür ederim, Rıza," dedi, çok tatlı bir sesle.

Rıza mümkün olduğunca çabuk kaçmaları konusuna dönmek istiyordu. "Şu yukarıdakiler sarayın surları. Şehir solumuzda kalıyor, onun için benim atlarım hemen köşeyi dönünce orada olmalı. Sen senin atlarını nereye bıraktın, kardeşim?" diye fısıldadı, Cennet'ten uzaklaşmaya çalışırken.

Talon nerede olduğunu çıkarmaya çalışarak bir an düşündü. Şehir nehrin aşağısındaydı, bu da atlarının duvarın diğer yanında, Rıza'nınkilerden pek de uzakta olmayan bir yerde, nehir kıyısının yanındaki bir söğüt kümesindeki bir ağaca bağlı olduğu anlamına geliyordu.

"Nehrin ilerisinde bir öbek söğüt ağacı var ama önce gidip seninkileri alalım, onlar daha yakında," diye önerdi Talon.

Surları sağlarına alarak nehir kıyısı boyunca ilerlediler. Alarmların çaldığına dair hiç şüphe yoktu; mazgallı siperlerde meşaleler taşınıyor, kafası karışmış, sinirli muhafızlar gözlerini kısarak aşağıdaki karanlığa bakarak ve birbiriyle çelişen emirleri yerine getirmeye çalışarak koşuşturuyordu ve içeriden pek çok bağırış çağırış geliyordu.

Üstü başı dökülen, sırılsıklam olmuş grup çok geçmeden söğüt ağaçlarının olduğu yere ulaşmıştı ve Rıza dikkatle karanlığın içine bakarken durdu. Tatmin olmuş halde eliyle ilerlemelerini işaret etti ve Ravan'ı alıp götürmek üzere getirmiş olduğu iki atı gördüler.

"Allah'a şükür ki hayvanları bulmamışlar," diye fısıldadı Rıza. "Ama iki at dört kişiyi çok uzağa taşımaz. Seninkileri de bulmalıyız, kardeşim, yoksa bize rahatlıkla yetişirler."

Talon karanlıkta başını sallayarak onayladı.

Atlara bindiler. Rıza Cennet'i kaldırarak arkasına aldı ve genç kadın kollarını beline dolayarak ona iyice yapıştı.

Talon da Ravan'ı kaldırıp arkasına aldı ve o da aynısını yaptı. Ravan soğuktan titriyordu ama hiçbir şey söylemeden sadece kollarını sıkıca erkeğin beline dolayıp başını omzuna koydu.

Talon nehir kıyısı boyunca söğütleri paravan yapıp sarayın

surlarının etrafından dolanarak atları bıraktığı yere doğru ilerledi; ama yaklaşırlarken bir şeylerin yanlış olduğunu hissetti. Atlar hâlâ açık renk kumun önünde iki kara gölge halinde oradaydı ama duyuları ona yalnız olmadıklarını söylüyordu. Rıza da atını yanına getirdi ve ikisi birden dikkatle ileride bir dala bağlanmış tek başlarına duran iki ata baktılar.

"Atlardan başkaları da var, Talon."

Talon karanlıkta başıyla onayladı. Neyse ki nehrin kıyısını geçerken ağaçların arasında kalmışlardı, onun için görülmemiş olmaları mümkündü. Talon Ravan'a attan inmeleri gerektiğini işaret etti. Rıza'yla Cennet de aynısını yaptı ve atların yakınında bir hareket olup olmadığını görmeye çalışarak sessizce nehir kıyısındaki ağaçların gölgesinde durdular.

"İkisini görebiliyorum; askere benziyorlar," diye fısıldadı Rıza kulağına.

Talon ıslak giysilerinin verdiği üşümenin ötesinde ürperdiğini hissetti.

"O atları almalıyız. Adamlar devriye olabilirler ve atlar şüphelerini çekmiştir," diye fısıldadı.

"Ve kuşkusuz sahibinin dönmesini bekliyorlardır ama şimdi seninle benim gidip onları almamız gerek," dedi Rıza; sesi son derece sakin ama ölümcüldü. "Bu mesafeden öldürebilir misin?" diye sordu.

Talon gölgelere baktı. "Eğer ağaçların arasından çıkarlarsa evet, mesafe yaklaşık altmış adım."

Artık uyanarak kendini bir kargaşa içinde bulan saraydan gelen gürültü iyice artmıştı. Kulaklarına çığlıklar da geliyordu; Talon bunların kaçamayacak kadar şanssız olan mahkûmların çığlığı olduğunu tahmin etti, tabii eğer kaçabilen olduysa. Bu gece paniğe kapılmış muhafızlar hemen işlerini bitirirdi. Talon onlara bunu yaptıkları için pişmanlık duydu ama kendi gereksinimleri daha önce geliyordu.

Bütün bu gürültü patırtı iki muhafızın dikkatini dağıtmıştı;

şimdi ağaç kümesinin kenarına gelip yukarıdaki mazgallı siperleri işaret ederek alçak sesle konuşmaya başlamışlardı. Dikkatleri o kadar dağılmıştı ki etraflarına bile bakmıyorlardı.

Rıza Talon'a yayını uzattı. Bu güvenini gösteren bir davranıştı, zira Talon bu silaha hiç aşina değildi. Kendi yayı ilerideki atlarda, bir kın içindeydi. Ama besbelli Rıza Talon'un ne kadar öldümcül olduğunu hatırlıyordu.

Talon Rıza'nın uzattığı oku takıp yayı çekti. Tam o sırada biri yukarıdaki mazgallı siperlerden atlayarak gürültüyle yere çarptı ve bunu acı dolu bir çığlık izledi. Mahkûmlardan biri surlara kadar gelmiş ve onu bekleyen dehşetten kurtulmak için ölümü göze almış olmalıydı.

Adamlardan biri neler olduğunu görmek için hızla dönünce yüzünü Talon'un olduğu tarafa çevirmiş oldu. Sert bir tıngırtı sesi geldi ve ok karanlıkta uçarak tok bir sesle saplandı. Adam göğsünü tutarak yere düştü. Bir an inledi, sonra hareketsiz kaldı.

İkinci adam ürkerek bir şeyler homurdandı ve kaçmaya başladı. İkinci ok arkadan adamın uyluğunun yukarısına saplandı. Adam boğuk bir çığlık atarak tökezledi. Rıza arkasından koştu ve Talon karanlıkta onun adamı yakalamasını izledi; kısa bir mücadele oldu ve adam karanlıkta yerde hareketsiz kalakaldı. Yukarıdaki surlarda meşaleler bir araya toplanmıştı fakat kimse nehrin yanında neler olduğuyla ilgileniyor gibi görünmüyordu.

Rıza arkadaşlarına hemen atları almalarını işaret etti. Sonra hareketsiz cesetleri nehir kıyısındaki çalılıkların içine çekerek onlara katıldı.

Kadınların kocaman açılmış gözleri ve solgun yüzleri adamların öylesine ani ve ustaca öldürülmesi karşısında nasıl şoke olduklarını gösteriyordu.

"Allah şimdiye kadar bizi korudu ama şimdi hemen gitmeliyiz!" dedi Rıza, sert ve alçak bir sesle.

Aceleyle her biri birer ata bindi ve sonra nehir kıyısında Talon'un o gece daha evvel belirlediği sığ bir geçide götüren bir

yoldan ilerlemeye başladılar. Çok geçmeden saraydan gelen bağırış çağırışlar ve gürültüler geride kaldı; şimdi duyulan tek ses canlı ve koşmaya hazır olan atların toynak sesiydi. Başı Talon çekiyordu; batıya, denize ve karanlık dağlara doğru gidiyorlardı.

Ancak birkaç bin adım yol aldıktan sonra Talon gevşeyerek Ravan'ın yanında at sürmeye başlayabildi. Ravan hâlâ ona sanki bir hayaletmiş gibi bakıyordu.

"Sen nereden geldin, Talon?" diye sordu adeta çekinerek ve sanki gerçek olduğundan emin olmak istermiş gibi koluna dokunmak için elini uzatarak. O sırada Rıza yanlarına geldi. Cennet de hemen Rıza'nın diğer yanındaydı; Rıza ona şöyle bir göz attı.

"Uzun süre at binebilir misin, hanımım?" diye sordu; ses tonu çok nazikti.

Cennet başıyla olumlayarak gülümsemeye çalıştı. Üstündeki incecik saray giysileri sırılsıklamdı ve titriyordu, onun için Rıza eyerindeki çantadan harmanisini çıkartarak kızın omuzlarını üstüne fırlattı. Talon da soğuktan titremekte olan Ravan için aynısını yaptı.

"O kim? Sen kimsin?" diye sordu Cennet. Şimdi geçici olarak tehlikeden uzaklaşmış oldukları için korkmaya başlıyordu. O zamana dek sürdüğü korunaklı hayattan sonra bu gece onun için dehşet verici bir deneyim olmuştu.

Onlar adına Ravan konuştu. "Rıza benim kardeşim, Talon ise uzun zaman evvel yitirdiğim sevgilim. Beni kurtarmaya geldiler, Cennet ve şimdi sen de bizimlesin. Buna o kadar seviniyorum ki."

"Sen nereden geldin, Talon? Frenklerin seni ele geçirdiğini gördüğümden bu yana altı uzun yıl geçti," dedi Rıza.

"Bu uzun bir hikâye, Rıza. Ama senin hayatta olduğunu öğrendikten sonra artık oralarda kalamazdım, Ravan'ım, biliyorsun. Ben...ben seni bırakmak zorunda kaldığım o korkunç gün Banyas kalesinde bana söylediklerin yüzünden öleceğinden o

kadar emindim ki. Ertesi gün kuzeye doğru senin peşinden giderken yolumu Tapınak Şövalyeleri kesti. Beni kalelerine götürüp hapsettiler. Onları bir türlü seni bulmam gerektiğine ikna edemedim."

Rıza başını salladı. "Onları seni ele geçirdikten hemen sonra gördüm, kardeşim, sen kaçmaya çalışıyordun. Seni esir aldıklarını gördüm. Senin kendi insanların seni esir aldı! Bunu hâlâ anlayamıyorum ama gidip gördüklerimi Ravan'a anlattım."

"Benim kalbim bu haberi almadan evvel bile kırılmıştı, Talon ama Rıza bana bunu anlattıktan sonra daha büyük bir umutsuzluğa düştüm. Ondan sonra kendimi kendi ellerimle öldürerek teselli aramaktan beni sadece Rıza'nın gücü alıkoydu."

Rıza araya girdi. "Kardeşlerim, yakında şafak sökecek ve kaledekiler neler olduğunu öğrendiği zaman kaçak olacağımız için rüzgâr gibi gitmeliyiz. Sultan elindeki bütün kaynakları ve bütün gücü kullanarak yakalanmamız için her tarafa adamlarını gönderecektir. Peşimizdekilerle aramızı açmak için çok hızlı olmalıyız."

Talon arkasına dönerek uzaktaki Şiraz kalesinin heybetli kulelerine baktı ve Ravan'ın orada esir olduğunu, sultanın karısı bile olmadan o pis kokulu hapishanede düşünmeye cesaret bile edemediği bir kaderi beklediğini düşününce titredi.

"Ama nereye gideceğiz?" diye sordu Ravan.

"Buşehr'e gidiyoruz, Ravan'ım. Oğlumuz orada olacak ve onu da yanımıza alacağız."

"Biliyorsun!" diye bağırdı Ravan, atlarını dörtnala kaldırırken.

"Evet, aşkım, biliyorum; Fariba ile doktoru gördüm. Hizmetkârlar bizi bekliyor, Alia da dâhil!" dedi Talon neşeyle gülerek, Ravan'ın yanında at sürerken.

Zaman dindirdiği için ıstırap çığlıklarını
Çok eskiden kulaklarımıza eziyet eden;
Sıcaklık –toz toprak- ve soğuk yağmur,
Unutuldu sonsuza dek.

Frances Bartlett

Bölüm 30

Takip

İkinci gece neredeyse bitmek üzereydi ve doğuda şafağın ilk ışıkları belirmişti. Atları dinlendirmek ve ağrıyan uzuvlarını rahatlatmak için durmuşlardı. Talon'la Rıza birkaç küçük ağacın yanında dinlenmekte olan kadınlardan biraz uzağa oturmuştu. Talon uyandığında Rıza'nın kara siluetinin arkalarındaki dik vadiyi rahatça görmesini sağlayan bir tümseğin üstünde oturduğunu görmüştü. Yanına gitmiş ve yorgun kadınları rahatsız etmeden alçak sesle konuşabilecekleri kadar yakınına oturmuştu. Yorgundular ama daha bir süre daha dayanacaklardı. İki erkek onca zaman sonra yeniden birlikte oldukları gerçeğini sindirmeye çalışarak sessizce oturdular.

Sonra, Rıza sanki bunu söylemeye tereddüt ediyormuş gibi konuşmaya başladı. "Seni özledik, Talon. Nerelerdeydin?"

"Bildiğim bir dünyadan alınıp başka bir dünyaya fırlatıldım. Çok şey öğrendim fakat kardeşimi ve Ravan'ımı da çok özledim. Ve...onun için de geri döndüm," diye yanıtladı Talon.

"Onun sana bir oğul verdiğini biliyor musun?"

"Biliyorum ve onu gördüm. Bunu öğrendiğimde yüreğim patlayacak gibi oldu, sanırım onunla karşılaşmadan çok önce

de bir oğlum olduğunu biliyordum." Kolunu dostunun omzuna koyarak onu salladı. "Sizi tekrar bulduğum için çok mutluyum."

Rıza Talon'un dizine vurarak yorgun bir şekilde gülümsedi. "Dün geceki onca heyecandan sonra kardeşim nasıl?"

"Bir süre başaracağımızı sanmadım. O akarsu delice bir fikirdi."

"Ama işe yaradı, Talon. İyi düşünüyorsun, her zaman da öyleydin. Ben tünelin sonuna geldiğimizde o kadar korktum ki altıma işedim."

Talon güldü. "Hmm, o şartlarda bunun fark edildiğinden şüpheliyim. Ben onu bile yapamayacak kadar korkmuştum. Allah bize bir şans verdi ama şu kızların korkudan ölmemelerine hayret ettim."

"Ravan güçlü bir hanım. Bunu biliyorsun, Talon, ama şu yeni kız, Cennet, şaşılacak biri!" Sırtını kamburlaştırarak başını salladı. Talon karanlıkta sırıttı.

"Yoksa kadınların gözdesi Rıza bu kızdan hoşlanıyor mu? Kız o atın üstünde sana kurbağa gibi yapışmıştı," diye takıldı Talon.

"O kurbağadan daha güzel," dedi Rıza, Talon'u kolundan iterek. "Hatta çok güzel bir kadın, bu tartışılmaz. Ravan bize onun hakkında daha çok şey anlatır," dedi Rıza, hiç renk vermeyen bir tavırla fakat esmer yüzü iyice esmerleşti. Bir kuru ot koparak dişine götürdü. "Ben asil biri değilim ve onun büyük bir aileden geldiğine eminim, onun için bu işin pek şansı yok."

Talon bundan o kadar da emin değildi. Cennet'in Rıza'ya nasıl baktığını görmüştü.

"Bazı söylentiler duyduk, Talon. Fedailer gibi usta bir Frenk'in bir gemi çaldığını ve Sinan Raşidüttin'in Sultan Selahaddin'i öldürmek için gönderdiği bazı adamları öldürdüğü söyleniyordu. Sen bu konuda bir şey duydun mu?"

"Hmm, evet, o ben olabilirim. Bir buçuk yıl kadar evvel gemim karaya oturduğu için Mısır'daydım ve orada köle oldum ama...şey, olaylar art arda geldi ve bir gemiyle kaçtım."

Rıza neşeyle homurdandı. "Ravan'a bence onun senden başkası olamayacağını söylemiştim! Bu söylenti Alamut'takileri gülümsetti. Seni orada hâlâ hatırlıyorlar. Sinan burada İran'da pek sevilmez. Efendi'nin bile bundan hoşnut olduğundan şüpheleniyorum ama Ravan'la ben onun sen olduğundan emindik. Ama ondan sonra...hiçbir şey duymadık. Sonra ne yaptın?"

"Konstantinopolis'e gönderildim. Ah, Rıza, o bir düşler şehri. Oraya bayılırdın. Şimdi üç gemim var ve artık zengin bir adamım!"

Rıza yıldızların aydınlattığı gecede dönüp ona baktı. "Varlıklı bir adam olmuşsun. Senin adına sevindim, Talon. Artık bir tür lord falan mısın? Sanırım, bol bol güzel kadın da vardır hayatında."

Talon kıkırdadı. "Hay Allah, Rıza, hiç değişmemişsin." Bir kahkaha attı. "Hayır, lord değilim ama kaderim üstünde önceden olduğundan daha fazla kontrolüm ve yardım edecek birkaç iyi dostum var. Sen İsfahan'daki bütün fahişeleri elden geçirdin mi?" diye sordu, konuyu değiştirmek için.

"Şu sefil mollalar ne derse desin, bir erkeğin tek bir nedenle kamışı vardır. Ben de onu kullanıyorum. Senin ilgilenmeyi ihmal ettiğin kadın da dâhil olmak üzere. O senin mükemmel olduğunu düşünüyordu. Nedenini bilemiyorum." Talon'un rahatsızlığını görünce sırıttı.

"Peki, bir planımız var mı? Bir plandan bahsettin ama bize yardım edecek kimse görmüyorum," diye devam etti Rıza.

"Al Tayyub'u görmeye gittim ve ondan yardım istedim. Şimdi bile sanıyorum aşağıdaki düzlüklerden birilerine bizim rotamız hakkında yanlış bilgiler veriyordur."

Rıza ona döndü. "Çok iyi düşünüyorsun, kardeşim. Ben bunu düşünemezdim."

"Al Tayyub ve Yusuf onlardan yardım istemediğin için kırılmışlar. Hâlâ pazarda arkadaşlarıyla birlikte gülerek o gülünç malzemeyi tüttürüyorlardı. Ama beni gördüklerine sevindiler ve

yanıltmak amacıyla neler yapılabileceğini konuştuk. Anlaşılmaz bir nedenle sana hayranlar ve elbette Ravan hanımı da seviyorlar. Yusuf bu tepelerde bir yerde yardım etmek için bekliyor. Öyle olması için dua ediyorum, yoksa başımız dertte olabilir."

* * *

Ancak ikinci gün sabahın erken vaktinde, güneş ateş gibi gökyüzüne tırmanırken takip edildiklerini anladılar. Sıcak bir gün olacaktı ve Talon sıcağı şimdiden hissetmeye başlamıştı ki her zaman tetikte olan Rıza bir tümseğin üstüne çıkarak geride bıraktıkları yola baktı. Ellerini gözlerine siper yaparak çömeldi. Sonra diğer üçünü yanına çağırdı.

"Geliyorlar," dedi sadece. "Şimdiye kadar atlar konusunda dikkatliydik ama artık çok hızlı gitmeliyiz."

"Yusuf birkaç kilometre ötedeki geçitlerde bizi bekliyor olmalı," dedi Talon. Yanılmıyor olmasını umuyordu. "Orada direnebiliriz ama limana ulaşmaya çalışmalıyız. Şimdi acele edelim."

"Yusuf orada mı?" diye sordu Ravan, arkalarını işaret ederek.

"Hem o hem de Al Tayyub bu işte bizimleler, Ravan. Eğer Rıza takip edildiğimizi daha şimdi fark ettiyse o zaman Al Tayyub görevini başarmış demektir. Bir gün kazanmış olduk."

Talon'la Ravan gözlerini kısarak kuzey doğuya, yükselen güneşe doğru baktılar. Talon aşağıdaki düzlükte ince bir toz bulutu seçiyordu. Bir bayırda duruyorlardı, onun için geldikleri yolun ta ilerisini görebiliyorlardı; toz bulutu kilometrelerce ötedeydi ve her şey olabilirdi, küçük bir hortum hortumu veya yerdeki toprağı kaldırıp döndüren rüzgâr olabilirdi. Ama Talon öyle olmadığını biliyordu. Takip devam ediyordu. Peşlerindeki adamlar çok kararlıydı. Yolları üstünde dikkatleri başka tarafa yönlendirilmiş olsa da onları yakalamak için bu kadar hızlı hareket etmelerine hayret etmişti. Köstek vurdukları atlarının yanına gidip hayvanlara bindiler.

"Buşehr limanı ne kadar uzakta?" diye seslendi Talon Rıza'ya. Cennet sanki varlığından güç alıyormuşçasına Rıza'ya

yakın olmak istiyor gibi yanında ilerliyordu. Fakat durdukları zaman Ravan'ın yanında oturuyordu. Her ikisinin de üstü başı perişan haldeydi, Ravan uzun saçlarını bağlamıştı, Cennet'in uzun saçları da ince deri bantlarla sarılmıştı fakat saçları çok bakımsızdı ve incecik giysileri paçavraya dönmüştü. Bitkindiler ve üstlerinde hâlâ Talon'la Rıza'nın onlara verdiği harmaniler vardı. Talon Cennet'in Ravan'ın küçük kız kardeşi olabileceğini düşünüyordu ve birbirlerini sevdikleri açıktı.

"Hızlı gidersek bütün bir gün ve bir gece sürer...eğer şanslıysak!" diye yanıtladı Rıza.

Talon Ravan'a baktı ve bakışları kenetlendi. Hiçbir şey söylemeye gerek yoktu. Ele geçmek gibi bir seçenek yoktu. Talon yüreği ağırlaşarak başını çevirdi. Eğer limana ulaşabilirlerse o zaman bir kaçma şansları olurdu. Ama eğer şehre ulaşmadan evvel çoğu açık arazi olan yolda yakalanırlarsa hiç şansları yoktu. Hâlâ önlerinde yaklaşık kırk beş kilometre vardı ve bu yol çok çetin dağlık bir bölgeden geçiyordu.

Rıza ruh hallerini hafifletmeye çalıştı. "Acaba mahkûmların başına ne geldi? Umarım çoğu kaçmıştır." Kıkırdadı. "Khuskh nehrine ulaştıkları zaman yüzmeleri gerekecekti. Eğer bunu başardılarsa hemen nehrin kıvrıldığı yerdeki pazarın içinde gözden kaybolabilirlerdi."

"Ben çoğunun tekrar yakalanacağını düşünüyorum ve o zaman Allah onlara merhamet etsin ama birkaçı kaçmış olabilir," dedi Talon.

Kavşakları işaret eden kervansarayı geçmişlerdi. Şimdi tırmanmakta oldukları Buşehr'e giden yol alçak ama engebeli dağların içinden geçerken, diğer yol batıya doğru haftalarca yol almayı gerektiriyor ve nihayetinde büyük Dez nehrinin kaynağına ulaşıyordu.

Kilometrelerce gerilerinde silahlı adamlardan oluşan büyük grubun lideri tekrar yola çıkmak için sabırsızlanarak kuyunun etrafını dolaştı. Prensesi geri getirme görevi Yüzbaşı Kenan'a verilmişti. Yanına çok sayıda silahlı adam almıştı, zira hain İs-

maililerin de çok kalabalık olması bekleniyordu. Vezirden öğrendiğine göre evlilik işinden caymışlardı ve gelini çalıp geri götürüyorlardı.

Bir gün önce sultanın konutuna çağrılmıştı. Şehirdeki gittikçe büyüyen pazar boyunca konuşlanmış olan ana garnizondan etkileyici kaleye doğru giderken neden çağrıldığını merak edip durmuştu. Sarayın kapısından girdiği zaman avluda sinirli askerler görmüştü; hiçbirinin ağzını bıçak açmıyordu. Dikkatle gözleriyle avluyu taramıştı ve gördükleri hiç de rahatlatıcı şeyler değildi.

Bir köşeye çoktan üstüne sineklerin üşüştüğü birkaç ceset yığılmıştı. Sarayın üstünde asılı duran bir korku bulutu vardı; çoktan kelleler kesilmeye başlanmıştı. Aslında bir köşede üstü kanla kaplanmış bir darağacı vardı. Kenan bu sefer talihsiz kişinin kim olduğunu merak etti. Boynunda bir rahatsızlık hissederek gayrı ihtiyari elini boynuna götürdü.

Kenan eski kurtlardandı, savaş yaraları vardı ve işinin ehliydi ama o bile sarayın kapısına korkarak yaklaştı. Kimse sultanın öfke krizlerinden birine girdiği zaman bundan sonra parmağıyla kimi gösterip kellesini uçurmalarını isteyeceğini bilemezdi.

Yüzbaşı vezirin de orada olduğunu görünce rahatladı; adam besbelli etrafındaki karmaşayı biraz düzene sokmaya çalışıyordu. Fakat o bile sultanı ve çoğu gerçek veya sahte bir kederle yerde ve tahtın etrafındaki halıların üstünde secde eden hadımlardan oluşan maiyetini yatıştırmakta zorlanıyor gibiydi.

Kenan gidip ona aldırış etmeyen sultanın önünde secde ettiği zaman Vezir ona dönmüş ve sonra adeta sürüklercesine kenara çekerek duvardaki bir girintiye götürmüştü.

"Geldiğine sevindim, Yüzbaşı Kenan," demişti sakin bir sesle ama gergin olduğu çok açıktı. "Bugün bu sarayda tamamen aklını kaçırmayan kim kaldığını merak etmeye başlamıştım! Bu budala keçiler bağırıp çağırmanın, ellerini ovuşturmanın ve Tanrı'ya sızlanmanın sakinleşmek için iyi bir yol olduğunu düşünüyorlar ve hazretlerinin de en ufak bir yardımı olmuyor!" Adam

bıyıkları diken diken olarak ve âdem elması sıska boğazında inip çıkarak sıkılı dişlerinin arasından söyleniyordu.

Kenan bu şartlar altında adamın kendine hâkimiyetine hayran olmak zorunda kaldı. Sarığı, her bir mücevheri yerli yerinde, uzun başına kusursuz bir şekilde sarılmıştı. Cübbesi zayıf gövdesinin üstünden zarifçe dökülüyordu, oysa etrafındakiler sarıklarını ve giysilerini çekiştiriyorlardı ve darmaduman haldeydiler.

"Size nasıl hizmet edebilirim, efendim?" diye sordu Kenan, özellikle nazik bir sesle.

"Neler olduğunu öğrenecek ve o suçluları bulacaksın!" dedi vezir, arkasında süre giden gürültü patırtıyı bastıran bir sesle.

"Bana neler olduğunu açıklar mısınız, efendim? Ee...böylece durumu daha iyi anlayabilir ve bunu yapanları bulabilirim... şey, ne yapmışlardı acaba?" diye sordu Kenan. Ses tonu son derece saygılı ama ısrarlıydı.

"Muhafız hadımlarımın düzinelercesini öldürdüler ve haremde uyuyan kadınların kaçının öldüğünü de ancak Tanrı ve geri kalan hadımlar bilir. Pis caniler! Ruhları sonsuza dek cehennemde yanasıcalar!"

Ateş saçan gözlerini yüzbaşıya dikti. "Dikkatle dinliyor musun, yüzbaşı?"

"Tabii, efendim. Daha fazlasını öğrenmek için muhafız subayıyla konuşabilir miyim?"

Vezir azat edercesine elini salladı ve sert yüz hatlarının izin verdiği ölçüde gülümsemeye yakın bir hareket yaptı. "Elbette ama sadece başıyla konuşmak zorunda kalacaksın, zira başı vücudunun geri kalanından ayrıldı."

Kenan gözlerini kırpıştırdı.

"O kıymetli şahıs sarayı ve insanlarımızı korumayı ihmal etti!" Vezir arkasından gelen gürültü arttığı için sesini bir oktav yükseltmek zorunda kalmıştı. Eğilerek yüzbaşıya daha yaklaştı.

"Onlar, yani bu caniler ve katiller, iki nöbetçinin kellesini sultanımız uyurken hemen yanına, yastıkların üstüne bırakmışlar!

Bunu hayal edebiliyor musun? Sultanımız uyandığı zaman yaşadığı korkuyu ve maruz kaldığı dehşeti düşünebiliyor musun! Bundan sonra artık eskisi gibi olacağından şüpheliyim ve eğer hekimi hemen buraya gelmezse onun kellesi de diğerlerinin yanında mazgallı siperleri süsleyecek!

"Sarayın her yanında insanlar katledildi ve dahası," diye devam etti, sesi iyice tizleşerek, "Bütün mahkûmların kaçmasına izin verildi! Bütün gece başları koparılmış tavuklar gibi sarayda her tarafa kaçışıp durdular!" Yaptığı benzetme hoşuna giderek pis pis güldü. "Ama şimdiye mutlaka kelleleri uçmuştur. Hatta biri benim konutuma bile girdi. Tabii bir zarar vermesine fırsat kalmadan öldürüldü ama saldırganlar kayıplara karıştılar! Buna inanabiliyor musun?

"O cani Fedailer, ki onların 'Efendi'nin hayaletleri olduğundan hiç kuşkum yok, geldiler, öldürdüler ve sonra da ortadan kayboluverdiler! Kimse hiçbir şey görmemiş." Tahtın olduğu yerden daha çok bağırış ve inilti sesi gelirken derin bir nefes aldı.

Kenan asabi bir şekilde o tarafa doğru baktı. Sultanın şiş yüzünde donuk bir ifade vardı ve Kenan onun salyasının aktığına yemin edebilirdi. Sultan Şiraz şehrini zalim bir esaret altında tutuyordu, onun için Kenan mahkûmların herhangi birine orada güvenli bir sığınak verileceğinden şüpheliydi.

"Saray muhafızlarının komutanıyla konuşabilir miyim, efendim?" diye sordu dikkatle.

Vezir ince yüzünün her tarafında okunan bir tiksintiyle hadımların gösterisini izliyordu. Yüzbaşıya bir bakış attı.

"Ne? Elbette hayır! Saray muhafızlarının komutanı cezalandırıldı. Hayatta kalanlardan bazılarıyla konuşmak zorunda kalacaksın." Vezirin ses tonu ters ve ilgisizdi.

"Öyleyse izlerini bulup mahkûmları yakalayacağım, öyle değil mi, efendim?"

Vezir besbelli sakinleşmeye çalışarak kısa bir an gözlerini ka-

pattı. Burnunun ince kemiğini, yüzüklü ve manikürlü ince parmaklarıyla sıktı.

"Evet...Hayır. Biri dışında mahpuslar umurumda değil. Geri kalanları yakında buluruz. Asıl mesele İsmaili olan prenses Ravan'ı bulmak ve onu sağ olarak geri getirmek. Duyuyor musun beni? Canlı olarak! Ne başka biri ne de başka bir şey umurumda değil...İstersen o haydutların hepsini temizle. Eğer yapabilirsen bir kaçını geri getir, çünkü sultanımız, Allah onu korusun, onların halkın önünde ve olabildiğince acı çekerek idam edilmesini isteyecektir. Cesetlerini de geri getirebilirsin, derilerini yüzüp içlerini samanla doldururuz. Bir daha düşündüm de eğer yapabilirsen onları öldürmeden geri getir de canlı canlı derilerini yüzelim!"

Kenan tekrar gözlerini kırpıştırdı. Bu iş ciddiydi; Fedailer prenseslerini almak için geri gelmiş ve katliam yaparak onu kaçırmışlardı. Eh, bu konuda şöhretliydiler ama neden bunu sırf bir kadın için yapacaklardı ki? Üstelik, sultanın o ünlü hareminde muhtemelen düzinelerce güzel kadın vardı...Uzun parmağıyla göğsünün ortasını dürten vezir onu bu kıskanç düşüncelerinden uzaklaştırdı; yüzbaşı Kenan adamın söylediklerine odaklandı.

"İdare edebileceğin kadar çok adam al ve o köpekler giderken hapishaneye kilitledikleri muhafızları sorgular sorgulamaz hemen yola çık. Onlarla işin bittiği zaman idam edilecekler. Sonra o saat buradan ayrılacaksın! Prensesi almadan geri gelme. Anlıyor musun, yüzbaşı?" dedi vezir, tıslarcasına.

Kenan başını salladı. "Yakında prensesle geri döneceğim, efendim...inşallah," dedi saygılı bir tavırla. Vezir çok saygılı davranılması gereken biriydi ve mesaj çok açıktı.

"O halde daha ne bekliyorsun? Hadi davran, yüzbaşı, işe koyul."

"Şey...efendim, ne tarafa doğru gitmiş olabilecekleri hakkında bir fikri olan var mı acaba?" diye sordu Kenan.

"Peygamber aşkına, bunu kim bilebilir ki, seni ahmak? Gece geldiler, herkesi öldürdüler ve gece gittiler! İzlerini bulmak için

adamlarını kullan ve sakın bahanelerle geri gelme!" diye bağırdı vezir.

Kenan irkilerek geri çekildi fakat selam vererek süklüm püklüm, "Khoda Hafez Gorban," dedi. Aceleyle sultanın ve sızlanan maiyetinin önünde eğilmeyi unutmadan çabucak dışarı çıktı.

Sonraki saati zindanları ziyaret ederek ve zamanlarının dolmak üzere olduğunu bildikleri için korkudan titreyen eski gardiyanlarla konuşarak geçirdi. Prensesi kurtarmaya gelen grupta ondan fazla adam olduğunu söylediler. O hayaletlerin karşısında kendilerini savunma şansları olmamıştı.

"Onların nasıl insanlar olduğunu biliyorsunuz, efendimiz! Bir an kimse yoktu ve sonra her yerdeydiler. Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu!" diye sızlanıyorlardı, ellerini ovuşturup korkudan zırıl zırıl ağlayarak.

Kenan yerin ortasındaki yuvarlak alçak deliğin üstünde duran ızgarayı fark etmiş ve onun ne olduğunu sormuştu. "Bu sarayın altından geçen kanala iniyor," dedi içlerinden biri.

"Nereye çıkıyor?" diye sormuştu Kenan.

"Nehre, efendim," demişti adam.

Kenan kuyuya benzeyen yapıyı inceledi, aşağıdan gelen akarsuyun sesini dinledi ve ızgaranın kalkmış gibi göründüğünü fark etti. Onu kaldırmaya çalıştı, biraz çabalayınca bunu başardı. Kaçan fedailerden hiç iz kalmamasının nedeninin bu olabileceğini tahmin etti. Fakat neden Fedailer bu çok daha iyi bir giriş olabilecekken içeri girmek için arkalarında bu kadar kan izi bırakmışlardı? Nihayet, daha sorguladıkça, zeki bir adam olan Yüzbaşı Kenan onların nereden içeri girdiklerini bilmediklerine ama büyük olasılıkla bu yoldan çıktıklarına kanaat getirdi.

Nehirde veya nehir kıyısında herhangi bir iz olup olmadığını görmeye karar verdi. Saraydan birkaç adam aldı, sonra şehirdeki kışlaya giderek sayıları otuzu bulan kendi adamlarına atlarını eyerlemelerini ve birkaç uzun gün için hazırlanmalarını emretti.

Nehrin incelenmesi bazı yararlı bilgiler edinmelerini sağladı fakat ancak yer altı suyunun girişini ve bir şeyler görmüş olabi-

lecek birilerini bulmak için nehrin kıyısını didik didik aramak için koca bir yarım gün harcadıktan sonra.

Şafak vakti yaklaşırken mahkûmların hepsi kaçmayı veya saklanmayı başaramamıştı. Adamları nehir kıyısındaki birtakım çalıların arasına saklanmış iki mahkûm getirdi ona ve bıçaklarıyla konuşmaya ikna ettikten sonra adamlar bağırarak arkalarından nehre gelen Fedailer falan görmediklerini söylediler. Hatta adamlarının keskin bıçaklarıyla çok acı verici ısrarlarından sonra bile o tür insanlar gördüklerini hatırlayamadılar ama biri hapishanede güzel bir kızla tuhaf görünüşlü adamlar gördüklerini hatırladı fakat bu salıverilmelerinden önceydi. Adamlar bir kol demirine bağlanmış olan ayakları dövülür ve kesilirken acıdan kıvranıyor ve merhamet etmeleri için yalvarıyorlardı. Nihayet Kenan aynı soruları tekrar tekrar sormaktan usandı ve hevesli adamlarından birinin onların icabına bakmasına izin verdi.

Adamların öldürülmesini izleyen sessizlikte durumu enine boyuna düşünüp taşınmış ve Fedailerin kaçmak için daha evvelden surların dışına bağladıkları atları kullanmış oldukları sonucuna varmıştı.

Sonra başka bir tatsız keşif yapıldı. Adamları gece surların üstünden atlamış olan mahkûmlardan birinin cesedini inceliyordu. Zavallı adam hem sırtını hem bacaklarını kırarak surların dibinde ölmüştü. Fakat nehir kıyısını dolaşan adamların acilen çağırması üzerine Kenan hemen oraya gitmiş ve ölü mahkûmdan pek de uzak olmayan çalıların arasına gizlenmiş iki cesedi daha görmüştü. Bu adamlar kesinlikle askerdi ve ok ve bıçakla öldürülmüşlerdi. Kenan orada ne yapıyor olabileceklerini merak etti.

Adamları ona zaman zaman dikkatli bir adam olan sarayın muhafız subayının nehri izlemeleri ve şüpheli bir hareket görürlerse onu uyarmaları için oraya adam gönderdiğini söylediler. Belli ki bu adamlar birini şaşırtmış ve bunun sonucu olarak da ölmüşlerdi. Ağaçların arasında atların bulunduğuna dair kanıtlar vardı.

Kaçınıyorlar benden bir zamanlar beni arayanlar
Çıplak ayaklarla, sinsice odamda.
Onları nazik, yumuşak ve uysal görüyordum,
Şimdiyse vahşiler ve hatırlamıyorlar
Evvelce kendilerini tehlikeye attıklarını.

Sör Thomas Wyatt

Bölüm 31

Av

Etrafta dolanıp durarak avına dair herhangi bir iz veya bilgi aramakla geçen moral bozucu bir günden sonra Yüzbaşı Kenan bir ihtimal, ama sadece bir ihtimal bu sefer doğru iz üstünde olabileceğini hissetti. Kuyuda sorgulanan insanlar bu yoldan giden bazı atlılar görmüşlerdi ve aceleleri var gibi görünüyorlardı.

Bir ipucu bulmak için kendini çaresiz hisseden Kenan talihsiz bir tanığı işkence edercesine sorgulamıştı. İri yarı sakallı yaşlı bir adam devesinin üstünde şehirden çıkmış, doğuya doğru giderken Kenan ve adamları ona rastlamış ve her zamanki soruları sormuşlardı. Yanından on veya daha fazla atlıdan oluşan bir grup geçmiş miydi?

Adam o gün erken bir vakitte Şiraz'a doğru giderken toynak sesleri duymuştu; sağduyulu bir adam olduğu için devesini yolun dışına sürmüş ve grup geçip gidene kadar bir öbek söğüt ağacının altında karanlıkta beklemişti.

"Aceleleri vardı, Gorban," demişti adam sesi titreyerek, "ama seslenmeye veya nereye gittiklerini sormaya korktum. Bu

günlerde yollarda bir yığın haydut var ve ben sadece yaşlı bir adamım. Allah seni korusun, Gorban."

"Kaç kişiydiler?" diye sormuştu Kenan sertçe.

"En az on kişiydiler, Gorban Sarvan." Tombul adam yüzünü bir bezle sildi. Sıcak sabah güneşinin altında durmadan terliyordu ve yüzünde endişeli ve yaltakçı bir ifade vardı. Soğuk bakışlı ve parlak uzun mızraklı bu atlılardan korktuğu belliydi.

"İçlerinde kadına benzeyen biri var mıydı? Yanlarında bir kadın var mıydı?" diye sormuştu yüzbaşı.

Yaşlı adam sanki bunu düşünüyormuş gibi duraksadı. Başını kaldırıp yüzbaşıya baktı ve biraz kuşkulu bir sesle, "Olabilir, Gorban. Biri baştan aşağıya kara çarşaf içindeydi. Ama...o ışıkta görmek çok zordu."

Kenan bu bilgiyi değerlendirmek için biraz uzaklaşmıştı. Sadece on kişi olabilirlerdi...eğer durum buysa işi daha kolaydı. Kendisinin kalabalık bir grubu vardı ve hızla yol aldıkları takdirde kaçakları yakalayabilir ve prensesin yanlarında olup olmadığını görebilirlerdi. Nihayet doğru iz üstündeydi inşallah.

Kararını vermiş ve adamlarına seslenmişti. "Atlara binin! Onları takip edeceğiz."

"Ya bu yaşlı adam ne olacak, Genab Sarvan?" diye sordu adamlarından biri atına binerken.

"Bırakın onu. Zaten evine gidiyordu."

Adamı gözlerini kapatıp ellerini göğsünde kavuşturmuş ve dizlerinin üstüne çökmüş halde bırakıp gittiler. Devesi on beş metre kadar ötede çömelmiş geviş getiriyordu. Hayvan ne zaman bir dinlenme fırsatını değerlendireceğini bilecek kadar uzun zamandır yaşlı adamla birlikte yaşıyordu.

Al Tayyub askerler iyice uzaklaşana dek bekledi, sonra hemen ayağa fırlayıp devesine koştu. Aceleyle hayvanın sırtına atladı ve sonra bağırarak homurdanan hayvanın ayaklarına vurdu. Paytak paytak yürüyen hayvanı olabildiğince hızlı sürerek Şiraz şehrine doğru yola koyuldu. Yüzbaşı gittiği yoldan geri dönüp

onu cezalandırmaya karar vermeden evvel olabildiğince çabuk gözden kaybolmak istiyordu.

Kenan'la adamları on beş kilometre kadar daha doğuya ve güneye doğru yol aldılar ve önlerinde ağır ağır ilerleyen küçük bir deve kervanı gördüler. Hızla yanlarına gittiler ve bunun küçük bir grup Kaşkay kabilesi olduğunu gördüler.

İki yana salınan develerin sırtında kucaklarında bebekleriyle kadınlar oturuyordu, hatta bazılarının kucağında meleyerek ve güneşin yaktığı otlardan bulabildiklerini yiyerek yavaşça yolun kenarında ilerleyen sürüyü takip edemeyecek kadar küçük oğlaklar vardı. Kadınların kızıl saçları ve gri gözleri normalde kafası yüzbaşı kadar meşgul olmayan birinin dikkatini çekerdi.

Küçük çocuklar keçileri güderken erkekler develeri ve ağır yüklü eşekleri önlerine katmış gidiyorlardı.

Atlılar yanlarına geldiği zaman bütün kervan yavaşlayarak durdu ve sanki bu tür bir karşılaşmayı daha önce de yaşamışlar ve bir tür ödeme talep etmek için yeni birilerinin gelmesini bekliyorlarmış gibi askerleri kayıtsız bir tavırla izlediler.

Bunun yerine Kenan en öndeki deveyi güden, kabilenin reisi olduğunu tahmin ettiği kır saçlı adama doğru ilerledi. Atına tükürüp ısırma tehlikesi olan deveden sakınarak adama o gün yanlarından geçen başka atlılar görüp görmediklerini sordu.

Adam yüzbaşıyla arkasında toplanmış olan askerlere baktı ve sonra başını salladı.

"Evet, sabah erkenden üç atlı geçti ve hiç durmadılar."

"Üç mü? Sadece üç atlı mı? Ne kadar önünüzdelerdi?" diye sordu yüzbaşı.

"Çok değil. Onlar geçerken güneş şuradaydı."

Yaşlı adam güneşin gökyüzünde nerede olduğunu gösterdi. Güneş şimdi neredeyse tam tepedeydi. Bu en az bir, belki de iki saat demekti. Yüzbaşı başını salladı ve tek söz etmeden atını döndürüp daha önce izledikleri yolda eşkin sürerek uzaklaştı. O öğleden sonra erken bir saatte üç atlıyı yakaladılar. Atlılar

uzakta tırıs giderken yüzbaşı onları bir buçuk kilometre uzakta rahatça görebileceği bir tümseğe çıkıp atını dizginledi.

Sonra kılıcını çekti ve ter içindeki atını mahmuzladı. Adamları mızraklarını kaldırdı ve bütün bir birlik henüz hiçbir şeyden şüphelenmeyen üç adama doğru bayırdan aşağıya doğru son sürat dörtnala sürdüler. Adamlar tepki vermeye fırsat bulamadan atlılardan ve bir toz bulutundan oluşan bir girdapla sarıldılar. Üç atlı hemen durdu ve korku dolu gözlerle etraflarına bakındılar. Hepsi yüzlerine sadece gözlerini açıkta bırakan örtüler sarmıştı.

Biri seslendi, "Merhamet edin, efendiler! Bizler sadece zavallı yolcularız." Örtü sesi boğuyordu, onun için Kenan bunun bir erkek mi, yoksa kadın sesi mi olduğunu söyleyemezdi.

"Atlarınızdan inin ve yüzünüzdeki örtüleri açın!" diye bağırdı. Üç atlı bir şeyler mırıldandı ama itaat ettiler; atlarından indiler ve yüzlerindeki poşuları açtılar. Korkmuş ve şaşkın görünüyorlardı fakat hepsinin de bıyıklı ve sakallı genç erkekler olduğuna şüphe yoktu.

İçlerinden biri o kadar korkmuş görünüyordu ki dizlerinin üstüne çökerek merhamet etmeleri için yalvarmaya başladı. İçinden şıngırtı sesi gelen küçük bir deri kese uzattı. "Elimizdekinin hepsi bu, efendiler. Lütfen bize zarar vermeyin!"

O korkudan bir şeyler gevelerken arkadaşları ellerini ovalayarak inlemeye başladılar. Şimdi hepsi dizlerinin üstüne çökmüştü ama bir elleriyle hâlâ atlarının dizginlerini tutarken diğer ellerini de havada sallıyorlardı.

Yüzbaşı sabırsızca atını yaklaştırdı ve keseyi adamın elinden çekip alarak cübbesini içine soktu ama atından inmedi. "Nereden geliyor, nereye gidiyorsunuz?"

"Bizler Firdausi, Manzume öğrencisiyiz ve kuzeyden geliyoruz, efendim. Kirman'da çok hasta olan babamı görmeye gidiyoruz. Yol çok uzun ve geç kalmaktan korkuyoruz."

Yüzbaşı da Kirman'a kadar çok uzun bir yol olduğunda hem-

fikirdi. "Neden gece yola çıktınız?" diye sordu ama yanıtı zaten biliyordu. Uzun yol gitmek isteyenler hava çok daha serin olduğu için yola erkenden çıkardı.

Genç onu hayal kırıklığına uğratmadı. "Sabahleyin daha hızlı yol alacağımızı düşündük, efendim. Acele ediyorum, çünkü babamın daha ne kadar yaşayacağını bilmiyorum. Bana hakkını helal edene kadar yaşaması için Allah'a dua ediyorum."

Yüzbaşı atından indi ve dizginini adamlarından birine fırlatarak uzun adımlarla adamların yanına gidip her birini yakından inceledi. Ama içlerinden birinin bir kadın olabileceğine dair hiçbir işaret göremedi. Hatta en gencinin seyrek sakalını hafifçe çekince adam ufak bir çığlık attı.

Onları son bir soruyla sınadı. "Yanınızda bir kadın var mı?"

"Kadın mı? Hayır, efendim." Adam sanki bir kadını nereye saklayacağız ki der gibi aptal aptal etrafına bakındı. "Neden bu ülkede yanıma bir kadın alayım ki, peygamber aşkına? Bu çok tehlikeli!" diye bağırdı üç korkmuş erkeğin lideri. Diğerleri de yüzbaşıya sanki aptalca bir soru sormuş gibi bakarak başlarını iki yana salladılar.

Öfkesini zar zor kontrol altına alan yüzbaşı son derece hayati bir zaman kaybetmiş olduğunu anlayarak dizginlerini adamın elinden alıp atına bindi. Atını tekrar Şiraz yönüne çevirdi.

Öfkesi o kadar burnundaydı ki bir şeye veya birine vurmak istiyordu.

"O ihtiyarı yakaladığı zaman kızartacak. O yaşlı osuruğu Allah korusun artık, zira yüzbaşının korumayacağı belli," diye mırıldandı adamlardan biri diğerine, yüzbaşının ardından dörtnala ilerlerken.

Yüzbaşı Kenan kesinlikle o ihtiyarı bulmak ve kasti olsun olmasın, onu yanlış yönlendirdiği için ölesiye kırbaçlamak istiyordu. Gerçi parayı elinde tutmaya karar vermişti, her ne kadar ufak bir teselli olsa da. Şiraz'a doğru meşakkatli bir yolculuğa başladı.

* * *

Askerler bir toz bulutu içinde uzaklaşırken üç atlı dikkatle onları izledi ve askerler yoldaki tümseği aştığı zaman atlarına atlayıp ağaçların arasına girmek için alçak tepelere doğru ilerlediler.

Liderleri Kemal, "Öf, adam amma da kızgın. Talon'la Rıza başarmış olmalı, yoksa buralarda onları aramazdı. Allah onları bu adamın öfkesinden korusun. Adamın bu uğurda canımızı almadığına şükür. Artık görevimiz tamamlandı. Şimdi Ravan hanımı güvenle dağların arasından geçirmek Yusuf'la kardeşlerimize kaldı. Allah onları korusun, zira bu adam peşlerindeyken buna ihtiyaçları olacak. Bir iki gün içinde kuzeye İsfahan'a gideceğiz ama şimdi saklanmalıyız."

* * *

Yüzbaşıyla adamları yolda yaşlı adamı bulma umuduyla son sürat ilerliyorlardı ancak adam ortadan kaybolmuştu fakat bu yüzbaşının öfkesini yatıştırmadı. O öğleden sonra atlarını değiştirmek için Şiraz'da durdukları zaman yüzbaşı yorgun adamlarına bir saat içinde atlarının üstünde olmalarını, şehirden yegâne diğer çıkış yolu olan güneybatı kapısından yola koyulacaklarını söyledi. Bütün gece at sürdüler ve ancak doğuda şafağın ilk ışıkları göründüğü ve yorgun atlara su vermeleri gerektiği zaman durdular.

Yüzbaşı hızla ilerleyip kaçakları yakalamayı arzulasa da ter içinde kalan ve güçten düşen atları dinlendirmekten başka çaresi yoktu. Kilometrelerce yol almışlardı ama şimdi atlar kendilerine gelene kadar zaman kaybedeceklerdi. Adamlar şehirden ve nehirden bu kadar uzakta bulabildikleri gölgelik yerlerde dinlenirken öfkesini zar zor kontrol edebilen yüzbaşı sinekliğiyle çizmesine vura vura bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Prensesi yakalama şansını düşünürken sürekli başının etrafında dönen sineklere vurup duruyordu. Hatta eğer fırsatını bulursa ondan yararlanabilirdi de.

Her halükarda bir gün kaybetmişti ve arayı zamanında ka-

patamayacağından endişeleniyordu. İzlediği bu yol güney sahilindeki bir liman olan Buşehr'e gidiyordu. Çukak şehrindekiler sabahın erken vaktinde küçük bir grup atlının geçtiğini ve Buşehr'e giden geçitlerin üstünden geçen, haydutlarıyla ünlü dağ yolundan gittiklerini doğrulamışlardı. Yüzbaşı şimdi aradıklarının onlar olduğundan ve limana gittiklerinden emindi. Bir gemiye binmeden evvel onları durdurmak zorundaydı. Ne var ki en az bir gün gerideydi ve kaybettiği zamanı elinden geldiğince telafi etmesi gerekiyordu.

* * *

Kenan'la azimli askerlerinin çok ilerisindeki dört kaçak atlarını Şiraz'dan Buşehr liman kasabasına giden çok kullanılan yolda rahatça sürüyorlardı. Talon kaygıyla önlerindeki yola bakıyordu. Ona isminin Banal olduğu söylenen bir bölgedeydiler, burası patikanın iki yüksek geçidin birincisinin üstünde yaptığı dönemeçli bir dizi yokuştan oluşuyordu. Talon Yusuf'un orada olduğuna dair hiçbir işaret görmemişti ve daha bu dağlara gelmediğini veya daha da kötüsü kaybolduğunu ve yolunu bulamadığını düşünmeye başlamıştı. Her şey Yusuf'un olması gerektiği yerde olmasına bağlıydı. Talon omzunun üstünden geriye baktı ve uzakta sultanın adamlarının geldiğini gösteren bir toz bulutu gördüğünü sandı. Bu patikayı bulmak için ne kadar hızlı ilerlediklerini merak etti.

Dördü ne onların hızıyla baş edebilir ne de peşlerindeki yirmi küsur adamı uzak tutabilirlerdi. Bu dağlarda saklambaç oynamak hiç hoşuna gitmezdi.

Şimdi üstünde pek az ot olan taşlı bir zeminde yukarıdaki dağlara doğru ilerliyorlardı; arada yerinden kımıldamayan iri kayaların serpiştiği dar geçitlerde ilerleyerek birkaç bodur ağacın bulunduğu yukarıdaki yamaçlara doğru yol alıyorlardı. Kimi yerlerde yağmurlar iri kayaları su yollarına sürüklemişti ve oralarda da bodur ağaçlar yetişmişti.

Talon'un deneyimli gözleri iyi bir pusu noktası olma potan-

siyeli olan pek çok yer seçiyordu. Patika gittikçe dikleşti ve Talon ileride yolun içinden geçtiği bir grup ağaca benzeyen bir şey gördü. Rıza gibi o da hemen dikkat kesildi. Bu gafillere pusu kurmak için mükemmel bir yerdi ve Talon bu gafillerin onlar olmamasını umuyordu.

Endişelenmesine gerek yoktu; her iki yanında kocaman kayalar olan yolun dar kısmına geldikleri zaman biri onlara seslendi. Bu, Yusuf'a bağlı olan adamlardan biriydi. Yusuf da onun yanında durmuş, ışıl ışıl gülümseyerek onlara bakıyordu. Hepsi neşeyle selamlaştı.

"İtiraf etmeliyim ki başaramamış olmanızdan endişelenmeye başlamıştım, kardeşlerim!" diye bağırdı, hepsini yanaklarından öpüp onu gördüğüne çok sevinen Ravan'ın önünde eğilerek. Onu gördüğüne memnun olan Yusuf da gülümsedi ve yanındaki kızı süzdü. Rıza hemen Cennet'i tanıştırdı. Ondan sonra Yusuf çok kibarlaştı.

"Hoş geldiniz. Sağ salim geldiğiniz için Allah'a şükürler olsun, Ravan hanım!"

"İki koruyucumu durdurmak için Şiraz'ın bütün savunmasından fazlası gerekirdi," dedi Ravan gülerek. O da Yusuf'u gördükleri için keyifle gülümseyen Rıza ve Talon gibi yardım geldiğine çok sevinmişti.

"Amcan Al Tayyub'la Kemal işlerini iyi yaptılar, Yusuf. Biraz zaman kazandık ama şimdi ensemizdeler," dedi Rıza, hepsi atlarından indiği zaman.

"Onların at değiştirdiğini tahmin ediyorum. Bir şekilde adamları yavaşlatmalıyız ki geçitlerden geçip Buşehr'e girerek bir gemiye binecek zamanımız olsun," dedi Talon.

Yusuf koluyla etrafını gösterdi. "Burası pusu kurmak için iyi bir yer, dostlarım. Ne dersiniz?"

Talon'la Rıza etraflarına bakındılar. Bu doğruydu. Yol burada daralarak adeta bir koyak halini alıyordu. Bu yoldan kim gelirse bu dar geçitten geçmek zorundaydı. Peşlerindekilerin onların arkasına dolanmasını sağlayacak başka bir yol yok gibiydi.

Talon yukarıdaki yamaçlara baktı; durmadan kafasında dönüp duran bir düşünce onu huzursuz ediyordu. Yukarıdaki dik yamaçlara bakmaya devam etti. Rıza'yla Yusuf yanına geldiler ve Rıza, "Neye bakıyorsun, Talon?" diye sordu. "Canını sıkan ne?"

O zaman Talon söyledi. Onlara dönerek yumruğuyla avucuna vurdu. "Türklerin koca Yunan ordusunu pusuya düşürdüğü Miryakefalon savaşına katılmıştım."

"Sen neden bahsediyorsun Allah aşkına, Talon?" diye sordu Rıza ama sonra Yusuf'a dönerek, "Dikkat et, yine düşünüyor," dedi.

Yusuf gülümsedi ama bir şey demedi.

"Tepelerden aşağı yuvarladıkları kayalarla neredeyse herkesi yok ettiler. Hiç o kadar dehşete düşmemiştim. Neredeyse bütün ordumuzu mahvettiler. Biz de öyle yapabiliriz."

Yusuf başını yukarı kaldırarak yamaçlara baktı. "Ne yapmamı istiyorsun, Talon?"

* * *

Küçük dar geçit vur kaç türü bir çatışma için mükemmel bir siper oluşturuyordu ve Yusuf'un burayı seçmesinin nedeni de buydu. Birkaç arkadaşını dik yamaca kaya toplamaları için göndermişti. Talon da zemini dikkatle hazırlamak için onlarla birlikte gitmişti. O korkunç Miryakefalon koyağındaki tecrübesi ona çok şey öğretmişti. Tatmin olduğu zaman adamlardan ikisine en yukarıda kalmalarını ve hiç göze görünmemelerini söyledi. Zamanı gelince işaret verecekti ve o zaman kayaları atmaya başlayacaklardı. Bir saat çalıştıktan sonra Rıza'yla Yusuf'a katıldı.

"Kaç adamın var, Yusuf?" diye sordu Rıza.

"Talon'un tepede bıraktığı ikisi de dâhil toplam on beş. Eğer iyi mevzilenirsek önden gelecek güçlü bir saldırıyı durdurabiliriz. Onlar yokuş çıkacaklar ve bizim avantajımız da siperimizin ve yaylarımızın olması."

Rıza Yusuf'un sırtına vurarak, "Bir gün iyi bir komutan olacaksın, Yusuf," dedi ve hepsi güldüler.

Peşlerindekilerin oraya varmasına sadece saatler kaldığını ve sürpriz yapmanın elzem olduğunu biliyorlardı, onun için Rıza ve Talon, Yusuf'un da yardımıyla ellerinde ya kargı ya da yay olan adamları yerleştirecek en iyi yerleri belirlediler. Talon da Rıza da yaylarını kullanacaklardı.

"Belki onlardan evvel Buşehr'in kapısına ulaşmayı umut ederek hızla yol almaya devam edebilirdik," diye önerdi Rıza, geçitten aşağıya, düşmanı görmeyi bekledikleri yere doğru bakarak.

"Belki yapabilirdik ama onlardan önce gidebileceğimizden kuşkuluyum, Rıza. Al Tayyub'la diğerlerinin geciktirmesine rağmen arkamızdan ne kadar hızlı geldiklerine baksana," dedi Talon, yanlarında dolaşan Ravan'a bir göz atarak. "Eğer onların yardımı olmasaydı düzlükte yakalanırdık ve bu da hepimizin sonu olurdu."

"Biz onları uzak tutarken birimiz Ravan'ı alıp yola devam etmeli," dedi Rıza.

Ravan bir elini onun koluna koydu. "Rıza, her zaman sadık olan koruyucum, hiçbirinizi arkada bırakmayacağım. Siz burada olduğunuz sürece beni buradan gönderemezsiniz."

Rıza gülümsedi, sonra da omuzlarını silkti. "Eh, ben denedim, hanımım ama senin isteğine karşı gelmeyeceğim."

"Onların icabına baktığımız zaman gece hemen buradan gitmeliyiz. Burada kalamayız, çünkü er ya da geç bizim hakkımızdan gelirler veya etraftan dolaşmanın bir yolunu bulurlar," dedi Talon.

"Sana katılıyorum, kardeşim. Olsa olsa dört saatlik daha gün ışığı kaldı, hava kararacak." Rıza Ravan'a gülümseyerek gitti.

Ravan dönüp Talon'a doğru yürüdü. Talon onu kollarıyla sardı ve genç kadın başını omzuna yasladı.

"Şiraz'dan ayrıldığımızdan beri pek konuşamadık, Talon'um.

Seni görmek hâlâ beni hayrete düşürüyor ve buna neredeyse inanamıyorum ama işte sanki hiç ayrılmamışız gibi Rıza ve Cennet'le birlikteyiz." Başını kaldırıp ona gülümsedi. "Ah, seni nasıl özledim, Talon!"

Talon ona gülümsedi. "Ben de seni, aşkım. Kudüs'ten buraya uzun bir yolculuktu ve yolda pek çok macera yaşadık." Sonra öpüştüler, uzun, nazik bir öpüşmeydi bu, ardından geri çekilip birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Ravan Talon'un kollarının arasındaydı. Aralarındaki sihir hâlâ çok güçlüydü.

Ravan parlak siyah saçlarını sallayarak ona gülümsedi. "Benden ayrıldığından beri olan biten her şeyi dinlemek istiyorum, savaşçım. Gerçekten çok farklı görünüyorsun, Talon. Sanırım hayat sana sert davranmış ama belli ki seni çok güçlendirmiş de. Korkarım yakında bu gücüne ihtiyacımız olacak," dedi tereddütle.

Talon onu daha yakına çekti. "Cesaret, Ravan'ım. Ne pahasına olursa olsun seni geri almalarına izin vermeyeceğim. Artık bir arada kalacağız."

"Koruyucum," diye fısıldadı Ravan adeta kendi kendine.

Yukarıdaki gözcü yerinden koşarak aşağı inen Yusuf'un diktiği nöbetçilerden birinin gergin bir sesle seslenmesiyle konuşmaları bölündü. "Geldiler!" dedi adam alçak bir sesle, nefes nefese.

Dar geçidin her iki yanında henüz mevzilerini almamış olan adamlar hemen harekete geçtiler. Talon güneşe bir göz attı; epey batıya doğru ilerlemiş olduğunu fark etti.

"Ravan, aşkım, lütfen atların yanına gidip orada kal; Cennet'i de yanına al. Eğer geçidi geçmeyi başarırlarsa canınızı kurtarmak için atlara atlayıp Buşehr'e gitmelisiniz. Hizmetkârlar orada, limana ve rıhtıma ulaşabilirseniz orada sizi arayacaklardır."

"Dikkatli ol, Talon," dedi Ravan ve dudaklarına yakıcı bir öpücük kondurdu.

Kamp ateşimizin yanında bir mırıltı yükseliyor
Gün doğarken,
Ve pek çok ayak sesi
Mücadele zamanının gelip çattığını söylüyor;
Ve yerlerimizi alırken
Ağzımızdan çıkan sözler pek az ve sert,
Bazıları eyer kolanını sıkıştırır
Ve bazıları da kılıçlarını kuşanırken.

B. Dowling

Bölüm 32

Pusu

Talon gönülsüzce onun gitmesine izin vererek hemen koşup yerine geçti; ikisinin birden onları çapraz ateşe tutabilmeleri için neredeyse Rıza'nın tam karşısında mevzi almıştı.

"Bir gemi yakalamadan önce bunun bizim son engelimiz olması için Tanrı'ya dua ediyorum," dedi Rıza'ya, yayını hazırlayıp oklarını bir kayaya dayarken. Arkadaşı gülümseyerek başını salladı.

Ara sıra ayaklarının altındaki kuru yapraklarda onlardan kaçan bir kertenkelenin çıkardığı hışırtı sesi dışında bütün bir bölgeye tam bir sessizlik hâkimdi. Ağaçların arasında bir kuş bile uçmuyordu.

İri kayaların arasına çömelen Talon yokuştan altmış metre kadar aşağısını görüyordu. En baştaki atlı görüş alanına girdi ve atını ihtiyatla bayırdan yukarı kayalara doğru sürdü. Adam dikkatliydi ama gergin değildi. Bir dönemeci alan asıl grup görüne-

ne kadar arada bir açıklık oluştu. Bunların sultanın adamian olduğuna şüphe yoktu: güzel zincir zırhtan kıyafetleri ve atlarının üstündeki süslü koşum takımları zengin bir hamileri olduğunu gösteriyordu ve adamların her biri iyi yapılmış bir mızrak, kılıç ve kalkan taşıyordu.

Talon hemen önündeki Yusuf'un gergin olduğunu görebiliyordu. Fakat hem Rıza hem de Talon ona öncüye hiç engel olmadan ilerlemesine izin vermesini, böylece tuzağı kapatıp onları öldürmeye başlamadan evvel grubun geri kalanının pusunu ta içine kadar gelmesini sağlayacaklarını söylemişlerdi.

Talon'u ve görünüşe göre Yusuf'u da şaşırtan peşlerine düşen bu grubun büyüklüğüydü. Yaklaşık yirmi beş adam vardı!

Fakat öncü aniden yanlış bir şey sezmiş gibi durdu. Neredeyse tam Yusuf'un önüne gelmişti ve olmasını istedikleri yerde değildi. Sanki şüpheli bir ses duymayı bekler gibi dikkatle sağına soluna bakındı. Arkadan biri ona seslendi.

"Ne var? Neden durdun?"

Öncü eyerinde geri dönerek bağırdı. "Burada birçok ayak izi var, Genab Sarvan, sanki bizden evvel kalabalık bir grup geçmiş gibi."

Daha fazla konuşamadı. Patikanın diğer tarafında Talon'un olduğu çalıların içinden bir kargı fırlayıp adamın sırtına saplandı.

Adamın nefesi kesilerek atından düştü. Yolun aşağısında hemen bir gürültü koptu. Talon çok kızmıştı. Deneyimsiz adamlardan biri beklememişti ve şimdi tam olarak nerede olduklarını bilen, beklediklerinden çok daha fazla sayıda adamla dövüşmek zorunda kalacaklardı. Menzilin en ucundaki bir adamı vurarak eyerinden düşürdü ve Rıza'nın oku da hedefi bulunca bir başkasının daha yere devrildiğini görme zevkini tattı.

"Yusuf, adamlarını hemen buraya yukarıya getir!" diye bağırdı. Eğer düşman onlara saldırıp hattı yaracaksa çalıların arasında kalmalarına gerek yoktu. Ne pahasına olursa olsun bunu durdurmalıydılar.

Yusuf adamlarına yanına gelmelerini bağırdı ve sonra Talon'la Rıza'nın durmakta olduğu yere koştu. Geçidin en dar kısmının iki yanında yeniden toplandılar ve mızraklıları fırlayıp silahlarını atlara saplayacak şekilde yerleştirirken okçulara da olabildiğince çok at vurmalarını söylediler. Rıza'yla Talon da ellerinden geldiğince hızla adamları haklayacaktı. Talon yukarıdaki dağ yamacına baktı ama orada insanların mevzilendiğine dair hiçbir işaret yoktu. İri kayalar daha iyi bir zamanı beklemek zorundaydı.

Rıza adamlara bağırarak kargıyı fırlatan ahmağın hangisi olduğunu soruyordu ama Talon elini omzuna koyarak, "Olan oldu, Rıza," dedi. "Şimdi elimizden geldiğince onları durdurmak zorundayız."

Rıza korkudan sinen adama ateş saçan gözlerle baktı ama sonra yüksek sesle, "Buradan geçmemeleri için elinizden geleni yapın, eğer geçerlerse bu hepimizin sonu olur!" dedi.

Bu sözleri üzgün bir sessizlik içinde dinlediler ve sonra beklemeye başladılar. Uzun süre beklemeleri gerekmedi, zira düşman ortalık hâlâ karışıkken hemen vurmaya karar vermişti. Kumandanları gözü kara biri diye düşündü Talon. Bir bağırış ve yere vuran toynak sesleri duyuldu ve düşman patikadan yukarı, tam üstlerine doğru hücum etti. Adamlar mızraklarını aşağı indirmişler ve kalkanlarını yukarı kaldırmışlardı ve ilerideki dar alana doğru sürerken atlarını mahmuzluyor, bir yandan da savaş şarkıları söylüyorlardı.

"Öne çıkın!" diye bağırdı Yusuf mızraklılara. Adamlar yerlerine koştu ve korku içinde çömelip mızraklarını yere dikerek atların gelmesini beklemeye koyuldular. Talon'la Rıza yanlarında üç başka okçuyla birlikte hemen onların arkasındaki patikaya çıkarak yaylarını gerdiler.

Binicileri bağırarak mızraklarını ve kılıçlarını sallayan atlar yaklaşırken yer sarsılıyordu. "Şimdi!" diye bağırdı Rıza.

Beş yay tıngırdadı ve beş ok fırlayarak otuz adım ileride toplu halde ilerleyen atlara saplandı.

Hepsi de hedefini buldu ve Talon'un istediği gibi bir karmaşa yarattı. İnsanlar ve atlar yere düşerek debelenen karmakarışık bir yığın oluşturdu. Bir at kişnedi ve yaralanan bir adam acıyla çığlık attı. Islık çalarak üstlerine bir kez daha sağanak gibi oklar yağdı ve daha çok insan ve hayvan vurulup yere düştü.

Şimdilik bu kadarı yeterdi. Kumandan bağırarak emir verip adamlarını geri çekti ve ölüleri ve yaralıları geride bırakarak dörtnala menzil dışına çıktılar.

"Eğer saldırıya devam etselerdi hattı yaracaklardı! Bir dahaki sefere yayan gelecekler," dedi Talon. Bunu söylerken Ravan'ı görmeyi bekleyerek arkaya baktı fakat Ravan Cennet'le beraber yukarıdaki alçak ağaçların arkasına saklanmıştı. Talon dikkatini tekrar önündeki sahneye çevirdi.

"Kaç kişi öldürdük?" diye sordu Yusuf ortaya.

"Ben dört ölü ve bir yaralı saydım, dört at da düşürüldü," dedi adamlarından biri.

"Uzun süre beklemeye yetecek suyumuz var mı?" diye sordu Talon, çoktan batı ufkunu geçmeye başlayan güneşe bir göz atarak.

"Eğer dikkatli kullanırsak," dedi Yusuf. "Geçidin diğer tarafında damla damla akan bir kaynak bulduk ama şimdi gidemeyeceğimiz kadar uzakta."

"Ölü atları yolu kapatacak şekilde çekmeye çalışın," diye önerdi Talon. Fakat daha işe başlayamadan biri bağırdı. "Yine geliyorlar!"

Gerçekten de geliyorlardı. Bu sefer düşman yayandı ve koşuyordu. Kayaların ve ağaçların arkasına saklanarak sessizce fakat kararlı bir şekilde geliyorlardı.

Talon'la Rıza ok attılar ama okların boşa harcandığı anlaşılınca durdular.

Bunlar acemi asker değildi, savaşmayı bilen eski kurtlardı. Talon Yusuf'un adamlarının böyle savaşçıların karşısında ne yapacaklarını merak etti.

Düşman ağaçların ve kayaların arasında gidip gelerek neredeyse mızrak menziline girdi ve sonra toplu halde açıklığa doğru hücum ettiler. Talon'la Rıza ancak birer ok atacak fırsat buldular, sonra kılıçlarını çekip önlerinde meydana gelen arbedenin içine koştular. Yukarıdaki kayalara mevzilendirilmiş olan diğer üç okçu aşağıya ok yağdırmaya devam ediyordu.

Talon küçük metal kalkanını sıkıca göğsünde tutarak kılıcıyla kalabalığa katıldı. Kılıç savuracak yer yoktu ama Talon mızraklılar dayandığı sürece kılıcının bayağı etkili olduğunu gördü. Tam karşısında esmer sakallı bir yüz belirdi ve kılıcını sapladı; gözü çıkan adam feryat etti. Açılan delikten kan fışkırırken her iki elini oraya götürerek geriye düştü. Bir başkası kılıcını aynı adamın göğsüne saplayınca adam onlara ulaşmak için hevesle ilerleyen arkadaşlarının ayakları altında ezildi.

Saldırı devam edemezdi. Düşman bu açıklıktan karşılarındaki safı yaracak kadar adam geçiremiyordu, okçular yukarıdaki mevzilerinden çok hasar veriyordu. Talon Yusuf'la adamlarının dövüşmesinden etkilenmişti. İçlerinden birkaçı ölmesine ve pek çoğu hafif yaralanmasına rağmen kimse dönüp kaçmaya yeltenmemişti.

Talon birinin bağırarak bir emir verdiğini duydu ve saldırganlar geri çekilmeye başladı. "Peşlerinden gitmeyin!" diye bağırdı Yusuf'a. "Sizi tuzağa düşürüp öldürecekler!"

Yusuf başını sallayarak kuru dudaklarını yaladı. Susamışlardı, onun için içlerinden biri bir tulum su almaya gönderilmişti.

Talon'la Rıza oklarını saydılar ve sonra mevzilerinden çıktılar. "Kullandığımız okları cesetlerden çıkarmalıyız, yoksa yakında okumuz kalmayacak," dedi Rıza.

Yusuf iki adamını olabildiğince ok toplamaları için görevlendirdi ve adamlar bu güç işi yerine getirmek üzere uzaklaştılar. Vurulan düşmanlardan biri ölmemişti ve su vermeleri için yakardı fakat adamlardan biri hemen icabına baktı. Bunu gören Talon sessizce başını sallayarak onayladı; merhamet edecek zaman değildi bu. Çok susamıştı, sesinden anlaşıldığına göre Rıza da

öyleydi. Talon rahatlayarak ikisinin de yaralanmamış olduğunu gördü.

"Eğer onları bir daha geri püskürtebilirsek sessizce sıvışmayı başarabiliriz," dedi Rıza. Sonra da sarığının ucuyla ter içindeki yüzünü sildi.

* * *

Yüzbaşı Kenan kayaların yukarısında adamlarından geri kalan enkaza baktı. İnsanların ve hayvanların cesetleri düşmanın direndiği o nefret edilesi koyağın girişinde yığılmış duruyordu. Çevreden dolanmanın bir yolunu arayarak belki yüzüncü defa etrafına bakındı fakat adamlarının düşmana doğrudan saldırmalarını sağlayacak bir yer göremedi. Bir seferinde adamlarından ikisini bir yol bulmaları için gönderdiğinde ikisi de bölgeye hâkim olan yukarıdaki okçular tarafından vurulmuştu. Yüzbaşıyla adamları öfkeden kudururken okçuların aşağı atlayıp oklarını geri almalarını izlemek özellikle çok gurur kırıcı olmuştu. Onlar da tepenin yukarısına birkaç ok atmışlardı ama bu yaylarını sallayarak dalga geçen adamları durdurmamıştı.

Hayatta kalan adamları arkasında toplanmış yaralarını sarıyor ve gittikçe azalan sularını içiyorlardı. Ona küskün gözlerle bakarak aralarında fısıldaşıyorlar ama ona hiçbir şey söylemiyorlardı. Emirlerine karşı gelen olursa hemen öldürüleceğini biliyorlardı. Böyle bir direniş beklememişlerdi; şimdi o korkunç Fedailerle savaştıklarından emindiler. Karanlık çöktüğü zaman neler olacağını kim bilebilirdi?

Bu arada Kenan karşı karşıya kaldığı bu sorunu çözmek için ne yapabileceğini düşünüyordu kara kara. Bu geçitte onları böyle bir direnişin beklediğini görünce o da adamları kadar şaşırmış ve şoke olmuştu. O sadece birkaç kişiyi takip ettiğini sanıyordu ama burada çok daha fazla adam olduğu belliydi. Bu da onların İsmaili, yani teslim olmaktansa ölmeyi tercih eden fanatikler olduğu tahminini doğruluyordu ama bir şekilde bu açmazdan kurtulması gerekti. Prensesi almadıkça geri dönüş yoktu.

Büyük bir kayanın gölgesinde çömelmiş oturan adamlarından birine işaret etti. Adam kalkıp ayaklarını sürüyerek yanına geldi. Halinden ve yüz ifadesinden hem yüzbaşıya hem de içine düştükleri bu duruma içerledi anlaşılıyordu. Yüzbaşı aniden öne doğru bir adım atarak sertçe askerin yüzüne bir tokat attı. Bu kritik durumda ne tür olursa olsun itaatsizliğe hoşgörü göstermeyecekti.

"Bir dahaki sefere yanıma daha çabuk gel, it herif. Eğer geriye kadınla birlikte dönmezsek kellelerimiz şehrin surlarını süsleyecek ve onlara seninki de dâhil olacak," diye kükredi, birden sinen adama.

Yüzbaşının vurduğu yanağı kızarak adam hemen dikkat kesildi.

"Yukarı gidip anlaşma önereceksin. Tek istediğim kadın. Eğer kız hemen teslim edilirse diğerlerinin gitmesine izin vereceğim. Onlarla sadece konuşmak istediğini göstermek için silahlarını burada bırak. Onlara daha fazla kan dökülmesini istemediğimizi, tek isteğimizin kadın olduğunu söyle."

Asker itiraz edecek gibi oldu ama yüzbaşı onu omzundan tutup yola iterek kılıcını çekti. "Git!" diye emretti.

* * *

Talon tekrar gökyüzüne baktı. Onlar dövüşürken dağların arkasında alçalan güneş neredeyse batıyordu. Rıza'yla karanlık basınca oradan gitmeye karar vermişlerdi ama o zaman geldiğinde saldırganların peşlerine düşüp onlara yetişerek hepsini yakalamalarından korkuyordu.

Aniden Rıza patikanın aşağısını işaret etti. Onlara doğru bir adam geliyordu. Adam silahsızdı ve kollarını gövdesinden uzakta tutarak avuçlarını açmıştı.

"Anlaşma yapmak mı istiyorlar?" dedi Talon şüpheyle.

"Görünen o ki konuşmak istiyorlar," dedi Rıza.

"Belki de teslim olmak istiyorlardır," dedi Talon düşünceye dalmış gibi.

"Şartlarımız ne olsun?" dedi Rıza, kıs kıs gülerek.

"Adamın iyice yaklaşmasına izin verelim ki onun yanına gitmek zorunda kalmayalım," diye emretti Talon.

Asker yavaşça ve dikkatle onlara doğru yürüyerek yirmi adım kadar ötede durdu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Rıza.

"Kaptanım bir kadın uğruna çok fazla kan döküldüğünü söylüyor. Kadını ona vermenizi istiyor, sonra da gitmenize izin vereceğiz."

"O pazarlık konusu değil," diye seslendi Rıza.

"Yüzbaşım size eninde sonunda burayı ele geçireceğimizi ve eğer kadını teslim etmezseniz hepinizin kellesinin sultanın sarayının surlarını süslemek üzere bizimle birlikte Şiraz'a gideceğini söylememi istedi."

"Yüzbaşına onunla pazarlık etmeyeceğimizi ve elinden geleni ardına koymamasını söyle. Allah bizi korur."

"Siz kâfirsiniz, onun için Allah sizi korumaz," dedi asker.

Döndü ve yavaşça onu bekleyen yüzbaşısına doğru yürüdü.

"Bizim İsmaili olduğumuzu sanıyorlar! Bir şekilde onları oyalamalıyız ki buradan sıvışabilelim," dedi Talon.

O sırada yerde bırakılmış bir savaş baltası dikkatini çekti. Bu ölen adamlardan birinindi ve kayaların arasına atılmıştı.

"Rıza, eğer yolu kapatabilirsek önce onu açmak zorunda kalırlar. Bu da biraz arayı açmamızı sağlar."

Rıza sırıttı. "Bir iki ağaç kesmenin zamanı geldi, dedi.

Başka bir saldırı bekleyerek bir gözleriyle sürekli patikayı izlerken balta ve kılıçlarıyla işe koyuldular. Gerçekten de tam güneş battığı zaman bir saldırı daha oldu ve tekrar açıklığa gidip savaşmak zorunda kaldılar. Düşman önceki aynı taktikleri kullandı fakat bu sefer bir tür sütun oluşturarak sayı üstünlükleri sayesinde aralarından bir yol açmaya çalıştılar. Talon'la Rıza da saflarını korumak için diğerlerinin arasına katıldılar.

Sultanın adamları bütün ağırlıklarıyla bastırınca biraz geri çekilmek zorunda kaldılar. Talon'la Rıza en etkili olabilecek yerlerde bütün becerilerini kullandılar ama buna rağmen amansızca geri püskürtüldüler. Her iki tarafta da insanlar birbirlerine bağıramayacak kadar nefes nefese kaldığı için sadece homurtular duyuluyordu. Ara sıra yaralanan veya ölen birisi kısa bir çığlık atarak yere düşüyordu. Talon Rıza'ya baktı, beriki de bakışlarıyla ona karşılık verdi.

"İkimizden biri Ravan'a birazdan gitmesini söylemek zorunda," dedi Rıza'ya.

Rıza yorgun bir tavırla başını salladı ve sonra kılıcını savurmaya devam etti.

Yusuf'un adamlarından biri azimli bir şekilde karşı hareket geçmemiş olsaydı sultanın adamları başarıya ulaşacaktı. Bu adam Talon'dan daha uzun boylu ve güçlüydü. Baltayı rahatça kullanıyordu ve onun ellerinde ölümcül bir alet haline geliyordu. Adam var gücüyle bağırarak arbedenin içine daldı ve yoldaşlarının üstüne abanarak onları iten sultanın adamlarının başlarına vurmaya başladı. Böylece küçük bir alan açtı ve sonra sağdan soldan girişip birinin kellesini uçururken bir diğerinin gövdesine vurarak neredeyse ikiye bölünmüş halde yere devirdi.

Bu düşman için çok fazlaydı; bir türlü durduramadıkları bu adamın yolundan çekilmek için birbirlerinin üstüne yuvarlanıp düştüler ve yüzbaşılarının bağırarak verdiği emirlere rağmen kaçtılar.

* * *

Sendeleyerek üslerine sığınmaya giderlerken yüzbaşı isminin seslenildiğini duydu. Adamlarından ikisi aralarında zor ayakta duran birini taşıyorlardı.

"Onlardan birini ele geçirdik, yüzbaşım. Allah'a şükür birini yakaladık!"

Yüzbaşı hızla dönerek askerlerinin tuttuğu adama baktı. Adam yaralanmış ve yarı baygın gibi görünüyordu.

"Onu yere bırakın; onunla konuşmak istiyorum," diye emretti yüzbaşı. Aniden neşelendiğini hissetti. Şimdi hiç değilse o lanet İsmaililerden biri ellerindeydi ve adam ölmeden önce ağzından her şeyi alacaktı. Hırsını bu şanssız adamdan çıkarmak istiyordu ve öyle de yaptı. Adamlar hareketsiz adamı taş zeminin üstünde bırakıverince yaralı İsmaili acı dolu bir çığlık attı. Yüzbaşı adamın yarasını buldu; göğsünün altında hâlâ kanayan bir delikti bu. Yumruğunu bu yaranın üstüne vurdu.

Adam ıstırapla bağırdı, gövdesi ikiye katlandı, bacakları havayı dövdü, sonra hıçkırarak ve eliyle artık iyice kanamaya başlayan göğsündeki yarayı tutarak geriye düştü.

Yüzbaşı tekrar ve tekrar vurdu ta ki kurbanı kendinden geçene kadar.

Biraz suyla adamı ayılttı ve sonra sorgulama başladı. Yüzbaşı duyduklarına zor inanıyordu. Saraya bu gözü kara saldırıyı yapanlar İsmaili değil, İsfahan'dan gelen adamlardı. İçlerinden biri İsmailiydi ama diğerleri sadece arkadaşlarıydı.

Esirin suyla dördüncü defa ayıltılmasından sonra yüzbaşı bu sorgulamadan daha fazla bir şey elde edilemeyeceğine karar verdi.

Umut bir kuştur
Muhteşem tüyleri olan
Oturur ruhun dallarında
Ve nasıl hayatta kalınacağını şakır.

Abdül Vahab

Bölüm 33

Buşehr

Karanlık çökerken gidip hayati önemi olan oklardan bazılarını alıp getirdiler. Talon tümseğe koşarak Cennet'in yanında duran Ravan'a seslendi.

"Yola çıkmaya hazırlanın! Karanlık çöktüğünde buradan gidiyoruz!" diye bağırdı. "Yusuf, şimdi adamlara kayaları aşağı atmaya hazırlanmalarını söylemenin zamanı."

Yusuf hızla döndü ve adamlarından birine çakmaktaşıyla bir meşale yakmalarını seslendi. Saniyeler içinde küçük bir meşale yakıldı. Ravan bir şey söylemek istedi ama Talon sadece kan içindeki kolunu sallayarak arkasına döndü.

Geri döndüğünde Yusuf'u ölen bir arkadaşının başında ağlarken buldu. Şimdi geriye on adamdan sadece beşi kalmıştı ve onların da çoğu yaralıydı. Biri kayıptı. Rıza üst uyluğuna aldığı bir kılıç yarasından dolayı topallıyordu ama önemli bir şey olmadığını söyleyerek kestirip attı. Talon kanamayı önlemek için yarasını sarmakta ısrar etti.

Fakat o sırada patikanın aşağısından gelen tiz bir çığlık ve bunu izleyen bağırışlar duydular. Herkes dinlemek için elindeki işi bıraktı. Talon'un ensesindeki tüyler diken diken oldu. Bunlar ıstırap ve dehşet dolu çığlıklardı.

"Bu Ardşir! Ardşir'i yakalamışlar!" diye bağırdı Yusuf. "Onu onların eline bırakamam!"

"Ne oldu? Onu nasıl ele geçirdiler?" diye sordu Talon.

"Yaralanmıştı ve onu çatışmanın dışına çektiklerini sanmıştım ama biz fark etmeden yakalamış olmalı!" Talon şaşırmamıştı; alacakaranlıkta çatışırken o kargaşa esnasında bu olabilirdi.

Rıza hemen Yusuf'un yanına giderek sıkıca omzunu tuttu. "Gidemezsin, Yusuf. Adamlarının başardıklarını bir düşünsene. Bütün bunları onu kurtarmak için yapacağın çılgınca bir teşebbüsle fırlatıp atacak mısın?"

Yusuf Rıza'nın göğsüne yaslanarak ağlamaya başladı. Rıza Talon'a sıkıntılı bir bakış atarak başını iki yana salladı. Bu Yusuf'un kendine o kadar yakın olan adamlarını ilk kaybedişiydi ve çok zor gelmişti.

Kulaklarına bir kesme sesi geldi ve Talon baltalı adama dua etti. İki mızraklı adam da yardıma gitti ve çok geçmeden bir ağacın düştüğünü duydular.

Bir bağırış duyuldu ve iki kişi daha ağacı yolun aşağısındaki açıklığa çekmeye yardım etmek için koşturdu. Budaklı yaşlı ağacı bir bariyer oluşturmak için açıklığa sürüklenip yığılmış olan insan ve hayvan cesetlerinin üstüne koydular. Ama bunun yetmeyeceği açıktı. Adamlar hemen başka bir ağaç daha kesmek için geriye koştular fakat onlar bunu yaparken düşman askerleri yeniden bağırarak ve gürültüyle kalkanlarına vurarak tepeden yukarı koşmaya başladı. Durumun farkına varmışlardı ve bir barikat kurulmasını engellemeleri gerektiğini biliyorlardı.

Sonra uzun bir çatışma başladı; sultanın adamları kılıçlarıyla dallarını kestikleri ağacı çekerek yoldan kaldırmaya çalışırken, diğerleri yaklaşan herkesi vurup yerlerini korumaya çabalıyordu. Talon'la Rıza menzile giren herkese ok atıyordu. Talon aniden yakınında daha evvel orada olmayan elinde bir yayı tutan birini fark etti. Döndü ve şaşkınlık içinde nefesi kesildi. Ravan bir yay bulmuştu ve düşmana ok atmaya hazırlanıyordu.

Talon başını iki yana salladı ve ok atmaya devam ederken ona bağırdı. "Ben sana gitmeni söylerken burada kalma, Ravan'ım. Cennet nerede?"

"O güvende, atlarımızı tutuyor. Dediğini yapacağım, Talon," diye yanıtladı, bir ok daha atarken.

Liderlerini öldürmenin nasıl bir etki yapacağını bilen Talon karanlıkta adamı aradı ama yayıyla iyi bir atış yapamadı. Bu esnada iki ok yitirmişti ve sonunda ağaç için verilen vahşi mücadeleye katıldı.

Verilen kısa bir mola esnasında ağacın dallarının üstünden bir nesne fırlatıldı ve tok bir sesle Yusuf'un yanına düştü. Sonra yine daha küçük bir şey atılarak diğerinin yanına düştü ve bunu zalim bir kahkaha izledi. Talon'la Yusuf bunların ne olduğunu görmek için eğildi ama sonra Talon öğürdü. Yerde yatan bu nesnelerin ne olduğu açıktı.

O zaman Yusuf uzun ve öfkeli bir çığlık attı ve pervasızca artık saklanmış olan düşmana doğru atılmaya davrandı. Talon ancak onu göğsünden yakalayıp sıkıca tutarak intihar etmesini önleyebildi. Sonunda Yusuf yeterince sakinleştiği zaman hasta gibi görünen Ravan'ı kolundan tuttu ve Rıza'yla birlikte onu ve titreyen genci bayırın tepesindeki atların yanına götürerek Yusuf'u orada Ravan'la bıraktı.

"Onu burada yanında tut," dedi kısaca. Ravan başıyla onayladı, karanlıkta gözlerinin akı görünüyordu. Cennet çoktan ata binmiş diğer hayvanları tutuyordu. Korkmuş ama cesur olmaya kararlı görünüyordu. Rıza onun uyluğuna vurarak gülümsedi. "Dikkatli ol, hanımım," dedi ve yanlarından ayrıldı. Ravan sallanarak atına bindi ve geriye, çatışmanın hâlâ sürdüğü yere doğru baktı.

Rıza kalabalığa koşarak meşaleyi kaptı ve onu yamaca doğru salladı. Birkaç dakika hiçbir şey olmayınca sallamaya devam etti. Sonra uzaktan bir bağırış ve alçak bir gümbürtü sesi geldi.

"Koşun! Canınızı kurtarmak için koşun!" diye bağırdı Talon

ve bacaklarının taşıyabildiği kadar hızla tepeden yukarı koştu. Gümbürtü sesi hemen tepelerinde bir kükremeye dönüştü, insanlar güçleri yettiğince hızla tepenin güvenli bir bölgesine doğru koşuyordu. Bir keçi büyüklüğünde kocaman bir kaya son koşanların hemen gerisinde yere vurup sıçrayarak diğer yamaca vurduktan sonra yolda daha önce yığılmış olan kayaların arasına yuvarlandı. Hemen arkasından çığ gibi yağan kayalar ve molozlar büyük bir gümbürtüyle küçük koyağa doğru düştü. Kayalar Talon'un tam istediği yere düşmemişti ama yine de bir atlıyı saatlerce oyalayacak kadar tıkamıştı yolu. Bunun ardından yükselen toz duman manzaranın geri kalanını gözlerden gizledi ama şimdilik bu kadarı yeterliydi.

"Acele etmeliyiz, çok zamanımız olmayacak. Yolu açıp arkamızdan geleceklerdir!" diye bağırdı Talon.

Hayatta kalanlar hızla tepede Ravan'la Cennet'in tuttuğu belli belirsiz görünen atlara doğru ilerlediler. Tepenin üstüne çıkan iki adam çoktan atına binmiş olan aşağıdaki Yusuf'un yanına koştular; Yusuf'un geriye sadece dört adamı kalmıştı. Bütün grup olabildiğince hızlı sürerek geçitten çıktı ve önlerindeki küçük vadiye doğru ilerledi. Geçilecek başka geçitler de vardı ama bu en yükseğiydi.

Sadece su buldukları yerde atların su içmesi ve kendi tulumlarını doldurmak için durarak sabit bir hızla kilometrelerce yol aldılar. Rıza atlardan biri sakatlandığı zaman bile durmalarına izin vermedi. Adam sadece atı yerde bıraktı ve binicisi ölen yedek atlardan birine bindi. Yusuf Talon'a yakın at sürüyordu ama hâlâ şokta ve bir süre yalnız kalmaya ihtiyacı olduğu belliydi. Talon sessizce onun yanında sürüyordu. Kadınlar erkeklerin tükenmiş olduğunu bildiği için sessizdi ama Talon'la Rıza'ya yakın duruyorlardı. Talon'un boğazı o kadar kuruydu ki istese bile konuşabileceğinden emin değildi. Ancak uzun gece boyunca kilometrelerce at sürdükten sonra Yusuf kendine gelmiş gibi görünüyordu; Talon'a dönerek, "Sen yıllardır savaşçısın, Talon," dedi. "Çok arkadaşını kaybettin mi?"

"Sayamayacağım kadar çok, Yusuf. Buna asla alışamıyorsun. Ama yaşamaya devam etmelisin, bunu hayatta olmayan yoldaşlarına borçlusun."

Yusuf başını sallayarak tekrar sessizliğe gömüldü.

Ravan eğildi ve elini Talon'un elinin üstüne koyarak hiçbir şey söylemeden sıktı.

"Bütün gece yol almaya devam etmeliyiz, zira peşimizdekilerin öyle yapacağı kesin." Rıza parmağıyla arkalarını gösterdi. "Yıldızlar yolumuzu aydınlatır." Cennet sanki bu onu güvende tutacakmış gibi atını ona yanaştırdı. Rıza onu rahatlatmak için kolunu tuttu ve alçak bir sesle, "Seni koruyacağız, hanımım," dedi. "İnşallah sabaha denize ulaşmış olacağız."

Gözleri korkudan ve yorgunluktan kocaman açılmış olan Cennet karanlıkta ona bakarak başını salladı.

Alçak bir tepenin üstüne ulaştıkları ve on beş kilometre kadar önlerinde denizin düz, karanlık gölgesini gördükleri zaman yavaş yavaş aydınlanmaya başlayan doğu ufku şafağın söktüğünü müjdeliyordu.

Talon suyun ışıltısını görünce rahatlayarak içini çekip o tarafa işaret etti. Boğazı çok kuru olduğu için konuşmadı. Fena halde suya ihtiyaçları vardı, zira saatlerdir durmamışlardı. Atları neredeyse patlayacaktı ve hepsi de eğer daha kilometrelerce yol gideceklerse atlarının dayanamayacağını biliyordu. Yamaçtan aşağı sürüp sahile ve Buşehr'in nispeten güvenli korunağına ulaşmak için yollarına devam etmeden önce sadece kısa bir süre durdular.

Talon diğerlerine onları götürecek bir gemi kiralama görevi verdiği Alia ile Rüstem'i birkaç hizmetkârla birlikte limanda kendilerini beklerken bulmayı umduğunu söylemişti.

"Neden denize gidiyoruz?" diye sormuştu Rıza'yla Ravan bir ağızdan.

"Çünkü bundan sonra hiçbirimiz İran'da kalamayız. Yusuf

bile. Düşünün, dostlarım... Eğer İsfahan'a geri dönersek Doktor Haddad'la Fariba'yı nasıl bir tehlikeye sokarız. Bunu onlara yapamayız. Ne sultanın ne de senin ağabeyinin adamları bununla bir ilgileri olmadığına inanmaz Ravan."

Ravan başını sallayarak onaylamış fakat Fariba'yı ve doktoru bir daha göremeyeceğini anlayınca gözlerindeki yaşları tutmaya çalışarak arkasını dönmüştü.

Talon atının üstünden ona doğru eğilmiş ve kolunu omzuna sarmıştı.

"Üzgünüm, Ravan'ım, ben de onları çok özleyeceğim. Onlar bizim ailemiz."

Ravan o zaman hıçkırmış ve yola devam ederlerken onun koluna yaslanmıştı.

"Seni buldum, şimdi de onları kaybettim. Bu hiç de adil değil, Talon. Tanrı o kadar zalim ki."

Yüreği ağırlaşan Talon hiçbir şey söylememişti. Rıza'ya bir göz atmış, beriki anlayışla başını sallamıştı. O da Fariba'yla doktoru seviyordu.

Onlar Buşehr limanına giden yarımadanın kuzey sahilini izleyen çok kullanıldığı belli olan yolda ilerlerken güneş tepe noktasına doğru yol alıyor ve surlarla çevrili şehrin içinden müezzinin öğle namazına çağıran sesi geliyordu. Denizi sağ taraflarına alarak sahil boyunca ilerliyor olmalarına rağmen sıcak bunaltıcıydı. Atlar neredeyse tükenmişti ve üstlerindeki insanların da onlardan aşağı kalır hali yoktu.

Şehrin kapısının girişinde her zamanki gibi bir deve kampı vardı; oradan geçmekte olan bir kabile siyah çadırlarının arasındaki direklere develerini ve keçilerini bağlamıştı. Üstü başı perişan ve yaralı grup yanlarından geçerken dışarıda olanlar durup sessizce onları izlediler. Her kabileye eşlik eden eski kumaş, deve dışkısı ve yün kokusunu alınca Talon'un burun delikleri seğirdi.

Bitkin atlılar ter içinde kalan atlarını kentin uzun surlarında-

ki muhafızları telaşlandırmadan cesaret edebildiklerince hızla tozlu yolda sürdüler. Bu İran denizindeki en iyi limanlardan biri olduğu için şehir iyi korunuyordu. Selçukluların yetki verdiği Atabeyler bu şehrin iyi korunmasını sağlıyorlardı; bu da buraya daha çok gemi getiriyor ve daha çok kazanç sağlıyordu.

Neredeyse adamların hepsi yaralanmıştı ve yaraları kanlı bezlerle sarılıydı. Talon önkoluna bir mızrak yarası alırken Rıza'nın da uyluğu kesilmişti.

Yusuf'un alnında Ravan'ın kanamasının durmadığını fark ettiği için sardığı bir yara vardı. Ele geçen yaralı adamın çığlıkları hâlâ onun sultanın adamları tarafından ne kadar vahşice katledildiğini hatırlayan Talon'un kulaklarındaydı. Yusuf'un nasıl olduğunu görmek için ona bir göz attı. O hepsinden daha tedirgin görünüyordu.

Kapılardaki ve surlardaki muhafızlar onların şehre yaklaşmasını izliyordu. Geçitteki çatışmadan sağ çıkan adamlar soğukkanlı görünmeye çalışarak kapıya geldiler ve Rıza içeri girmek istediklerini bağırdı. Ağzı kupkuru olduğu için sözünü tekrarlamak zorunda kaldı. Saatlerdir su içmiyorlardı.

"Biz Şirazlıyız ve kuzeyden bir gemiyle gelen önemli bir tüccarla buluşacağız," diye seslendi. Sonra sanki muhafızların meraklı bakışlarına yanıt verirmiş gibi, "Dağlarda haydutların saldırısına uğradık," dedi. "Hâlâ peşimizde olabilirler. Pek çoğumuzu öldürdüler ve bütün mallarımızı kaybettik. Allah'a şükür ki canımızı koruduk."

Talon havaya bir altın sikke fırlattı ve muhafızlardan biri onu yakalayarak güldü. Muhafızlar aşağıda kapının yanında duran adamlara seslendi.

"Açın kapıyı, nereden geldiğinden bana ne, adamın altını var. Hey sen!" dedi adam aşağıda duran Talon'u işaret ederek. "Umarım kesende bundan fazlası vardır."

"Her birinize birer tane!" dedi Talon ve onlara doğru bir altın sikke daha fırlattı; neşeyle gülümsemeye çalışıyordu ve şıngırdayan ufak bir kese salladı. Ölesiye yorgundu ama sultanın

adamları tepeden aşağıya sökün etmeden güven içinde şehre girmelerini istediği için kendini uyanık kalmaya zorluyordu. Çok geride olamazlardı.

Gerçekten de kapılar açılıp gruplarının ilk kısmı atlarının üstünde loş tünelde ilerlemeye başlamışken Rıza ona, "Geldiler, çabuk ol!" diye fısıldadı.

Onu duyan Ravan atını mahmuzladı ve üçü birden kapının diğer yanına ulaşmak için diğer atlılarla beraber itiş kakış uzaklaştılar.

Muhafızlar yolda yükselen toz bulutunu fark edince kapının üstündeki siperden birinin bağırdığı duyuldu ama Rıza yukarı doğru seslendi.

"Yolda bize saldıran haydutlar bunlar işte! Kapıları kapatın! Onları içeri almayın! Haydut onlar!"

İnanılmaz bir şekilde muhafızların itaat ettiklerini gördüler ve kapının kanatları gıcırdayarak hareket edip gürültüyle kapandı.

Grup hiç beklemeden muhafızları telaşlandırmayacak bir hızla yola devam etti fakat yine de etrafta aylaklık eden insanlar gerginliklerini hissetmişti. Talon şehrin merkezine gittiğini tahmin ettiği yolda pek çok insan gördüğü için şehrin normal bir günde olduğundan daha kalabalık olabileceğini tahmin etti. Ama bunu düşünecek zamanı yoktu.

Yakındaki bir kapı aralığından bir adam öne çıktı; adam subaya benziyordu. "Hey, sen!" dedi Talon'u göstererek. "Siz tüccar mısınız? Peygamber adına, eğer öyleyseniz sultan bu günlerde pek fakir. Sizi kim içeri aldı? Vergi ödemelisiniz!"

Öne ilerleyerek Talon'u durdurmak için atının dizginin tuttu ama Rıza eğilip ona kamçısıyla vurarak bağırdı, "Bizler sultanın askerleriyiz ve senin bizi durdurmaya hakkın yok!" Blöf yapmaya çalışıyordu. Subay elini Rıza'nın vurduğu omzuna koyup sendeleyerek geriledi ve Talon'la Rıza'ya ters ters bakarak adamlarının duyması için bağırdı.

"Bunu ödeyeceksiniz!"

Tam o bunu söylerken bağırtılar ve sonra da kapıya ısrarla vurulduğu duyuldu. Adamlar dertlerini anlatmak için mızraklarının sapını kullanıyor gibiydi.

"Şiraz sultanı adına, kapıyı açın! Ben Yüzbaşı Kenan, sultanın verdiği görevi yapmak için geldim. Biraz önce gelenler kaçaktır. Her ne pahasına olursa olsun durdurulmalı ve tutuklanmalılar!" Ses buyurgan ve ısrarcıydı.

Adamlar için bu yeterliydi. Hemen harekete geçtiler. Rıza ile subay arasındaki atışmayı fark eden bazıları zaten çoktan ayağa fırlamıştı ve şimdi hepsi birden onlara doğru koşuyordu. Rıza bağırdı, "Git, Yusuf! Sen başa geç! Limana ulaşmalıyız. Gidin!"

Atlarını mahmuzladılar ve onları yayan izleyen adamlarla aralarını açtılar. Talon sadece arkalarındaki kapının açılmakla kalmadığını, önlerindeki yüksek duvardaki bir açıklıktan da hızla dışarı adamların akın ettiğini fark etti. Bunlar silahlı adamlardı ve onları durdurmaya çalışacak gibi görünüyorlardı.

Yusuf yerden toz toprak kaldırarak atını durdurdu ve soldaki dar bir sokağa daldı. Diğerleri de onu izlediler ama bu dar bir sokaktı ve tek sıra halinde gitmek zorundaydılar. Çatılar ve yukarıdaki balkonlara asılı çamaşırlar ışığı perdelediği için sokak günün bu vaktinde bile loştu. Daha da kötüsü bu yolu kullanan insanlar ve eşekler vardı ve atlılara küfrederek yanlara ve kapı aralarına kaçışsalar da yine de onları yavaşlatıyorlardı. Buna rağmen ortadaki bir sepeti devirerek veya ağır yüklü bir eşeğe toslayıp hayvanı duvara yapıştırarak ve sürücüsünü de onlara bağıra çağıra küfürler yağdırırken geride bırakan grup olabildiğince hızlı ilerledi. Bu kaba muameleye isyan eden eşekler de anırarak bütün bu gürültü patırtıya katıldılar.

Yusuf bütün bu süre zarfında onları limana götürecek başka bir yol arıyordu.

Dokuz atlı dar sokaktan küçük ama kalabalık bir meydana çıktılar ve tezgâhların etrafında toplanmış kalabalık yüzünden

neredeyse duracak noktaya gelene dek yavaşladılar. Burası şehrin merkeziydi ve pazar vardı. Yusuf bir küfür savurdu, onları hemen tepeden aşağı indirmek istiyordu; bağırarak kalabalığı ve evleri gösterdi. Talon ne demek istediğini anladı. Evlerin üstünde gemi direkleri görünüyor, bu da ne tarafa gideceklerini gösteriyordu.

Yusuf'un başı çektiği atlılar rahatından ödün vermeyen kalabalığı itip kakarak ilerlerken ve tezgâhlar itilip mallar dökülürken insanlar yumruklarını sallayarak bağırmaya başlamıştı. Ancak çıkışa doğru yolu yeni yarılamışlardı ki biraz evvel geldikleri dar sokaktan silahlı adamlardan oluşan bir başka grup çıktı; o kadar yakındılar ki sırtlarına mızrak yememek için dönüp onlarla yüzleşmekten başka çareleri kalmamıştı. Sanki bu yetmiyormuş gibi, ustaca ve sertçe fırlatılan bir cirit atlardan birinin kaburgalarının arasına saplandı. At acı içinde bağırarak öne doğru devrildi ve binicisini tezgâhların arasında sert toprak zemine düşürdü.

Kalabalık bir çatışmanın başladığını ve bunun ortasında kaldıklarını anlayınca bir hengâme koptu. Kadınlar, erkekler ve çocuklar birbirlerinin üstüne düşerek ve beraberlerinde brandaları, sopaları, değnekleri, meyveleri ve türlü çeşitli malları yerlere saçarak her yöne kaçışmaya başladı. Enkazların arasına keçiler ve tüylü koyunlar dağılıyor, develer ayağa kalkıp heyecanla bağırarak hantal hantal yürüyorlardı. Kavunlar ve başka meyveler ayakların altında yuvarlanıyor, parlak kırmızı kaygan parçacıklar halinde eziliyor ve baharatların ve diğer tohumların tozları her yana uçuşuyordu.

Talon bir an tereddüt ettikten sonra bu kaostan nasıl yararlanabileceklerini düşündü. Bu kadarının yeterli olmadığına karar verdi. Rıza hiç vakit kaybetmedi. Bağırarak atını kaçan insanların üstüne sürdü. Atı düşen tezgâhların birinin üstünden sıçradı ve etraflarında bir bulut gibi uçuşan renkli bir maddeyle dolu çuvalların arasında yere indi. Hayvan sendeledi ve bir an yere çökecekmiş gibi göründü ama renkli tozla dolu çuvalların arasında güçlükle ilerlerken kendini topladı ve Rıza kılıcını önündeki yayan adamlara doğru uzatarak onu ileri sürdü.

Talon, Yusuf ve diğer adamlar bir an bile duraksamadan onun peşinden geriye kalan derme çakma çadır tezgâhlara çarparak düşmana doğru ilerledi. Talon ancak bağıracak zaman bulmuştu:

"Git, Ravan! Cennet'le birlikte limana gidin! Biz de olabildiğince çabuk geleceğiz!" Dediğini yapıp yapmadıklarına bakmadı bile. Yolunun üstünde kenarda duran büyük bir çuval kayarak yere düştü ve ağzı açıldı. Havayı sarı bir toz bulutu kapladı ve Talon'la atının her yanı baharat gibi keskin bir kokulu bir şeyle kaplandı. Yanındaki Yusuf öksürerek başını iki yana salladı.

Hızla mızraklı adamların üstüne sürdüler ve artık sınırlarını aşmış olan insanların acımasız çaresizliğiyle saldırdılar. Mızraklı muhafızlar böyle vahşi bir karşı saldırıya karşı hazırlıksızdılar. Talon atını hızla bir adamın üstüne sürdü ve toynakların altında kalan adamın çığlığını duyunca sevindi. Sağ tarafında Rıza hakaretler yağdırarak kılıcını şimşek gibi hızla savuruyor, Yusuf da sol tarafında işini gayet iyi yapıyordu.

Talon bir mızrağa vurarak kenara itti ve kılıcını geri çekilmeyen karşısındaki adamın yüzüne indirdi. Adam kan fışkıran yüzünü tutarak yere düştü. Bir başkası mızrağını sağ tarafında Talon'a saplamaya çalıştı ama Talon bu beceriksiz hamleyi savuşturduktan sonra üzengisinin üstünde ayağa kalkıp kılıcını önündeki sarıklı kafanın üstüne indirdi. Kılıcın keskin ağzının kumaşı geçerek adamın kafatasını yardığını hissetti. Adamın gövdesi yere düşerken çığlık bile duyulmadı.

Meydanı geçip diğer tarafa ulaşan Talon sol eliyle dizginleri çekerken omzunun üstünden arkaya baktı; kılıcı kan içindeydi. Rıza'nın kabzasına kadar kanla kaplı kılıcından hâlâ kan damlıyordu. Her nedense o ve atı baştan aşağıya maviydi!

Birlikte döndüler ve sonra diz dize atlarını kısa bir mesafe ötede ayakta duran geriye kalan üç adama doğru sürdüler. Adamlar ilk saldırının vahşiliği karşısında o kadar şaşırmıştı ki parlak renklere bürünmüş iki katilin onları arkadan vurmasını beklemiyorlardı bile. Bütün çatışma birkaç dakika içinde sona

ermişti. Meydan sanki fırtına yüzünden harabeye dönmüş gibiydi. Her yer enkaz halindeydi, eğreti tezgâhlardan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Balyalar etrafa saçılmıştı ve aralarında baharat ve boya oldukları anlaşılan toz kümeleri vardı. Daha evvel orada bulunan insanlardan eser yoktu ve ortalıkta sadece birkaç hayvan görünüyordu. Bir köşede cızırdayarak bir lamba yanıyor ve bir başka köşede bir eşek sabırla bekliyordu. İki deve bağırarak etrafta dolanıyor fakat sahipleri aradaki mesafeyi koruyordu. Duvarlardaki girintilerden ve kapı aralıklarından korkmuş yüzler onlara bakıyor ama kimse yerinden kımıldamıyordu.

Meydanda sert toprak zemininde beş ölü ve iki yaralı kendi kanları içinde yatıyordu. Ama yaralılardan biri Yusuf'un adamıydı. Yusuf bacağına bir yara daha almıştı fakat Talon yarasını gösterince umursamadan omzunu silkti.

"Limana gitmeliyiz!" dedi boğuk bir sesle. Sonra eğilerek yerde dertop olmuş adamına sordu. "Ata binebilir veya yürüyebilir misin, Salim?"

Adam yuvarlanarak döndü ve hepsinin soluğu kesildi. Göğsünden bir mızrağın ucu çıkıyordu. "Ben Allah'la buluşmaya gidiyorum," dedi kulak tırmalayan bir sesle. Gözleri acıdan devrildi ve kanlı dişlerini sıkarak sırıttı.

"Bırakın beni! Ben artık ölüyüm. Beklememelisiniz..." Kendi kanıyla boğuldu ve elleri mızrağın kırık sapını kavrayarak geriye düşerken sesi duyulmaz oldu. Ayakları yeri dövdü, bütün bedeni titredi ve sonra öldü.

"Gitmeliyiz, Yusuf," dedi Rıza usulca arkadaşına. "O cesur bir adamdı ve bir savaşçı gibi öldü."

Yusuf başını salladı ama yüzü kül gibiydi ve acıyla çarpılmıştı. Talon etrafa bakınacak zaman bulmuştu; büyük bir hayretle Ravan'ın hâlâ onlarla olduğunu ve gidecekleri sokağın yanında durduğunu gördü.

Hızla elini sallayarak önlerine düşmesini işaret etti. Sonra hep beraber atlarını onun arkasından sürdüler ama tam oradan ayrılmak üzerelerken meydana başka bir grup atlı girdi.

"Çabuk olun! Ensemizdeler!" diye bağırdı Talon. Arkadaşları lafını ikiletmedi. Talon atını mahmuzlayarak ileri atıldı ve dik yamaçtan limana doğru inmeye başladı.

Meydana yeni gelenler ortadaki enkazı görünce şaşırarak durakladılar ama sonra liderleri işaret ederek bağırdı.

"Peşlerine düşün! Limana gidiyorlar!"

Talon peşlerinden gelen gruba yakalanmadan limana ulaşamayacaklarını anlayınca Rıza'ya, "Oklara ihtiyacımız var, kardeşim!" diye seslendi.

Rıza başını sallayarak onayladı. "Neden sapsarı kesildin?" diye sordu ama bu arada yayını çıkarttı, hızla sağda sokağın daraldığı yere döndü ve atını geldikleri yöne bakacak şekilde çevirdi.

"Sarı mıyım?" diye sordu Talon, başını sallayıp şiddetle hapşırarak. "Ama sen de bir cin gibi masmavisin, kardeşim! Sen ve atın, tabii altındaki bir atsa."

Rıza gülerek başını salladı. Saçları ata binmiş çılgın bir cin gibi her yöne dikilmişti. Gülmek gerginliklerini azalttı ama şimdi bu saldırganları durdurmaları gerekiyordu, onun için dikkatlerini önlerine verdiler. Diğerleri Ravan'ın önderliğinde atlarını sadece birkaç sokak ilerideki limana doğru sürüyordu.

Talon da yayını kınından çıkarmıştı. Ok takarak yaylarını geren iki adam atlarını biraz evvel geldikleri sokağın yukarısını görebilecekleri bir yere sürdüler ve orada düşmanın hızla onlara doğru geldiğini gördüler. Ancak yan yana iki atlıyı alacak genişlikteki, yanları kerpiç duvarlarla çevrili dar yolda itiş kakış ilerlemeye çalışan en az on iki atlı vardı.

Oklar fırlatıldı ve hemen arkasından bunu iki ok daha izledi; bir kargaşa oldu. Oklar atları hedef almıştı ve baştaki iki at yere devrilirken binicileri öne düşüp hayvanların toynaklarının altında kaldı; onlardan uzaklaşmaya çalışan diğer atlarla, hayvanların sağa sola vuran toynaklarının altında kalarak ölmemeye çabalayan insanlar iç içe girdi. Atlıların önündeki yol çok değerli birkaç dakika boyunca kapalı kalacaktı.

"Gitmeliyiz," dedi Talon Rıza'ya. Her ikisi de aynı anda hapşırdılar.

Bitkin atlarının üstünde limana giderek gözleriyle onlar için seçilmiş olabilecek bir gemi aradılar. Rıhtım o saatte neredeyse bomboştu, sadece yola çıkmak üzere gibi görünen, kalın direklerden birine bağlanmış küçük bir yük gemisi vardı.

Atlarının toynakları taş zeminde tıkırdayarak taş duvarlarla çevrili rıhtım boyunca hâlâ atlarının üstünde limandaki gemilere bakmakta olan diğerlerine doğru ilerlediler.

"Şu bahsettiğin hizmetkârlar nerede, Talon? Ben kimseyi göremiyorum!" Rıza'nın sesinde gerçek bir telaş vardı.

Talon küçük koydaki gemilere baktı ve hangisinin onlarınki olduğunu merak etti. Tam umutsuzluğa kapılmak üzereydi ki suyun ilerisiden biri seslendi. Hepsi sesin geldiği koyun ortasına doğru baktı. Ses diğerlerinden daha büyük ve daha açığa demirlemiş olan bir gemiden geliyor gibiydi. Görmek zordu, zira bu kadar erken bir saatte bile suyun üstünde sıcaktan oluşan bir pus vardı ama çok geçmeden gemiden suya bir şapırtı sesiyle bir sandal indirildi, içine birileri doluştu ve hızla kıyıya, onlara doğru gelmeye başladı. Talon'la Rıza peşlerindekilerin ne kadar yaklaşmış olabileceğine dair hiçbir fikirleri olmadığı için geriye doğru sinirli bakışlar atıyorlardı.

Ama bir sorun çıkıp çıkmayacağını anlamak için rıhtımı tarayan Talon'un canını sıkan başka bir şey vardı. Durmuş onları izleyen bir adamı tanıdığını sanıyordu ama onu daha evvel nerede gördüğünü hiç hatırlamıyordu. Adam rıhtıma bağlanmış büyük bir geminin yanında dururken meraklı bir izleyiciden çok daha fazla ilgi gösteriyordu. Talon neredeyse oradan ayrılamadan düşmanın sökün etmesini bekleyerek endişeyle biraz evvel gelmiş oldukları sokağa doğru bir bakış attı. Diğerlerine döndü.

"Bela çıkması ve olur da sandalın bize zamanında ulaşamaması ihtimaline karşı atlarımızdan inmeyelim. Eğer gerekirse şu tarafa kaçabiliriz."

Ancak atların sıçrayarak yürüyebileceği, kumluk sahille karışmış olan rıhtımın ucunu gösterdi.

Ravan'la Cennet'e bir göz attı. Üstleri başları darmadağındı ve bitkin görünüyorlardı. Ravan'ın suratı asık ve solgundu ama onun baktığını fark edince gergin bir şekilde gülümsemeyi başardı. Talon gün ışığında bu kadar yorgun olduğu zaman bile yüzünün ne kadar güzel olduğunu görebiliyordu; yüreği ona doğru uzandı ve kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı. Ona cesaret verircesine gülümsedi.

Sandal artık yaklaşmıştı; ter içinde kürek çeken adamları görebiliyorlardı. Sandalın oturak tahtasının üstünde duran birini hepsi tanıyordu.

"Bu doktor!" diye bağırdı Ravan heyecanla. Talon'la Rıza onun haklı olduğunu fark edince bağırarak selam verdiler. Adam da el sallayarak bağırdı. Ne söylediğini açıkça duyamadılar ama artık sandal neredeyse rıhtıma yanaşmıştı ve atlardan aşağı atlayıp hızla tahta merdivenden inme zamanı gelmişti.

Gönülsüzce atları serbest bıraktılar. Yusuf'la geri kalan adamları atlarından indiler ve hayvanları kovalayarak uzaklaştırdılar. Şaşıran hayvanlar çok uzaklaşmadan rıhtımın aşağı tarafında dolanmaya başladı.

"Yusuf, Ravan'la Cennet'i merdivenlere götür ve sandala bindir. Rıza'yla ben arkanızı kollayacağız," dedi Talon.

Yusuf başıyla onayladı ve adamları Ravan'la Cennet'i merdivenlerin kenarına götürüp sonra aceleyle onları suya doğru indirdiler. Rıza'yla Talon gidip yaylarıyla oklarını aldılar ve sonra atlarını geldikleri yöne doğru uzaklaştırmak için kıçlarına bir şaplak attılar. Tam böyle yaptıkları esnada rıhtımın ucunda, gelmiş oldukları yolun girişinde atlılar göründü.

Sultanın adamları kaçakları tam denizin yükselip alçalmasıyla kazıklara vuran sandala binmek için merdivenden inerken gördüler. Bağırarak atlarını mahmuzladılar ve taş kale duvarı boyunca dörtnala Rıza'yla Talon'a doğru sürdüler.

"Geldiler! Çabuk!" diye bağırdı Rıza ve yayını hazır tutarak taşın üstüne diz çöktü.

Ravan dönerek Talon'a seslendi. "Benimle gel! Beni şimdi bırakamazsın!" Fakat doktor ve kürekçiler onu ve Cennet'i tutmak için kollarını açarak hemen sandala binmelerini bağırıyorlardı.

Ravan omzunun üstünden geriye bakarak sarıklı denizcilerin ve doktorun yardımıyla zorlukla sallanan sandala çıktı. Sonra Cennet adeta bir kürekçinin kollarının arasına atıldı. Yusuf'la adamları da güçlükle sandala bindi.

Talon da Rıza gibi yayına bir ok geçirdi. "Liderlerini öldürüp hemen gitmeliyiz, kardeşim," dedi.

Rıza sadece başını salladı. İkisi de aynı anda yaylarını gerdiler ve dörtnala üstlerine gelmekte olan adamlara doğru oklarını bırakıverdiler. Okları hedeflerini bulmuştu. Nefesi kesilen iki adam gürültüyle taş zemine düştü, adamlar hemen ölürken atları dönüp uzaklaştı. Diğerleri şaşırarak atlarını durdurdular fakat sadece kırk metre uzaktaydılar ve karşılarındaki usta okçular için mükemmel hedeflerdi. İki ok daha uçtu ve iki adam daha gürültüyle yere devrildi.

Geri kalan atlıların cesareti kırıldı; atlarını döndürüp son sürat rıhtımın ucuna doğru kaçtılar. Yerde yatan bir yaralı arkalarından korkak olduklarını, saldırmaları gerektiğini bağırdı ama kötü yaralanmıştı ve çok geçmeden nefesi kesilerek geriye düştü; göğsünden bir ok çıkıyor ve ona can veren kanı taşların üstüne akıyordu.

Talon onun liderleri olduğunu tahmin etti.

O ve Rıza ayağa fırladılar ve kaygan basamaklardan inerek zorlukla sallanan sandala bindiler. Kürekçiler tek söz etmeden küreklere asıldılar.

Talon'la Rıza birer ok takılmış olan gerilmiş yaylarını havada tutarak kalabalık sandalda ayakta durdular. Adamlar dörtnala rıhtıma geri döndükleri zaman rıhtımdan elli adım uzaklaşmış-

lardı bile. Birkaçı atlarından inerek onlara bağırmış olan adamın yanına koştu; adam yüzükoyun yattığı yerde eliyle işaret etti. Durumu tartışıyor gibiydiler, bazıları ayağa kalktı ve bir şeyler bağırıp el kol hareketleri yaparak büyük bir gemiye doğru koştu, iki tanesi de rıhtımın kenarına koşarak sandala doğru ok atmaya başladılar. Ama sandal hızla uzaklaşıyordu ve adamların kullandığı zayıf süvari okları için fazla uzaktaydı, oklar gerilerinde suya düşüyordu.

Talon kendi oklarının rıhtıma ulaşabileceğini biliyordu, onun için adamlara doğru bir çift ok attı ve birini bacağından vurmayı başarınca diğerleri bir sığınak arayarak geriye koşmaya başladı, bu arada yaralanan adam da yardım isteyerek ve topallayarak peşlerinden gidiyordu.

Talon gemideki adamların cesaretini kırmak için o tarafa doğru bir ok atmaya karar verdi. Geminin kenarına saplanan iki oku gören adamlar korktular ama kısa süre sonra yeniden koyun açıklarındaki büyük gemiye doğru ilerleyen kalabalık sandalı göstererek geminin mürettebatıyla beraber protesto etmeye devam ettiler.

"O gemiyle peşimize takılacaklar," dedi doktor, gemiyi işaret ederek. Ravan dümenciyle doktorun karşısındaki bir sıraya oturarak bir açıklama istedi.

"Doktor Haddad, Allah'a şükür ki seni gördük ama neden buradasın? Nasıl geldin?"

"Selam, çocuklarım!" dedi doktor; gergin ve endişeliydi ama bir şekilde bu durumdan keyif alıyor gibiydi. "Böyle önemli bir görevi, onlara ne kadar güvensem de hizmetkârlarıma bırakamayacağıma karar verdim, onun için güvenle gittiğinizi görmek için kendim geldim." Onlar hâlâ şaşkınlıklarından sıyrılmaya çalışırken gözleri parlayarak onlara bakıyordu.

Kafesteki kuş serbest kaldı
Gökyüzünde yükselerek...
Özgürlük... Her şeyi besler
Yeni bir yüksekliğe ulaşarak.

Tirupathi Chanduppatla

Bölüm 34

Bir Şahin Uçuyor Özgürce

Güneşin aydınlattığı limanda yolu yarılamış ve hepsi bir ağızdan konuşarak hedeflerine yaklaşmışlardı ki kürekçilerden biri homurdanarak arkalarını işaret etti. Talon'la Rıza sandal sallanmasına rağmen hemen ayağa kalkıp artık birkaç yüz metre uzakta kalan rıhtıma baktılar. Şimdi askerlerle atların yanında büyük bir kalabalık vardı ve avlarının kaçmasını izlerken ellerini kollarını sallayarak bağırıyorlardı.

Rıhtımın kenarında bağlı duran gemide de telaşlı bir faaliyet vardı ve şimdi gemi insanla dolu gibi görünüyordu. Yelkeni açıldı, çabucak gerildi ve sonra insanların uzun direklerle gemiyi rıhtımdan açığa ittiklerini gördüler.

"Çabuk olun! Hemen gemiye ulaşmalıyız!" diye bağırdı Rıza. "Daha ne olduğunu anlamadan kuyruğumuza takılacaklar."

Kürekçiler kasları gerilerek canı gönülden küreklere asılırken dümenci ilerideki büyük gemiye bağırarak güverteden eğilmiş onlara bakan adamlarla bir şeyler konuştu. Eliyle arkadaki rıhtımı gösterdi ve onlara hemen denize açılmaya hazırlanmalarını söyledi. Adamlar uzaktaki rıhtımdaki faaliyetlere bir göz attılar ve sonra mürettebata seslenerek koşarak uzaklaştılar.

Kürekçiler işlerini iyi yaptılar ve dakikalar içinde denize açılmak için aceleyle hazırlanan insanlarla dolu kocaman bir geminin yanına geldiler. Birileri demir alırken diğerleri ana yelkeni açıyor ve biraz daha küçük bir yelkeni geminin kıçına doğru bağlıyor, birileri de açılan ana yelkenleri germek için çekiyorlardı.

Aceleyle gemiye tırmandılar. Yusuf'la diğerleri önce çıkarak Rıza'yla Talon'un Ravan'ın çıkmasına yardım etmelerine izin verdiler. Orada hepsini başka bir sürpriz bekliyordu.

Ravan oğlunun küçük bir grubun arasından fırlayıp onlara doğru geldiğini ve kollarını beline sardığını görünce bir çığlık attı. Tahta güverteye çöktü ve oğlunun omzunu ve sırtını okşayarak ve saçlarının arasına tatlı sözler mırıldanarak ona sarıldı. Ancak Talon'la Rıza onları selamlamak için bir adım öne çıkan başka birine ağızları açık bakakalmıştı.

"Fariba teyze!" diye bağırdı Talon ve kadını sıkıca kucakladı.

"Buraya... buraya nasıl geldin ve neden buradasın?"

"Bunu açıklamak biraz zaman alacak. Sevgili Talon, nefes alamıyorum. Ama başardığını görüyorum, Tanrı'ya şükür ki Rıza'yı bile bulmuşsun! Neden böyle sarılara bulandın?" Elini havada sallayarak hapşırdı.

"Bunu tek başıma yapamazdım, teyze," dedi Talon, şimdi Fariba'ya sarılmış olan mavilere boyanmış Rıza'ya bakarak. "Kardeşim benden evvel oradaydı ve ona yardım etmeye gittiğimde neredeyse beni öldürecekti! Ayrıca hepimiz hayatımızı Yusuf'la bizim için canlarını veren adamlarına borçluyuz. Onların yardımı olmadan başaramazdık, teyze." Talon Yusuf'a ve üstü başı perişan adamlarına gülümsedi. Yusuf utanarak başını eğdi ama bu övgüden pek memnun olduğu belliydi.

"Rıza!" diye bağırdı Fariba, "Nasıl yaptın? Neler oldu? Kaçışınızın bütün ayrıntılarını bilmek istiyorum." Gülerek ondan ayrıldı, tam o sırada Ravan gözyaşları içinde onun kollarına atıldı ve yüzünü Fariba'nın boynuna gömerek sevinçten ağlamaya başladı. Birbirinden ayrılmak istemeyen iki kadın bir şeyler mırıl-

danarak uzun bir süre öylece kaldılar. Sonunda Ravan konuştu. "Fariba, yanımızda birini daha getirdik. Bu prenses Cennet."

Bu arada Talon diğer hizmetkârların arasında Daran'ı fark etti ve oğlanın başardığını ve İsfahan'dan gelenlerle iyi anlaştığını görünce rahatlayarak ona el salladı. Oğlanın bütün eşyalarını ve parasını getirdiğinden emin olabilirdi.

Daran aceleyle yanına gelerek diz çökmeye davrandı ama Talon hemen onu tutarak çabucak kucakladı. "Seni gördüğüme sevindim, Daran. Tanrı sağ salim geri dönmemizi nasip etti."

Daran başını sallayarak neşeyle, "Tanrı yine müşfik davrandı, efendim," dedi. "Seni iyi gördüğüme sevindim. Kamaranı hazırladım ve her şeyi yanımda getirdim." Talon'u tekrar gördüğü için ağzı kulaklarındaydı.

Talon o kadar susamıştı ki yutkunmakta zorlanıyordu. Öksürdü ve "Hadi sen diğerlerinin yanına git, ben de hemen geleceğim," dedi, çocuğu nazikçe diğer hizmetkârlara doğru iterek.

"İçecek bir şeyler var mı?" diye sordu Rıza ortaya.

"Mürettebatın işini yapması için herkes aşağı inmeli!" diye bağırdı sinirli bir ses kıç güvertesinden. İnsanlar aceleyle geminin kıçına doğru ilerleyip güvertede gözden kayboldu.

Birisinin getirdiği bir su tulumundan Talon'la diğerleri kana kana içti, sonra Talon'la Rıza, yanlarında Yusuf'la beraber heyecanla gevezelik eden kadınları bırakarak, üst arka güvertede doktorla kaptan olduğu belli olan bir adama katıldılar. İki adam da rıhtıma ve orada süre giden hararetli faaliyetlere bakıyordu.

Adamlar onların güverteye geldiğini duyunca döndü ve kısa ama samimi bir kucaklaşmadan sonra doktor adamı onlarla tanıştırdı.

"Bu Kaptan Ghanem. Bizi Umman'da Maskat'a götürmeyi kabul etti. O da oralı, yani memleketine dönüyor. Bana bunun için verdiğin altınla ona iyi bir ödeme yaptım, Talon."

Rıza Talon'a bakakaldı. "Umman mı? Neden orası, Talon?"

"Başka nereye gidebiliriz ki, Rıza? Artık bu ülkede kalamayız. Nereye gidersek gidelim peşimize düşerler ama orada bana çok şey borçlu olan bir arkadaşım var."

Kaptan başını onlardan çevirdi ve bağırarak emir vermeye başladı; besbelli yelken açmak için sabırsızlanıyordu.

"Daha biz yola çıkmadan o gemi dibimizde bitecek," diye mırıldandı Rıza kaygılı bir sesle.

Talon da ona katılmak zorunda kaldı. Diğer gemi insanlarla dolu olsa da Latin yelkenlerini germiş hızla onlara doğru geliyordu. Gemideki adamlar silahlarını havada sallayarak bağırıyorlardı. Sonunda gemilerinin büyük yelkenleri indi, sonra tembelce salındı ama kıyıdan gelen hafif esintiyi yakalayınca hemen gerildi. Gemi birkaç dakika içinde harekete geçti ve her geçen an hızlanarak derin koyun berrak sularında sessizce süzüldü.

Talon'la Rıza yaylarını hazır tutarak peşlerinden gelen gemiye bakıyorlar, aradaki mesafeyi ve tekrar yaylarını kullanmak zorunda kalacakları zamanı hesaplıyorlardı. Geminin ortası insan doluydu ve kıç güvertesinde pruvada onları işaret eden bir grup adamı seçebiliyorlardı.

"Bu bizim gemimizden daha küçük ve çok daha hızlı ilerleyebilir," dedi Rıza usulca.

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum, kardeşim. Ama peşimden gelen bir geminin icabına bakmanın çok iyi bir yolunu biliyorum ben."

"Ah, öyleyse daha evvel denize açıldın ve takip edildin, öyle mi, kardeşim? Nasıl bir maceraydı bu, Talon?"

Talon sırıttı. "Doğru ve her iki seferinde de kaçmayı başardım. Maceralarımı daha sonra anlatırım ama şimdi ateş kullanmamız lazım, Rıza."

"Bir gün hepsini dinlemeliyim," dedi Rıza gülerek. "Şimdi bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Talon durumu, güvertesinde ateş yakılacağını duyunca önce telaşlanan ama sonra Talon bunun nasıl yapılacağını anlatınca

sakinleşen kaptan da dâhil olmak üzere diğerlerine açıkladı. Elbette gemide çok dikkatle muhafaza edilen bir ateş vardı ve onu kullanabilirlerdi.

"Bir süre ateş konusunda endişelenmeden bekleyelim, beyler. İnşallah kullanmamıza gerek kalmaz," dedi kaptan onlara.

"Neden böyle söylüyorsun, kaptan?" diye sordu doktor.

"Çünkü gemileri çok dolu ve sadece tek bir yelkenleri var. O sadece bir *al badan* ama bu gemi bir *ghanjah* ve iki yelkeni var ve bakın ne kadar büyükler. Bir kez şu dağlık burundan çıktığımız zaman," dedi eliyle işaret ederek, "bu denizlerde hemen her gemiye toz yutturabiliriz. Üstelik bu gemi kötü havalarda çoğundan daha iyi gider ve sanırım bu öğleden sonra ve geceleyin böyle bir havayla karşılaşacağız. Karanlık çökmeden onları gözden kaybedeceğimize inanıyorum."

Kaptan sanki dediklerini vurgulamak istermiş gibi bağırarak bir emir verdi ve ikinci yelken de çekildi; yelken iyice kabararak gerildi ve mürettebat onu sıkıca bağladı. Talon'la Rıza şüpheli görünüyorlardı ama durum kötüleşene kadar, tabii eğer kötüleşirse, beklemeye razı oldular.

Kötü havadan bahsedilince Talon biraz asabileştiğini hissetti; Akdeniz'de yaşadığı gemi kazasının ve Abidos'un açıklarındaki bir başka fırtınanın hatıraları hâlâ belleğinde canlıydı. Yusuf'a gelince, adamın sabrının sınırında olduğu belliydi, zira soğuk deniz havasında titreyip duruyordu.

"Yusuf," dedi Rıza, "cesur arkadaşlarınla birlikte aşağı inip biraz uyuyun. Her şey yolunda gidecek, eğer gitmezse sizi uyandırırız. Gidip uyuyun."

Yusuf esneyerek sessizce başını salladı, sonra diğer ikisini kucaklayarak adamlarını alıp aşağı indi. Talon'la Rıza dönüp arkalarından gelen gemiyi incelediler. Yaylarını indirdiler ve oklarını geminin kenarına dayayarak aradaki mesafeyi tahmin etmeye çalıştılar. Eğer arkadan gelenler gemilerine atlamayı başaracak olursa bunun pek eşitsiz bir çatışma olacağından emindiler.

Ama kaptan haklıydı; dağlık buruna yaklaştıkça rüzgâr değişti ve daha kuzeyden esmeye başladı. O zamana kadar koyun korunaklı sularında peşlerinden gelen gemi güvertedeki insanlar açıkça görünecek kadar arayı kapatmıştı. Ama gemileri koydan çıkar çıkmaz yana yattı ve sonra kaptan iki dümenciye bağırarak bir rota verince hemen düzelerek artık dalgalı olan sularda uçarcasına batıya doğru ilerlemeye koyuldu.

Talon'la Rıza arkadaki gemiye bakarak güldüler. Gemi şimdi sertleşen rüzgârla kabaran ve değişen denizde bata çıka debeleniyordu. Gözle görülür şekilde geride kalmaya başlamıştı. Bir saat sonra tek görebildikleri sadece yelkeninin tepesiydi. Arkada bıraktıkları toprak parçası sadece doğu ufkunda görünen incecik mavimsi bir çizgiydi.

Talon Rıza'yı omzundan tutarak, "Görünüşe göre kaptan haklıymış, kardeşim," dedi. "Hadi aşağı inip, doktorla Fariba'nın bu gemide ne işi olduğunu dinleyelim!"

Kaptanın yanından geçerken adam kara bulutların toplanmaya başladığı kuzeydoğuyu işaret ederek, "Eğer yanılmıyorsam bu gece rüzgâr çıkacak, onun için herkesin aşağıda kaldığından emin olun, beyler. Onları yanıltmak için batıya doğru ilerleyeceğim," dedi, başparmağıyla arkadaki gemiyi göstererek, "sonra gecenin ilerleyen bir saatinde güneye döneceğiz."

Talon'la Rıza başlarıyla onayladılar, sonra kıç güvertesinin altındaki kapalı güverteye inen merdivenlere yöneldiler. Orada diğerlerini şimdi kepenkleri kapatılmış olan birkaç penceresi geminin kıç kısmına açılan büyük bir kamaranın içinde rahat yastıkların üstüne oturmuş halde buldular.

"Bu büyük bir gemi, amca, nasıl buldunuz?" dedi Rıza.

"Limanda yeterince büyük bir gemi bulmayı umuyordum; yılın bu zamanında buraya düzenli olarak gemi gelir, onun için iyi bir gemi bulma şansım oldu," dedi Haddad. "Neyse ki bu kaptan da Ummanlı. Senin hapishaneden kurtardığın arkadaşının ailesini tanıyor. Ona bunu anlattıktan sonra gönüllü oldu... tabii altının da yardımıyla." Gülümsedi.

Talon Ravan'ın yanına oturdu ve genç kadın ona doğru eğilerek erkeği öptü.

"Koruyucularım," diye mırıldandı ve Fariba keyifle güldü. "Bu ikisine uzun zaman önce de aynısını söylediğini hatırlıyorum, tatlım! O zamanlar bile tehlikeli çocuklardı!" dedi.

Doktor da ona katılarak gülümsedi. "Ben hayatımda bunlardan daha kötü adam görmedim, tatlım. Şimdi de baştan aşağıya garip renklere bürünmüşler! Şiraz'da ziyaret ettiklerinize acıyorum," dedi gülerek Rıza'yla Talon'a.

"Bu iki hanımı nasıl kurtardığınızı ve nasıl kaçtığınızı öğrenmek istiyoruz!" diye bağırdı Fariba.

"Ancak siz burada ne yaptığınızı açıkladıktan sonra, teyze," dedi Talon. "Ben Rüstem'le Alia'yı bekliyordum, siz ikinizi değil! Fikrinizi neden değiştirdiniz?"

Fariba yerinde biraz daha doğrularak kapının yanında oturan doktora baktı.

"Biz konuştuk ve çeşitli nedenlerle gelmeye karar verdik, Talon. Özellikle Efendi'den ve Şiraz sultanının intikamından korktuğumuz için; hiçbir şey bilmemize rağmen evimize adamlarını gönderebilirlerdi. Bu zamanda dikkatli olmak gerekiyor, onun için evi kilitleclik ve sanki kuzeye bir ziyarete gidiyormuş gibi ayrıldık." Diğerleri anlayışla başlarını salladılar.

"Ama sonra sevgili Ravan'ımdan ayrı kalmaya daha fazla içim elvermedi, buna siz de dâhilsiniz, Talon ve Rıza ve tabii tatlı Rüstem'im de!" konuşurken oğlanın kolunu tıpışladı.

Rüstem orada toplananlara onu sanki ortadan kaybolmasından korkuyormuş gibi tutan annesinin kollarının arasında gözlerini kocaman açmış bakıyordu.

"Nereye gidiyoruz, teyze?" dedi çocuk sesiyle.

"Uzun zamandır ayrı kaldığın babanla birlikte Umman'a gidiyoruz, küçük adam," dedi Ravan, onu usulca sallayarak. Çocuk kararsız bakışlarını Talon'a çevirerek dikkatle baktı. Talon ona cesaret verircesine gülümsedi. İsfahan'da birlikte uzun zaman

geçirmemişlerdi ama Talon bunun oğlunun onu tanımasına ve ondan korkmamasına yetecek kadar uzun olduğunu umuyordu.

Talon Rıza'ya baktı ve sonra, "Fariba teyze, amca, İsfahan'da kalsaydınız Han'ın ve hatta onunkinden daha fazla olan sultanın öfkesinin sizin için kötü olacağına katılıyorum ve burada bizimle olmanıza çok seviniyorum ama bu tehlikeli olabilir ve oraya gittiğimizde ne yapacağımıza dair pek bir fikrim yok," dedi.

Sahip olduğu altın konusunda kaygılanmıyordu, en azından bir süre yetecek kadar altını vardı. Fakat şimdi sadece kendilerinden ve Ravan'la çocuktan değil, İsfahan'dan gelen sevgili dostlarıyla eskisinden çok daha kalabalık hizmetkârlardan da sorumluydular.

"Talon, eğer hiç iz bırakmadan gidersek zaman içinde ortalık sakinleşecektir ve peşimizdeki gemidekilerin nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikri yok. Ben seyahat etmek istiyorum ve Umman hakkında heyecan verici şeyler duydum. Onlar dünyadaki en iyi denizciler ve emsali olmayan gemi ustaları. Eğer şanslıysak tüccar oluruz ve o zaman Umman krallığında veya ticaret yaptıkları uzak diyarlarda kim bilir ne zenginlikler buluruz!

"Üstelik ben de fakir bir adam değilim, ne yapmak istediğimizi bulana kadar idare edebiliriz." diye doktor onu düzeltti.

"Sen muhteşem bir adamsın, amca," dedi Talon samimiyetle. Fariba doktora gülümseyerek bir elini koluna koydu. "Haklısın, Talon. Kocam cesur ve maceracı biridir."

Haddad utanç içinde kızarırken bir yandan da ışıl ışıl gözlerle onlara bakıyordu.

Çay istediler ve gemi hafifçe bata çıka batıya doğru yol alırken çay içtiler. Artık ikindi vaktiydi; soğuk bir yemek servis edildi ve onlar sohbet ederek yemeklerini yediler. Doktorla Fariba'nın merakından kurtuluş yoktu.

"Şimdi bize Ravan'la Cennet'i nasıl bulduğunuzu ve nasıl kaçtığınızı anlatacaksınız, sevgili çocuklarım," dedi Fariba.

* * *

Millerce geriden gelen Yüzbaşı Kenan'ın adamlarının kumandasındaki gemi geri döndü. Yüzbaşı göğsünden aldığı yaradan akan kanı durdurmak için adamları ellerinden gelen çabayı gösterse de geminin kamarasında nefesi tıkanarak ölmüştü.

Artık lidersiz kalan adamları onun kaçakları izleme emrine itaat etmekten vazgeçmişlerdi, zira çok yorgun ve korkmuşlardı; üstelik çoğunu deniz tutuyor ve geminin kenarından aşağı sarkarak kusuyorlardı.

Gemisinin yük yerine insanla dolu olmasına kızan kaptan bir tür rahatlamayla gemisinin böyle bir denizde peşine düştükleri bu gemiyle boy ölçüşemeyeceğini söyledi. Arıca avları şimdi batıya doğru gidiyor olsa da gece her an yön değiştirebilirlerdi ve onlar da ne tarafa gideceklerini bilemezlerdi.

Gemidekilerden hiçbiri içlerinden hangi talihsiz adamın bu fiyaskoyu haberini Şiraz sultanına vermek zorunda kalacağını bilmiyordu ama bir şeyden emindiler: hiçbiri başı kıçı sallanan bu cehennemde daha fazla kalmak istemiyordu.

Birkaç saat sonra şimdi güneye, Umman'a doğru yol alan gemilerinde Talon'la Ravan geminin rüzgârdan korunaklı tarafında durmuş, dalgaların hışırtısını ve şapırtısını dinliyorlardı. Hava karanlıktı ama yıldızların aydınlattığı gecenin içinde gemilerin direklerini, yelkenlerin solgun şekillerini ve gemilerin koyu gölgelerini seçebiliyorlardı. Gemiyi Umman'a doğru süren dümencilerle kaptanın yukarıdan ve arkalarından gelen mırıltılarını duyabiliyorlardı.

Talon Rüstem'i koluna almış tutuyordu; uykuyu çocuk kollarını Talon'un boynuna dolamıştı ve Talon diğer kolunu da Ravan'a sarmıştı. Hepsini ısıtması için harmanisini üstlerine sarmıştı. Ara sıra denizden uçuşan su damlacıklarından korunmalarını da sağlıyordu bu.

Rüstem kuzeyi karanlık olsa da tepelerinde açık olan gökyüzünü işaret etti.

"Alia onlara cennetin mücevherleri diyor," dedi tiz çocuk sesiyle.

"Gerçekten de mücevher onlar, Rüstem. Onlar olmasa ne seni ne de anneni bulamazdım," dedi Talon.

"Nasıl yani?" diye sordu Rüstem. Ravan onları dinlerken eliyle Talon'un kolunu sıktı. Talon onun gülümsediğini biliyordu.

"Yakında bir gün sen ve ben gökyüzü hakkında her şeyi konuşacağız ama önce bir arkadaşı görmek için Umman'a gitmeliyiz," dedi Talon oğluna.

SON

Umarım bu kitap hoşunuza gitmiştir ama...

Eğer Talon'un hayat hikâyesinin sona erdiğini sanıyorsanız yanılıyor olabilirsiniz. Talon Umman'a giderek istemeden de olsa pek çok maceranın kapısını açtı; belki Zanzibar'da, Afrika'da veya Hindistan'da geçen maceralardı bunlar...Fakat şimdi intikam almak için daha çok nedenleri olan Fedailerin hâlâ Talon'la Ravan'ın peşinde olduğunu unutmayalım. 1179 yılıyla sonraki on yılda Doğu Akdeniz'de o kadar çok şey oluyor ki onun da bunda bir rol alabileceğini düşünmek çok baştan çıkartıcı.

YTY
YURT
KİTAP-YAYIN

JAMES BOSCHERT

BİR ŞAHİN UÇUYOR

Elburz Dağları'nın Doruklarında Seyduna Hasan Sabbah'ın Fedai Yetiştirdiği Bir Kale Vardır: Adı Alamut'tur Yani "Kartal Yuvası."

Hacıları düşündü. Aralarında rahipler ve kadınlar da vardı fakat bir şey eksikti. Zihni birkaç dakika bunu bulmaya uğraştı ve sonra anladı: hiç çocuk yoktu. Neden bunların arasında hiç çocuk yoktu?

Birden irkildi. "Sör Guy, Claude, ben yayımı almaya gidiyorum. Hemen silahlanın ve diğerlerine de silahlanmalarını söyleyin."

Sesindeki aciliyetin farkına varan Sör Guy ve Claude hemen harekete geçtiler. Talon'a herkesten daha çok güveniyorlardı. Rahiplerin başı hâlâ kapalıydı; küçük bir grup dosdoğru kapı kulesine doğru yürüyordu.

Talon şansını denemeye karar verdi.

"Durdurun şu adamları!" diye bağırdı, kapının yanındaki silahlı adamlara doğru giden dört adama işaret ederek. Pek çok göz onun olduğu tarafa dönerken şaşkın bir sessizlik oldu ve sonra rahip kılığındaki adamlar dosdoğru kapıdaki adamlara doğru koşmaya başladılar.

"Silah başına! Silah başına!"

diye bağırdı avazı çıktığı kadar.

ISBN 978-605-5290-24-5